

AUTOBUS

Jupiterský duch

© 2006-7 Václav Semerád

III.část – Válka d'áblů

© 2006-2007 Semerád Praha

Rozpaky

Adélka se v Oáze cítila jako v ráji, ale trochu se mrzela sama na sebe. Jak ji ale mělo napadnout, že součástí její cesty bude něco tak neuvěřitelného? O tom, že uvidí křísit mrtvé, zastřelené a navíc spálené děti, se dozvěděla až tady.

»To chtělo videokameru,« postěžovala si Pepkovi. »Fotografie nejsou dneska nic moc, kdekdo je zpochybní. Kříšení mrtvých! To je přece zázrak jako z čítanky nebo z Bible, měla jsem se na to lépe připravit a zaznamenat to pečlivěji. Co se o tom dohovává? Pár fotek? Na tak úžasnou věc to bude trochu málo.«

»Bez obav,« ujistil ji Pepek. »Soňa má lepší způsob záznamu než fotografie i film.«

Ukázal jí dívku, pohybující se poblíž. Nedržela sice fotoaparát ani kameru, ale Pepek Adélku ujistil, že používá tefirské záznamové prostředky a ty nejsou horší než pozemské. Spíš naopak, na tefirské plastické video pořád ještě nemáme.

»Aspoň tak,« spokojila se s tím Adélka. »Jen by mě zajímalo, jak to dostanete do naší nedokonalé placaté televize.«

»Zatím nijak,« pokrčil rameny Pepek. »Ale budeme to mít schované jako dokument pro budoucnost.«

»Jenže tím prošvihnete jedinečnou příležitost!« tvrdila. »Kdybyste mi hned na začátku řekli, že ty děti chcete vzkřísit, zavolala bych si na to nějakého známého kameramana!«

»Říct vám to už v Praze, zavolala byste na nás chlapy se svěřací kazajkou,« usmál se Pepek. »Vždyť jste nám nechtěla věřit ani to, že se k těm dětem vůbec dostaneme!«

»Mohla jsem snad tušit, že děláte zázraky?«

»Něco jste tušit mohla,« připomněl jí. »Neukazuji se každému tak, jako vám.«

»Fuj, to mi radši ani nepřipomínejte!« oťrásla se. »To tedy bylo hnusný!«

Pravda, Pepek se *ve své horší podobě* Smrtáka každému neukazoval. A když už, stálo to za to! I největším drsňákům padalo při spatření bílé, pohybující se kostry srdce kamsi do kalhot, zejména když to bylo spojené s *posledním varováním*. A jen největší grázlové, trpící nemocí *Mně-se-nic-nemůže-stát*, dokázali v lumpárnách pokračovat. Ke své škodě se pak brzy přesvědčili o tom, že Smrták nemá ve zvyku varovat nadarmo.

»Bylo to hnusné?« usmál se. »Jistě. Ale také přesvědčivé! Jak dlouho bych vás musel ukecávat slovy? Takhle jste mi uvěřila během půl vteřiny!«

»To je pravda,« připustila. »Neuvěřitelná pravda! A tady jste tomu nasadili korunu! Ale teď už bych se asi měla vrátit.«

»Tohle ale nikde na Zemi nevidíte,« varoval ji.

»No právě!« řekla. »Ale viděla jsem to a teď beztak nemůžu fotit. Leda bych některé snímky smazala, ale to se mi nechce, žádný není tak nepovedený, aby mi ho nebylo líto.«

»Po dětech přijdou na řadu ošetřovatelky,« lákal ji. »S těmi byste si mohla promluvit.«

»Něco mi říká, že by to bylo strašné,« oťrásla se. »O čem bych s nimi hovořila? Jak je zabíjeli? To snad ne! Naše redakce vážně nedělá bulvár a nevyžíváme se v sadismu. Radši si nechám vynadat, než abych se přehrabovala v takových věcech. Stačí mi, že mají naději na vzkříšení. To ostatní už bych chápala jako jejich soukromí.«

»To je dobře,« ustoupil. »Respektovat soukromí jsem vás vlastně nabádal také. My je vyslechnout musíme, potřebujeme vědět, co se tam vlastně stalo, ale máte pravdu. Pitvat na veřejnosti dopodrobna lidské neštěstí je znak nejhoršího bulváru. To nejdůležitější už ve foťáku máte a teď se to vlastně jen opakuje.«

Olda s Vítou se po přeletu do Oázy kamsi ztratili, zřejmě měli důležitější zaměstnání. Zamířili tedy k letadlu sami dva. Pepek slíbil dovézt Adélku do Prahy, ale nespěchal, když měla přání navštívit před návratem do studených šedivých pražských ulic ostrovy v moři.

»Kdybych tady mohla být na čtrnáct dní dovolené...!« vzdychla si. »Ve vaší laguně se koupe spousta lidí, většinou dětí, ale viděla jsem na tu dálku i nějaké dospělé.«

»To si musíme domluvit tak jako tak,« přikývl. »Zůstanete u nás aspoň týden, než se naučíte ovládat neviditelnost a létání. Většinu toho času strávíte rekreací a koupání si užijete až-až. Ani proti prodloužení vaší dovolené tady nikdo protestovat nebude. A když si s sebou vezmete foťák, můžete na Zem přinést docela slušnou reportáž. Kolik lidí už bylo v jiných světech? A to ještě většina zná jen Xijtru.«

»Vy jste byl na více světech, jak jsem slyšela, nebo ne?« vyzvídala dál.

»Byl,« přikývl. »Nejsou ale všechny tak krásné jako Oáza nebo Země.«

»Kolik je vám vlastně let?« zeptala se. »Hádala bych vám tak osmnáct, ale to mi nějak nejde dohromady s vašimi čtyřmi dětmi, o kterých jste mluvil.«

»To byla zákeřná otázka!« usmál se. »Papírově by mi mělo být dvacet, neboť jsem se před dvaceti lety narodil. Ale už jsem vám říkal, pobýval jsem v místech s jiným časem, kde tři roky trvají jediný den. Biologicky je mi tedy teprve sedmnáct.«

»Jak jste ale stihl do sedmnácti čtyři děti?« usmála se na něho šibalsky. »Ba ne, nic mi nevysvětľujte, vím to od Kryštofa. Máte prý pět manželek jako muslimové.«

»Pět?« zamračil se na ni, ale jen na oko. »To je pustá pomluva! Mám jich devět!«

»Ale Kryštof říkal, že je u vás pět manželek nějaká hranice! Že by mi lhal?«

»Řekl to dobře,« souhlasil Pepek. »Pět manželek na jednoho manžela je krajní poměr. Těch devět to ale nepřekračuje.«

»Teď už to nechápu vůbec,« vzdala to. »Pět žen je maximum a devět to nepřekračuje? Není to naprostý nesmysl?«

»Vždyť je to prosté,« usmál se. »Naše rodina má devět manželek a tři manžele. Poměr je v naprostém pořádku, na každého připadají jen tři ženy.«

»V pořádku?« zavrtěla nevěřícně hlavou. »Vždyť je to ještě horší!«

»Z pozemského pohledu máme hodně podivnou rodinu,« přiznal. »I muslimům by asi připadala exotická. Nevím, jestli by si ji dokázali představit, natož aby na ni přistoupili. Ale nám to tak docela funguje.«

»To si ani neumím představit,« vrtěla hlavou. »Těžko bych mohla posoudit, jestli to d'áblicím vadí nebo ne, když o nich nic nevím.«

»To si raději ani nepředstavujte,« nabádal ji. »Jen vám k tomu doplním, že čtyři z těch devíti nejsou d'áblice, ale normální holky ze Země. Přistoupily na to, zvykly si a řekl bych, že jsou docela spokojené. A když to tak vezmete, my tři spoluzemšťáci jsme si také zvykli, že nejsme hlavou rodiny. V tak velké rodině jsou úplně jiné vztahy než v manželském páru, spravedlivější. Ve dvojici se partneři často hádají, soupeří spolu o hlavní slovo v rodině, ale když je partnerek nebo partnerů více, musíte je pro svůj názor získat a to není jednoduché, jako třísknout pěstí do stolu. Má to ale zase výhodu, že neznáme pojem *tichá domácnost*, ani jiné takové druhy psychického teroru. Kdo se nechce bavit s ostatními a mlčí, nikoho se tím nedotkne. Tak to v tomto světě probíhá i v ostatních větších rodinách, nejen v naší.«

»To abych si na takovou reportáž vzala videokameru a asistenta,« usmála se. »Mohlo by to být zajímavější než návštěva neprobádaných džunglí Bornea a amerických lovců lebek Šuárů. Ale s dovolenou to bude horší. Kryštof nevidí rád, když se někde zbytečně flákám.«

»Kryštof je zřejmě pravý opak Ivana.«

»To tedy je,« vzdychla si. »Ivan mě nechtěl jako novinářku. Chtěl domácí buchtu a to mě vážně nelákalo. Kryštof naopak hubuje, když si vezmu pro sebe volné odpoledne. Má to ale háček. Kdybych na Ivanovy požadavky přistoupila, vzal by si mě. Kryštof si mě nikdy nevezme, abych ho nezdržovala od práce.«

»Budete to mít těžké,« vzdychl si i Pepek. »Na mě se nedívejte, jsem už devítinásobně šťastně ženatý. Pomůžu vám jen s léčebným pobytem, ale i tam má hlavní slovo Olda.«

»Ten váš kolega, co s námi prve letěl?« ujišťovala se.

»Ano, ten co pak loupil mrtvolu v nemocnici,« potvrdil jí to. »Neříkám mu ale kolega, ti kluci jsou moji spoluzemšťáci. Olda je doktor mimozemské medicíny, ačkoliv na to většinou nevypadá. A brzy bude i dvojnásobným pravým otcem.«

Adélka se trochu zarazila.

»Velmi zvláštní slovo: *spoluzemšťáci*!« podotkla po chvíli. »Vypadá skoro česky, ale vsadím se, že ve slovníku nebude.«

»Takových slov tu máme víc,« usmál se. »A některá mají u nás jiný význam, než jak je znáte. *Mamina* není zdrobnělina od mámy, ale nevlastní máma. Nevlastní otec je *tatína*. Česká slova *macecha* a *otčím* nepoužíváme. Ne pro hanlivý podtext z dětských pohádek, ale nemají úplně stejný význam. Děti je přece mají současně. Jak by vám zněla věta: *macecha s mámou uklízí dětský pokojíček*? Je asi lepší, když spolu uklízí máma s maminkou.«

»Pokud si děti svůj pokoj neuklízí samy,« opáčila.

»Na to je jich většina příliš malá. Ačkoliv, ty desetileté se už snaží pomáhat.«

»Vy jste si v deseti letech sám neuklízěl?«

»Ne, já jsem v deseti letech vraždil,« přiznal suše a dokonale ji tím vyvedl z míry.

»Známe mě přece jako Smrtáka,« pokračoval klidně, jako by se nechumelilo. »Od té doby jsem trochu vyrostl a dnes darebáky nezabývám. Jako desetiletý jsem nevěděl co s nimi, dnes to máme našťastí vyřešené přijatelněji.«

»Jak?«

»Stěhujeme je do neobydlených světů, kde nemohou nikomu škodit.«

»Třeba jako presidenta?«

»Tak nějak,« souhlasil. »Právě ďábly dáváme odděleně od darebáků lidského původu, aby si z nich nemohli znovu nadělat otroky. Pro většinu lidských darebáků máme jiný svět, jen některé vězníme i tady v Oáze. Je asi lépe, když je máme pod kontrolou.«

»S některými by možná byla zajímavá reportáž,« nadhodila.

»Možná,« přitakal. »Ale teprve až přijdou na to, že jejich služba ďáblům nebyla dobrá pro ostatní lidi. Někteří to nechtějí uznat a setrvávají ve věrnosti svým šéfům.«

»I když jste je dostali z jejich vlivu?«

»Oni to nechtějí přijmout,« pokrčil rameny. »Pořád doufají, že ďáblův jejich věrnost časem ocení. Nedošlo jim, že prohrávají. V bývalém domově Gehenně už žádní nejsou a na Zemi jich pomalu, ale jistě ubývá.«

»Jak můžete vědět, že jich naopak nepřibývá?«

»Ledacos už o nich víme,« řekl. »Dosáhli prý nesmrtelnosti, jsou dokonalí, nestárnou, takže nepotřebují potomky, aby se o ně ve stáří starali. Proto se už tisíce let nerozmnožují a když je odnášíme ze Země, soustavně tam jejich počty snižujeme.«

»Tak se mi zdá, že nesmrtelnost není vždycky výhodná, když neumožňuje obnovu.«

»Taky si to myslím,« přikývl. »Nejsem proti prodloužení lidského věku, ale všeho má být do času. Jedna z mých ďábelských manželek žije už přes tři tisíce let, nám by ale stačilo kolem tisícovky a to je docela reálné.«

»Tisíc let? To že je reálné?« zpozorněla.

»Tady s tím už dokonce počítáme,« ujistil ji. »Jak už víte, máme jiné možnosti.«

»A co na Zemi?« vyhrkla rychle.

»Tam s tím naopak nespěcháme,« vzdychl si. »Zemi by v současné době dlouhověkost přinesla zkázu. Už teď je zoufale přeplněná. Možná by pomohla kolonizace neobydlených světů, ale s tou nemůžeme začít, dokud Zemi vládnu ďáblové. Ti všechno převrátí naopak a jen bychom to roznesli jako mor. Olda s Alexijevem začali v Praze léčit a vracet lidem zdraví a mládí. Získali další Učedníky, ale ďáblové je nejprve vyštvali do Andělského světa, pak tam propašovali atomovou bombu a Andělský svět, připravený ke kolonizaci, dokonale zničili. Nevymluvíte mi, že se to nemůže opakovat. Rozhodli jsme se tedy nejprve ze Země odstranit zdroj všeho zla. Ďáblové je představují v čisté podobě, ale kdyby to nestačilo, pak

i lidi, kteří se to od nich mezitím naučili.«

»To ale může trvat velice dlouho,« namítla. »Kolik lidí se toho ani nedožije?«

»Zatím jsme jich ze Země unesli za dva roky pět set,« pokrčil rameny. »Odhadem jich tam je dvacet až padesát tisíc, sama si snadno spočtete, jak dlouho nám to potrvá.«

»To by bylo... v lepším případě osmdesát let a v horším dvě stovky!« zamračila se.

»Buďto vymyslíme, jak to urychlit, nebo se toho dnešní generace na Zemi nedočkají,« souhlasil. »Slibné je, že jsme aspoň začali. Ďáblové vládnu Zemi tisíce let a přivedli ji tam, co dnes je. Je ještě otázka, zda si lidstvo samo dokáže vládnout lépe. My vládnout nechceme a nebudeme, ale aspoň jsme začali s nápravou.«

»Není to trochu paradox likvidovat ďábly pomocí ďáblů?« zeptala se. »Napadá mě při tom jen proslavené úsloví: *vyhánět čerta Belzebubem*.«

»Zdejších ďáblů se nebojím,« řekl. »Do Oázy se dostaly většinou řadové vojačky. Ty už pochopily, do jaké zkázy je vedly statisícileté války v Gehenně. Ďábelské kněžny, které války řídily, v nich nakonec zahynuly. Máme tu jedinou velitelku, která uznala zbytečnost sebezníčujícího odporu a pomohla nám zachránit i své obětované podřízené.«

»Ale přece jen, nebudou se ďáblice cítit více spřízněné s pozemskými ďábly?«

»Tady nám paradoxně nejvíce pomohli sami ďáblové,« usmál se. »Ďáblice v Gehenně je kdysi vyštvaly na Zem. Uznávám, bylo to nesmyslně kruté, ale takové byly jejich války od samého počátku. Vyhnanci se tam zatvrdili a zařídili si život bez žen a za dlouhá tisíciletí si na to tak zvykli, že dnes už s nimi žít nedovedou. Těm několika, kteří nám pomohli, když jim nic jiného nezbyvalo, jsme věnovali ostrov, aby si mohli žít podle svého. Zřídili si tam Gay-klub a jsou v něm spokojení, ale do Oázy nechodí. Co by tu dělali, když se jim po ženách nestýská? Zůstalo to tady na ďábelkách a ty už vědí, že od pozemských ďáblů nic očekávat nemohou. Podařilo se mi přivést sem pár chlapů ze Země. Učí ďáblice žít v míru a vychovávat děti. Je to asi další paradox našeho světa, ale podle mě se tady nic jiného dělat nedalo.«

»Je to opravdu zamotané,« uznala. »Ani nevím, co vůbec půjde uveřejnit. Ďáblům se to jistě líbit nebude, lichotivé to pro ně rozhodně není.«

»Je opravdu otázka, zda to zveřejnit nebo ne,« řekl Pepek. »Ale to už nechám na vás. Zkuste dát s Kryštofem hlavy dohromady a důkladně to promyslet. Žijete na Zemi blízko všemu dění, měli byste do toho vidět víc než já. Žil jsem kdysi na Zemi jako dítě v prostředí dětského domova a to není moc přívětivé. Na druhou stranu mě neovládli ani ďáblové a to se každému nepodaří.«

»Promyslím to,« slíbila mu.

»Dobrá, ale teď si vezměte kabát, jsme na místě,« řekl a pozvolna přistál na nevelkém ostrůvku, kde Adélka svou podivuhodnou cestu světem Oázy začala.

Vystoupili a Pepek jí pomohl do kabátu. Tvrdila, že je tu horko, ale ujistil ji, že bude ráda. Pak jí podal ruku a odvedl ji na malou kovovou značku, zaraženou do jílovité země.

»Tady je na Zemi dvorek domu vedle vaší redakce,« ukázal jí. »Nemusíme příchodem hvězdnou bránou vzbudit pozdvižení.«

Prošli modravou elipsou a skutečně byli na ztemnělém domku. Adélka si zimomřivě kabát dopnula, tady byla opravdu zima. Jen její průvodce dělal, jako by se ho zima nedotkla. Ve stejné kombinéze, v jaké chodil po tropickém ostrově, vzdoroval teď studenému větru.

»Pojďte, rád bych se ještě viděl s Kryštofem,« pobídl ji.

»Vy anarchisti!« přivítal je Kryštof v redakci, sotva vstoupili. »Kde jste byli?«

»To mi neuvěříš, dokud neuvidíš fotky!« ujišťovala ho Adélka vítězně.

»Co jste kde fotili?« zeptal se jí už trochu dobrácky, když viděl její nadšení.

»Pamatuješ se na těch osmnáct malých uhořelých tefírských holčiček, jak nás k nim policie ani nepustila?« zeptala se ho.

»Ty ses k nim dostala?« podíval se na ni s trochou obdivu. »Neříkej!«
»Já ne, to tihle!« ukázala na Pepka. »Ukradli je z patologie v nemocnici, odvezli si je do jejich světa a tam...«

»No, jestli ses toho zúčastnila i ty a budeš mít na krku policii, to ti nezávidím!« skočil jí do řeči a zamračil se.

»Počkej, nech mě domluvit!« umlčela ho netrpělivě. »Oni ty děcka vzkřísili!«

»Cože?« zmohl se redaktor na pootevřená ústa.

»Vzkřísili je, vrátili do života, udělali zázrak, mám to vyfocené, to koukáš, co?«

»Hele, Pepku... to jde?« vzhlédl redaktor správně k tomu, kdo měl k zázrakům blíž.

»Na Zemi to nikdo neumí,« přisvědčil Pepek. »My ale se zázraky pracujeme.«

»A nebyly jenom... v nějakém šoku..?« chytal se redaktor všeho, co by mohlo vyloučit zázrak, o jakém mluvila Adélka i Pepek.

»V šoku?« vybuchla Adélka. »Ty ještě netušíš, co to bylo, ale až uvidíš ty fotky... kde máš datový kabel od foťáku?« zeptala se ho věcně.

Kryštof jí tedy pomáhal přenášet fotografie do počítače a nedočkavě si zobrazil první. Nebylo tam ale nic zvláštního. Jen nevelký ostrůvek, taková skála vyčnívající z moře, na ní pár palm a automobil, nebo spíš mikrobús. Působil tam komicky, neboť na ostrůvku nebyla žádná cesta a těžko by se tam otočil, natož aby měl kam jet. Při bližším pohledu by si ale člověk všiml, že ten automobil nemá žádná kola a nebude tak obyčejný, jak vypadá.

Kryštof se ale k bližšímu pohledu nedostal. Obrázek jen zběžně omrkl a nespokojeně se odvrátil od monitoru.

»Blbneš s nějakými vtípkami a ve světě se zatím válčí!« zavrčel.

»Doufám, že s válkami bude brzy konec,« řekl Pepek s jistotou.

»Konec?« vybuchl Kryštof. »Teď to teprve začalo!«

»Co začalo?« zarazil se Pepek.

»No přece pořádná válka!« podíval se na něho Kryštof jako na návštěvníka z cizího světa, ačkoliv to u Pepka byla výjimečně pravda. »Dnes odpoledne zaútočila na svět nějaká neznámá mezihvězdná flotila! Nejprve smetla Američany v Novém Německu a pak zamířila k New Yorku! Svět se chystá k vesmírné válce, co je proti tomu pár uhořelých dětí?«

»Mezihvězdná flotila?« vyskočil Pepek, jako kdyby dostal pořádnou facku. »Odkud?«

»To nikdo neví!« zavrčel Kryštof. »Tady se podívej!«

Přepnul počítač do jiného adresáře a ukázal Pepkovi jeden z prvních obrázků z války.

A Pepek jen zalapal po dechu.

Protože to, co spatřil, nemělo daleko k černým mūrám.

Nad letištěm Nového Berlína, nedávno obsazeného americkou armádou, se vznášely tři pekelné vimaany, ostřelované desítkami protiletectkých raket různých typů. Exploze jim očividně nevadily, posádky si jich nevšimaly, ale nevisely tam jen tak.

Zato americká letadla, rozestavěná kolem letištní plochy dole pod nimi, pod zásahy ohnivých paprsků vybuchovala a rozhazovala kolem sebe oheň. Mezi nimi běhaly zmatené postavičky vojáků, marně hledajících úkryt. Nikdo by asi s těmi nešťastníky neměnil, když se tak v bezradných hloučcích krčili na letištní ploše, ze všech stran obklíčení ohněm, před jehož žářem se vzájemně chránili. V záři plamenů byli vystaveni jako terče na střelnici, naštěstí po nich nikdo nestřílel. UFO měly důležitější cíle.

»Tohle jsou přece pekelné vimaany!« vybuchl Pepek. »Kde se tam vzaly?«

»Cože?« obrátil se na něho Kryštof. »Ty jsi už nějaká taková letadla viděl?«

»Aby ne!« řekl Pepek. »Takových máme asi čtyřicet. Ale tyhle to určitě nejsou.«

»Tak čí jsou?« očekával Kryštof napjatě odpověď.

»Na to jsem se chtěl zeptat já tebe, ale ty to taky nevíš, co?« zavrčel Pepek.

»Nevím,« přiznal Kryštof. »Podle agenturních zpráv jsou americké jednotky v Novém Německu fakticky na padrt'. To letadlo tam zůstalo jen jedno, ostatní odletěla na sever, ale

před deseti minutami je hlásili na dohled od New Yorku. Tam to bude horší, nechci vidět těch mrtvých! Odkud tahle letadla znáš? Co o nich víš?«

»Řekl bych, že konstrukce pochází z Gehenny a podobají se posledním typům kmene Árjá,« zamžikal očima Pepek. »Víc by ti řekla Yazatap, ta se v tom lépe vyzná.«

»Pro mě jsou všechny létající UFO jeden jako druhý!« řekl Kryštof. »Ještě kdybys mi mohl vysvětlit, kde se tu vzaly a co mají v úmyslu!«

»To nevím,« přiznal Pepek. »Naše nejsou, za to dám klidně ruku do ohně, ale čím jsou, to namouduši nevím. Nemohly by to být ty ukořistěné?«

»Jaké ukořistěné?« zaváhal Kryštof.

»Někde jsem zahlédl ve zprávách, že Novoněmci v Gehenně získali nějaké vimaany,« ujist'oval ho Pepek. »Muselo to být tady u tebe, já těch novin tolik nečtu.«

»Jo počkej, to máš asi pravdu,« vzpomněl si Kryštof. »Moment, zkusím to najít...«

Za chvíli měl před sebou článek, spíš pouhou noticku, podle níž měli v Novém Berlíně zahájit stavbu *Muzea Třetí a Čtvrté Země*, jehož hlavní atrakcí by bylo právě UFO, získané jako kořist přímo v Gehenně.

»Časově to se zkázou Gehenny souvisí,« přikývl Pepek. »Takže jsou nejspíš pravá. Jak se je ale naučili řídit? Tohle se snad ani nedá učit metodou pokus-omyl!«

»Ty to umíš?« podíval se na něho Kryštof tázavě.

»Trochu,« připustil Pepek. »Dokázal bych s nimi vzletět a přistát, jen se zbraněmi jsem se nenaučil zacházet, učil jsem se létat na stroji s odmontovanou výzbrojí. Učily mě to ale právě ďáblice, pekelné pilotky, jedna s tím létala dva tisíce let.«

»Jak vidíš, tihle s tím létají,« ukázal Kryštof na obrazovku. »A nejen to! Střílejí! Snad to vidíš dost jasně, ne?«

»Pak to nebudou Novoněmci,« řekl Pepek. »Zbývá jediné vysvětlení, že to jsou praví ďáblové. Ti by s tím také uměli létat a dá se předpokládat, že mají takových letadel ukryto víc, možná až několik stovek. No potěš pánbůh!«

»Co s tím budeš dělat?« zeptal se ho Kryštof.

»Co s tím mám podle tebe dělat?« podíval se na něho nevinně Pepek.

»Je ti snad jasné, že nás v tom nemůžeš nechat! Nebo před nimi utečeš?«

»Z útěku mě nepodezírej,« zamračil se Pepek. »Toho bohdá nebude! Ale nepůjdu proti těm obludám holýma rukama. Poslyš, Kryštofe, můžu tě o něco poprosit?«

»Všechno předem slíbím!« odušil redaktor. »Splním ale jen co bude v mých silách.«

»Sežeň mi co nejvíc informací o Novém Německu. Mám dojem, že tam je rozhodující tajemství. Zarazilo mě například, proč se Novoněmci Američanům vůbec nebránili a dali se bez odporu obsadit. Proč své torzní bomby, kterými se předtím ubránili Brazílii, svěřili do úschovy Xijtranům ze sousedního světa.«

»Počkej!« zarazil ho Kryštof. »Kam že je dali? A jak o tom víš?«

»Zeptal jsem se na to Xijtranů a ti mi to řekli,« odušil Pepek bezelstně. »Poslal jsem k nim před chvílí jednat jedno naše štěně, Broka. Tady mi dělá spojení Apina, ale detaily vynecháme, hlavně že Xijtrané odpověděli. Rozumíš tomu? Novoněmci se nebránili, ale zbraně včas uklidili mimo náš svět, aby se nedostaly do nepovolaných rukou. Podle mě to nebylo špatné řešení! Američané tam žádné nenašli, ačkoliv kvůli nim začali válku! Jenže Xijtrané tomu říkají temná historie a sami do ní také moc nevidí.«

»Člověče, proč takové informace nedáš do placu?« vydechl obdivně Kryštof. »Mohl bys na tom vydělat, světové tiskové agentury by ti za ně ruce utrhalý! Chceš na ně nějaké kontakty? Mám je a ochotně ti je poskytnu!«

»Na peníze ti kašlu,« mávl rukou Pepek. »Informace ti nechám, budeš si s nimi jistě lépe vědět rady a podle potřeby je rozneseš. Teď mě víc zajímá, co vlastně hrozí Zemi.«

»Ale kdyby něco, zasáhneš? Alespoň podle svých možností...«

»To není jen tak,« zvažněl ještě víc Pepek. »Člověče, máme sice v Oáze plno vimaanů

i pilotek, které to ještě nezapomněly, ale dovedeš si představit, jaké peklo bychom na Zem přinesli? I kdybychom ty na Zemi přechíslili a třeba porazili, za jakou cenu by to bylo? Snažil bych se o to třeba hned, kdyby lidem hrozila totální zkáza, ale zatím to tak zle nevypadá.«

»Ty jsi je neviděl střílet? Tobě se to nezdálo dost?« obořil se na něho Kryštof.

»Hele, nevím toho o zbraních vimaanů tolik, abych se považoval za experta, ale něco mi přece jen došlo. Vimaany na letišti Nového Berlína střílely jen *rodzoty*. Vypadalo to asi velice efektně, ale lidi na letištní ploše to nejspíš přežili. Kdyby místo *rodzotů* použily jeden jediný náboj *zidibadu*, byl by místo letiště kráter, z Nového Berlína trosky a nepřežil by to do tří kilometrů nikdo, kdo by nebyl v poctivém betonovém krytu. Tak zlé to snad nebylo.«

»To je to tak ničivé?«

»Říká ti něco sopka Vesuv?« zeptal se ho Pepek. »Bývala dlouho vyhaslá. Pak dostala zásah zidibadem a odnesly to Pompeje a Herkulaneum.«

»Myslel jsem si vždycky, že Vesuv je přírodní sopka.«

»Teď už asi ano a kdysi nejspíš taky,« pokrčil rameny Pepek. »Vyhaslé sopky občas ožívají, i to je pravda. Jenže zidibad dokáže v sopouchu vyhaslé sopky uvolnit ztuhlou lávu a zahoupat zemskou kůrou, že pak láva prorazí nahoru a ani za dva tisíce let se to nezastaví. Kdyby se nad New Yorkem střetly dvě flotily vimaanů a došlo by na zidibady, byl by počet mrtvých rovný počtu obyvatel New Yorku, nepřežily by to ani krysy v kanálech. Chtěl bys takový souboj vimaanů a hlavně jeho následky komentovat v přímém přenosu?«

»Jak mi to líčíš, asi ne,« ochladl trochu Kryštof. »Co chceš teda dělat?«

»Vrátím se do Oázy, rozhlédnu se po okolních světech a budu hledat, odkud to mohlo přijít,« pokrčil rameny Pepek. »Až zjistím, jak na tom jsme, uvidíme. Na Zemi bych střílel strašně nerad a jen kdyby nestřílel bylo horší. Ale věř mi, to by už muselo stát za to!«

»A co když ta flotila ufounů mezitím spálí New York? Nebo další města?«

»Jak rychle se to dozvíš?« zeptal se Pepek věčně.

»Skoro ihned, nebo tak do půl hodiny. Proč?«

»Vezmi si tohle,« vtiskl mu Pepek do ruky malý přístroj, podobný mobilnímu telefonu bez číselných tlačítek. »Tímhle tlačítkem se mě dovoláš, i kdybych byl na čtvrtém světě odsud. Kdybych se ti neozval já, ale někdo jiný, vyklop mu poslední novinky a uvidíme.«

»To je něco... mezivesmírného?«

»Ano,« přikývl Pepek. »Něco jako mobil. Nedávám to každému, jsi zatím jediný, ale dej pozor, ať ti to někdo neukradne. Může to být taky poslední záchrana světa.«

»Můžu ti tím zavolat, kdykoliv se něco zajímavého dozvím?«

»Na tohle raději ne,« odmítl to Pepek. »Nech to jen pro havarijní případy.«

»Jak velkou katastrofu považuješ za havarijní případ?«

»Když přesáhne sto tisíc mrtvých.«

»Ty ale Američanům přeješ příjemnosti!«

»Sto tisíc mrtvých je obvyklá bilance posledních válek, co Američané na Zemi vedli,« odvětil suše Pepek. »Proč by to zrovna oni měli chápat jako katastrofu? Jim se to přece zdá docela normální.«

»Až na to, že by to bylo tentokrát přímo u nich...« podotkl Kryštof. »Nechtěl bych být na tvém místě, až bys jim to měl vysvětlovat.«

»A všude jinde je to normální a přijatelné?« vyjel na něho Pepek. »Vysvětlovat jim nic nebudu. Udělám všechno, co bude v mých silách, ale nechci se unáhlit, aby záchrana světa nakonec nepřišla draž, než kdybych tomu neodporoval.«

»Máme to ale pěkné vyhlídky!« vzdychl si Kryštof.

»Na mě se nekoukej!« zavrčel na něho Pepek. »Nevím čím je to dílo, ale to ti povídám, jestli v tom mají prsty pozemští ďáblové, bude je to mrzet. Z vimaanů se dá světu diktovat, ale ne vládnout. Věčně se ve výšce vznášet nemohou a dole na zemi jsme silnější my.«

»Kéž by!« vzdychl si Kryštof.

Peppek se vracel do Oázy se zprávou o válce na Zemi, ale čekaly ho nepříjemné zprávy úplně jiného druhu. Hned po průletu bránou cítil, že je něco v nepořádku. Přepadl ho hlad, žaludek se mu sevřel, jako kdyby týden nejedl a přidal se k tomu i nepříjemný pocit dušení. Namáhavě zalapal po vzduchu, ale jeho zprávy ze Země byly důležitější a nesnesly odkladu. Přemohl to tedy a začal telepatit.

»Zemi napadly tefirské vimaany!« zavolal směrovaně telepaticky Oldu s Vít'ou.

»Vážně?« odušil bez velkého vzrušení Olda. »Polet' nejkratší cestou domů, problémy máme i my. Vysadila nám robocentra a navíc tu máme d'áblici, o které nevíme, do kterého kmene patří. Nic bych za to nedal, že patří ke kosmickým vetřelcům. Nechci moc sýčkovat, ale mohlo by to být horší než vimaany na Zemi. Teda, pokud to spolu nesouvisí.«

»Cože?« nemohl se ani víc divit.

Pokračoval tedy směrem k Oáze, ale minibus se s ním vlekl nějak moc pomalu. Přistál raději zprudka poblíž nejbližšího teleportu, až tlumiče naspod karosérie námahou zaúpěly, zanechal letadlo na místě a hbitě vklouzl do kabinky. Naštěstí teleporty nestávkovaly, takže za okamžik vstoupil přímo do probíhající porady ve velkém sále kulturního domu.

A hned první okamžiky ho přesvědčily o vážnosti situace.

Stávku robocenter si podle Vít'i způsobili sami, naštěstí nešlo o nic vážného. Dotazem na roboty zjistil, že přestali dodávat zboží kvůli nedostatku energie. Tvoření hmoty je proces energeticky velice náročný. Olda měl od andělky unikátní hmotovou paměť hiblag, jedinou v několika okolních vesmírech, schopnou naráz stvořit až kilogram hmoty, ale ta při každém použití důkladně vyčerpala kosmickou energii z nejbližšího okolí a Olda ji proto používal opatrně. Také andělské orgány potřebují energii a mají problémy, když chybí. Ogdurové je vyvinuli dokonale, nikomu nehrozí pád ani při létání v energeticky chudém prostředí, ale při nedostatku energie si ji idarchon vezme, stejně jako játra, ze zásobních látek. Projeví se to pocitem dušnosti, vlčím hladem, přidá se k tomu i nepříjemné píchání v játrech. Zkrušilo to přece i Pepka, když se v Jupiterském světě pustil do souboje se samotným Jupiterem.

Vít'a z dřívějšíka věděl, že robocentra netvoří hmotu čistě z okolní kosmické energie jako hiblag. Vždycky přitom jinou hmotu anihilují. Úplně beze zbytku to ale vyvážené není a malou část energie musí doplňovat. Při jejím nedostatku zastaví nejprve tvoření hmoty, pak přestanou fungovat teleporty, přeruší se vytápění a klimatizace místností a nakonec by zhaslo i světlo. Kříšení mrtvých zřejmě vyžaduje velké množství kosmické energie, ale Vít'a neviděl důvod k panice a všechny uklidňoval, že se to určitě samo a brzy srovná. Učedníci přece nikdy tolik mrtvých nekřísili a snad ani křísit nebudou, takže se s tím setkali poprvé a na dlouhou dobu naposledy. Bylo to jen varování před neuváženým plýtváním, které kdysi bylo i jednou z příčin zkázy Mrzoutů.

»Než se to dostane do normálu, nemůžeme zkrátka využívat robocentra,« shrnul to Vít'a. »Nemůžeme ani létat, sotva lapáme po dechu. Naštěstí nejsme na robocentrech závislí, na ostrovech roste dost plodů. Hlady nezemřeme a chvíli nepohody vydržíme.«

Závažnější problém ale způsobilá jedna ze vzkříšených ošetřovatelek malých tefirek. Olda s Vít'ou usoudili, že byly zavražděny společně s dětmi, takže bude spravedlivé, aby je vzkřísili všechny společně. Unesli je tedy z patologie a ponechali si je na závěr.

Ke všeobecnému zděšení ale jedna z nich nebyla člověk.

Většina ošetřovatelek, původem ze Země, se po svém vzkříšení pod děsivými dojmy z vlastní smrti roztrásla hrůzou a d'áblice je musely uklidňovat. Jedna jediná se místo toho na podložce posadila a čtyři d'áblice, vyčerpané jejím kříšením, udeřila **yvorem** tak prudce, že všechny čtyři naráz omráčila.

Kolem bylo naštěstí dost jiných, které se vzpamatovaly a oplatily jí to, ale musely pak bezvědomou zajatkyňu odnést a zavřít do nejbližšího domku. Vít'a pohotově doplnil dveře v jedné místnosti o zámky a na okna dodal mříže, čímž ji změnil ve vězení.

O jednom ale od začátku nikdo nepochyboval.

Zajatkyňe je tefírka. Dáblice, volně žijící na Zemi. To tu ještě nebylo!

»Co s ní budeme dělat?« byla nejožehavější otázka, která teď všechny zaměstnávala. Palčivou otázkou bylo, kde se vlastně na Zemi vzala. Muriel kdysi Pepkovi tvrdila, že mezi vládnoucími d'ábly není jediná žena! Olda s Vít'ou chtěli zajatkyni vyslechnout, ale ta si je vůbec nepustila na dosah. Ačkoliv měla jen holé ruce, oba málem *yvorem* zabila.

»Co s ní?« ptala se Tabris shromáždění krátce předtím, než tam přišel Pepek.

Padlo několik návrhů. Většinou se shodly na odeslání nebezpečné zajatkyně někam do světa, kde by nemohla nikomu škodit. Lišily se jen v nepodstatných detailech, zejména kam by to mělo být. Některým se zdálo spravedlivé poslat ji za ostatními d'ábly do Sibérie, jiným přece jen vadilo, že šlo o ženu, takže ji navrhovali poslat na ostrov za Pachriel.

Do všeobecných rozpaků přinesl Pepek zprávy o napadení Země cizími vimaany. To samozřejmě přililo oleje do ohně. Yazatap dokonce navrhla vyslat Zemi na pomoc vimaany, ale Pepek se tomu opřel.

»Chcete snad po Gehenně zničit i Zemi?« odmítl zprudka její návrh.

»Co chceš tedy dělat?« zeptala se ho Yazatap přísně.

»Vyslechnout nejprve tu tefírku. Zajímá mě, co všechno o tom ví,« řekl Pepek.

»Ona tě ale zabije!« varovala ho Yazatap.

»Mě nezabije,« řekl Pepek. »Víš přece, že jsem odolnější než kluci. Kromě toho tam nepůjdu sám.«

»Stojí ti to za riziko?« mračila se Yazatap.

»Určitě ano,« řekl Pepek.

»Nemyslím si, že tím něco získáš,« varovala ho.

»Naším velkým problémem je nedostatek informací,« tvrdil. »Ne že by lidé na Zemi na tom byli lépe, ale ze špatných informací nemohou vyplývat jiné než špatné závěry.«

»Dobře, to ti uznáme,« souhlasila nakonec Yazatap.

»Neukvapoval bych se tak,« namítl Vít'a. »I ty máš přece málo informací a také děláš špatné závěry. Měl bys toho vědět víc. Byli jsme se s Oldou podívat na Zemi. Dozvěděli jsme se, že Ota Vávra, ten co se tak hezky staral o tefírky z Gehenny, měl utajené kontakty na další bytosti z vesmíru. V Novém Německu nám tvrdili, že po Vávrově pozemku na kraji Nového Německa, kam se většina Němců neodvažovala ani nahlédnout, chodili nějakí divní kočkolidé. Prý si odněkud přivezl i nějakou d'ablici, jenže ne z Gehenny, ale z dalekého vesmíru. Nedal bych ruku do ohně pravdy za to, že je to zrovna tahle.«

»To by ale znamenalo další svět obydlený tefíry!« zarazil se Pepek.

»Jo, ale jiného druhu, o kterých toho moc nevíme,« varoval ho Vít'a. »Měli bychom se mít před nimi na pozoru. Spoléháš se, že tě nezabije? Co když je její *yvoro* ještě silnější než u pozemských d'ablů? Na odolnost bych se nespoléhal. Vydržel jsi možná soustředěný úder několika d'ablic na Pegsda, ale byly zesláblé hladem. Od pozemských d'ablů jsi tak zblízka jako Olda nic neschtal.«

»Schtal,« řekl Pepek. »Přečkal jsem to možná proto, že jsem už předtím něco snesl, ne jako Olda, který to od Johana dostal naplno hned napoprvé. Ale na druhou stranu by nám mohla její odpověď osvětlit spoustu záhad.«

»Pokud ji získáš od někoho, kdo tě chce zabít!« sýčkoval Olda.

»Ten Vávra se s nimi přece domluvil,« vzpomněl si Pepek. »Takže je to už z principu možné. Já to zkrátka zkusím.«

Vypravili se spolu za zajatkyni čtyři. Pepek, Yazatap, Salgiel a Soňa, jako specialistka na dokumentární záběry. Měla tefírskými kamerami, vsazenými v pásce na čele, toto setkání zdokumentovat a ostatním, čekajícím v Kulturním domě, zajistit přímý přenos, aby se tam nemuseli tlačit všichni.

»Buď opatrný!« varovala Pepka Yazatap. »Nespolehej se, že tě vyléčíme, nemáme na

to dost energie.«

»Uvidíme,« řekl Pepek. »Třeba to nebude tak horké.«

K domku došli v pořádku, ale poblíž zamčeného pokoje s uvězněnou d'áblicí se Pepek zastavil a pokynem ruky poslal ostatní alespoň o pár metrů dozadu.

»Dobrý den přeji!« oslovil zavřenou d'áblicí telepaticky skrz dveře.

Okamžitě se ale zapotácel. Namísto odpovědi se ho pokusila udeřit *yvorem*. Dveře ten úder naštěstí zeslabily a Pepek to víceméně očekával, takže ho to nevyřídilo, ale příjemné to rozhodně nebylo.

»Chceš mě zabít, náno pitomá?« vyhrkl hodně nahlas česky.

Ten tah měl pro všechny kromě Pepka nečekané následky. On jediný předem počítal se šokem nepřátelsky naladěné tefirky, až uslyší řeč, kterou musela znát ze Země.

»Kdo jsi?« ozvala se za dveřmi nesměle česky. Měla sice cizí, tefirsky znějící přízvuk, zřejmě se češtinu neučila strojově, ale jak Pepek správně očekával, čeština na ni měla dobrý vliv. Už z tónu jejího hlasu bylo znát, že ji zaujal.

»Pepek Horák,« představil se jí raději. »Proč mě chceš zabít?«

»Ty nejsi... tefir?« pokračovala opatrně ve vyptávání.

»Ne, jsem Kanaánc,« odvětil. »Chci si s tebou popovídat. Nechápu, co jsem ti udělal zlého, že mě chceš zabít?«

»Kanaánc ve službách tefirů? To je snad ještě horší!« vybuchla bezmocně.

»Nejsem tvým služebníkem, jako Ota Vávra!« opáčil rozhodně, ale přitom vyčkávavě.

»Ota Vávra není můj služebník!« vykřikla nahněvaně.

»Tak co dělal ve tvé blízkosti?« zeptal se jí trochu kousavě.

»Je to můj... manžel,« řekla o poznání méně nahněvaně.

Pepka, který měl za manželky pět tefirek, to nepřekvapilo. Tefirky jsou krásné a když si s nimi člověk porozumí, proč ne? Tahle přešla z nepřátelství na život a na smrt div ne do přátelského tónu, ale Pepkovi to nestačilo.

»Na Zemi je to velice neobvyklé spojení. To ti mám věřit?« pokračoval v provokaci.

»Nemusíš, když nechceš,« řekla už zase klidněji.

»Náhodou mám dobrý důvod věřit ti,« pokračoval smířlivějším tónem. »Nejsi zdaleka jediná mezi tefirkami, která si vzala Kanaánce. Jste docela hezké ženské a umíte být velice milé, když samy chcete.«

»Na hloupé lichotky ti nenaletím,« zavrčela. »Umím být taky tvrdá a především jsem imunní proti psychonátla, rozumíš? Nedostanete mě lacino, tomu můžeš věřit!«

»Ach jo!« povzdychl si. »To zase bude přemlouvání! Poslyš, slyšeli jsme, že prý nejsi z Gehenny. To by bylo dobré, kdyby ses nechovala stejně fanaticky a hloupě.«

»Co vidíš hloupého na obraně před nepřitelem?« naježila se.

»Hloupá a zbytečná je každá obrana, když nemáš nepřátele,« ujišťoval ji. »Opravdu sis nevšimla, že nejsme na Gehenně ani na Zemi? Nikdo ti tady o život neusiluje, chováme se k tobě rozhodně lépe než na Zemi. Ale jestli nepřestaneš jančit a napadat nás, poletíš brzy jinam, tenhle svět není pro nesnášenlivé fanatiky a fanatičky.«

»Na Zemi...« vzdychla si. »Bylo by tam krásně... Co jste ale provedli s mým mužem, vy bestie mizerné?«

»Nic,« řekl. »Ani nevíme kde je. Víme, že atentát díky hlavonožcům z Xijtry přežil, ale nevíme, kde je teď. O všem jsme se dozvěděli pozdě, ale vzali jsme vás sem a vzkřísili jsme vás. A ty ses místo vděčnosti začala chovat jako bestie. Že ti není hanba!«

»Já, jako bestie?« vybuchla. »Co se mi to snažíš namluvit? Viděla jsem na vlastní oči, jak jste mi zabili muže! Mě jste taky omráčili, jakápak tedy vděčnost?«

»No jo, trochu ses spletla,« řekl s pochopením Pepek. »Pamatuješ si asi, jak do vašeho domu vtrhli nějací zabijáci a začali tam vraždit. Že to byla banda vrahů, v tom s tebou ještě souhlasím, ale v dalším hodnocení se lišíme. Ota Vávra to přežil a tebe s ostatními zabili,

ale teď už jste zase všechny naživu. Poslyš, budeme se my dva bavit jen přes dveře, nebo se raději dohodneme na příměří po dobu vyjednávání?«

»Jaképak příměří s bestiiemi?« vybuchla. »S bestiiemi se nevyjednává!«

»Příměří nemusí být výhodné jen pro nás, ale i pro tebe,« navrhl jí klidně. »Chceš se snad taky něco dozvědět a od nikoho než od nás se tady nic nedozvíš.«

»Jak si to příměří představuješ?« sondovala ho opatrně.

»Nebudeme na sebe po dobu jednání útočit,« navrhl. »Nebo jsi taková bestie, že se ani na pár minut nedokážeš ovládnout?«

»Bestie jste vy!« odsekla.

»Na tom se neshodneme,« odvětil klidně. »Nabízím příměří já tobě nebo ty mně? Kdo z nás dvou je nesmiřitelnější?«

»To nic neznamena,« zavrčela. »Můžete mě zabítet s milým úsměvem a nebudete o to menší bestie.«

»Nechceme tě zabítet,« ujistil ji. »Ale nechceme, abys do nás bušila *yvorem*. Ty nevíš, že to Kanaánce zabíjí?«

»Tebe to přece nezabilo,« zavrčela trochu zaraženě.

»Nezabilo, ale přes dveře!« opáčil. »Příjemné to nebylo. Poslyš, opravdu nemáš zájem se něco dozvědět?«

»Mám,« odvětila. »Ale ne za každou cenu. Nevzdám se, abych se dozvěděla něco, co už beztak tuším. To mi za to nestojí!«

»Nechci, aby ses vzdávala,« ujistil ji. »Příměří po dobu jednání není žádná kapitulace, ten rozdíl bys měla pochopit.«

»Dobře,« přistoupila váhavě na jeho návrh. »Kanaánce mají beztak blíž k obětem než ke zlu, nemám přímý zájem zrovna na tvé smrti.«

»Konečně rozumná řeč!« vzdychl si Pepek a natáhl ruku po klice dveří.

»Počkej!« zastavila ho ještě Soňa. »Vezmi si tohle! Ať to není bez záznamu!«

Pomohla mu nasadit si na hlavu tefirský záznamník. Pepek nebyl proti a upravil si jej. Pak opatrně odemkl dveře a bez prudkých a provokačních pohybů vstoupil. Ostatní zůstali na chodbě připraveni vtrhnout za ním, kdyby potřeboval jejich pomoc.

Tefirka stála ve střežehu v rohu místnosti. Povzbudivě se na ni usmál, ale odpověděla mu jen nevlídným pohledem. Nevšiml si toho. Přitáhl si jedno ze dvou křesílek a klidně se na ně posadil. Ani teď se k němu nepřiblížila, natož aby si sedla. Stála tam pořád naježená jako dikobraz. Jako ostatní tefirky byla hezká jako obrázek, to jí musel přiznat. Dlouhými blond vlasy mu připomínala Erelim nebo Ramiel, ale tvářila se zle a z očí jí sršela nenávisť. Když ji sem omráčenou přinesli, nevěděla o sobě, ale sotva se trochu vzpamatovala, oblékla si slušivé modré pozemské šaty, které jí tu zanechali. To jí ale k ničemu nezavazovalo a Pepkovi to dávala najevo okázalým pohrdáním.

»Kde je Ota?« zeptala se ho stroze, nepřátelsky.

»Už jsem ti řekl, nevím,« opakoval. »Naše poslední informace o něm říkají, že byl při atentátu těžce zraněný, ale xijtranští hlavonožci ho odnesli ze Země a uzdravili. Víc o něm zatím nevíme, ale Brok se za nimi vypravil a už s nimi jedná. Stačí ti to?«

»Nestačí!« odsekla. »Nechápu, proč k nám vaše banda vtrhla? Proč jste na nás stříleli? Co jsme vám udělali?«

»Ta banda nebyla naše, pochop to už konečně!« namítl Pepek klidně. »Pořád ještě uspokojivě nevíme, proč na vás stříleli. Nežijeme na Zemi a není nám všechno jasné, ale jestli tě to uspokojí, většinu zla jsme už napravili.«

»Všechno je podvod, vraždění a hnus!« trvala zarputile na svém. »Dokud neuvidím na vlastní oči Otu, neuvěřím ti ani slovo.«

»Ota Vávra u nás není,« ujišťoval ji trpělivě. »Víme, že jako jediný to vraždění přežil, ale nevíme, kde je. Máme tady tebe, děti o které jste se s Otou starali a jejich ošetřovatelky.

Nechceš si s nimi promluvit? Měla bys je poznat, byly přece s tebou v jednom domě.«

»Nechci je ani vidět! Děti jsem viděla umírat a ošetřovatelky? Co když i ty patříš k té vraždící bandě?« namítla prudce.

»To těžko, protože je také postříleli. Mohla bys uznat aspoň, že jsi sama v pořádku,« zkusil to jinak. »Jistě si pamatuješ, že ta banda zastřelila i tebe.«

»To mohlo být úplně jinak,« nesouhlasila. »Mohli jste mě jen omráčit, co já vím.«

Nebylo to poprvé, co se Pepek setkal s naprostou nedůvěrou vzkříšených. Každý tvor těžce chápe, že zemřel a opět obžil. Nejtěžším případem, kterého byl Pepek svědkem, bylo oživení mumie Mrzouta. Ten také odmítl pochopit, že od jeho první smrti uplynuly celé věky, jeho civilizace neexistuje a on je teď sám, jediný.

»Můžeme ti předvést dokumenty, jak jsme vás křísili,« nabídl jí. »Děti i tebe.«

»Nechte si je! Lidé na Zemi dokáží zfalšovat všechno!« odmítla je.

»Používáme vaše způsoby záznamů, ty se nedají tak snadno falšovat.«

»Tomu nevěřím!« trvala na svém.

»Bude s tebou těžké pořízení,« vzdychl si. »Trváš na tom, že ti sem musíme přivést Otu Vávru, jinak nám neuvěříš?«

»Jenže mi ho přivést nemůžete!« vykřikla. »Viděla jsem přece na vlastní oči, jak jste ho zastřelili! Kdyby byl naživu, jistě by byl u mě!«

»My jsme nestříleli,« zavrtěl hlavou. »Otu Vávru unesli Xijtrané, aby mu pomohli, ale přátelíme se s nimi a zeptáme se jich, jestli u nich není.«

»Nevěřím vám!« opakovala jako kolovrátek. »Jste hnusní vrahové, zabili jste ho!«

»Teda, s tebou to bude těžké!« vzdychl si. »Jak se zdá, budeme muset Otu Vávru najít vem kde vem. Teď o něm zkrátka nevíme. Xijtrané před chvílí řekli Brokovi, že Otu odvezli nějakí lidé. Budeš aspoň ochotná na něho počkat? Nabízím ti příměří. Necháme tě starat se o děti z vašeho domu. Aspoň ty bys měla uznat jako důkaz, že to s tebou myslíme dobře.«

»Příliš chabý důkaz!« vrtěla hlavou. »Nejprve na nás střílíte a teď to myslíte dobře?«

»Opakuji, nebyli jsme to my, kdo střílel,« opakoval Pepek trpělivě.

»Kdo tedy, když ne vy?« opáčila jízlivým tónem.

»Je to nepřehledná záležitost,« vzdychl si. »Byli jsme zjišťovat příčiny války na Zemi. Jedna pozemská velmoc tam nejprve přepadla ostrov Nové Německo. Ten ostrov se nachází v Atlantickém oceánu a Ota Vávra s ním má dost společného.«

»On totiž ten ostrov na Zem přinesl,« mávla rukou netrpělivě a trochu spatra. »Zřejmě mu i to chcete upřít.«

»Nebereme mu jeho zásluhy,« přikývl Pepek. »Dobrá, byli jsme na Zemi zjišťovat, co se tam stalo a při té příležitosti jsme se dozvěděli, že nějaká banda, podřízená velení armády té velmoci, prý Otu Vávru zabila. Navštívili jsme tedy Čechy a skutečně jsme vás tam našli mrtvé. Naštěstí vás ještě nezapopelnili, ale Ota Vávra mezi vámi nebyl. Slyšeli jsme, že ho unesli Xijtrané, ale ti by to nedělali, kdyby mu nemohli pomoci. Potvrdili nám později, že je naživu, ale ani oni dnes nevědí, kde momentálně je. My jsme zase vrátili život vám.«

»To je přece nesmysl!« vybuchla. »Umíte snad vracet život?«

»Budeš se asi divit, umíme,« přikývl vážně. »Ale válka na Zemi pokračuje, dokonce ve větším měřítku. Tu velmoc napadly cizí mimozemské vimaany. Nevíme, odkud se vzaly a co tam chtějí.«

»Ty by mohly být naše!« usuzovala zamračeně. »Jestli se do toho vložili naši, bude to pro vás hodně zlé.«

»Vaši? Odkud jsi?« zareagoval Pepek.

»To vám neřeknu!« nasupila se. »Jestli to jsou opravdu naši, měli k tomu hodně pádné důvody. Opravdu nevíte, že jsem byla na Zemi jako záruka míru mezi našimi světy?«

»Ne, to nevíme,« přiznal Pepek. »Opakuji ti už po několikáté, tady nejsme na Zemi, máme úplně jiné starosti a o vás jsme se dozvěděli víceméně náhodou. Gehenna je mrtvý

svět, ale ty jsi přece tefirka. K jakému kmeni patříš? A kde jste se skrývali?«

»Nejsme z Gehenny!« odsekla. »Ale odkud jsme, to se ode mě nikdy nedozvíš! Jsem našťestí dostatečně odolná a nedostanete to ze mě ani psychonátlakem.«

»Psychonátlak, nebo co máš na mysli, nepoužíváme,« přikývl klidně. »Slyšel jsem ale, že si tě Ota Vávra přivezl odkudsi z vesmíru. Tvrdili nám, že odněkud z velké dálky.«

»To jediné ti potvrdím!« zavrčela. »Našťestí je to dost daleko, abyste se k nám nikdy nedostali. Navíc jsou všechny cesty zatarasené a hlídané.«

»Máme o dálkách jiné představy než vy,« řekl klidně Pepek. »Nevíme, jak daleko od Země se Ota dostal, ale slyšeli jsme, že pro každý svět musel stavět nějaké velké stroje. Tím způsobem se daleko dostat nemohl, leda byste mu to vy sami umožnili.«

»Podceňuješ ho!« odsekla. »Ota je génius! Postavil konvertory i tam, kde jsme na to nestačili ani my. Prošel i přes svět, kde je strašně neklidná půda a zemětřesení zničí každou rozestavěnou stavbu dříve než je dokončená.«

»Takový svět nás nezdrží ani minutu,« podotkl ležérně Pepek. »Jeden leží nedaleko, říkáme mu Sulc. Kdoví, jestli to není ten, o kterém mluvíš! Těžší oříšky jsou světy ovládané Jupiterem, tam je to někdy opravdu zlé.«

»Jupiterské?« podívala se na něho nedůvěřivě. »Vy stavíte konvertory i na Jupiteru?«

»Dovedeme ledacos, na co vy nestačíte,« přikývl.

»Ale přitom jste Kanaánci... chci říci, lidé ze Země,« namítla. »Měli byste se podobat Otovi, ale jste jiní. Ota se mi nikdy nezmiňoval, že byste dokázali oživovat mrtvé.«

»Ota to zřejmě neví,« souhlasil. »Ani on není vševědoucí. Měli jsme se o něho zajímat dřív, ale on nám připadal příliš... příliš krutý. Neslyšela jsi, jak zatočil s invazí Brazílie proti Novému Německu?«

»To náhodou vím, sám mi to říkal. Podle toho, co o tom vím, nemělo Nové Německo jinou možnost než se bránit. Kdyby je obsadili, zemřelo by zbytečně víc lidí než kolik jich zabila torzní bomba.«

»Také si to myslíme,« přikývl. »Ale šlo to jistě méně krutě.«

»Chtěla bych vědět, jak?« zatvářila se kysele. »Co byste dělali, kdyby se na vás hrnula třicetitisícová armáda, vyzbrojená těmi nejvražednějšími zbraněmi?«

»Měl přece konvertory, mohl je prohodit na nějaký jiný svět!« navrhl Pepek.

»Kam? Na Gehennu?« zavrčela. »V té době ostatně žádné neměl. Bylo to krátce po odsunu Němců z Xijtry, byli tenkrát rádi, že zachránili co měli. Konvertory začal Ota stavět až dlouho potom.«

V té chvíli ale Pepkovi vyvstala v hlavě naléhavá sada telepatických pojmů.

»Pepku!« poznal Vítovu telepatii. »Pepku, je zle! Další vimaany jsou v Gehenně! Před půldruhou minutou po mně vypálili atomovou bombu!«

»Kde jsi?« zeptal se ho Pepek rychle.

»Vracím se do Oázy, jsem tam za chvíličku. To byla zase zkušenost! Najednou strašná rána a když jsem se rozkoukal, byl jsem na Pegsda. Jenže jako duch!«

»Cože?« nechtěl tomu věřit Pepek.

»No vážně!« ujišťoval ho Vít. »Ještě že znám tvé kolečko světů, co mění duchy na normální a naopak! Teď už jsem zase normální, ale co řekneš tomu, že po Gehenně létají cizí vimaany a stílí po nás atomovými náložemi?«

»To vážně nevím,« odpověděl mu rychle směrovaně Pepek. »Vrať se domů, podíváme se na tebe.«

Pak se obrátil na zajatou tefirku.

»Právě mi řekli, že se vaše vimaany objevily i na Gehenně,« řekl zamračeně.

»Bude to asi větší akce,« přikývla spokojeně. »To je jediné dobře.«

»Větší akce?« podíval se na ni přísně. »Vaše vimaany po mém kamarádovi vystřelily atomovou nálož. Co mi na to povíte?«

»Zabily ho?«
 »Dalo by se to tak říci,« přikývl.
 »Tomu se nedivím,« řekla. »Na Gehenně museli naši očekávat to nejhorší.«
 »Vám připadá normální, aby někdo střílel po letadlech, o kterých neví, komu patří?«
 »Stejně normální, jako střílet po dětech,« odsekla. »To zase děláte vy!«
 »Poslyšte, tomu říkám bezcitnost!« vydechl zklamaně Pepek. »Vrátili jsme vám život, ale asi jsme to neměli dělat.«
 »To jste tedy neměli!« odsekla zlostně. »Doufám, že s vámi moji krajané co nejdřív jak se patří zatočí!«
 »Nejprve by se sem museli dostat,« odvětil klidně a vstal. »Tohle je Venušský svět, na ten jste naštěstí krátkí. Jsi aspoň pro dodržování příměří, než ti najdeme Otu?«
 »Ten je mrtvý!« vybuchla. »Kéž nás naši brzy pomstí!«
 Nenapadla ho, ale neměla zřejmě chuť na další pokračování rozhovoru.
 To ale neměl ani on. Opatrně vyšel ven, kde pořád čekala jeho suita.
 »Není s ní řeč,« zavrčel všesměrově, aby to vnímali všichni kolem a jak doufal, i ona, ačkoliv byla za dveřmi.
 »Co s ní?« zeptala se ho suše Yazatap.
 »Na příměří nepřistoupila, ale nezdá se mi, že by měla na něčem vinu,« řekl. »Tabris, nemůžeš jí postavit domek, kde by mohla žít, než se všechno vysvětlí? Máme snad poblíž dost pustých ostrovů, ne?«
 »Takže vyhnanství?« zeptala se Tabris a zdálo se, že s tím souhlasí.
 »Nepustíme ji přece k dětem!« mračil se Pepek. »Nechat ji tu bez dozoru nemůžeme. Ačkoliv zatím nic neprovedla, až na pár neškodných úderů *yvorem*, zlé úmysly nepochybně má. Ponechat jí volnost, mohla by škodit i jinak než přáním všeho zlého.«
 »Vyhnanství na Oáze není tak přísné, jako by bylo na Sibérii,« souhlasila Yazatap.
 »Dobře, věnujeme se teď horším záležitostem,« přikývl Pepek.
 Všichni už věděli, co se stalo s Vítou. V Oáze se telepatické zprávy šířily rychle, aby se Pepek nemusel zdržovat vysvětlováním.
 Komando *bažiňáček* se nabídlo ujmout zajaté tefirky a dopravit ji šetrně na některý neobydlený ostrov, kde pro ni Tabris objedná a zařídí domek, jakmile to hladina kosmické energie umožní. Zdálo se ale, že svět Oáza se z energetické krize dostává rychle. Nečekaný hlad už všechny přestal trápit a dušnost také zmizela. Zbývalo vyřešit, kam zajatou tefirku dopravit, ale neobydlených ostrovů zde byla většina a nedostatek místa nehrozil. Nikomu to ani nepřipadalo jako krutý trest, když uvážili, že málem zabila Oldu, Vítu i Pepka...

Ohrožení

Vít'a se vrátil do Oázy, jako kdyby zestárl o pět let.

Zásah atomovou strelou jeho vimaan naštěstí vydržel, ale nezvládnutelná interakce ho změnila v ducha a prohodila na Pegsda. Byl to po dlouhé době jediný vimaan, který se tam objevil. Už dávno tam nikdo nevaroval, ale Vít'a nebyl nevědomý, jako stovky duchů před ním. Jakmile se vzpamatoval ze šoku, vzletěl skrz vesmírné brány, opsal *Pepkovo kolečko*, jak tomu teď všichni říkali a vrátil se. Bouře v elektrickém vesmíru teprve začínaly, dalo se jimi proletět, ale když vystoupil, působil na ostatní strhaným dojmem. Nebylo to způsobeno nedostatkem kosmické energie, ta se mezitím srovnala, spíš šokem, co prožil, když na něho použili atomový kalibr. Nechápal to. Proč?

»Měli bychom podniknout výpravu do paralelních vesmírů,« navrhol Pepek. »Chtěl bych vědět, odkud se k nám ti vetřelci dostali.«

»Takovou výpravu si můžeš klidně odpustit!« zavrčel nevrle Vít'a a žízňivě si přihnul z hrnku stromového mléka, který mu vnutila jako osvěžení Salgiel. »To už, bohužel, víme.«

»Odkud jsou?« nadskočil Pepek.

»Ze Země!« odvětil Vít'a. »Ta letadla patří americkým námořním a leteckým silám.«

»Jak to víš?« nedůvěřoval mu Pepek.

»Jednoduše. Mají na letadlech americké poznávací znaky a zkratky USAF a USMC. Víš, co to znamená, Yazatap? Ty bys to mohla vědět.«

»US bude nejspíš něco ze Spojených států, ale tak detailní znalosti ode mě nechtějí!« odtušila tefirka. »Ty to snad víš?«

»Náhodou vím,« vzdychl si Vít'a a položil prázdný hrnek na stůl. »To první znamená americké vzdušné síly, to druhé je námořní pěchota. Můžete si prohlédnout záznamy mého letadla, určitě to tam bude, byl jsem dost blízko od nich.«

Horákova rodina seděla u velkého stolu a společně zvažovala, co dál. Ostatní Oázané se váhavě rozešli do svých domů, ale věřili, že Horákovi něco vymyslí.

»Krajany zajaté Vávrovy tefirky tedy vylučuješ?« sondovala Vít'u opatrně Mariuk.

»Nevylučuji, ale nezdá se mi to pravděpodobné,« vrtěl hlavou Vít'a. »Uvažujte trochu! Vávrova tefirka žila v Čechách, ale její znalosti Země jsou podle mě nesrovnatelně slabší než třeba u Yazatap, vždyť ani neumí pořádně česky. Odpovídalo by to tomu, že si ji Vávra přitáhl odněkud zdaleka, i když o nebetyčných dálkách pochybuji, jejich metody nedovolují závratnou rychlost vesmírného průzkumu. Ta flotila naopak odpovídá pozemskému vývoji letecké techniky. Právě Vávra na Zem nedávno přitáhl znalosti z Gehenny ohledně motorů vimaanů. Ponechám stranou, jak k nim přišel, to teď nevyřešíme. Zdá se mi ale, že ta letadla na Gehenně mají blíž ke starým pozemským leteckým konstrukcím, než k vimaanům.«

»Ale sestřelili tě!« podotkl Olda.

»Jo, atomové bomby mají,« přikývl Vít'a. »Ale ty mohou klidně pocházet i ze Země.«

»Ale co tam dělají?« zajímalo Pepka.

»To nevím,« zavrčel Vít'a. »Nedává mi smysl, aby si tam přes tisíc letadel jen tak bez cíle poletovalo. Tak velká flotila, vyzbrojená atomovými strelami, musí mít smysl a cíl!«

»Říkáš, létají jen tak bez cíle?« přemýšlel usilovně Pepek. »To opravdu smysl nedává. A určitě ne na Gehenně, tam je přece trochu moc silné záření.«

»Mezi sebou se domlouvají rádiem,« pokračoval Vít'a. »Používají nějaké složité kódy, ale dalo se to dekodovat. Zkusil jsem s nimi navázat kontakt na jejich frekvencích a jejich kódováním, zeptal jsem se jich zdvořile, co tam pohledávají a jestli nepotřebují pomoc, ale pak to blýsklo a byl jsem na Pegsda jako duch. Moc jsem se toho nedozvěděl.«

»Něco přece jen,« odtušil Pepek. »Ten atomový pozdrav byl sám o sobě výmluvný. Tím nám vlastně řekli, že si nepřejí nejen naši pomoc, ale ani naši přítomnost.«

»Je to ještě horší,« namítl Vít'a. »Tím nám neřekli vůbec nic, jen se mě bez varování pokusili zabít, bestie mizerné! Nemít Pepkovy zkušenosti, byl bych teď duchem na Pegsda.«

»Kdybys neseděl ve vimaanu, chráněném obranným polem, byl bys teď obláčkem ve stratosféře,« dodal zachmuřeně Olda.

»Dobrá, ale co tam opravdu dělají?« vrátil se k otázce Pepek. »Ať mi nikdo neříká, že jsou na turistickém výletě. Atomové bomby se do turistických zavazadel neberou.«

»Ale berou!« vzdychl si Olda. »Jedna taková přece skončila i v Andělském světě.«

»Počkej, ty myslíš, že by to mohlo být dílo d'áblů?« zarazil se Pepek.

»Smrdí z toho síra,« ohrnul nos Olda. »Neříkej, že se tisícovka pilotů s nejnovějšími letadly vypraví do Gehenny na výlet. Smysl to jistě má, mám takové tušení, že to je hodně důležitá výprava, ale jestli to nepochopíme, bude to jediné naše škoda.«

»Proč ale zůstávají zrovna na Gehenně?« trval na pochybnostech Pepek. »Gehenna je poslední svět, který bych si vybral k rekreaci.«

»Přitom ses v Jupiterském světě rekreoval tři roky!« obrátil se na něho náhle Vít'a.

»No počkej!« zarazil se Pepek. »To už jsme si snad vysvětlili, nebo ne? Kdyby to šlo, vrátil bych se dřív!«

»A kdo říká, že oni na Gehenně trčí dobrovolně?« dodal rychle Vít'a.

»Počkej!« zpozorněl Pepek. »Ty myslíš...«

»Něco takového,« přikývl Vít'a. »Selhala jim technika a čekají, až to někdo spraví.«

»Dobře, to vypadá přijatelněji,« řekl Pepek. »Ale kam měli zaměřeno?«

»Když ne na Gehennu, pak zřejmě dál,« nadhodil Vít'a.

»To vypadá logicky,« přidal se k němu Olda. »Uvažujme dál. Tyhle konvertory musí stát na pevné půdě...«

»Naše ne,« přerušila ho Yazatap. »Doufám, že mě za prozrazení toho tajemství nikdo stíhat nebude, takže na tom nesejde. Pevné konvertory jsou dvojího druhu. Sami přece víte, že vesmírné brány jdou u každého nebeského tělesa otevřít snadněji jedním směrem než opačným. I u vás se přece ujal označení *nahoru a dolů*. Jádro konvertoru pro směr dolů musí být umístěno v podzemí pod hranicí dvaceti sedmi metrů pod váženou střední úroveň terénu v okruhu deseti kilometrů. Dvacet sedm metrů dostanete vynásobením vlnové délky vodíku magickým číslem sto dvacet osm, ale nebudu vás zatěžovat, proč tomu tak je, hlavní je, že se takové konvertory dobře staví i ukrývají. Proto jsme mohli Pegsda navštěvovat i během války. Jádro konvertoru pro směr nahoru vyžaduje naopak výšku čtyř set třiceti metrů nad střední úroveň terénu, což spočtete vynásobením vlnové délky vodíku magickým číslem dva tisíce čtyřicet osm. Odpovídá tomu poměrně vysoká věž a doufám, že jste aspoň jednou v životě slyšeli o Babylónské věži v Kanaánu. Kdysi jsme ji tam během krátkého příměří společně postavili, abychom se dostali do světa chobotnic Xijtra.«

»Babylonskou věž jste tedy stavěli vy?« vyhrkl Olda.

»Ano, ale je to už hodně dávno, ani já to nepamatuji,« řekla Yazatap.

Kdyby tušila, že ten záhadný Ota Vávra, o kterém už tolik slyšeli, ale na vlastní oči ho zatím neviděli, jim stavbu Babylonské věže popíše včetně slavnostního zahájení a otevření první brány do světa Xijtra, obývaného inteligentními chobotnicemi! Jedině on může podle svých vzpomínek nakreslit pohled z nejvyššího ochozu Babylonské věže, jedině on se kdysi procházel pod její patou. Příměří v Gehenně tenkrát trvalo rekordní tři roky, pak ta obrovská stavba padla k zemi po zásahu z rodzotu Árijského vimaanu... A nejen to! Jen od něho by mohli získat i autentické obrazy potopy světa...

»Příměří mezi kmeny Gehenny se pak zkracovala a období válek prodlužovala, takže jsme se k obnovení té klíčové věže už nikdy nedostali,« zakončila Yazatap.

»Když ale byla věž s konvertorem tak snadným cílem, vysvětli mi, jak jste mohli na Zem cestovat, kdy se vám zachtělo?« obrátil se na ni Pepek.

»Každý kmen si asi na Zemi tajně postavil nejméně jeden, nebo i několik konvertorů,«

usmála se Yazatap. »Ovládače ke konvertorům u nás střežily nejvyšší kněžny a nevydávaly je každému. Při zkáze pevností a záhubě kmene propadly zkáze i ovládače, takže opuštěné konvertory kdesi v podzemí na Zemi dodnes čekají na příkaz, který už nikdy nepřijde.«

»Myslíš, že budou ještě schopné provozu?« zeptal se Pepek.

»Řekla bych, že ano,« přikývla Yazatap. »Dokazuje to například útok Baalů na hlavní město Brazílie. Nevím, co si od toho kněžny slibovaly, ale nebylo to tak dávno.«

»Co když to souvisí s pronikáním Oty Vávry do sousedních vesmírů?« napadlo Marii.

»To by hodně vysvětlovalo,« přikývla zamyšleně Yazatap. »Někdo si asi všiml, že se na Gehenně objevili Kanaánci. To by byl jistě důvod k obavám. Z Kanaánu se dá ostřelovat kterékoliv místo na Gehenně beze strachu z odplaty a kdo ovládá brány, ovládá světy. To by asi stálo za okamžitou trestnou výpravu.«

»Pěkně se nám to vyjasňuje,« pochvalovala si Soňa. »Jen ještě vysvětlit, čí vimaany se teď na Zemi pustily do Američanů, když z Gehenny nejsou.«

»Pravda,« vzdychl si Vít'a. »Pokud není nějaká třetí možnost, o které nevíme, máme na výběr ze dvou zhruba stejně pravděpodobných: může za tím stát Ota Vávra nebo krajané jeho zavražděné ženy. V obou případech bych Američanům nezáviděl.«

»Budeme se o to muset zajímat,« uzavřel debatu Pepek. »A začal bych hned. Půjdu za Kryštofem, má k nejčerstvějším zprávám nejbliž.«

»To sice má, ale dej si pozor, ať se ti zase nesnaží vsugerovat, že Američané zahájili válku proti Novému Německu oprávněně,« připomněl mu Olda.

»Tak se to asi lidem vykládá v Čechách a kdoví jestli ne na celém světě, ale my tomu naštěstí věřit nemusíme,« zavrčel Pepek, kterého se to za kamaráda redaktora trochu dotklo, ačkoliv Oldův argument uznal. »Kdo jde se mnou?«

Šli by samozřejmě všichni, až na Vít'u.

»Rozdělil bych se na několik směrů,« navrhl. »Nemá cenu, abychom se všude courali jako procesí. Ty jdi za Kryštofem a měla by jít s tebou Xapho nebo Mariuk, Kryštof je zná. Olda by mohl se Soňou navštívit Ameriku, zjistit, co se tam vlastně stalo a jak to chápou tam. Do Nového Německa by měl jít vyzvídat někdo, kdo umí perfektně německy, doufám, že už tam bude klid. Máňa pohlídá děti a Hedviku.«

»Kam půjdeš ty?« zeptal se ho Olda.

»Šel bych s Yazatap na Gehennu,« řekl Vít'a.

»Jednou ti to nestačilo?« vrtěl hlavou Olda.

»Proto tam chci jít s Yazatap,« řekl Vít'a. »Pokusíme se zajmout jedno z těch letadel. Myslím tím prohodit je na nějaký sousední svět, třeba na pustou Virbuni, a donutit je tam ke kapitulaci. Od nich se snad dozvíme, co je to za výpravu.«

»Jen jestli!« pochyboval Pepek.

»Uvidíme!« mávl rukou Vít'a. »Má někdo protinávrh?«

Protinávrh neměl nikdo, ale Xapho s Mariuk musely mezi sebou losovat, která půjde s Pepkem, protože s ním chtěly jít obě. Vyhrála Xapho, takže na Mariuk s Jarčou vyšel výlet do Nového Německa a na Salgiel s Máňou hlídání v Oáze.

»Budete to mít nejnepínavější,« utěšovala Xapho Mariuk. »Jsou těsně po válce, kdoví jestli se tam ještě nestřílí.«

»Střílení mi nevadí,« řekla Mariuk. »Příště ale budu mít Pepka spravedlivě já.«

»Na všechny se dostane,« usmála se Yazatap.

V redakci Pepek s Xapho zastihli Kryštofa i Adélku. Přivítali je, ale Kryštof byl přece jen trochu netrpělivý na zprávy ze světa, ačkoliv zprávy od Pepka také stály za pozornost.

»Válka skončila tak rychle, jak to naprosto nikdo nečekal,« sdělil Pepkovi. »Ta letadla dorazila do Washingtonu, ale nestřílela. Byli tam jen nějací vyjednávači, ale když zjistili, že je prezident po smrti, odletěli. Nikdo neví kam, prostě najednou zmizeli z radarů.«

»Nejspíš odletěli hvězdnou bránou do jiného světa,« podotkl Pepek. »Tam je jen tak nevyšetřujeme, vesmírů je příliš mnoho. Máme zkrátka smůlu.«

»Ani od vás nečekám, že byste to zjistili,« odvětil Kryštof shovívavě. Shovívavě, ale předčasně.

Vzápětí se totiž dozvěděl věci, až mu oči přecházely. O osudu presidenta, který vůbec nezahynul v havarovaném letadle, ale zpytoval svědomí ve vyhnanství v jakémsi ani lidem, ani ďáblům nedostupném světě, včetně svého hlavního štábu i s ďábelskými poradci. Kdo stojí za vyvražděním malých tefírek v Čechách, a že hlavní viník výjimečně neunikne trestu, jak tomu obvykle v takových případech bývá.

»Člověče!« vydechl Kryštof, když Pepek skončil. »Vždyť o tom víte víc než všechny světové agentury dohromady!«

»Aby ne, když jsme amerického presidenta unesli my!« řekl Pepek.

»Ale proč jste to dělali?« zajímalo Kryštofa. »Čím vám vadil?«

»Čím?« zamyslel se trochu Pepek. »Tobě nestačilo, že zahájil válku?«

»No dobře, ale měl pro to přece velice dobré důvody!« opáčil Kryštof.

»Jenže nás napadlo přepat se Xijtranů a od nich víme, že se nezakládají na pravdě.«

»Proč jste se jich ptali?« dorážel Kryštof dál. »Vy jste mi nevěřili?«

»Nevěřili,« zpražil ho Pepek. »Nezlob se, ale měl jsi příšerně jednostranné informace. Vykládal jsi mi to, jako kdybys citoval propagandu jedné strany a nejspíš to tak bylo. Byli jsme se přepat jinam a zjistili jsme, že hlavní důvod války byl falešný. Od Němců nikomu nebezpečí nehrozilo. A když je falešný hlavní důvod, jen blázen věří ostatnímu. Celá válka stála na lži. Proto jsme osobně navštívili presidenta. Máme výhodu v neviditelnosti, dostali jsme se až k němu. Tam jsme se dozvěděli další chuťovku s postřílenými holčičkami a navíc jsme zjistili, že prezident jen slepě plní příkazy našich nepřátel, ďáblů. Odesli jsme je proto do vyhnanství všechny, chceš nám snad něco vytknout?«

»Víš, jaký chaos teď ve světě panuje?« spráskl ruce Kryštof.

»Nezačal chaos spíš rozpoutáním války?« odrazil ho Pepek. »Chaos ostatně trval jen do doby, než nastoupil vicepresident. Sám ses divil, jak nezvykle rychle se to uklidnilo. Pro ďáblů na tom nebyla nejhorší ztráta presidenta ani zmizení generálního štábu. Zmizeli jim dva praví ďáblové a to mezi nimi vyvolalo největší bouři.«

»Tomu se mi ani věřit nechce!« lamentoval redaktor.

»Tady aspoň vidíš, jakou cenu mají agenturní zprávy, když jde o události, schopné opravdu ovlivnit dějiny.«

»A ty UFO... byly vaše nebo cizí?«

»Cizí,« přikývl Pepek. »Docela rádi bychom se setkali s těmi, kdo za tím vězí, ale zdá se, že se stáhli někam do vesmíru, kde bude těžké hledat stopy. Teď je nejdůležitější konec konfliktu o Nové Německo. Vojáci se vrátí domů a bude klid. Horší to bude v sousedním vesmíru, v Gehenně.«

Ukázalo se ale, že Kryštof o letadlech v sousedním vesmíru neví vůbec nic. Žádná ze světových agentur se o nich ani slovem nezminila.

»Tak dokonale utajená výprava se mi líbí čím dál míň,« uvažoval Pepek. »Uvidíme, s čím se pochlubí Vít'a.«

Kryštofovi to několika pojmověťmi vysvětlil, aby nekoukal jako spadlý z měsíce, ale hned také jeho nadšení zchladil.

»Poslyš, Kryštofe, dobře si rozmysli, jestli tyhle věci zveřejníš nebo ne,« varoval ho. »Určitě budou přísně utajované. Abys na sebe nepřivolal likvidační komando, zabíjející bez rozmýšlení všechny svědky, včetně malých holčiček!«

»Říkal jsi, že jste hlavní viníky unesli někam do vyhnanství,« připomněl mu redaktor. »Nebo se obáváš, že se brzy vrátí?«

»Ti se jen tak nevrátí,« ujistil ho Pepek. »Uvědom si ale, že tam mají zabijáků tisíce.«

»Já vím,« zchladl redaktor. »Ale co s tím?«
»Snad ti pomůže, když o tom budeš vědět a budeš do toho vidět,« krčil rameny Pepek.
»Nejvíc ti chyběl pohled z více stran.«
»Nač mi to ale bude, když to nesmím použít?«
»Sám se na to můžeš dívat jinýma očima a i kdybys používal výhradně to, co agentury zveřejní, můžeš to aspoň nezávisleji hodnotit.«
»Svět se zbláznil!« vzdychl si redaktor.
»Nezbláznil, jen je už tisíce let klamán,« opravil ho Pepek. »Když ale víš, odkud vítr fouká, nemusíš tomu podlehnout.«

Víťa s Yazatap se ostatním pochlubili americkým letadlem, ukořistěným i s posádkou.
»Přetáhli jsme je na Virbuni a odtud do Oázy, jen kousek stranou,« referoval několika známým v Oáze, sotva se dostali do míst, kde mohl použít směrovanou telepatii. Od ostrova Oáza byli ještě dost daleko, ale byli aspoň ve stejném světě.

»Nešli byste nám s nimi někdo pomoci?« dožadoval se ostatních.
Svou žádost doplnil o vnitřní číslo teleportu, který prý pro ně právě postavil, neboť hladina okolní kosmické energie mezitím stoupla a robocentra se vzpamatovala.

Pepek jen mrkl na ostatní.
»Jak to vidíš nebezpečné?« zeptal se směrovaně Víťi.
»Mohla by sem jít klidně i Máňa, hoši jsou dost zkroušení,« ujistil všechny. »Vlastně to nejsou všechno jen hoši, mají tu i jednu vojačku.«

»Za chvíli jsme u tebe,« slíbil mu Pepek a skutečně za okamžik vyšel spolu s Xapho z kabinky teleportu na nevelkou mýtinu tropického lesa.

»Pojďte k nám, dolů k pobřeží,« převzala je do telepatického navádění Yazatap. »Víťa postavil teleport kousek dál od vody, aby ho nesmetl první hurikán, ale jsme skoro u břehu.«

V té chvíli se opět otevřely dveře kabinky teleportu a vyšly Marie s Jarčou. Xapho jim telepaticky sdělila, co bude dál a všichni čtyři vykročili po svahu dolů, odkud slyšeli zvuk mořských vln. Pepek si nechal od robocentra přímo do hlavy promítnout mapu Oázy, aby měl lepší přehled a brzy byl v obraze. Ostrov zvaný Ruka ležel skoro na rovníku na pokraji volného moře, ale na mapě stálo, že je to oblast častých hurikánů. Průzkum nebyl starý, vykonali jej Víťa s Jarčou před dvěma lety.

Na písečné pláži stál letoun, vzdáleně podobný jejich airbusu. Měl zavalitý trup tvaru protáhlé kapky s malými kulatými okénky, jen pilotní kabina byla zasklená víc, aby pilotům poskytovala větší rozhled. Nad airbusem se nehybně vznášel vimaan s Yazatap, Víťa stál na nedalekém skalisku a nahlížel do pilotní kabiny airbusu. Od Pepka s ostatními bylo vidět, jak se piloti v maskovacích dresech marně snaží uvést do chodu agregáty letadla.

»Jsou bez elektřiny,« komentoval jejich marnou snahu Víťa.
Znamenalo to, že je drží v zóně kovové nevodivosti, kdy mají všechny kovy o několik řádů vyšší odpor a pro elektřinu se chovají jako izolant. V této zóně nepracuje nic, co má co činit s elektřinou. Letecké přístroje jsou mrtvé, letadla neovladatelná. Nefungují ani motory, vybavené elektrickými čerpadly paliva, o nejnovějších antigravitačních nemluvě.

»Nebojíš se stát jim takhle na ráně?« podivil se Pepek.
»Posádku jsme odzbrojili na Virbuni,« uklidňoval ho Víťa. »Měli úctyhodnou sbírku zbraní, od ručních po navěšené rakety.«

»Jak jste je zajali?« zajímal se Pepek.
»Docela snadno,« řekl Víťa. »Vyhledli jsme si tenhle letoun, protože se vznášel dál od ostatních. Prohodit ho na Virbuni nebylo těžké, hned jsme ho tam následovali a použil jsem zónu kovové nevodivosti. Když letoun začal padat, zase jsem ji zrušil, aby stihli pád vybrat. To jsem udělal víckrát a když to po čtvrté vybrali těsně nad zemí, vypnul jsem jim elektřinu úplně. Dopadli do písku trochu tvrdě, ale ani si moc nenatloukli. Přimrazil jsem je zónou

elektrolytické nevodivosti a šli jsme se na ně s Yazatap podívat. Odebrali jsme jim všechny zbraně a pak jsme je postupně oživilí.«

»Kolik jich v tom letadle je?« zeptal se ho Pepek.

»Dvacet osm, dost na to, aby nás utloukli čepicemi,« zasmál se Vít'a. »Naštěstí měli po přimražení všichni skoro minutové okno, než se vzpamatovali.«

»Co s nimi chceš dělat teď?«

»Vyslechl bych je pěkně po jednom,« řekl Vít'a. »Zajímá nás přece, co tam chtěli.«

»Co když budou mlčet a nic nám neřeknou?«

»Počítám s tím,« řekl Vít'a. »Pak to budou mít horší! Dostanou to z nich bažinačky a ty nedávno říkaly, že i d'ábly frustruje bezmocnost, jakou pociťují, když se jim někdo cizí prohrabuje proti jejich vůli vzpomínkami.«

»Uvidíme,« řekl Pepek. »Nejprve bych jim postavil pár domků, ať vidí, co je čeká. Třeba budou vstřícnější. Doufám, že už to půjde.«

»Klidně, zkus to,« svolil Vít'a.

Pepk se obrátil a objednal u robotů postupně osm domků, rozmístěných tak, aby byl z oken obývacích hal nerušený výhled na moře. Pak teprve se obrátil k airbusu.

Vojáci byli podle očekávání překvapení, když se na okraji palmového lesa začaly před jejich očima jeden po druhém objevovat domky, ale vstřícnější proto nebyli. Ačkoliv beze zbraní nesvedli vůbec nic, nehodlali se vzdát bez boje a uzavřeli se v letadle. O možnostech Učedníků ale neměli ani tušení. Nejprve se tiše, ale nezadržitelně vypařila čelní část letadla po pilotní kabinu, až bylo každému jasné, že je to jen neovladatelný vrak. Pak se ve stěnách začaly postupně objevovat a rozšiřovat veliké díry. Vojáci se bezmocně krčili za sedačkami, ale každému bylo jasné, že jim to nebude nic platné.

Nakonec to dva vojáci nevydrželi. Vyskočili zpoza sedaček a vyběhli z vraku letadla proti skupince vedené Pepkem. Z jejich postoje bylo zřejmé, že by se chtěli s Pepkem nebo snad i s děvčaty utkat v boxu, ale Pepka i Vít'u to jen rozesmálo.

Dva urostlí chlapi v plné síle proti sedmnáctiletému výrostkovi a třem dívkám, z nichž jedna byla v pokročilém těhotenství? Za normálních okolností by to byl hodně nebezpečný útok. Ne ale tady, kde proti těm habánům stáli Učedníci.

Pár kroků od Pepka vojákům podklouzly nohy. Marně se snažili udržet rovnováhu, padali zvolna dopředu, ale ne jak by se dalo čekat. Zakrátko se nad pískem pláže vznášeli hlavou dolů, jen bezmocně hrabali nohama do vzduchu.

»Budeme je tedy brát po dvou,« přijal to Pepek jako nabídku a usmál se na Xapho.

Telepaticky se rychle dohodli. S Pepkem a jeho zajatcem půjde Marie, kdežto Xapho s Jarčou si vezmou druhého nedobrovolně se vznášejícího vojáka k výslechu do sousedního domku. Vít'a měl hlídat ostatní, aby nevyrušovali, a Yazatap je měla jistit ze svého vimaanu.

Marie šla tedy s Pepkem a jen mu očima otevírala dveře. Na toho, kdo nevěděl, jak to dělají, to mohlo působit tajemně, ale to nebylo nic proti tomu, co následovalo.

Pepk vojáka v hale opatrně postavil na podlahu. Udělal to šetrně, ale chlap nebyl na stav bez tíže zvyklý a jakmile přestala vznášivá síla působit, šel okamžitě k zemi. Hned ale vyskočil a postavil se do boxerského postoje.

»Posaďte se, prosím,« oslovil ho Pepek anglicky a pokynul mu rukou ke křeslu.

Trochu ho tím zmátl, ale voják stál bez hnutí ve střehu dál.

»Tehle způsob boje tady neuplatníte,« ujistil ho Pepk a sám se uvolněně posadil do křesla naproti. »Na tohle si nehrajeme. Nepochybujte, že jste našimi zajatci, ale snad se to dá řešit i v klidu. Sedněte si!«

»Kdo jste?« vyštěkl na něho voják, ale neposadil se. Stále byl připravený boxovat, což Pepka přivádělo k úsměvu.

»Člověk,« opáčil klidně.

»To vidím!« odsekl voják.

»Na vašem místě bych si tím nebyl tak jistý,« usmál se Pepek. »Vašeho kolegu má na starosti pravá d'ábllice, ale řekl bych, že ji mylně taky považuje za člověka.«

»Dábllice?« vyjekl voják.

»Je jich v tomto světě dokonce drtivá většina,« prozradil mu Pepek. »Můžete být ale klidný, my dva jsme lidé. Jen bych vám nedoporučovat stavět se nám na odpor. Nebudeme si z toho nic dělat, ale vaše postavení by se tím ztížilo. A sedněte si konečně!«

Voják se opatrně posadil do tak důrazně nabízeného křesla, stále připravený vyskočit.

»Co jste vlastně zač?« zeptal se Pepka ostražitě.

»Člověk. To snad stačí.«

»Dobře, ale odkud jste?« vyhrkl voják.

»Na to bych se měl zeptat spíš já vás,« řekl Pepek.

»Nic vám neřeknu!« stáhl se voják okamžitě do obrany.

»Škoda,« nevzrušoval se Pepek. »Zajímalo by mě to. Řekl bych, že pocházíte ze světa zvaného Země, ale nechápu, kdo vás dostal do Pekla, kde jsme vás našli.«

»Do jakého pekla?« mračil se voják.

»Vy to vážně nevíte?« hrál překvapeného Pepek. »Snad jste si nemysleli, že si jen tak poletujete na nějakém vojenském cvičení kdesi na Zemi? Vám neřekli, že to není cvičení?«

»To nám řekli,« přiznal voják. »Ale když už jste nás zajali, měli byste vědět, že vám každý zajatec musí oznámit jen své jméno, hodnost a číslo.«

»Představit byste se mohli,« souhlasil Pepek. »Ale hodnost ani číslo nás nezajímají.«

»To je přece kvůli registraci na Mezinárodním Červeném Kříži!« poučoval ho voják.

»Na nějaké kříže raději zapomeňte,« dobrosrdečně mu radil Pepek. »Zklamu vás, tady nejste na Zemi. Nemáme žádné kříže, natož červené.«

»To je taková organizace...« začal voják, ale nedokončil. Samotnému mu asi došlo, že je to pojem příliš spjatý se Zemí.

»Můžete mi říkat Josef Horák,« představil se mu Pepek. »Jak mám nazývat vás?«

»José García Niněz,« odvětil hrdě voják.

»Podívejte se, José,« pokračoval Pepek. »Vaše situace není tak zlá jako před hodinou, ale ani tak dobrá, abyste si mohl vybírat. Víte aspoň, že jsme vás nesebrali na Zemi?«

»Vím,« přikývl.

»A řekl vám někdo, co je to za svět, odkud jsme vás odnesli?«

»Měl to být sousední svět hned vedle Země,« řekl José zaraženě.

»Sousední svět hned vedle Země, to ještě souhlasí,« přikývl Pepek. »Víte ale, jak se ten svět ve skutečnosti jmenuje?«

»Nevím!« odvětil směleji voják.

»Takže vám to neřekli...« vzdychl si Pepek. »Víte, že v místech, kde jsme vás našli, je životu nebezpečná úroveň radioaktivity?«

»Nevím,« trochu se zamračil voják. »Co je to radioaktivita?«

»Můj Bože!« řekl Pepek. »Vy vážně nevíte, že se ten svět jmenuje Peklo?«

»Ne,« odpověděl ještě zaraženěji voják.

»Takže vás poslali do Pekla a nic vám neřekli!« vzdychl si Pepek. »Řekli vám aspoň, kam letíte?«

»To je vojenské tajemství!« naježil se José.

»Tajemství...« opakoval po něm Pepek. »Jdete jako ovce na porážku do pravého pekla a nevíte to. Nevíte nic z toho, co by pro vás mělo být životně důležité. No to je výborné!«

»O jakém pekle to mluvíte?« zeptal se zamračeně voják.

»O pravém pekle našich prapředků, popisovaném v Bibli,« řekl Pepek. »Tam jsme vás totiž našli, ani to nevíte. Dlouho byste tam nevydrželi, není tam pro lidi zdravé prostředí.«

»Vážně si myslíte, že to bylo peklo?«

»To byste brzy zjistili,« usmál se trochu smutně Pepek.

»Nevím, jak!« odsekl voják.

»Z té výšky toho moc vidět nebylo, že? To souhlasí, pekelné kotle nebyly zdálky vidět a zblízka už by bylo na jakoukoliv lítost pozdě!« pokračoval klidně Pepek. »Bylo to od vás velice úslužné donést d'áblům do pekla své duše i s tělem! Věřím vám, že jste to netušili!«

»Pepku, krot' se trochu!« nevydržela to Máňa. »Dáváš mu moc velké kapky!«

Naštěstí to řekla směrovaně telepaticky, takže to slyšel jen Pepek.

»Nech mě, Mančo!« požádal ji stejně neslyšně. »Tohle přece nic není. U bažinaček by to měl podstatně horší.«

»José, José! Vy jste si to zavařil!« politoval naoko Pepek vojáka. »U nás říkáme: podej čertu prst, schramstne celou ruku! A vy jste jim vlezl málem až do kotle!«

»Jesus María!« zaúpěl voják. »To není možné! Jsem přece dobrý křesťan! Každé ráno se modlím! Peklo na mě nemá žádnou moc!«

»Dobrych křesťanů už v Pekle skončilo! Měl byste dávno vědět, že modlení nestačí!«

»Nikomu jsem nikdy neublížil!« pokračoval rychle José.

»Neublížil? Zatím třeba ne. Kdy jste upsal duši d'áblům?«

»Nikdy!«

»Ale jděte! Vy jste v poslední době nikomu nic nepodepisoval?«

»Nepodepisoval!« trval na svém.

»To jste opravdu zvláštní případ!« vrtěl hlavou Pepek. »Nikdy nic nepodepsal, přitom je nastrojený do uniformy a sedí v letadle odeslaném přímo do Pekla. Tomu mám věřit?«

»Totiž, podepsal jsem smlouvu s armádou, ale tam o žádném peklu nic nebylo!«

»A podepsal byste to, kdyby tam bylo napsáno, že odevzdáváte duši Peklu?«

»To se rozumí, že ne!«

»Proto to tam nebylo! Ale podepsal jste, že za ně budete ochotně a věrně bojovat, co? Nedošlo vám, že to zahrnuje i vraždění nemluvňátek na rozkaz?«

»My přece s malými dětmi nebojujeme!« vypjal se hrdě.

»Nebojujete,« přikývl Pepek. »Jen je střílíte, pokud možno z dálky, abyste neviděli ani jejich krev. Nač máte v těch letadlech atomové zbraně?«

»Žádné atomové zbraně nemáme!« vyhrkl José.

»Nemáte?« ušklíbl se Pepek. »Co mi to vykládáte! Na kamaráda jste poslali atomovou hlavici! Být na jeho místě člověk v normálním letadle, změnil by se v nevelký obláček!«

»Chcete snad tvrdit, že mu to neuškodilo?«

»Jen trochu,« řekl Pepek. »Atomová bomba ho změnila v ducha. Naštěstí se umíme měnit i zpátky, takže to bylo rychle vyřízené.«

»Vy že jste lidi?« zarazil se José. »Nebo jste duchové?«

»Pořád si říkáme lidé,« usmál se Pepek. »Ale začínám pochybovat o vás. Upsali jste duše d'áblům a vypravili se do Pekla. Má vůbec smysl zachraňovat vás? Vždyť jste tam letěli dobrovolně a možná ještě s nadšením!«

»Ale my jsme neměli namířeno do pekla!« vykřikl nešťastně José.

»Ne?« pošťuchoval ho Pepek. »Co jste tam tedy, u všech čertů, dělali?«

»Slyšel jsem jenom, že se něco zaseklo. Piloti dostali rozkaz držet se ve výšce, dokud to někdo nespraví.«

»Zaseklo?« divil se okázale Pepek. »To je mi opravdu divné! Co se může zaseknout na nehmotné hvězdné bráně?«

»Slyšel jsem to!« trval na svém umíněně José.

»Dejme tomu,« přijal to Pepek. »Tvrdit vám to mohli. Ovcím vedeným na porážku se také neříká, že čekají už jenom na řezníka.«

»Tak to přece není!« sténal José. »Měli jsme letět až někam do desátého světa, kde by měla být nějaká velká říše. Jenže jsme uvízli hned v druhém světě od Země.«

»Veliká říše? Co jste tam měli dělat?«

»Obsadit hlavní město, sesadit vládu a znemožnit, aby ohrožovala Zemi,« odvětil José rychle. »Hlavně jsme tam měli vydržet, než ze Země přiletí posily.«

»Byli jste tam někdy předtím?« zeptal se ho Pepek zvědavě.

»Jak?« podivil se José. »Vždyť tam ještě nikdo ze Země nebyl!«

»Jak tedy víte, že tamní vláda ohrožuje Zemi?«

»Říkali nám to,« tvrdil José.

»Jak vidím, nabulíkovali vám toho hodně,« přikývl Pepek. »Skončili byste ale všichni v pekle, dokonce v tom pravém, biblickém. Nahruli jste se tam sami a nadšeně.«

»Myslíte?« nevěřil mu José. »Proč by nás tak dlouho cvičili?«

»A k čemu je vám výcvik?« vysmál se mu Pepek. »Tady nejste na Zemi, kde se vás lidé plným právem bojí! Tady si z vás nikdo nic nedělá. Byly vám k něčemu zbraně? Jako se vypařila půlka vašeho letadla, tak by zmizely i pušky, kdybyste ještě nějaké měli. Sebrali jsme vám je spíš abyste si neublížili navzájem.«

»Jste vy vůbec ještě lidi?« vyhrkl José s odporem.

»My jsme, ale o vás se to nedá tvrdit!« zamračil se Pepek. »Na Zemi by se vás Marie musela bát a vy byste na ni nebrali žádné ohledy, ale tady? Jedna těhotná holka vás udrží na uzdě deset!«

»Protože používáte něco neznámého!« odvětil vyčítavě José.

»Používáme,« přikývl Pepek. »Ale jak to používáme? Ani vlas jsme vám nezkřivili! Tekla snad nějaká krev? Chybí někomu z vás ruka nebo noha? Jen jsme vám znemožnili vaši oblíbenou zábavu, totiž masakrování lidí, ke kterému jste se chystali.«

»Tomu říkáte zábava?« urazil se José.

»Nevím, jak to jinak nazvat,« řekl Pepek. »Aby bylo mezi námi jasno, navštívil jsem kdysi na Zemi několik míst, kde vaše armáda operovala. Dokonce jsem sám způsobil zřícení vašeho bombardéru při startu. Byl naložený tak obrovskou bombou, že exploze sežehla celé vaše letiště, ale nevyčítám si to, zachránil jsem tím nejspíš jednu vesnici místních lidí. Vím ale dobře, co mám od vás očekávat. Tvrdíte mi, že jste křesťan? Útočná puška, kterou jsme vám zabavili, vás sama označila za vraha, který ďáblům zaprodal vlastní duši.«

»Jezus Maríá, to snad ne!« zaúpěl José. »Měli jsme bojovat za svobodu a demokracii, ne za ďábly!«

»Za svobodu?« vybuchl Pepek. »Za svobodu jste chtěli zabíjet malé děti? K čemu by jim na hřbitově byla, ta vaše svoboda?«

»Žádné děti jsme nezabíjeli, ani zabíjet nechtěli!«

»Ne? A nač jste si s sebou na výpravu do desátého světa vezli atomové hlavice? Ty si snad oběti vybírají a malé děti nezabíjejí? Ale jděte! Žádné zbraně nejsou k dětem laskavé!«

»Tak neměli ohrožovat Zemi!« odsekl José uraženě.

»Co to pořád melete, kdo podle vás ohrožuje Zemi?« zavrtěl hlavou Pepek. »Vždycky když chcete někoho napadnout, začnete mektat o tom, jak vás ohrožuje. Pak se ukáže, že to byla lež, ale vašim obětem už nikdo nepomůže. Přepadli jste Nové Německo u Brazílie, taky že ohrožuje svět. Ukázalo se, že Němci zbraně zničili a nikoho neohrožovali. Vaše výprava do desátého vesmíru je úplně stejně darebáctví. Šli jste si prostě zastřílet do dětí, vy ďáblové zaprodanci!«

»A komu sloužíte vy?« ohradil se prudce José. »Říkal jste, že je ve vašem světě drtivá většina ďáblů!«

»Ďáblíci,« opravil ho Pepek. »V tom je podstatný rozdíl. Pozemským ďáblům nestačí ovládat jeden svět, chtějí podnikat loupežné výpravy i do sousedních. Ďáblíci v našem světě pochopily, že války jsou zlo, které musí přestat. S obrácenými ďáblíci se dá žít, to jen ďáblíci na Zemi jsou pořád stejní jako před tisíciletími. Klamou lidi, nutí je vraždit, loupit a přitom jim ještě škodí. A vy? Kdybych vás označil za nebohousvedenou oběť, nebylo by to správné. Vy jste se jim přece upsal sám, vědomě a nadšeně.«

»Já to ale vidím jinak!« zatvrdil se José. »Svoboda stojí i za nějaké oběti!«

»Zvlášť když je přinášejí ti druzí, že?« ušklíbl se Pepek.

Na tohle rýpnutí voják neodpověděl, jen se nasupil.

»Podívejte se, pane José, vaše loupežná výprava do vesmíru skončila. Nedožadujeme se vaší vděčnosti, že jsme vás vytáhli z pravého Pekla, můžete nám třeba z plna hrdla spílat, nás se to nedotkne. Jsme ale ve válečném stavu s ďábly, kteří si vás na špinavou práci najali, takže jste ode dneška našimi zajatci. Vaším zajateckým táborem bude tento ostrov. Nouzí tu trpět nebudete, jen odsud není kam utéci. Okolní moře je plné žraloků a i kdybyste postavili nějakou loď, nemáte kam plout, tento svět není Země. Na to byste jistě přišli sami, ale raději vám to předem říkám, ať se na nic nevymlouváte. Domů se můžete dostat jedině vesmírnou bránou, kterou ďáblové našťestí neovládají. A protože odsud jiná cesta nevede, nikdo vás tu nebude ani hlídat.«

»Vy nás na Zem nevrátíte?« ohradil se José.

»Ne,« vrtěl hlavou Pepek. »Umožníme vám návrat, až válka s ďábly skončí. Jenže na Gehenně to trvalo sto tisíc let, tak raději nepočítejte s tím, že to bude už letos.«

»Nevyměňujete zajatce aspoň při nějakých příměřích?«

»Žádné příměří nebylo a není ani co vyměňovat, ďáblové žádné naše zajatce nemají.«

»Ale co naše rodiny?« zděsil se José.

»Proč jste je opouštěli?« pokrčil rameny Pepek. »Bude nám jich také trochu líto, ale americká vláda se o ně jistě postará a nebude jim tak zle, jako by bylo rodinám, které jste se chystali v tom desátém světě postřílet.«

»Ale co máme dělat my, když ještě nejsme občany?«

»Cože nejste?« zarazil se Pepek.

»Nejsme občany Spojených států,« vysvětloval mu José. »Máme občanství přislíbené až po návratu z války. Chtěli jsme rodinám zajistit lepší život, je to obrovská šance, dělá se to a spousta nás to proto podepsala! Když se ale nevrátíme, zůstanou úplně na mizině!«

Pepek se zarazil. Chvilí se na sebe s Marií dívali, ale nepotřebovali k porozumění ani slova, ani telepatii.

»Jak vidím, ďáblové to mají spočítané dobře,« řekl po chvílce Pepek smířlivěji. »Ale měli jste s tím počítat. Ve válce bývají padlí na obou stranách, co kdybyste prostě padli?«

»Ale proč by to mělo potkat zrovna mě?« hájil se José.

»Už vás to částečně potkalo,« řekl Pepek. »Necítíte se trochu špatně? Řekl bych, že se u vás brzy začne projevovat nemoc ze záření.«

»Jaká nemoc ze záření?« zarazil se José.

»V Pekle, odkud jsme vás vytáhli, je silná radioaktivita. Z ozáření vzniká nemoc a při silnějším nastává i smrt. Vy to neznáte?«

»Ne... ale něco jsem slyšel. Nařizovali rádiem našim pilotům vystoupat co nejvýš, kde bude ta... ta radioaktivita... slabší.«

»To by skutečně nakrátko pomohlo,« přikývl Pepek. »Ale nemoc ze záření by to jen oddálilo, není to pomoc natrvalo.«

»Myslíte, že to bylo tak nebezpečné?«

»Určitě,« řekl Pepek. »V Pekle by se dobrovolně zdržoval jen sebevrah, ani my ten svět nenavštěvujeme rádi. Vás jsme tam objevili víceméně náhodou. Zajímá nás, co jste tam pohledávali. Chápal bych, že jste chtěli jen proletět, to dává smysl. Jestli jste se tam zasekli kvůli nějaké poruše, byla by to nemilá smůla. Ale pomoc od nás nečekejte. S vašimi šéfy jsme ve válce, navíc po nás střílíte atomovými střelami. Jak vám máme pomáhat?«

»Kdo po vás střílel?« urazil se José.

»Vy jste nic neviděl?« divil se Pepek. »Tomu bych se hodně divil. Atomový výbuch se dá jen těžko přehlédnout!«

»To nám říkali, abychom se kryli, že někdo střílí po nás!«

»Ale kdo? Na Gehenně kromě vás nikdo není!«

»Třeba vy!« opáčil José.

»Jsme sice s d'ábly ve válce, ale taková svinstva nepoužíváme,« odfrkl si Pepek. »Jen si všimněte, jak jsme vás zajali. Bez výstřelu, bez zranění, zatímco vy jste proti nám použili atomovku. Nečekali jsme vás tam a protože Peklo není svět, kde se dá dlouho přežít, nabídli jsme vám pomoc. Odpověděli jste nám ale tak, že nás to znechutilo. Co s vámi? Proдали jste duše d'áblům a chystali jste se zabíjet lidi, co vám nic neudělali. Dejme tomu, že jste nám teď prozradili váš skutečný cíl: desátý svět od Země. Postaráme se, abyste se tam nedostali a zajímá nás, co je tam za civilizaci, že na ni mají pozemští d'áblové zálsk.«

»Nic jsem vám neřekl!« vybuhl José.

»Jistě,« přikývl Pepek. »Jen své jméno. Ani hodnost nás přece nezajímala.«

»Šli jsme bojovat za svobodu! D'áblu zaprodanci jste vy!« vybuhl José.

»Můžete si to myslet,« přikývl Pepek. »Už jsme si to snad vyjasnili, ale když vám to pomůže snášet zajetí, myslíte si co chcete, přesvědčovat vás nebudeme. Podívejte se, pane José, pro nás jste zločinci, profesionální vrahové, ale nebudeme vás trápit. Stačí nám, když vás zneškodníme. Tady na ostrově je příjemně, zařídte se co nejpohodlněji, ty domky jsou pro vás. Ukážu vám, jak si objednat všechno potřebné. Naučte to své spolupachatele, nebo spolubojovníky, nebo jak jim chcete říkat. Podíváme se na vás po zdravotní stránce, abyste nezemřeli na radiaci, ale víc nás až do konce války s d'ábly zajímat nebudete. Do té doby tu zkrátka musíte vydržet.«

»Jak dlouho to ale má být?« chtěl vědět José.

»Jak to mám vědět?« odpověděl mu Pepek protiotázkou. »Možná tisíc let, možná jen dvacet. Máme proti sobě d'ábly, kteří mají moc nad celým světem a atomové zbraně. Není to snadný protivník, o tom snad nikdo nepochybujeme.«

»Jak potom můžete věřit ve vítězství?«

»Můžeme,« řekl Pepek.

Naučil pak Josého manipulovat s počítačem v kuchyňce. Tefirky dávno nic takového nepotřebovaly, telepatické objednávání bylo jednodušší a pohodlnější, ale robocentra si stále pamatovala i zastaralé prostředky. A bude si je pamatovat tisíce let, ledaže by se sem dostali d'áblové, nebo aspoň jejich atomové nálože.

Zatímco učil Josého objednávat jídla, nápoje a oblečení, Xapho v sousedním domku učila totéž druhého vojáka. Ani on ještě nebyl občanem Spojených států a podepsal službu v armádě za příslib budoucího občanství. Ti dva ale byli řadoví příslušníci námořní pěchoty a mnoho toho nevěděli. Naštěstí Pepkovi o víc nešlo. Co chtěl vědět, už věděl.

Po telepatické dohodě s ostatními si na Vít'ovi vyžádal někoho, kdo by se mohl vyznat v situaci. Vít'a oddělil od ostatních jednoho ze dvou pilotů a nehledě na zoufalé protesty ho hlavou dolů předal Pepkovi. Xapho zatím odvedla Josého do vedlejšího domku ke Carlosovi a Jarča se přidala k Pepkovi a Marii.

Výslech Johna R. Milforda ale nic nového nepřinesl. Američan nic neprozradil, jen pořád dokola tvrdil, že plní příkazy a o cíli cesty nemá ani tušení. Ovšemže se nepovažoval za kanonenfutr, který vezl, ale za nejvyšší elitu, ačkoliv musel kromě pilotáže nejnovějších letadel zvládnout už jen průlet otevřenou propustí, což byla pro něho jediná novinka.

»Přistávat se starým tryskáčem na palubě letadlových lodí bylo o třídu obtížnější,« zhodnotil si to sám. »Tyhle nové mašiny jsou rychlejší a přitom obratnější než vrtulníky. Dá se s nimi přistávat i mezi stromy, nemohou zachytit rotorem.«

»Vy jste tedy letěl do neznáma, o kterém jste vůbec nic nevěděl?« zkoušel ho Pepek.

»Něco jsme věděli,« přiznal sebevědomě John. »Ukazovali nám na Zemi nějaké filmy z těch světů a v každém letadle jsme měli obálku s DVD diskem s podrobnými instrukcemi. Máte ale smůlu, stihl jsem to vhodit do drtiče.«

»Žádná velká škoda,« komentoval to klidně Pepek. »DVD s přehrávači tu máme taky, vaše filmy by se na tom snad daly přehrávat, ale my pořizujeme lepší záznamy.«

»Myslíte?« pochyboval John.

»Možná to sám uvidíte,« nadhodil Pepek. »Půjdeme se na tu civilizaci podívat a až se vrátíme, nějaké záznamy vám možná předvedeme.«

»Skoro jsem myslel, jestli nejste od nich,« zkoušel naopak John Pepka.

»Nejsme,« ujistil ho Pepek. »Náš svět je vašimi pány nedosažitelný. Dostanete se jen na světy zemské, měsíční a marsické, možná i přes měsíce Jupitera a Saturna, ale Venušské, Jupiterské, Saturnské a další světy jsou vám nedostupné. Desátý svět od Země by byl velice široký pojem, kdybyste mohli všude. Dostupnost vašimi prostředky to ale hodně zužuje.«

»Zkuste to,« přikývl nevzrušeně John. »Možná budete nemile překvapení.«

»Možné je všechno,« přikývl Pepek. »Nemile překvapení jste byli spíš vy, když jste uvázli už v Pekle.«

»Byli,« přikývl John. »Ale naši šéfové to jistě brzy vyřeší.«

»Tím bych si nebyl tak jistý,« namítl Pepek. »Mám tisíc chutí jim v tom zabránit.«

»Zabránit?« ušklíbl se Johny. »Rád bych věděl, jak!«

»Jednoduše,« řekl Pepek. »Jestli o vesmírných branách opravdu něco víte, musel jste se setkat s pojmem *aforxita*. To je jev, který nedovolí otevřít druhou bránu souběžně s jinou otevřenou branou. Nacista Norden tak po celá léta držel velice malou bránu Xijtrany.«

»Aha!« vybuchl John. »Takže jste nás v tom pekle zablokovali vy! Zřejmě jste ještě nebezpečnější bestie, než jsem si myslel!«

»Nikdo z nás vám brány neblokoval,« opáčil klidně Pepek. »Jak jste mohl sám vidět, otevírali jsme je bez problémů. Mohl bych vás o tom přesvědčit, ale nestojíte mi za to. Porucha byla nejspíš ve vaší technice.«

»Někdo za to ale může a bude toho brzy šeredně litovat!« odpálil ho John.

»Možná,« odušil Pepek. »Ale to je čistě věc vašich šéfů. Vás už se to týkat nebude.«

»Myslíte?« opáčil skoro posměšně John.

»Pevně v to doufáme,« řekl Pepek. »Máme pro to dobré předpoklady. Ze zdejšího světa se sami nedostanete a pokud si to myslíte, pak své možnosti hodně přeceňujete.«

»Já ty možnosti nemám,« řekl klidně Johny. »Ale naše země nás tu dlouho nenechá!«

Bylo vidět, že je o tom pevně přesvědčen, ale Pepek jeho přesvědčení nesdílel.

»Myslete si to,« přikývl. »Třeba vám to psychicky pomůže. A teď pojd'te se mnou, ať nejste odkázaný na své podřízené!«

Odvedl Johna k počítači v kuchyni a chtěl mu předvést, jak si jeho pomocí objednat jídlo a ostatní životní potřeby.

»Co je to za vykopávku? Doma mám počítač modernější!« chlubil se mu Johny, když viděl, jak zvolna počítač nabíhá.

»To je možné,« opáčil nevzrušeně Pepek. »Nám ten model stačí, objednávat se s ním dá a víc potřebovat nebudete. My tyhle staré křápy nepoužíváme. Nestojí nám za námahu měnit je každým rokem, jak vás na Zemi nutí počítačové firmy.«

»Tomu se ale u nás říká pokrok!« vypjal se John.

»Pokrok?« usmál se Pepek. »Máte každým rokem novější a novější počítače? Zřejmě vám staré nevyhovují a musí se vylepšovat, jenže ani nové brzy nevyhovují, kolotoč se točí dál a vy za novější a novější křápy jen platíte a platíte.«

»Máme na to!« opáčil uraženě John.

»Kdybyste měli dost, nepotřebovali byste pořádat loupežné výpravy do vesmíru.«

»To přece není loupežná výprava!« rozčílil se Johny. »Nepotřebujeme loupit, peněz máme víc než dost. My tam šíříme demokracii a svobodu!«

»Atomovými náložemi a sedmitunovými bombami?« ušklíbl se Pepek. »Podívejte se, nám lhát nemusíte, na to vám neskočíme. Tady budete mít hodně času na přemýšlení, jestli

vaše výprava byla loupežná nebo ne. Ale ať dojdete k čemukoliv, bude to jen váš názor.«

»Umožníte nám aspoň navázat spojení s našimi zastupiteli?« nasupil se Johny.

»Těžko. Žádné tady nemáte,« ujistil ho Pepek. »Tento svět je pro vás nedostupný.«

»Tak aspoň s Červeným Křížem!« žádal pilot o poznání zaraženěji.

»Kde by se tu vzal?« usmál se Pepek. »Pochopte konečně, jste úplně mimo Zemi, tady nemůžete očekávat pozemské konvence ani úřady. Co teď s vámi uděláme, do toho na Zemi opravdu nikomu nic není.«

»Poslyšte, ať jste kdo jste, co vám dává právo...« začal nahněvaně Johny, ale Pepek ho nenechal domluvit.

»Nemluvte tady o právu!« rozkřikl se na pilota. »Napadli jste nás bez vyhlášení války, budete ji tedy mít! Měl byste si konečně uvědomit, že jste válku proti nám začali, prohrajete a zaplatíte za ni. Vy sám třeba tím, že na zdejší ostrově zestárnete, jestli se to protáhne na několik desítek let.«

»To je ale nepřipustné!«

»Nepřipustné? Buďte rád, že vám tu zařídíme jakž takž snesitelný pobyt! Zacházíme s vámi slušně, nebudete živořit v klecích pod kulomety a za ostatními dráty, jako živoří vaši zajatci! Nebudeme vás celé roky vyslýchat, mučit, ani týrat drogami, jak je vaším zvykem. Na co si ještě chcete stěžovat?«

»Že je to nepřipustné věznění bez soudu!«

»Jaké věznění?« opáčil Pepek jedovatě. »Na rozdíl od vašich koncentráků je to velice slušný zajatecký tábor. Máte tu ode dneška domky k bydlení, nouzí rozhodně trpět nebudete a v rámci ostrova máte úplnou volnost. Nikdo vás tady nebude hlídat ani mučit.«

»Nemůžete srovnávat naše zajatecké tábory s koncentračními!« vybuchl Johny.

»Právě že můžeme!« odpálil ho Pepek tvrdě. »Sám jistě dobře víte, jak se k zajatcům chováte! Ze srovnání s námi z toho vycházíte hodně zle.«

»Já vím,« zavrčel Johny. »Běda poraženým!«

»Běda vašim poraženým!« opáčil Pepek. »Na rozdíl od nich jste se pro válku rozhodli sami. Nemáme důvod vás litovat!«

Pepek soudil, že další výsledky už nemají smysl. Pro jistotu se poradil s ostatními, ale výjimečně nedostal žádný protinávrh. Jen Máňa měla připomínku, jestli je správné, aby tam mezi samými chlapy zůstala i jediná žena.

»Můžeme jí věnovat samostatný domek, aby nemusela bydlet s chlapy,« navrhl Olda. »Jinak si myslím, že jí přítomnost chlapů nevadí, když byla s nimi.«

»Nevím,« nezdálo se Marii. »Nebyla bych si tím jistá! Teď se asi ničeho bát nemusí, ale až disciplína povolí, kdoví?«

»No dobrá, můžeme je oddělit, ale uvědom si, samota pro ni může být ještě horší.«

»Vrátila bych ji na Zem,« řekla Marie. »Třeba jako parlamentářku, mohla by donést na Zem nějaký vzkaz...«

»Nač nám to bude?«

»I kdyby jen proto, abychom ji tam mohli poslat!«

»Dobře, popovídej si s ní o tom,« řekl Pepek. »Držet ji tu nemusíme. Ale teď se mi zdá důležitější zjistit cíl téhle křížácké výpravy. Měli bychom před ní civilizaci na desátém světě varovat, dřív než tam přitáhnou.«

»Věříš, že se tam dostanou?«

»Nevím,« zamyslel se. »Možná bychom měli naopak sledovat tuhle chásku a nepustit ji tam. Nezdá se mi dobré nechávat jí volné pole k řádění. Vyzbrojená je na to trochu moc.«

»Jen abychom toho nelitovali!« vzdychla si Jarča. »Může to být oboustranné. Kdo žije na tom desátém světě? Krajané naší zajaté d'áblíce, d'áblivé. Nevyhrožovala nám náhodou jejich krutou pomstou? Abychom se brzy necítili jako zrnko obilí mezi mlýnskými kameny!

Jestli jsem to správně pochopila, cestu na Zem znají, přinejmenším od pana Vávry, o kterém jsme už také dost slyšeli.«

»Připomněl bych, že Vávra na Zem přivezl d'áblici z desátého světa a Američanům věnoval tefirské motory vimaanů,« přidal se Vít'a.

»Nechat to jen tak nemůžeme,« shrnul Peppek.

Postavili stranou ještě jeden domek pro seržantku Nicol Riderovou. Peppek s Vít'ou pak vyhnali z vraku letadla zbývající vojáky a vrak pomocí robocentra úplně rozpustili.

Když se ale teleportem vrátili do svého domku v Oáze, ke spokojenosti moc důvodů neměli. Příběh Jarči se zrnkem mezi mlýnskými kameny nevzbuzoval shovívavý úsměv, ale obavy. Neznámá civilizace může být totiž nebezpečná a d'ábly na Zemi přece jen znali.

K beránkům měli rozhodně daleko.

Ztroskotanci

Několik tisíc dospělých obyvatel Oázy se seznamovalo se situací průběžně již v době, kdy Pepěk s Xapho vyslyšeli zajatce. Telepatický přenos z Ostrova Ruky vnímali všichni. Mnoho tefirek zajišťovalo přenosy, ale samy do diskuse nevstupovaly, jiné přidávaly vlastní komentáře a nápady. Když se Horákovi vrátili, čekala je hromada návrhů, co by se mělo dál dělat, rozdělená přibližně do tří skupin.

První skupina navrhovatelů požadovala bezodkladné odeslání výpravy do paralelních světů, aby zjistila, kde se nachází zmíněný desátý svět, co je na něm za neznámou civilizaci a jaké od ní může hrozit Oáze nebo Zemi nebezpečí.

Druhá skupina navrhla věnovat se flotile letadel na Gehenně. Setkání s nimi vypadala nebezpečně, bylo jich tam mnoho a byla dobře vyzbrojená. Vít'a měl štěstí, že ho interakce neutrin změnila v ducha, místo aby se i s letadlem prostě vypařil, ale s každým to tak dobře dopadnout nemusí.

Třetí skupina připomínala, že letadla musel postavit, vyzbrojit a vyslat někdo na Zemi. Námitka, že za to byl odpovědný hlavní štáb americké armády s prezidentem, již potrestaní za něco jiného, příliš nepřesvědčovala. Spíš se zdálo, že byla tato výprava zahájena bez vědomí presidenta i armádních špiček. Proč se hlavní štáb tak soustředěně věnoval Novému Německu, kde se akce účastnilo kolem stovky amerických letadel, když flotila na Gehenně měla letadel desetkrát víc a modernějších? Navíc byla ozbrojená atomovými zbraněmi, které nemohli Američané proti Novému Německu použít s ohledem na světové veřejné mínění. Svědčilo to o tom, že ta lépe zajištěná akce bude nejspíš důležitější. Tím ale byla záhadnější. Kdo může mít na něčem takovém zájem?

Pepěk se rozhodl znovu vyslechnout amerického presidenta. Sliboval si od toho, že by měl o americké výpravě v Gehenně vědět, ale protože čas neúprosně ubíhal, vzal s sebou i komando *bažiňáček*. Do vimaanu by se nevešli, raději si na to vzali pohodlnější mikrobus.

Tušení Pepka nezklamalo. Americký prezident ho už z dálky uvítal výčitkami. Nebylo divu, ostrovní vulkán se nedávno probral z krátkého období klidu, vzduchem létaly sopečné pumy až k jeho domku a někdy se rozplácly i o jeho střechu. Pevné pláty střešní krytiny sice neprorazily a Pepěk po nepříjemných zkušenostech s požáry změnil materiál krovů i krytiny za nehořlavé, takže novější domky už by neměly vyhořet, ale příjemné to asi nebylo. Pepka přitom napadlo zrovna v této situaci natočit o presidentovi dokumentární pořad, jak se krčí za pootevřenými dveřmi, když kolem hvízdají sopečné pumy, ale jen mávl rukou.

»Jste neuvěřitelný cynik!« stěžoval si prezident skrz škvíru ve dveřích. »Sliboval jste mi život, ale tady nemám ani jistotu, že každým okamžikem nepřiletí roztavená hrouda lávy a nezabije mě. Vždyť se to podobá pomalé a nelidské popravě!«

»Neběhejte tedy po ostrově, zdržujte se v domě,« poradil mu klidně Pepěk.

»I do střechy už to párkrát narazilo!« dostal vyčítavou odpověď. »Navíc se tu každou chvíli třese země! Kdo má vydržet sedět v kymácejícím se domě a čekat, až mu strop spadne na hlavu? A venku je to ještě horší! Generál Redwick bydlí od sopky přece jen dál.«

»Mohli jste tedy bydlet u něho,« navrhl mu bezelstně Pepěk.

»Redwick je svině, s jakou se nedá pod jednou střechou vydržet,« zavrčel prezident.

»Za to mi vinu nedávejte,« usmál se Pepěk. Došlo mu, že to ti dva zkusili, ale brzy se rozešli. Ponorková nemoc je zřejmě horší než banální nachlazení.

»Naše domy vydrží víc než myslíte, vždyť jste oba ještě naživu,« řekl. »Aspoň jste na vlastní kůži zažil pocity lidí, na které jste posílal vojáky. Válka je horší než dvacet takových Krakatau! Varoval jsem vás dostatečně, abyste žádnou nezačínal. Kdyby tu nelétaly pouhé sopečné pumy, ale vaše letecké pumy nebo rakety, to byste si teprve užil strachu!«

Jeho slova náhle zpečetila sopečná puma. Rozpleskla se sotva dvacet metrů od nich, žhavé úlomky se spolu s drobnými kamínky z místa dopadu rozstříkly do všech stran. Pepek se až rozesmál, jak president úlekiem přibouchl dveře.

»A vy se na mě ještě budete chodit dívat, vy sadisto?« vyčetl mu president.

»Ne,« zvažněl Pepek. »Nastupte si, odvezeme vás jinam, kde to tak nebouchá.«

S těmi slovy otevřel dveře mikrobusu. President nezaváhal a vyběhl z domku, jako by se za ním hroutil. Jakmile byl uvnitř, Pepek raději vzletěl a zamířil k dalšímu ostrůvku dál od probuzeného vulkánu. Mikrobus přece jen neměl odolnost vimaanů a sopečné pumy byly nebezpečné, i když nebyly plněné výbušninou, jako ty vojenské.

Přistáli na menším atolu, kde Pepek požádal roboty o obvyklý domek a s bažiňáčkami v patách uvedl presidenta aspoň do vstupní haly.

»Mohl byste mi vysvětlit, co víte o vaší výpravě v Gehenně?« zeptal se ho opět vážně.

»Nevím jakou výpravu máte na mysli,« ohradil se už zase pyšně president. »A nejsem povinen podávat vám žádné informace. Přesun na snesitelnější místo není žádná milost, ale humanitární řešení a vlastně vaše povinnost! Za to vám ale žádná vděčnost nepřísluší.«

Bylo znát, že už se trochu otřepal a zase se domníval, že mu patří celý svět.

»Podívejte se, pane,« zamračil se Pepek ještě víc. »Kdyby to bylo vážně tak nelidské, nenechávali bychom tam ani vás, ani generála Redwicka, ale vrazi malých holčiček si žádné slitování nezasluhují. Nemáme čas dohadovat se, co je a není naše povinnost. Holky, je váš, vezměte si ho na paškál!«

Bažiňáčky čekaly už jen na ten povel. Nebohého státníka obklopily a spojily se s jeho vědomím. Chtěl se jim vytrhnout, ale bylo to marné, už předtím zjistil, že na ně nestačí. Ani se ho nedotkly a přece ho mezi sebou držely jako v neviditelných kleštích. Chvíli se s nimi přetahoval, ale pak rezignoval. Bažiňáčky ho duševně vysávaly jako pavouk mouchu, podle jeho vytřeštěného výrazu to asi nebylo příjemné, ale po necelé minutě ho propustily s tím, že o akci v Gehenně nemá nejmenší potuchy.

»Vy... vy...« sípěl president, když vytřeštěně dovrávoral do nejbližšího křesla a zůstal v něm sedět jako hromádka neštěstí. »...co jste vlastně za lidi? Jste vy vůbec lidi?«

»Máte pravdu, ale víte už přece, že ty dámy nejsou ze Země,« odvětil mu suše Pepek, »Jsou to pravé d'áblice z pravého Pekla. Chtěl jsem s vámi jednat po dobrém, ale když o to nestojíte, musíte počítat s tím, že vás předám do péče jim. Jak jste si všiml, přečtou si přímo vaše vědomí a dostanou z vás všechno. Kdybychom za vámi ještě někdy přišli, snažte se být vstřícnější a co nejméně zapírat. Když s vámi nebude řeč, zažijete od našich krásných d'ablic více takových výsledků. Na přátelské popovídání nemáme čas, na Gehenně létá tisíc vašich letadel a praží do nich radioaktivní záření.«

»Ale já o těch letadlech opravdu nic nevím!« chytal se za hlavu president a pokoušel se vstát. Byl ještě jako omámený a moc mu to nešlo, musel se přidržovat stolku.

»To už víme. Jak je vidět, vypravili je tam i bez vás,« popíchl ho Pepek.

Bažiňáčky již nastupovaly do mikrobusu, ale president to pořád nemohl pochopit.

»Vždyť to není možné!« trval na svém. »To nemůže být pravda! Bez Kongresu a beze mě nemůže nikdo nic takového zorganizovat! Musel bych o tom něco vědět!«

»Ta letadla mají americké emblémy,« řekl Pepek vážně. »Jsou vyzbrojena těžkými bombami včetně atomových. Proč se tomu ale divíte? Sám dobře víte, že jste i vy jednal pod vlivem d'ablů.«

»Ujišťovali mě ale, že mě budou o všem včas informovat!«

»Ujišťovali?« pokrčil Pepek rameny. »Zřejmě sliby nedodržují, ale tomu byste se už neměl divit, snad je trochu znáte! Pojd'te si nasednout, ať vás nemusím tahat!«

S těmito slovy vyšel z haly a zamířil k mikrobusu bez kol.

»Počkejte!« zvolal president, následující Pepka nejistými kroky. »To přece nejde, to se musí vysvětlit! Atomové bomby tam být nemohly, to je naprosto vyloučené!«

»Není to vyloučené!« odrazil ho Pepek. »Asi jsme jim hodně vadili, když jednu z těch atomových bomb proti nám použili.«

»Proti vám?« znejistěl, ale nasedl na přední sedadlo.

»Ano, proti nám,« ujistil ho suše Pepek a vzletěl. »Poměrně úspěšně, kamaráda mi tím změnili v ducha. Přitom se s nimi chtěl jen domluvit.«

»To je mi opravdu, ale opravdu líto. Jen nechápu, proč by to dělali?«

»To ještě nevíme,« řekl Pepek. »Naštěstí se umíme vracet do hmotné podoby, jinak by to bylo navěky. Dobrá, o těch bombách nic nevíte a nic nám neřeknete, nevádí, zjistíme si to. Můžete mluvit o štěstí, že to nepříčteme k vašim hříchům. A teď si vystupte, jste doma.«

Mikrobus opatrně dosedl na chřestící pemzu dva metry ode dveří presidentova domu.

»Tady?« zděsil se president, když nad ním hvízdla další sopečná puma. »To nemyslíte vážně! Mám se snad vrátit do toho pekla?«

»Jistě,« řekl Pepek a když se president neměl k vystupování, popadl ho očima, zvedl ho a vystrčil ze dveří. »Tady je teď přece váš domov.«

»To je nelidské!« zvedal se bývalý president z kamenité půdy, na kterou upadl, když mu Pepek vrátil tíži. »Věřil jsem, že děláte aspoň humanitární gesto. A vy zatím...«

»To nebylo humanitární gesto, ale výslech,« ujistil ho Pepek. »Nechtějte nás oblomit, humanitárními gesty jste také neplýval. Pamatujete si, kolik rozsudků smrti jste podepsal? Osm těch popravených byli nevinní! Vyslat někam po zuby ozbrojené vojáky je také krásné humanitární gesto, že? Podívejte se, pane, pro nás nejste hlavou nejsilnějšího státu na Zemi, ale usvědčený a právoplatně odsouzený vrah. Rozsudek doživotí ani jeho podmínky se tedy nemění. Cožpak vám ještě nedošlo, že je to za vaše zločiny spravedlivý trest?«

»To mám teď tady trpně čekat, až na mě něco spadne?«

»Nic jiného vám nezbude,« řekl Pepek. »Milost nečekejte, jen spravedlnost. Možná vám přijdu sdělit, jak to dopadlo, když už jste v tom namočený.«

Vzletěl a nechal vztekle nadávajícího odsouzence samotného.

Pořád měl jiné, horší starosti.

Porada všeho obyvatelstva byla tentokrát dlouhá a protáhla se pozdě do noci.

Zprávy se telepatii šířily rychleji než rádiem i televizí, ale všeobecná porada byla něco jiného. Telepatie na hromadné akce nestačila, museli se všichni sejít v hlavním Kulturním domě na ostrově Oáza. Ačkoliv Víťa nedávno budovu i poradní sál rozšiřoval, sál praskal ve švech a lidé se mačkali i v sousedních klubovnách. Víťa to přenášel pomocí holografie od Mrzoutů, takže se zdálo, že jeviště je pokračováním kluboven. Většinou to vyhovovalo, jenže do diskuse se zájemci mohli hlásit jen v hlavním sále, takže se neustále trousili tam a zpět.

Obyvatelé Oázy se rychle shodli na názoru, že by se měli pokusit zabránit tragédiím, ke kterým se očividně schylovalo. Potíž byla, že ani lidé, ani tefirky neměli andělské dary úplně. Všichni měli telepatii, xijtranskou hojivou schopnost *tacuky* a idarchon. Znamenalo to schopnost létání, ovládání ohně a neviditelnosti a vytváření zón nevodivosti, známějších jako *přimražení* a *zóny rušení elektřiny*. I s tím by leccos zvládli, ale jen malá část tefírek měla *slýřiby* potřebné k otevírání vesmírných bran a jen rodina Horáků měla navíc *xeri* na obranu před agresivními bakteriemi. Průzkum neznámých oblastí by tedy mohli vést jen oni.

Ke hlídání flotily na Gehenně se hlásila parta, která tam nedávno v duchovité podobě hlídkovala. Tefirky se dušovaly, že to s využitím dosavadních zkušeností zvládnou i bez slýřibů, ale nemohly by následovat Američany, až by odstranili technickou závadu, která je držela na Gehenně. Tefirky se snažily přemluvit Františka, aby jim šel dělat strážce brány, ale ten se k tomu nemohl odhodlat. Nelíbilo se mu, že by musel být byt' jen dočasně duchem a lamentoval, že je to proti jeho křesťanskému přesvědčení.

Na Zem duchyně nemohly. Nikdo nevěděl, zda je ještě zamořená bakteriemi, nebo zda se to mezitím nezlepšilo. Bez duchovité podoby a bez možnosti úniku vesmírnou bránou by

byl průzkum Země nebezpečný. Tefirky nezapomněly na svou minulost bojovnic, hlásily se i na hlídky na Zemi, ale Horákovi je od toho odrazovali pravdivým upozorněním, že nikdo nemá se současnou situací na Zemi dost zkušeností.

Jak se zdálo, Horákovi by byli nepostradatelní na všech frontách a ostatní jim při tom mohli nanejvýš asistovat, jen Marie by se kvůli těhotenství neměla účastnit nebezpečných misí. Což o to, dobrovolníků i dobrovolnic bylo dost, ale bez plného vybavení to nešlo.

Salgiel navrhla rozdělit Horákovici rodinu na čtyři skupiny. Velení nebezpečných misí by svěřila klukům: Pepkovi Zemi, kde se ze všech nejlépe vyzná, Oldovi průzkum vesmíru spojený s hledáním Desáté Země a Vít'ovi s jeho technickým zaměřením by nechala starost o flotilu na Gehenně. Neměli tam jít sami, ale měli by tomu velet a spolupracovníky si měli vybírat nejen ze svých manželek, ale i z jiných rodin. Čtvrtou skupinu měly tvořit doktorky, vybavovaly by v Oáze další tefirky slýriby. Salgiel tvrdila, že bažinačky adeptky spolehlivě prověří, aby orgány nezneužívaly. Může za ně ručit, spojovala se s nimi při výuce telepatii.

»A koukejte co nejdřív uzdravit Hedviku!« napomenul Salgiel a Jarču Pepek.

»To nebude jednoduché!« vrátila mu to Jarča. »Za její příšerný stav můžeš nejvíc ty! Kvůli tobě nemůžeme použít andělskou sílu! Doufala jsem, že brzy vyjde najevo, jak malou pravděpodobnost úspěchu Hedva má, jenže ono jí to vyšlo.«

»Cože?« ožil Pepek. »Tak přece?«

»Jo, syčáku!« vpálila mu Jarča. »Budete mít Honzika, jasné? Kdyby to aspoň nebyl ten vytoužený kluk, snad by se Hedva dala ukecat, abychom ji vyléčily zázrakem, ale kluka si vzít nenechá. Vydupala si ho perně, snad ji aspoň odškodní za to trápení.«

»Takže budeme mít dalšího kluka,« vzdychl si trochu Pepek.

»Jo, jsi přímo jejich velkovýrobce,« zaryla do něho Jarča. »Všichni chlapi tady v Oáze berou poměr tři ku jedné disciplinovaně, jen tebe ty Jupiterské světy nějak poznamenaly.«

»Škoda,« opět si vzdychl Pepek. »Aspoň jedna holčička kdyby byla...«

»Máš jich snad v rodině málo?« utrhla se na něho i Marie.

»I když počítám ty nevlastní, do správného poměru jich pořád pár chybí,« řekl.

»Nech taky něco na jiné,« usadila ho Jarča. »Není problém nadělat spoustu dětí, práci dá teprve vychovat je! Uznávám jen, že ses tomu vyhnul ne vlastní vinou.«

»Na výchově dětí má náhodou Pepek největší podíl,« zastala se ho nečekaně, nepříliš výrazně, ale přesvědčeně Yazatap. »Kdyby nevychoval nejprve nás, staré harcovnice, žádné děti by tu dnes nebyly. Ani ty vaše. A z vás by byla jen hromádka popela.«

Jarča se na ni překvapeně podívala, než si uvědomila, že to Yazatap myslí nezvykle vážně a rozhodla se raději vycouvat.

»Zásluhy mu nikdo nebere,« ustoupila. »Jen nemusí všechno strhnout sám.«

»To přece nikdo netvrdí,« řekla Yazatap. »Spíš si myslím, že měl s dětmi smůlu. Ať si to otočíte ze které strany chcete, malé děti jsou nejkrásnější a vlastní dvojnásob. Skoro bych si taky nějaké to mimino pořídila.«

»A co ti v tom brání?« opáčila Jarča.

»Válka,« řekla chmurně Yazatap.

Zatímco Olda s Vít'ou mohli využít duchovitého stavu hmoty, zajišťujícího jim aspoň částečnou bezpečnost, Pepek tuto možnost na Zemi neměl. Napadlo ho sice, co by pomohlo, ale bylo by to na hodně dlouhé lokte.

Aby nenechal žádnou možnost nevyužitou, požádal o pomoc Vít'u. Spolu připravili přenosný počítač z civilizace Mrzoutů, aby se za ně domluvil s nepochybně inteligentními mlžnými bytostmi jupiterského světa, kde Pepek v jednom dni nedobrovolně strávil tři roky. Pepek tam ovšem nechtěl promarnit další léta, ale podle něho by na to měl stačit počítač. Mrzoutí stroje ovládaly telepatii, mohly by se s inteligentními hurikány domluvit a nevadilo by jim, kolik času zatím na Zemi nebo v Oáze uplyne. Pepkovi by pak stačilo čas od času

otevřít k bleskurychlé kontrole počítače malou bránu. Počítač je tak jako tak rychlejší než člověk a komunikace s lidmi by i při jeho zpomalení proběhla v rozumně krátkém čase.

Domluveno – uděláno. Robot ve tvaru nepravidelné stříbrné šišky, připomínající tlustý salám, měli brzy. Na tvaru nezáleželo, hlavně aby se domluvil s tamními bytostmi. Pepek si pro ně na začátek připravil pár dotazů, ale chtěl jim také nabídnout spolupráci hned ve dvou směrech. Jak si dobře pamatoval, jejich největší problém byl nedostatek živin. Ačkoliv byly obdařené schopností fotosyntézy, stačilo jim to sotva na přežívání. Proto se ixogotly občas vydávaly za živinami do okolních světů. Pepek jim chtěl nabídnout robocentrum Mrzoutů. Nemuselo by být ani kompletní, místním bytostem by nejspíš stačily základní živiny, což robocentra využívající libovolné hmoty umožňovala.

S rozmontovaným robocentrem tam chtěl poslat na smontování i pár robotů. Nikomu by přece nevadilo, kdyby jim to trvalo týden či dva a v Oáze by zatím uplynulo dvacet nebo třeba i padesát let. Osobně by tam dohlížet nemusel a v případě komplikací by mohl pomoci i na dálku. Telepatie Mrzoutů se dala zachytit i v sousedním světě, v tomto případě v Oáze. Pepek by ke hlídání takového signálu vyčlenil další počítač, aby mu nic důležitého neuniklo. Byl ale pevně odhodlaný svůj dávný slib splnit.

Na oplátku je chtěl požádat o zvláštní pomoc, ačkoliv si nebyl jistý, zda mu pomohou. Týkala by se té divné žíravé mlhy, zamořující v duchovité formě hmoty Zemi. Co to vlastně bylo? Během kvapného ústupu o ní nic nezjistili, nezískali ani vzorky, ze kterých by se něco dalo poznat. Uvažovali o ní jako o žíravé chemikálii nebo o baktériích. V prvním případě by jim bytosti Jupiterova světa nepomohly, ale bakterie by pro hladové ixogotly představovaly spíš potravu než nebezpečí. Co takhle vzít jednoho ixogotla s sebou, třeba v nějaké nádobě? Byl by problém proletět s ním rozhraním, které mění hmotu v duchy, a vypustit ho na Zemi z láhve jako džina proti žíravé mlze? Kdyby se ukázalo, že jde o chemickou žíravinu, mohli by spolu hned v bráně couvnout! Záleželo už jen na tom, jak to mlžné bytosti přijmou.

»Jestli se ti to povede, začnu si tě fakt vážit,« věstil Víťa.

»Pořád mě podceňuješ?« zaškaredil se na něho Pepek.

»Tak to nemyslím,« zarazil se trochu Víťa. »Ale o činech takového kalibru se kdysi na Zemi zpívaly hrdinské písně a získávaly se za ně rytířské ostruhy! Nebude to jen tak.«

»Zapomínáš, že jsem to už jednou udělal,« odfrkl si Pepek. »Robocentra v Oáze jsem zavedl sám a navíc potají, Alexijev by mi to nejspíš nedovolil.«

»Ne že by ti to nedovolil,« vrtěl hlavou Víťa. »Ale rozmluvil by ti to.«

»Díky tomu ale žijeme!« zavrčel Pepek a Víťa už raději neodpověděl.

Robota letmo vyzkoušeli, pak Pepek otevřel bránu a veliký stříbrný salám proletěl do neznámého jupiterského světa.

»Šťastnou cestu!« přál mu Pepek.

»Žádné mlžné bytosti jsem tam ale neviděl,« řekl zklamaně Víťa.

»Já taky hned ne,« ujist'oval ho Pepek. »Počítám s tím, že když je budou telepaticky intenzivně volat, do půl hodiny budou mít kontakt.«

»To ti moc nepomůže,« mínil Víťa. »Tady zatím utečou tři týdny a než se domluvíte, sejde se rok s rokem, jen to fikne.«

»Ani nečekám, že to bude hned,« namítl Pepek. »I kdyby to mělo efekt za dva roky, udělat to musím co nejdřív a odkládat to nechci.«

»Dobrá,« ustoupil Víťa. »Ale kdybychom to odložili o měsíc, u těch mraků by se to projevilo za pár minut jejich času a to by nám snad nevyčítaly. Naše problémy na Zemi jsou podle mě důležitější.«

»Možná jsou,« připustil Pepek. »Ale tohle musíme taky udělat co nejdřív. Nevíš komu to může zachránit život. Když nebudou z hladu navštěvovat cizí světy, nikoho už nesežerou. Buďme rádi, že s nimi byla řeč.«

»Máš asi pravdu,« uznal raději Víťa.

Když se Pepek nemohl na Zem vypravit jako duch, rozhodl se očihnout to tam aspoň hmotný. Nechystal se budít rozruch a nemínil podnikat nebezpečné kroky. Vzal s sebou jen Xapho a vypravili se za redaktorem Kryštofem. Letadlo zaparkovali v Oáze vedle vlaječky, označující tmavý, špinavý dvorek v centru Prahy, kde je těžko někdo uvidí, prošli dvěma hvězdnými bránami, temným průchodem a vraty a byli na ulici.

V redakci ale Kryštofa ani Adélku nenašli. A co hůř, ani se tam nedostali.

»Kryštof?« zavrčel na ně nerudný vrátný, sotva očima vzhlédl od novin. »Ten už tady doredaktoroval. Minulý týden dostala celá redakce padáka. Byli prý moc tendenční.«

»To je mrzuté,« posteskl si Pepek. »Nevíte aspoň, kde bych ho mohl najít?«

»To není moje starost,« zavrčel vrátný. »Ale jestli okamžitě nevypadnete, zavolám na vás chlapy z ochranky.«

»Nač tak zhurta?« zašklebil se na něho Pepek.

»Protože si vás tady moc lidí pamatuje,« doplnil vrátný jedovatě.

Pepek si vzpomněl, že právě tento vrátný si ho zřejmě pamatuje z doby, kdy mu prošel vrátnicí ještě jako duch.

»Nemějte obavy,« mávl rukou. »Už jdeme. Když tu Kryštof není, co tady?«

Kdyby Pepek s Xapho opravdu chtěli, do redakce by se dostali i dnes. Nízké turnikety by přeletěli v pohodě, ani ochranka, ani nerudný vrátný by je nezastavili. Který blázen by se chtěl postavit neviditelným? Ale bez Kryštofa to nemělo smysl. Co by tam dělali? Pepek se raději rozhodl k ústupu. Na Kryštofa se zeptá jinde, kamarádů měl přece dost.

Vyšli na ulici a zamířili do konkurenční redakce za Kryštofovým kamarádem. Ale ani Rost' u nenašli, jen se dozvěděli, že tam už nepracuje, neboť nedávno i tam dostali všichni redaktoři výpověď. Pepkovi se to nezamlouvalo. Byla to druhá redakce novin, kde se stalo totéž, ačkoliv byly konkurenční. Tím spíš zatoužil dozvědět se o tom i z druhé strany, nejen od nevrlych vrátných.

Na ulici se ale Pepek bezradně zastavil. Mohl by samozřejmě telepaticky kontaktovat spoustu dalších lidí, které si pamatoval, ale v městském ruchu cítil jen slabou rezonanci, ze které směr ani vzdálenost neurčil. Že si včas nezjistil, kde Kryštof, Rost'a anebo Adélka bydlí! Nezbylo mu nic než přemýšlet, co teď? Kdyby měl mobil a znal Kryštofovo číslo, bylo by to jiné. Ale Pepek se dávno odnaučil používat telefony, žádný mobil neměl, ostatně neznal ani to číslo.

Pokusil se aspoň telepaticky naladit nejprve na Kryštofa.

»Kryštofe, pamatuješ si mě ještě?« telepatil mu naslepo. »Býval jsem duch, procházel jsem stěnami a říkali mi Smrt'ák. Teď jsem člověk a potřebuji se tě na něco zeptat. Určitě mě vnímáš, ale já tebe ne, nemohl by ses se mnou sejít? Co takhle teď hned na Václaváku?«

Pro jistotu to zopakoval u Rosti. V obou případech pocítil jen slabé zachvění. Mimo město by snad odhadl aspoň směr..., ale ve městě to bylo naprosto vyloučené.

Vydali se tedy s Xapho do centra. V Oáze žádné peníze neměli a i kdyby, na Zemi by neplatily, ale Pepek navštívil nejbližší klenotnictví, kde nabídl na prodej veliký zlatý prsten. Považoval to za nejlepší způsob jak legálně přijít k penězům a raději jich měl u sebe hned několik. Klenotník se ale na prsten podíval pořádně lupou a pak jej vrátil.

»To jste nakoupil někde u překupníků, mladý pane, že ano?« vrtěl odmítavě hlavou. »Napálili vás, je to bezcenný aušus, rovnou to vyhod'te.«

»Je to naprosto čisté zlato,« trval na svém Pepek, neboť ty kroužky sám programoval, takže dobře věděl, co v nich je. To zlato bylo nejen chemicky, ale přímo izotopicky čisté.

»To by muselo mít punc,« trval na svém klenotník. »Kde tady jaký vidíte?«

»Punc tam není,« připustil Pepek, aniž by na prstenu něco hledal. »Ale zlato to je. Vy to bez vašich značek zjistit neumíte? Podle mě by to neměl být takový problém.«

»Není problém zjistit zlato,« nedal se klenotník. »Totiž, já naprosto pevně věřím, že to

na povrchu zlaté je. Ale bude to jen pozlacené, pod tím může být v lepším případě stříbro, ale daleko spíš úplně bezcenná mosaz. To je u pokoutních překupníků běžné.«

»Nemůžete to aspoň zkusit?«

»Vy si zkrátka nedáte říct...« vzdychl si klenotník. »Podívejte se, mladý pane, muselo by se to roztavit v laboratoři, ale to vás přijde na sto korun. Pro mě za mě, když je obětujete, klidně to tam pošlu. Předem vám ale říkám, budete zklamaný. Jestli to bude bezcenný šunt, jakože to tak vypadá, přijdete i o tu stovku. Klidně to pro vás udělám, může mi to být jedno, moje peníze to nebudou, ale věřte raději zkušenému.«

»To jako mám zaplatit za tu zkoušku předem?« došlo Pepkovi.

»Jak jinak?« přikývl klenotník. »Co až laboratoř zjistí, že je to opravdu jen bezcenný šmejď? Vy pak zmizíte a já bych to měl platit ze svého?«

»Jenže já peníze nemám, to bych nic neprodával,« vzdychl si Pepek.

»Pak je mi to líto,« řekl klenotník. »Nemohu si dovolit luxus věřit kdekomu.«

Zdvořile je vyprovodil až ke dveřím, ale sledoval víc Xapho než Pepka. Zřejmě se mu zdála podezřelejší. Pepek se neobával, že by ji klenotník prokoukl úplně, ale pobavilo ho, že v něm její exotický vzhled vyvolal nevhodné asociace s nepoctivými překupníky. Ani Pepek neměl barvu syra, ale proti Xapho byl pořád světlejší. Na ostrém slunci tropického ostrova zhnědly do čokoládova i bývalé Árijá a tak se ďablice, které kdysi považovaly lidi Země za podřadné, dostaly do pozice přehlížených. Rasismus má v Čechách hluboké a staré kořeny, ale tohle bylo přece jen pikantní. Kdyby ten páprda věděl, že Xapho patří ke starší civilizaci, než si on vůbec dokáže představit!

Nedalo se s tím ale nic dělat, tady zkrátka neuspěli.

Chodit bez peněz po Praze nebylo to pravé. Nemohli si dát zmrzlinu, nemohli posedět v kavárně. A Kryštof ani Rostislav nepřicházeli.

Pepka konečně napadlo, že třeba nemohou přijít, ale nemohou mu to sdělit. Telepatii bohužel neovládali a Pepek neměl ani mobil, na který by mu mohli zavolat.

Vyřešil to ale geniálně.

Procházeli spolu kolem telefonní budky, když ho napadlo, že mu Kryštof nebo Rosťa mohou zavolat přímo do budky, když zjistí její číslo. Naštěstí bylo na budce napsané a když Kryštofa telepaticky požádal, aby mu na to číslo zavolal, ozval se z budky zvonek.

Pepek rychle vtáhl Xapho dovnitř a zvedl sluchátko. Ano, byl to Kryštof.

»Proč tady ještě nejsi?« vyčetl mu. »Čekám na tebe už dvě hodiny!«

»Protože jsem v práci a nemohu se courat, kde mě napadne,« vysvětlil mu Kryštof ne právě srdečným tónem. »U koho vlastně jsi?«

Když se ale dozvěděl, že Pepkovi volá do telefonní budky, trochu změkl.

»To jsem netušil,« přiznal. »Ani by mě nenapadlo, že to jde. Vždycky jsem si myslel, že z budek se dá volat jen ven. Ale z práce se před čtvrtou odpolední neuvolním. Jsem rád, že mě tu zaměstnali a musím sekat latinu, abych nepřišel o místo.«

»Nemohli bychom přijít za tebou?« napadlo Pepka.

»Do našeho podniku se nedostaneš,« ujišťoval ho rychle Kryštof. »Máme na vrátnici strašlivě přísné kerbery, vyškolené proti teroristům, každá snaha je předem marná.«

»Zapomínáš, že jsem se kdysi dostal do tajných skladů atomových hlavic,« připomněl mu Pepek. »Ještě jsem všechno nezapomněl.«

»Hele, nedělej to,« požádal ho rozhodně Kryštof. »Věřím, že by ses k nám dostal, ale já teď opravdu dělám jako šroub a vážně nemám čas. Nechceš mě dostat na dlažbu, že ne? Radši mi řekni, kde si dáme sraz? Pokusím se přijít, jak jen to bude možné.«

»Na Václaváku,« trval na svém Pepek.

»Nevím, jak se tam dostanu, nejdřív večer,« podmiňoval si to Kryštof. »Pochop, mám teď do Prahy daleko. Kdyby ses nějak dostal do Mladé Boleslavi, měli bychom to blíž.«

»Co děláš v Mladé Boleslavi?« podivil se Pepek.

»Skladníka v automobilce,« řekl Kryštof. »Zatím si to rozmysli, ale kdyby ses dostal až sem, mohlo by to být kolem páté odpoledne. A teď už musím končit. Tak ahoj!«

»Dobře, přiletím za tebou, bude to tak lepší,« skončil i Pepek.

Bylo ale teprve ráno, do schůzky byla spousta času. S dopravou do Mladé Boleslavi si Pepek nelámal hlavu. Vrátili se s Xapho do Oázy, vyzvedli si zaparkované letadlo, ale místo do Mladé Boleslavi zamířili domů.

Co by dělali v Mladé Boleslavi bez peněz?

Xapho se rozhodla využít přestávky k nakrmení Janinky a Pepek navštívil Hedviku. Lékařky Jarča a Salgiel měly plno práce s transklonováním nových orgánů dobrovolnicím pro mimooázové zásahy, Marie jim asistovala, takže Hedvika byla v pokoji sama.

»Jak se vede?« zeptal se jí Pepek hned ve dveřích. Šeptem, co kdyby spala? Poznat to nemohl, Hedvika ležela bez hnutí, hlavu měla zavázanou. Nechtěl o ni ani t'uknout telepatii, aby ji neprobudil. Byla ale vzhůru a poznala ho.

»Už jsi to slyšel?« rozzářila se. Jen telepaticky, neboť kvůli obvazům přes rty nemohla ani mluvit. »Přece jen budeme mít Honzika!«

»Ale zasloužíš si ho opravdu perně,« přešel i Pepek na telepatii.

»To je mi jedno,« řekla. »Až se Honzík narodí, holky mě rychle uzdraví. Přece si ho nenechám vzít jen kvůli chvilce pohodlí!«

»Bral bych i holčičku,« řekl Pepek. »Ale kluk bude lepší, když si ho tak přeješ.«

»Ty už máš kluky čtyři,« řekla opět telepaticky, takže Pepek nerozpoznal tón jejího hlasu. »Ale mně Honzík chybí. Nebudu ti lhát, stejně si to brzy zjistíš sám, ale mně strašně chybí i Jarda. A náš Honzík, myslí si o tom co chceš, bude taky trochu jeho. Prvního brášku nikdy nepozná, ale jako kdyby to byl pořád ten první, ten náš... můj a Jardův...«

Pepek trochu ztuhl, ale vzpamatoval se a nedal na sobě nic znát.

»To bude tvoje tajemství,« odvětil vážně. »I když to těžko zatajíš před ostatními. Řekl bych ale, že tě budou všichni respektovat.«

»Honzíkovi to řeknu taky,« slibovala Hedvika. »Jen až začne brát rozum, řeknu mu to, lhát mu nechci a nebudu.«

»Počkej s tím aspoň, až začne opravdu brát rozum,« požádal ji. »Čím dříve, tím lépe, ale úplně malé děti nemusí vědět všechno. Nerozuměl by tomu.«

»Pepku...« pokračovala telepaticky, »nebude ti vadit, co jsem ti teď řekla?«

»Vadit?« trochu se usmál. »Proč? My dva jsme si to snad řekli hned na počátku, co na tom chceš měnit? Budu tě respektovat jako všichni a upřímnosti si umím vážit.«

»Díky,« odvětila. »Jsi opravdu fajn kluk.«

»Možná se dáš do té doby trochu do pořádku i bez andělské síly,« utěšoval ji.

»Taky si to myslím,« přikývla. »Až na ty oči, ty se bez zázraku nespraví. Viděla jsem takových jen pár a stačilo mi to... a když si pomyslím, kolika lidem vzala zkáza Andělského světa poslední naději, je mi z toho nanic. Víš, nebudu počítat tefírky, ale z pozemšťanů jsem tě pochopila hned po Alexijevovi. Škoda, že až po té katastrofě.«

»Myslíš, že Alexijev to pochopil ještě před ní?«

»Alexijev ano,« přikývla. »Měl jsi být na naší debatě, když jsme se vrátili z Oázy. Jen se po tom při nejbližším sexu podívej, Jarča se bude ještě dneska červenat, co o tobě tenkrát říkala. Snad to znáš, největší puritáni a puntičkáři bývají na Zemi ti, kdo nemají úplně čisté svědomí. Jarča se tady ale změnila, teď už si o tobě nic špatného nemyslí. Jen si v ní klidně zapátrej, nic špatného nenajdeš. Ale Alexijev se tě zastával od začátku.«

»Vážně?« potěšilo Pepka.

»Vážně,« stvrdila to Hedvika. »Říkal, že jsme se dlouho zabývali léčením, ačkoliv je to jen jeden z mnoha pozemských problémů. Bylo sice správné něco v tom dělat, ale neměli

jsme zanedbávat spravedlnost. Nebyla to tvoje, ale naše chyba, že jsi na to nakonec zůstal sám. Alexijev měl pravdu, zanedbali jsme to. A že ti šlo na Zemi především o spravedlnost, to už jsem si u tebe ověřila i osobně.«

»Ne vždycky se mi to ale podařilo,« vzdychnul si.

»Jistě. Jako lidi máme nárok na omyly,« přikývla.

Cesta do Mladé Boleslavi proběhla bez nejmenších problémů, neboť ji urazili ještě ve světě Oázy, ale na Zemi to snadné nebylo. Peppek s Xapho tam neměli značku a kdyby bránu otevřeli na náhodném místě, mohla by překážet a mohli by je vidět náhodní kolemjdoucí.

Peppek to ale řešil jako obvykle, když se chtěl vynořit na neznámém místě.

Tam, kde by mělo být podle jeho výpočtů město, zanechali letadlo a vzletli šikmo vzhůru jižním směrem. Bránu otevřeli v kilometrové výšce, prolétli jí a jako dva neviditelné přízraky se rychle snesli dolů. Bylo jen málo pravděpodobné, že si toho někdo z lidí všimne. Většinou případných diváků se brána mihla nakrátko proti slunci a dala se snadno zaměnit za běžný obláček, zejména když se mráček po obloze honilo víc.

Zviditelnili se v opuštěné uličce starší čtvrti. Na okamžik se vedle nich objevila další brána, jen mnohem menší. Proběhl jí malý černý psík a hned zase zmizel ve stínu. Horákovi zatím pomalou chůzí kráčeli na vhodné místo, kde by je Kryštof našel, až mu skončí směna. Pepkovi se líbila lavička poblíž autobusové zastávky, nedaleko našel i další telefonní budku a pokusil se telepaticky spojit s kamarádem, dnes už bývalým redaktorem.

»Jsme v Mladé Boleslavi a čekáme na tebe,« hlásil mu a popsal mu okolí autobusové zastávky, kde se měli setkat.

»Kdyby se ti to vážně nehodilo, zavolej mi,« a přidal mu ještě číslo nedaleké telefonní budky. »Ale to jen kdybys měl opravdu zásadní námítky. Jestli ti můj návrh vyhovuje, ani mi nevolej, ale rovnou přijď.«

Seděli spolu s Xapho na lavičce a čekali. Podobali se zamilovanému páru a nebylo to daleko od pravdy, jen místo aby se věnovali slepě jeden druhému, sledovali i okolí. Kryštof se neozýval, což by mělo znamenat, že asi přijde. Broka nebylo vidět, ale někde nedaleko se věnoval psím záležitostem. Jeho úlohou bylo své lidské přátele zajišťovat, ale do schůzky se jim vměšovat neměl.

»Proč ještě nevolá?« znervózněla po chvíli Xapho.

»Bud' nemůže, nebo nechce,« odvětil stoicky Peppek. »Třeba nemá po ruce telefon, v autobuse se špatně telefonuje. Kryštof nebude bez mobilu, tomu bych se divil. Spíš nechce volat když nemusí, na Zemi nikdy nevíš, kdo tě odposlouchává. Zákony to dnes umožňují, ale spousta lidí to dělala už dřív, natož když jde o ďáblы.«

»Myslíš, že by o nás měli zájem?« vrtěla hlavou Xapho.

»Tím jsem si skoro jistý,« usmál se kysele. »Kdo se jim na Zemi nejvíc vzepřel? Jsme s nimi ve válce jako protivník a tedy i cíl číslo jedna. Ani nemusí přesně vědět, co všechno je naše dílo, stačí, aby nám toho připsali desetinu. Nejsou hloupí a nesmíme je podceňovat. Pochopili, že na ně na Zemi útočíme v imaginární hmotě, a zamořili ji, i když tím obětovali vlastní duchy. Zřejmě nám přikládají důležitost a nedivil bych se, kdyby nás i tady napadli.«

»I tady?«

»Kdekoliv,« přikývl. »Máme výhodu, telepatii odposlouchávat nemohou. Ale nedivil bych se, kdyby Kryštofovy telefony sledovali.«

»Proč zrovna jeho? Co proti němu mají?«

»Proti němu nic,« pokrčil rameny Peppek. »Ale něco mohou tušit, jinak by ho nechali na pokoji v redakci. Řekl bych, že počítají s tím, že se o něho budeme zajímat. Pak není od věci očekávat, že by na nás připravili nějakou past.«

»Myslíš si, že už jsme v pasti?«

»No, skoro,« souhlasil. »Počítám s tím, už to snad nebezpečí snižuje. Kdyby nás prve

odposlouchávali, věděli by, že budeme na Kryštofa čekat, jen nevědí kde a Mladá Boleslav není malé městečko. Podle mě budou Kryštofa sledovat a dost bych se divil, kdyby z toho autobusu vystoupil sám.«

Autobus ale právě přijížděl a Pepek s Xapho se dívali, kdo bude vystupovat.

Na rozdíl od Pepkova předpokladu na této zastávce vystoupil jediný člověk a skutečně to byl bývalý redaktor Kryštof. K jejich nebetyčnému údivu jim v očích zasvítil slabou, ale nepřehlédnutelnou červenou září, kterou Vítův detektor označoval - služebníky d'áblů.

Něco takového Pepek věru nečekal.

Ani Kryštof si nemohl nevšimnout chladu, se kterým ho přivítali.

»Co je s vámi?« staral se.

»Nešel bys s námi někam, kam na nás nebude vidět?« zeptal se ho suše Pepek.

»Beze všeho,« nevzpíral se tomu.

»Tak pojď!« vyzval ho Pepek a otevřel hvězdnou bránu do sousedního vesmíru.

Byla tam větší zima než na Zemi, sněhu tam leželo po kolena, ale Kryštof bez námitek vstoupil, ačkoliv na to nebyl oblečený. Oba manželé Horákovi ho následovali a Pepek ihned bránu zavřel.

»Páni!« vydechl nadšeně Kryštof. »To jsme určitě v jiném světě, že?«

»Ano,« přikývl suše Pepek. »Bereme to trochu oklikou.«

Vypadal roztržitě a měl k tomu důvod, neboť část své pozornosti dělil do více směrů. O tom se měl Kryštof brzy přesvědčit. Vedle nich se znenadání ozvalo křupnutí, jak na sních dosedl čerstvě vytvořený nevelký montovaný domek a stlačil jej pod sebou. Kryštofa to překvapilo, ale Pepek ledabyle odhrnul nohou sních ode dveří, otevřel je a pokynul všem, aby vstoupili. Tam Pepek mlčky ukázal na židli u nevelkého stolu a na nízkou pohovku, kde se také dalo sedět. V domku moc místa nebylo, ale bylo tu teplo a na rozhovor to jistě stačilo.

»Kdybych nevěděl, že umíte dělat zázraky, nestačil bych se divit,« začal Kryštof.

»Já se divím ještě víc,« řekl Pepek. »Asi bys nám měl leccos vysvětlit, ne? Třeba proč už neděláš redaktora?«

»Vysvětlit?« vzdychl si Kryštof. »Chceš po mně víc než si myslíš, nejdřív bych to sám musel chápat! Pro mě je dodnes záhada, proč nás vyhodili. Kdybychom se flákali, neřeknu ani popel, ale tak to nebylo, nic jsme vyloženě nekazili. Výsledky byly slušné, náklad nám mírně stoupal, lidi nás četli a čtenářské ohlasy byly nadprůměrné. A pak se v redakci objevil zástupce majitele, vyházel nás a naše místa obsadil partou protekčních lemplů. Nevědí, jak se to dělá, neznají ani pořádně česky, no hnus. Náklad od té doby klesl pod pětinu a pořád klesá, ale majitelům to kupodivu nevádí. Jak říkám, nechápu to.«

»Slyšeli jsme názor, že jste psali moc tendenčně.«

»To máte jistě z jejich tiskovky,« zavrčel Kryštof. »Ti dnešní tendenčně nepíšíou? Spíš naopak, lidi mají jejich blábolů plné zuby a přestávají noviny kupovat. Ani se jim nedívím.«

»Takže majitelům nejde o peníze, ale o něco jiného,« uvažoval nahlas Pepek. »Poslyš, nepsali jste náhodou poslední dobou příliš často o d'áblech?«

»To se rozumí!« pokrčil rameny Kryštof. »Duchařsko-d'ábelský seriál měl obrovský úspěch! Lidi milují záhady a čerta se starají, jestli je to pravda nebo čirá fantazie. Ta nová parta sesmolila akorát úvodník, kde se snažila lidi přesvědčit, že duchové jsou z vědeckého hlediska nesmysl a že oni, ti noví, nebudou tuhle módu podporovat. Jak říkám, jen blázen si zařízne husu, co mu snáší zlatá vejce!«

»A co ty?« zarazil ho Pepek. »Ty jsi přece věděl, jak to bylo.«

»Věděl jsem, že to čirá fantasmagorie není,« zvažněl Kryštof. »Viděl jsem na vlastní oči, jak jsi mi trčel ze stolu, procházel stěnou a na křesle mi po tobě zůstávala plíseň. Poslyš, nemohl bys mi konečně říci, jak to bylo doopravdy? Jak jsi to všechno dělal?«

»Ty to pořád považuješ za podvod?« zamračil se Pepek.

»Podvod snad ne,« couvl rychle Kryštof. »Ty spousty mrtvých určitě něco znamenaly. Vím i o tom, že jsi jiným lidem život vracel, Adélka toho taky přinesla dost. Jen nechápu, jak jsi mohl procházet zdí, když mě zeď pokaždé naprosto bezpečně zastaví.«

»To bych ti vysvětloval dlouho,« odvětil Pepek. »Vesmír není všude stejný. Některým místům je lépe se vyhýbat, hmota se tam mění ve svůj imaginární protipól, vstoupíš tam a je z tebe duch. Jinde zase plyne jinak čas, ale to ti asi narychlo nevysvětlím. Raději mi řekni, proč nosíš d'ábelský cejch? To mě teď zajímá nejvíc. Dal ses k nim dobrovolně, nebo si tě jen tak označili?«

Kryštof doslova zkoprněl.

»O čem to mluvíš?« vyrazil ze sebe po chvíli.

»O tomhle!« vrazil mu Pepek do ruky medailónek na řetízku, který si odepnul s krku.

»Co to je?« ucukl Kryštof.

»Podívej se,« řekl Pepek. »Tohle je jen indikátor. Když to otočíš tím koncem k sobě, rozsvítí se ti červené světélko. Otoč to kamkoliv jinam, třeba na nás dva, svítit to nebude.«

Kryštof si to vyzkoušel, ale pak se opět nechápavě otočil na Pepka.

»Co to má ale znamenat?« zeptal se.

»Děblové si tě označili,« opakoval mu Pepek. »Víš aspoň proč?«

»To tedy nevím!« vyhrkl.

»Kdybych to párkrát neviděl zfalšované, považoval bych tě teď za darebáka,« řekl už klidněji Pepek. »Máš obrovskou kliku, že jsem na to kdysi naletěl a snad jsem se poučil. Ale budeš nám to muset vysvětlit, jinak...«

»...jinak mě zabiješ?« vyhrkl Kryštof.

»To ne,« zavrtěl hlavou Pepek. »Ale předám tě bažiňáčkám a ty to z tebe vytáhnou.«

»Bažiňáčkám?« zpozorněl Kryštof. »Co je to?«

»Naše d'ábelské inkvizitorky,« dostal odpověď. »Dovedou se napojit na lidské vědomí a vysají si z tebe všechno co potřebují, nic před nimi neutajíš. My provozujeme spojování duší denně, je to něco úžasného, ale pro lidi bez telepatie to příjemné není, připodobnil bych to spíš k inkvizičnímu výslechu na mučidlech.«

»To mi tedy chystáš pěkné věci!« zaškaredil se Kryštof.

»Jen kdyby ses příliš cukal,« ujistil ho Pepek. »Nebýt můj dávný kamarád, už bys byl mezi bažiňáčkami, ale věřím, že jsi v tom nevinně a pak bychom tě toho rádi zbavili.«

»Dobře, ale co to vlastně je?«

»Ze všeho co znáš se to nejvíce podobá čipům na psy. Děblové si tak označují lidi, kteří se dobrovolně dají do jejich služeb. Někdy si ale označují i lidi nevinné, které potřebují z nějakých důvodů sledovat. Bývá to v těle na různých místech hlavy, někdy ve středním uchu, jindy mezi hemisférami, ale je to znát až z oběžné dráhy družic.«

»Vy víte i kde to člověk může mít?«

»Umíme to zaměřit i odstranit,« ujistil ho Pepek. »Děblové to zavádějí v narkóze nebo v krátkodobém oblužení, ale v každém případě, ať bys na to přistoupil dobrovolně nebo ne, měl bys vědět, kdy k tomu došlo.«

»Nevím o ničem takovém,« zamračil se.

»Neměl jsi někdy v době od našeho posledního setkání nějakou slabost? Neusnul jsi na neobvyklém místě, myslím tím mimo vlastní postel?«

»Počkej...,« vzpomněl si najednou Kryštof. »Když nás vyhodili, uspořádali jsme si na rozloučení poslední mejdan, nic moc, ale... dovedeš si to snad představit, trochu jsme pili na žal a taky na zlost, jak kdo, podle nátury. Je možný, že bych přitom něco zaspal?«

»To by ledacos vysvětlovalo,« přikývl Pepek. »Děblům stačí chvilka, ale odstranění gama-nožem je ještě rychlejší. Nemusíš se bát, zbavíme tě toho raz dva.«

»Príma,« řekl Kryštof. »Ještě ses mě ale přímo nezeptal, jestli nejsem v těch, jak říkáš, d'ábelských službách, dobrovolně?«

»Na to se tě ptát nebudu,« usmál se Pepek. »Tak naivní nejsem. Prosím tě, slyšel jsi, aby se policejní komisař ptal podezřelého: Jste vy, pane Nováku, vrahem této mrtvoly?«

»Neslyšel,« usmál se Kryštof tomu přiměru. »Jak to ale zjistíš?«

»Napojím se na tebe spolu se svými ženami,« řekl Pepek. »Jsou to přece také d'áblíce. Pak se to dozvím stejně jako od bažiňáček, jenže mezitím dostaneš telepatii a nebude ti to nepříjemné, naopak. Spojení duší je úžasný zážitek a bude se ti v životě jistě hodit.«

»Co když ale budu proti?« vyhrkl rychle Kryštof.

»Odmítnout andělské dary můžeš,« usmál se Pepek. »Ale... nebylo by to inteligentní.«

»Vždyť ani nevím, co je to za dary!«

»To se brzy dozvíš,« usmál se Pepek. »Proč myslíš, že jsme tě vzali sem?«

»Říkal jsi snad... na přátelské popovídání,« opáčil opatrně Kryštof.

»To jsem říkal do telefonu, který mohl být odposlouchávaný,« přikývl Pepek. »Kdyby se nic nedělo, zapadli bychom do nějaké hospody a naprosto nezávazně si tam pokecali.«

»Tak proč tohle všechno?« rozhlédl se bezradně redaktor.

»Protože máš v sobě cejch,« opakoval důrazně Pepek. »Netušíš, co to umí, nevíš, jestli nejsi jejich chodící sonda. Když ti to napojí na sluchové centrum, nepotřebují ani mikrofon, tvé vlastní uši jsou lepší.«

»A tady se mě jako špiona nebojíš?« odvětil uraženě.

»Tady ne,« přešel Pepek do temnějšího tónu. »Tady jsme mimo jejich dosah, až sem jejich moc nesahá. Ale musím tě seznámit s dalšími, ještě nepříjemnějšími věcmi.«

»Člověče, ty mě úplně strašíš!«

»To není nevinné strašení! Hádej co by se asi stalo, kdyby ses teď vrátil na Zem?«

»Nevím,« pokrčil rameny Kryštof. »Šel bych do hospody na večeři a pak na ubytovnu spát. Nebo si myslíš, že ne?«

»Podle mých zkušeností by to vypadalo jinak,« řekl Pepek. »Prošel bys naší bránou na Zem, udělal ještě dva kroky a šel bys k zemi mrtvý. Ležet bychom tě tam nenechali, mrtvé křísit umíme, ale vlastní smrt není zrovna příjemná zkušenost.«

»Počkej... proč myslíš?« zarazil se.

»Uvažuj, prosím tě. Máš v sobě cejch, který tě pomocí špionážních družic nepřetržitě bonzoval d'áblům nebo jejich pohůnkům, což je skoro totéž. Najednou jsi jim zmizel a buď si jistý, že jsi tím vyvolal patřičný poplach. Co se stane, když se zase objevíš? D'áblové vědí, že jsi jim nakrátko zmizel z drápů. V Mladé Boleslavi není metro a jediný způsob, jak jim zmizet, je přemístit se s naší pomocí do světa, který nekontrolují. Vědí tedy, že ses byl s námi. Být jejich sluha, vzali by to jako zradu, kterou trestají jediným způsobem – smrtí. Nejbližší družice, která tě dosud jen sledovala, by tě pak na místě popravila. Dva kroky od naší brány, tolik času by asi potřebovala na rozhodnutí i na zaměření.«

»Ale já nejsem jejich služebník, nikdy jsem se k nim nepřidal!« vykřikl Kryštof.

»Dobře, probereme druhou možnost,« nedal se tím vyvést Pepek. »Můžeš být pouhá chodící sonda d'áblů, která o tom neví, ideální volavka, která nás měla vlákat do pasti. To se stalo, setkali jsme se na autobusové zastávce a dá se čekat, že tam na nás poslali komando zabijáků. My jsme na ně ale nečekali a parádně jsme je převezli. Krátce po setkání jsi jim zmizel a povídáme si teď s tebou v klidu a v bezpečí mimo jejich dosah. Jenže tím jsi pro ně ztratil cenu jako sonda i jako volavka. Už tě nepotřebují a kdyby ses tam vrátil, zabijí tě. Dva kroky od naší brány, tak nebo tak, nevybereš si.«

»Líčíš mi to moc krásně,« otrásl se Kryštof. »Ale odkud bereš jistotu, že jsem pro ně tak zajímavý?«

»D'áblové to nedávají kdekomu,« řekl Pepek varovně. »Milion označených by třeba neuhlídali. Raději nepochybuji o tom, že pro ně důležitý jsi. Možná ne jako bývalý redaktor nějakých českých novin, na kterých jim beztak nesejde, spíš jako kamarád Smrt'áka, který nedávno vyřídil amerického presidenta i s jeho dvěma strážnými d'ábly.«

»Cože?« zděsil se Kryštof.

»Slyšíš to dobře,« ujistil ho Pepek. »Těch pravých ďáblů už jsme zlikvidovali víc, ale zbývající pochopili, odkud na ně ta pohroma přiletěla, takže jdou po nás.«

»Proč to ale děláš?« vyhrkl.

»Pamatuješ, jak jsem coby malé dítě slíbil hlavám tří největších velmocí peklo, když začnou kdekoliv na světě válku?« řekl Pepek.

»Jestli jsi to byl opravdu ty...«

»Dlouho byl na Zemi mír, až teď to jedna velmoc hned na dvou frontách porušila.«

»Kde ještě, kromě Nového Německa?« zpozorněl redaktor.

»Vyslali flotilu válečných letadel na mimozemskou výpravu,« řekl Pepek.

»Jak o nich víte?«

»Daleko se nedostali, ale mají tam desetkrát víc letadel než poslali na Nové Německo a ve výzbroji atomové hlavice! Na pozemské poměry velice silná výprava, málokterý svět by jí odolal.«

»O tom přece nikdo na našem světě neví! A to všechno poslali proti vám?«

»Kdyby je poslali proti nám, nic bychom si z nich nedělali,« řekl Pepek. »Tisíc letadel se nemůže postavit našim vimaanům, smetli bychom je během pěti vteřin. Zkoušeli jsme ale navázat s nimi kontakt, nečekali jsme žádný podraz, ale hned na uvítanou vypálili na Víťu atomový granát a najednou byl i s letadlem změněný v ducha. Naštěstí se v duchy umíme měnit podle potřeby tam i zpět, takže mu neublížili, ale pro každého jiného by to byla jistá smrt. Když začali takhle, přestali jsme na ně brát ohledy, jedno letadlo jsme zajali a dnes o nich víme víc. Zpočátku jsme si oddychli, že nešli do války s námi, ale to nemělo naději na úspěch, nemají k nám potřebné hvězdné brány. Jenže na desátý svět od Země prý brány mají a mezihvězdná válka by tam byla ještě horší.«

»Desátý svět od Země? Jak to můžete vědět?«

»Naše bažinačky zajatou posádku vyzpovídaly a těm se lhát prostě nedá. Víme to tedy naprosto jistě, nemusíš o tom pochybovat.«

»A ty jsi pak za to zlikvidoval jejich presidenta..?«

»Ne, to bylo už za Nové Německo. Nejen sliby, i vyhrůžky se mají plnit. Slíbil jsem viníkům války peklo, proto jsou teď zavření ve světě, který se dávným pověstem o peklu hodně podobá. Myslíš ale, že mě zbývající ďáblové na Zemi zahrnou svou přízní? Kryštofe, mezi námi zuří válka, o které náš starý dobrý svět nemá nejmenšího tušení!«

»Válka? Jsou v ní snad už i mrtví?«

»Jsou,« přikývl vážně Pepek. »Na naší straně třicet tisíc. Katastrofu Andělského světa, na Zemi známého jako cestovka **Za zdravím**, způsobili totiž ďáblové.«

»Máte ztráty jen vy, nebo i ti druzí?«

»Ztráty bývají obvykle na obou stranách,« vzdychl si Pepek. »Záleží ale na tom, jak je počítáš. Ďáblové na nás zaútočili atomovou bombou a při tom shořelo třicet tisíc lidí, našich i pacientů. To byl jejich největší úspěch, pokud se tomu tak dá říkat. Na každého našeho tam zahynulo padesát pacientů, kteří s tím neměli nic společného, jen se u nás léčili. Ďáblové se ale odjakživa na nevinné oběti neohlížejí.«

»Psalo se, že to byla nějaká přírodní katastrofa,« podotkl Kryštof.

»Ano, ale Adélka už ti měla vysvětlit, jak to bylo doopravdy.«

»Přiznám se bez mučení, moc jsem jí to tenkrát nevěřil,« kývl redaktor. »Neznamená to ale, že dostáváte nějak moc na frak?«

»My jsme jich tolik nezabili, větší ztráty si způsobili zamořením polarizované hmoty sami. Nemá ale smysl počítat mrtvé. Abychom protivníka vyřadili, nemusíme ho zabíjet a zabíjení nezúčastněných, nevinných lidí ani nepovažujeme za úspěch. Budeš-li počítat jen skutečné protivníky, mrtvé, nebo zajaté, pak prohrávají ďáblové. Zabili nás několik stovek, ale my už jsme jich zneškodnili tisíce.«

»Ta válka se ale na Zemi moc neprojevuje, nikdo o ní neví,« namítal Kryštof.

»My také na Zemi nikoho nezabíjíme. Největší masakr způsobila atomová bomba na Andělském světě, o tom lidé na Zemi vědí, i když zkresleně. Bohužel to dopadlo na nevinné víc než na nás. Tím ale naše ztráty skončily, ačkoliv se ďáblové o naši likvidaci snaží dál.«

»Tím chceš jako říci, že jsem se nechtěně dostal mezi dva mlýnské kameny?«

»Skoro. Není to ale přesné přirovnání,« zavrtěl hlavou Pepek. »Ďáblové jsou jako ten mlýnský kámen a nejspíš by tě semleli, ale my ti teď musíme nabídnout azyl.«

»Musíte?«

»Svědomy nám nedovolí vrátit tě na Zem,« řekl Pepek. »Vezmeme tě do Oázy.«

»Hele, Pepku... možná máš v něčem pravdu, ale nezdá se ti, že jsi strašně naivní? Jak mi můžeš tak neopatrně věřit? Co kdybych byl opravdu ten... sluha ďáblů?«

»Kdybys opravdu byl, co bych s tebou asi dělal?« usklíbl se Pepek. »Vrátit tě na Zem? To nemohu, zabili by tě. Nechal bych tě asi ze starého kamarácoftu tady v tom domku.«

»To je mi ale pěkná vyhlídka!« otrásl se Kryštof. »Nebylo by to nakonec vězení?«

»Zdejšímu světu opravdu říkáme *Raphaelův Arest*,« pokrčil rameny Pepek. »Zmrzlý, ale relativně klidný. Nebyl bys tady první ani poslední. Domek je celkem bezpečné útočiště. Je automaticky zásobovaný vodou, potravinami a teplem, nouzí bys tu netrpěl. Nejsou tu ani mříže na oknech, ani zámek ve dveřích, nikdo by tě tu nedržel. Jen bys neměl kam jít. Tisíc kilometrů kolem je to všude stejné: sníh, závěje, led a mráz.«

»Led a sníh místo mříží?«

»To přece nejsou mříže, můžeš si odejít kdy chceš a kam chceš. Tady ale – není kam.«

»Zůstat samotný v neznámém světě je ale kruté, nemyslíš?«

»Je,« přiznal Pepek. »Však tady dlouho nenecháváme ani ďábly, aby se tu nezbláznili. Máme pro ně jiné světy. Některé příjemnější, jiné ještě horší, podle toho, co si kdo zaslouží. I horší světy se dají lépe snášet, když jich je tam víc pospolu.«

»A je nějaká výhoda být v takovém vyhnanství společně s ďáblem?«

»Pro lidi ne,« souhlasil Pepek. »Lidi k nim nedáváme, dělali by z nich otroky jako na Zemi. Pro ďábly máme vyhrazený svět Sibírii. Už podle jména můžeš tušit, že to asi nebude rekreační středisko, ale v podobných domácích jako tady se tam taky dá přežít.«

»Koukám, že mám nejvyšší čas začít prokazovat svou nevinu,« odfrkl si Kryštof. »Jen kdybych věděl jak.«

»Nic prokazovat nemusíš,« usmál se Pepek. »To je naše starost. Nejprve jsme museli zjistit, jestli u sebe nemáš bombu. Nemáš, tím lépe. Ostatní se uvidí v Oáze.«

»Jak víš tak jistě, co mám anebo nemám u sebe?«

»Menší střelné zbraně nám nevadí a víc u sebe nemáš, kde bys to schoval? Mezitím jsem ale stihl přivolat si na pomoc Yazatap. Visí ve vimaanu přímo nad námi a má všechny možné prostředky ke zjišťování zbraní i skrz stěny.«

»Já vím, domlouváte se na mě telepatii,« vzdychl si Kryštof. »Neříkal jsi mi ale, že telepatie nedosáhne do sousedních světů?«

»Naše nedosáhne,« souhlasil Pepek. »Pší telepatie má větší dosah.«

»Kde tady máš jakého psa?«

»Broku, vylez zpod té pohovky!«

Černý psík se vysoukal zpod pohovky, očividně znechucený nad svým prozrazením.

»Stejně si myslím, že už mě nepotřebujete,« zavrčel.

»Bez tebe bychom Yazatap nepřivolali,« ujistil ho Pepek. »A neutíkej. Nevíš, jestli tě ještě nebudeme potřebovat. Snad se to vás psů týká taky, nemyslíš?«

»Jo,« štěkl Brok. »Nechci, aby se opakoval Andělský svět. Ale tenhle člověk mi voní docela poctivě.«

»Díky za uznání,« řekl Kryštof.

»On ti nerozumí,« usmál se Pepek. »Se psy se budeš moci bavit, až zvládneš telepatii.

Do té doby jsi pro ně němý.«

»Vždyť jsem mu rozuměl!« namítal Kryštof.

»Ty jemu rozumíš, on tu telepatii ovládá,« vysvětloval rychle Pepek. »No nic, radši už půjdeme, Yazatap nás vezme do Oázy vimaanem. Tím jsi taky ještě neletěl, co?«

Vyšli před domek, kde právě na sních dosedl veliký létající talíř.

»Koukám, že ze zážitků nevyjdu,« pochvaloval si Kryštof.

»To jediné ti mohu slíbit,« vzdychl si Pepek.

V Oáze redaktora Kryštofa přivítali lépe než Pepek s Xapho v Raphaelově Arestu. Po přiletu je už očekávala Mariuk, se kterou se přivítal jako se starou známou, pak se seznámil i s dalšími příslušníky Horákovy rodiny. Chyběli Olda, Vít'a, Ramiel a Soňa, byli na nějaké misi, ale největší vliv měly Salgiel s Jarčou, neboť se chystaly sebrat ho ostatním a odvést si ho do ordinace.

»Na uvítanou dostaneš telepatii, vylepšení paměti a tacuky,« sliboval mu Pepek. »Při té příležitosti tě zbaví i toho cejchu.«

»Neočekáváš, že bych to odmítl, co?« zeptal se Kryštof.

»Nebylo by to ve tvém zájmu,« varoval ho Pepek. »Nenabízíme ti přece nic špatného. Telepatie je úžasná vymoženost a spolu s přídatnou pamětí ti vylepší i inteligenci. Tacuky zase máme od hlavonožců z Xijtry. Mimo jiné způsobuje velice rychlé hojení všech úrazů.«

»A co bude s tím cejchem?« staral se redaktor.

»O ten se nestarej,« ujistil ho Pepek. »Naše doktorky už vědí, jak na to.«

»A budu se smět vrátit na Zem, až mi to odstraní?«

»Jak se to vezme,« pokrčil rameny Pepek. »Bez cejchu tě ďáblové přestanou sledovat, ani ti nebudou škodit na dálku z družic. Ale nespolehal bych se na to. Uvědom si, nedali ti to bez důvodu a mohli by se starat, proč už to nemáš. Vědět, kdo má o tebe takový zájem! Když ale nevíme, kdo to byl, nemůžeme nic podniknout.«

»A co tady budu dělat?«

»Média tady nemáme,« vzdychl si Pepek. »Ale měl bych pro tebe něco, co by se tomu aspoň trochu podobalo. Šlo by o získávání zpráv. Nebudeš je dávat do novin, tady se zprávy šíří telepatii, ale čerstvé novinky ze Země tady mají svou cenu. Nebyl bys tam ale pořád, jen by ses tam nakrátko vracel.«

Kryštof se zamyslel.

»Hele, Pepku, to bych docela bral. Když nemáte média, vypadá i místo zpravodajce zajímavě. Ale můžu mít ještě prosbu? Nemohli byste se podívat na Zem po mých bývalých kamarádech? Možná mají podobné problémy.«

Pepek také rychle uvažoval.

»Koho sem vezmeme, bude mít problémy tak jako tak. Ostatní, o které ďáblové zájem nemají, by udělali lépe, kdyby tam zůstali a neupozorňovali na sebe.«

»Co když jsou na tom všichni jako já?« namítal Kryštof. »Od toho vyhazovu nesehnal nikdo zaměstnání v médiích. Já jsem se uchytil jen jako skladník. Je to užitečné zaměstnání, ale mě vyloženě nebavilo. Adélka, pokud mezitím nesehnala nic jiného, dělala od té doby servírku. Nemohl by ses po nich podívat?«

»Tady se k médiím taky nedostanou,« namítal Pepek.

»Na Zemi to mají ještě horší. Ať to přiznáme nebo ne, všichni jsme tam stejní životní ztroskotanci.«

»Dobře, podívám se ti po nich,« ustoupil Pepek. »Jestli znáš jejich adresy, sepiš mi je, abych je na Zemi dlouho nehledal. Neodvažujeme se tam nadlouho, to víš, je válka...«

»Seznam ti sepišu hned,« rozhodl Kryštof. »Ať to nečeká na mně.«

»Tím lépe,« přikývl Pepek.

Nástraha

Zatímco se o Kryštofa staraly lékařky, Pepek s Xapho a nezbytným Brokem se znovu vypravili na Zem. Vedl je Kryštofův seznam a začali s ním popořadě.

Adélku našli v podnájmu na adrese, kterou si Kryštof správně pamatoval. Nemýlil se, že pořád ještě dělá servírku v baru a právě se chystala do práce, když ji znenadání přepadli. Pepek si ale oddychl, jen co ji spatřil. Neměla ďábelský cejch a nemuseli tedy na ni spěchat. Mohl sice najisto očekávat, že je otevření brány prozradilo, ale Praha je velké město na to, aby je tam ďáblové hned nevyhmátli.

Adélka je přivítala úsměvem a nechala se snadno přemluvit, aby se s nimi zdržela.

»V nouzi bych mohla zavolat Marušce, aby to za mě dneska vzala,« slíbila jim.

»Tak jí rovnou zavolej, protože tě jen tak nepustíme,« navrhla jí Xapho.

Adélka tedy namačkala číslo na mobilu a když jí kamarádka záskok přislíbila, obrátila se spokojeně k návštěvě.

»Pro dnešek jsem vaše. Jak jste mě vlastně našli?«

»Přes Kryštofa,« odvětila Xapho. »Toho jsme k nám vzali jako prvního.«

»Jak - vzali?« zarazila se Adélka. »Pokud vím, Kryštof vždycky tvrdil, že to tam máte hezké, ale není to nic pro něho.«

»Netvrdil to náhodou v době, kdy byl redaktorem?« zeptala se jí Xapho. »Mezitím se ale hodně změnilo.«

»No pravda,« uznala Adélka. »Nejvíc vám vyčítal, že tam nemáte noviny. Ty byly pro něho vždycky první a poslední. A vy už jste je tam zavedli?«

»Nezavedli,« usmál se Pepek. »Ani je nezavedeme. Kryštofa ale tady z novin vyhodili a my jsme mu nabídli, když už ne místo redaktora, tak aspoň místo zpravodajce.«

»To vypadá podobně,« souhlasila. »Takže to vzal... no, ani se nedivím.«

»A co kdybychom ti nabídli totéž?« řekla Xapho. »Na Zemi se zřejmě k médiím také jen tak nedostaneš. Jak se ti líbí současné zaměstnání?«

»Abych pravdu řekla, novinářina mě bavila víc,« vzdychla si. »Taky mě štve, že mě tak sprostě vylili. Tady jsem sice taky mezi lidmi, ale už mě nebaví poslouchat pořád stejné silácké řeči o politice, na kterou každý nadává, ačkoliv jí nerozumí, o chlastu a o ženských, které chlapi uznávají jen v jediném směru... kdybyste mi nabídli totéž co Kryštofovi, možná bych se taky rozmýšlela. Ale mně na vašem světě vadí něco jiného.«

»Co?« zeptala se jí rychle Xapho.

»Vaše harémy,« řekla pevně. »Divím se, jak to můžete vydržet. Asi jsem staromódní, ale nedokázala bych se dělit o kluka s jinými.«

»Má to i své výhody,« usmála se Xapho, ale Adélka ji nenechala domluvit.

»Chci kluka, aby měl oči jen pro mě, rozumíte?« postavila se proti nim, jako kdyby je chtěla obrátit na pravou víru. »Nesnesu, aby se za mými zády muchloval s jinými ženskými a už vůbec ne, aby mi to dělal schválně na očích, když to má dovolené! Abych se poslušně krčila v koutku a čekala, až se milostpánovi uráčí si mě všimnout a abych se jen bezmocně dívala, jak odstrkuje i moje děti. To prostě nesnesu, chápete? Radši zůstanu sama, než abych měla žít s nějakým usurpátorem!«

»Chápeme tě,« přikývl vážně Pepek, ale neustupoval před ní. »Bojiš se chyb, známých u pozemských harémů. Tefírské rodiny jsou ale spravedlivější.«

»To bych chtěla vidět!« odpálila ho. »Ale ne na vlastní kůži, to si piš!«

»Vidět to můžeš,« přikývl Pepek. »Vezmi naši nabídku a nastěhuj se k nám. Mohu ti u nás v Oáze slíbit byt. Žádnou panelovou králíkárnou, ale vlastní domek.«

»Na to nemám,« namítla mu.

»Pozemské peníze tam beztak neplatí,« usmál se. »Ale nebudeme mluvit o penězích. Domek u nás dostane každý, nebudeš výjimkou.«

»To u vás máte domky jen tak, na rozdávání?«

»Dalo by se to tak říci,« přikývl. »Zázraky se v Oáze dějí naprosto běžně, vždyť jsi už na vlastní oči nějaké viděla. Až u nás budeš bydlet, rozhlédni se, jak žijí ostatní.«

»Harém vedle harému?« opáčila jedovatě.

»Harém vedle harému,« přikývl vážně. »Tam je zkrátka taková společnost, žen máme opravdu přebytek. Můžeš se ale skamarádit s naším učitelem hudby Františkem. Je to trochu paradox, když si křesťan vezme za ženu skutečnou a pravou d'áblici, ale on od začátku trval na jedné jediné, jednu si vzal a dodnes jich víc nemá, ačkoliv by Qemuel nevadilo, kdyby si vzal i další. Ten by měl pro tebe jistě porozumění.«

»U vás to jde... i ve dvojicích?«

»Je to jedna z možností,« kývla Xapho. »Vyloučená ani zatracovaná není. Jen malá část chlapů si vzala hned pět žen najednou, většina začínala s jednou nebo se dvěma.«

»František je ale vaše bílá vrána, když u té jedné zůstal, co?«

»Do jisté míry ano,« souhlasil Pepek. »Většina chlapů k nám přišla s vědomím, že se od nich očekává žít v harémech. Ti opatrnější si na to hned netroufli a zpočátku si vzali jen jednu ženu, ale když jim jejich první ženy samy dovedly další, přibrali si je.«

»Já bych teda něco takového nesnesla!« trvala na svém Adélka. »Abych mu sama až pod nos přivedla za ruku sokyni? To si nedokážu ani představit.«

»Hele, Adélko, máš zrovna teď kluka?« obrátil Pepek náhle téma.

»Teď zrovna ne,« řekla ostřeji. »Ale ty máš přece manželek dost i beze mě.«

»Neříkám to proto, abych si tě vzal,« usmál se. »Máš pravdu, ženských mám v rodině dost. Chtěl jsem ti jenom nabídnout, aby sis k nám svého kluka přivedla.«

»Aby si tam vzal pět dalších?«

»Proč? Když si přivedeš kluka, který bude mít oči jenom pro tebe a pro žádnou jinou, nebude vám tam nic chybět. Nemusíš se bát, že by se na vás ostatní dívali divně, Františkovi také nikdo nic nepředhazuje.«

»Jenže zatím žádného kluka nemám a tam těžko nějakého seženu,« namítala Adélka.

»S klukem spěchat nemusíš,« řekl Pepek. »Ale k nám bych tě vzal radši co nejdřív, čím dřív, tím lépe. Abys věděla všechno, má o vás zájem i opačná strana.«

»Snad ne d'ablové?« zasmála se.

»Uhodla jsi,« přikývl Pepek. »Kryštof se s tím setkal v syrové podobě, vzali jsme ho k nám hned, u nás bude bezpečnější. Vám ostatním může hrozit totéž, i když možná ne tak bezprostředně.«

»Komu co hrozí?« zvažněla.

»Všem redaktorům, poslední dobou zdánlivě bezdůvodu vyhozeným,« upřesnil Pepek. »Pravý důvod vám samozřejmě neřekli, ale my už něco tušíme. Podle mě uděláte lépe, když se uchýlíte k nám, do bezpečí.«

»To myslíš vážně?« zamračila se s obavami.

»Smrtelně vážně,« přikývl. »Kryštofa si dokonce poznamenali. Tebe zatím ne, ale věř mi, není o co stát.«

»Co bych ale u vás dělala?« zajímala se raději.

»Totéž co Kryštof,« usmál se Pepek. »Zpravodajce. Získáš naše možnosti, můžeš pak podle potřeby létat, být neviditelná a tak...«

»To už jsem přece chtěla,« odvětila s nádechem smutku. »Jenže pak...«

»Vím,« pokýval hlavou Pepek. »Vylili vás. Uvažuj tedy o naší nabídce. Potřebujeme šikovné lidi, co se vyznají na Zemi a dokáží shánět zprávy. Ty zprávy se možná nedostanou na papír, ani do televize, ale bude je sledovat celý náš svět, to také něco znamená. Přitom bys často cestovala na Zem a mohla by sis najít kluka podle svého přání.«

»Takže byste mě zaměstnali?«

»Taky,« přikývl. »A taky chránili.«

»Před d'ábly?«

»D'áblové jsou potvory, nemysli si. Naštěstí máme bezpečný svět Oázu, kam za námi nemohou. Máme schopnosti i prostředky, které proti nim účinně pomáhají. Zatím je nás ale málo, takže se jim nemůžeme postavit přímo.«

»Proč tedy mezi vás nevezmete víc lidí?«

»Oáza je svět tefirek,« připomněl jí. »K tomu patří jiná společnost, než jsme zvyklí ze Země. Pár výjimek uneseme, v nouzi tě vezmeme do ochrany, ale trvale tam může žít jen ten, kdo se vnitřně vyrovná s mnohoženstvím.«

»Říkal jsi ale, že křesťanu Františkovi nikdo nic nepředhazuje,« podotkla umíněně.

»Františka necháváme na pokoji,« souhlasil Pepek. »Když tolik trvá na jedné ženě, ať ji má. Ale jejich děti budou mít v sobě tefirské geny a pro ně bude mnohoženství přirozené a nevyhnutelné. Když si přivedeš kluka ze Země, můžete spolu žít docela v pohodě i podle pozemských zvyků, ale kdyby si časem váš syn vzal za ženu tefirku, spadne i on do jejich společnosti. Tefirky a jejich děti smějí Zemi jen navštěvovat, stěhovat se na Zem nesmějí.«

»Ach jo,« vzdychla si. »Tady d'áblové, tam d'áblíce, nevyhneš se jim. Připadá mi to jako z deště pod okap nebo z bláta do louže.«

»Naše louže se mi zdá v každém směru lepší než zdejší bláto,« podotkl Pepek. »Tady si nebudeš jistá ani životem.«

»Dejme tomu, že vám uvěřím,« vzdychla si znovu. »Jestli si to představuji správně, měla bych žít u vás a čas od času se vypravit na Zem pro nějaké zprávy. Jak mě ale budete platit? Předpokládám, že vaše peníze tady na Zemi neplatí.«

»Předpokládáš správně,« usmál se Pepek. »Pozemské peníze v Oáze neplatí, ale na Zemi je člověk občas potřebuje. Už jsme o tom uvažovali. Bral jsem si na Zem místo peněz cennosti, například zlato v různé podobě, ale ukázalo se, že to není nejlepší řešení. Zlatníci jsou stále podezřívavější a odmítají kupovat zlato bez úředního puncu. Mohl bych punc na zlaté předměty doplnit, ale byli bychom příliš závislí na zlatnících.«

»To by snad tolik nevadilo,« podotkla Adélka.

»To by nám brzy hodně vadilo,« opravil ji Pepek. »Zlatníků není mnoho a d'áblové je mohou mít snadno pod kontrolou. Brzy by nás vyhmátli a mohli by na nás připravit pasti. My potřebujeme jiný zdroj peněz, ne tak izolovaný.«

»Jak to tedy plánujete?«

»Občas na Zem dopravíme zboží, které by se dalo prodat,« usmál se Pepek. »Může to být pokaždé něco jiného a nemusíme požadovat obvyklé ceny, tím lépe se nám to bude nabízet. Obchodníků je mnohem víc než zlatníků.«

»Máte ve vašem světě takový dostatek zboží, abyste je mohli nabízet pod cenou?«

»Máme,« odvětil Pepek a Xapho s úsměvem přikyvovala. »Problémy čekáme tady. D'áblům se to jistě nebude líbit.«

»To už nebude moje starost,« pokrčila rameny Adélka. »Abychom si to ujasnili: vzali byste mě tam třeba hned, dáte mi práci s bytem a nebudete mi mluvit do mého soukromého života, rozuměla jsem tomu tak dobře?«

»Ano, tak ti to navrhujeme,« přikývl vážně Pepek.

»Dobře, já to vezmu,« svolila. »Budete si na mě muset ale počkat, nejprve musím dát výpověď tady, pořádek musí být.«

»Jak myslíš,« řekl Pepek. »Ale nechceš se tam ještě před výpovědí podívat?«

»To bych snad mohla,« přistoupila na jeho nabídku. »Doufám, že mě vrátíte na Zem, abych si tu mohla všechno správně uspořádat.«

»Jistě, ale pojď už s námi,« podal jí ruku a otevřel dvoumetrovou bránu do sousedního vesmíru. Oválným otvorem byl vidět pruh písčité pláže na břehu jakéhosi jezírka. Adélka tam zvědavě nahlédla, než podala ruku Pepkovi, takže branou prošla jako první Xapho, pak Adélka a nakonec Pepek.

Jenže v okamžiku, když překračoval modravě svítící hranici mezi vesmíry, vyšlehlly z podlahy Adélčina pronajatého pokojíku modře svítící plameny, podlaha se rozlétla na kusy a ozvala se ohlušující rána. Tlaková vlna Pepka prudce vyhodila na druhou stranu brány, až setrvačností porazil Adélku i Xapho, také už vychýlené z rovnováhy. Všichni tři jeden přes druhého dopadli na písčitou pláž sousedního světa. Hvězdná brána se přitom naštěstí zavřela a kolem byl opět klid.

»Jauvajs!« vykřikla Adélka. »Zlomíte mi ruku! Co to bylo?«

»Zlomenina by nebyla tak zlá,« úpěl bolestí Pepek a odvalil se stranou z hromady těl pod ním, aby ženy mohly vstát. Sám zůstal ležet a obě se na něho jen nevěřičně dívaly.

»Kde máš nohu?« zírала na něho Adélka.

»Ta právě zůstala tam,« svíral si Pepek křečovitě oběma rukama nad levým kotníkem krvácející pahýl nohy, aby nevykrvácel. Nohu měl šikmo hladce oddělenou jako nůžkami, rána byla rovná a čistá, ale okamžitě z ní vytryskla krev, rozlévala se po písku cizího světa a zvolna se vsakovala.

»Nevím co se tam stalo,« syčel bolestí. »Vypadá to na nějaký výbuch či co. Právě ses podruhé narodila, představ si, že bys tam zůstala...«

»Nic se mi nestalo,« řekla Adélka rychle. »Ale s tebou to vypadá příšerně!«

»Xapho, letadlo a domů!« obrátil se Pepek na manželku, ale ta nečekala, co jí poradí. Telepaticky řízené letadlo už klesalo na písek pár metrů od nich.

»Nastup si!« pobídl Pepek Adélku. Stála jako solný sloup a nemohla odtrhnout oči od jeho chybějící nohy, ale Xapho ji popadla za ruku, smýkla s ní k letadlu a ihned ji usadila na sedadlo. Adélka jí chtěla připomenout, aby se radši věnovala Pepkovi, ale s údivem zjistila, že Pepek už sedí na předním sedadle. Ani si nevšimla, jak se tam bez jedné nohy dostal, až po několika vteřinách uvažování si uvědomila jeho schopnost létat.

Bouchly dveře, letadlo vzlétlo, prosmýklo se další hvězdnou bránou a brzy přistávalo na ostrově mezi domky, kde na ně už čekalo několik žen. Adélka z letadla vyskočila první, ale hlavní pozornost vzbudil zraněný Pepek. Ještě sedícího v letadle ho d'áblice obstoupily a Adélka opět spatřila to podivné nepozemské světlo, kterým zraněnému věnovaly sílu.

Pak ale Pepka normálně obvázaly, uložily na nosítka a odnesly do domku. Pepka totiž ze šoku roztrásla horečka a v tom stavu by ani dobře nelétal. Po jejich odchodu se Adélce věnovala jen Xapho, pro kterou to skončilo dovezením zraněného domů.

»Myslela jsem, že mu po léčení noha sama doroste...« obrátila se bývalá novinářka na d'ábelku udiveně.

»To se stává jen při úplném vzkříšení,« vzdychla si Xapho. »Musely bychom ho ale nejdřív zabít a s tím si raději nehrajeme.«

»Ale co teď bude dělat?« zděsila se Adélka. »Vždyť bude invalida!«

»Po tomhle ošetření mu noha doroste,« utěšovala ji Xapho. »Jenže to není tak rychlé. Dva až tři měsíce bude chodit o berlích a s cestováním na Zem má utrum. Budeme to muset vymyslet jinak.«

»Ale co já teď tady?« bezradně se kolem rozhlédla Adélka.

»Nabídku jsi dostala za nás za všechny, ta platí i bez Pepka,« ujistila ji Xapho. »Jen ti nestačil říci, že domek ještě nestojí. Pojď se mnou, půjdeme pro něj vybrat nejlepší místo.«

»Teprve se má stavět?« podivila se Adélka. »A kde budu bydlet, než se postaví?«

»Neměj obavy, dočkáš se,« usmála se Xapho. »Půjdeme teď spolu vybrat místo, kde domek nebude nikomu překážet a odkud to nebudeš mít daleko k moři ani k nám. Sem se už nic nevejde, vidíš sama, ne? Všude kolem jsou dětská hřiště, ale vím o příhodném místě asi půl kilometru odsud. Pojď tam se mnou, uvidíme, jestli se ti tam bude líbit. Samotná stavba potrvá asi minutu a za chvíli budeš ve svém. Neboj se, na zázraky si jistě ráda zvykneš...«

»Půjdu s vámi,« přidala se k nim další d'áblice. »Neboj se, nejsem tak cizí, jak si právě myslíš. Ty jsi Adélka a já se jmenuji Ramiel. Přímou hořím touhou poznat tě zblízka.«

»Odkud mě znáš?« stiskla jí Adélka podávanou ruku.

»Co do pořadí jsem Pepkova pátá manželka,« usmála se Ramiel. »Známe tě od Pepka. Doufám, že ti nebude příliš proti mysli, když se teď k tobě vetřu.«

»Nebude mi to proti mysli,« usmála se na ni Adélka. Netušila ovšem nic o Ramielině telepatické citlivosti.

Na prahu ráje

Adélka, Xapho a Ramiel se vrátily za necelou půlhodinu. Adélka se zabydlela rychle, nic s sebou neměla, vždyť se odhodlala jít s Pepkem jen na skok a netušila, na jak dlouho se to protáhne. Objednávání pomocí počítače se jí zdálo úžasné jen do chvíle, než si všimla, že Xapho ani Ramiel počítač nepotřebují. Ramiel to naštěstí včas vystihla a pozvala Adélku na návštěvu ...do harému.

»Doufám, že mě tam nikdo nebude...« začala Adélka opatrně, ale nedořekla. Ramiel si domyslela, co chce říci a naplno se rozesmála.

»Jdeš přece na návštěvu ke kamarádkám,« ujistila ji. »Copak tě na Zemi musí někdo svádět, když se rozhodneš navštívit vdané kamarádky v jejich bytě? Teď je ostatně doma jen Pepek a ten o tebe určitě nebude mít zájem tohoto druhu.«

Adélka se nakonec také rozesmála a zpátky došly všechny tři v dobré náladě. Nepřišly o ni ani během návštěvy Pepka v nemocničním pokoji. Pepek se mezitím z nejhoršího šoku vzpamatoval, seděl na posteli, krmil se melounem a přivítal je s optimismem v očích.

»Už víte, co to bylo za výbuch?« hlaholil na ně hned ve dveřích.

Ramiel a Xapho to už skoro minutu věděly, ale Adélka byla dosud bez telepatie a tedy i bez novinek.

»V bytě pod tebou vybuchla propan-butanová láhev,« sdělil jí sám. »Jak říkám, měla jsi neskutečnou kliku, že jsme právě odcházeli. Ačkoliv, bez nás bys byla na cestě do práce a k žádnému výbuchu by nedošlo. V každém případě ti to ušetřilo stěhování. Po výbuchu tam ještě hořelo a jestli jsi tam někde něco měla, všechno je v čudu. A abys to měla ještě jednodušší, prohlásili tě za mrtvou, takže ani výpověď dávat nemusíš. Nemáš se kam vrátit, ale nelituj toho, u nás se ti povede lépe.«

»Jak mohl pode mnou vybuchnout propan-butan, když souseď žádný neměl?« mračila se Adélka. »Byl to takový starý pán a vařil si zásadně na malém elektrickém vařiči.«

»Propan-butanový vařič si údajně koupil tento týden,« vysvětloval jí. »Olda s Vítou se tam jako neviditelní dostali a vyslechli si všechno. Znají teď obsah policejního protokolu i to, co se tam nedostalo a nikdy nedostane.«

»Jak mě mohli prohlásit za mrtvou, když mě nenašli?« pokračovala ještě zamračeněji. »V práci jsem nebyla, ale mohla jsem být přece u některé kamarádky.«

»Byla jsi středem pozornosti tak temných sil, že na to raději ani nemysli,« pokračoval Pepek o poznání vážněji. »Smrdí to ďábelskou sirou. Kdyby ses teď objevila v zaměstnání nebo u svých pozemských přátel, vzbudila bys poprask a ďáblové by tě měli brzy v hrsti. Doufali jsme, že nás v Praze nestihnou zaměřovat, ale skutečnost je horší než jsme tušili. Ta láhev plynu nevybuchla při neopatrné manipulaci, jak napsali do protokolu policajti. Vždyť souseď ani nebyl doma! Vít'a s Oldou ale na místě viděli zbytky rádiem ovládaného ventilu, které jeden policajt během ohledávání nenápadně odstranil.«

»Myslíš, že ten výbuch...« zvažněla ještě víc.

»Bohužel,« dodal ještě temněji. »Mělo to asi vypadat jako náhoda, ale rádiem řízená náhoda už není žádná náhoda. A co je horšího, ten policista musel o všem vědět, takže je to rozsáhlejší než jsme čekali.«

»Poslyš, ale to spíš vypadá jako pokus o vraždu!« vyhrkla.

»Nejen vypadá,« souhlasil Pepek. »Byl to pokus o vraždu a horší, než si myslíš. Když s vrahy spolupracuje policie, je to vždycky větší průšvih než když jde jen o pár darebáků. Nevím, jestli tě uklidní, že by ses s tím svezla úplně nevinně. Ta past nebyla připravená na tebe, ale na nás. Neměla jsi ďábelský cejch, zato jsi měla pod podlahou nastraženou dálkově řízenou bombu v podobě zdánlivě neškodné láhve propan-butanu, u které někdo rádiem na dálku otevřel ventil. Propan-butan není naštěstí tak rychlý jako semtex, jen proto jsme stihli

v poslední vteřině odejít. Věřím ale, že to autory toho podrazu mrzí a příště by určitě použili něco rychlejšího a jistějšího, i kdyby to pak nevypadalo tak nevinně a nedalo by se to svést na nešťastnou náhodu.«

»Myslíš, že to všechno bylo kvůli vám?«

»Uvažuj,« pobídl ji. »Je přece jasné, že tě mohli zabít prakticky kdykoliv, takže jim nešlo o tebe. Čekali tam na nás. Vsadil bych se, že jsi měla někde v pokoji odposlouchávací štěnici. Věděli, že se k tobě jednou podíváme a odpálili to, když si byli jistí, že u tebe jsme. Kryštof měl pravdu, musíme se na vás podívat na všechny.«

»Myslíš tím i ostatní vyhozené? A nebude to teď ještě nebezpečnější?«

»Kluci si z naší nehody vzali ponaučení,« souhlasil. »Mají lepší zabezpečení než jsme měli my. Už se s nikým nevybavují v bytě ani na ulici, každého berou nejkratší cestou sem do Oázy. Tabris už ubytovává dva, další budou následovat. Naštěstí nás to varovalo včas.«

»Včas?« mrkla tam, co se pod jeho příkrývkou zdvihal obrys jen jednoho chodidla.

»Včas,« trval na svém, ačkoliv si všiml jejího pohledu. »Tohle ještě nic není, mohlo to dopadnout hůř.«

»Naštěstí umíte křísit mrtvé...«

»Ani to není jen tak,« ujistil ji. »Nedávno jsme tu oživovali povražděné děti, zpočátku jsi přece u toho byla. Spotřebovali jsme přitom energii nejbližšího kosmického okolí, až to zablokovalo robocentra. Robocentra se o vyrovnávání energie starají samočinně, ale malou část energie potřebují. Říkám *malou část*, ale i ta se dá srovnávat jedině s energií výbuchů termojaderných bomb. Rozdíl se bere z neutrinové energie a při tvoření její hladina klesá.«

»Česky bys mluvit nemohl?« přerušila ho.

»Vždyť je to česky, neboj se, nenadávám ti,« usmál se. »Vysvětloval bych ti to hodně dlouho, nevadí, zkrátím to. Kříšení mrtvých provází ještě větší spotřebou energie. Selhalo nám tady všechno a trvalo pár dní, než se neutrinová hladina vrátila zpátky na přijatelnou úroveň. Pár dní jsme tady byli bez energie.«

»Pár dní? To jako, že jste byli potmě?«

»Kdyby jen to, taky bez vody a o hladu,« odvětil. »Robocentra nám nedávala vodu ani syntetické jídlo, ale to by nebylo nejhorší. V Oáze máme dostatek čistých studánek, všude roste ovoce, máme dovezené salámovníky a masohrušky, ale nejhorší bylo, že neutrinovou energii potřebujeme i my sami. Ploužili jsme se tady jako mátohy.«

»Tomu přece jen moc nerozumím,« přiznala.

»Je to přitom prosté,« usmál se trochu trpce. »To je druhá stránka mince Ogdurských darů, však je také poznáš. Umíme být neviditelní, můžeme létat, ale na všechno potřebujeme víc energie než lidé bez Ogdurských možností. Na energii závisí všechno. Nemůžeme bez ní létat, nemůžeme být neviditelní a její nedostatek se projevuje pocitem hladu, který jídlem nezaženeme. Hlad u plného stolu, tak nějak si představuji Tantalova muka.«

»To není zrovna příjemné,« usoudila.

»Ogdurské dary nejsou zadarmo,« souhlasil. »Ale výhody převažují nad nevýhodami, proto je dostaneš i ty.«

»A co kdybych si to ještě rozmyslela?«

»Co by sis rozmyslela?« vložila se do toho Ramiel. »Přestaneš snad používat elektřinu jen proto, že elektřina může v některých případech zabíjet? Nebo protože občas někde vyletí pojistky a budeš půl dne bez světla?«

»To jistě ne, to se přece snadno napraví.«

»Vidíš,« řekla Ramiel. »Ani tady nepohodlí netrvalo dlouho, Pepka tě zbytečně straší. Radši pojď, Salgiel už čeká, necháme Pepka tady a půjdeme, ano?«

»Kdo je to Salgiel?«

»Uvidíš,« ujistila ji Ramiel. Na odchodu se obrátila na Pepka, ale použila směrovanou telepatii, takže si toho nikdo nevšiml.

»Salgiel jí dá všechno,« řekla Pepkovi. »Adélka je upřímné děvče a zaslouží si dostat všechny Ogdurské dary naráz.«

»Neměli bychom být přece jen opatrnější?« opáčil stejně neslyšně.

»Můžeš mi věřit, jsem na to citlivější!« trvala na svém Ramiel. »Adélka je taková... otevřená... Myslím, že bych za ni mohla dát ruku i do Ohně Pravdy.«

»Kdybys měla pravdu, byl bych tím raději,« ustoupil trochu Pepek. »Taky doufám, že nás nezklame. Víš ale, že jsme dosud nikomu slýřib nedávali bez důkladného prověření.«

»Adélka tím projde bez problémů, neboj se,« ujistila ho Ramiel. »Myslím, že jsem ji už prokoukla a že s ní neprohlopíme. A bude slýřib potřebovat brzy, čím dřív, tím líp.«

»Jak myslíš,« svolil nakonec Pepek. »Budu ti tedy věřit.«

»Věř mi,« kývla Ramiel.

Když Xapho a Ramiel přivedly za chvíli Adélku zpátky k Pepkovi, měla novinářka na hlavě pod vlasy nevelkou náplast, ale na sobě andělskou kombinézu na znamení, že telepatii ovládá natolik, aby ji ze sebe uměla dostat. Náplasti pod kombinézou nebyly znát, ale Pepek věděl, že Adélka, na rozdíl od většiny d'áblic, dostala díky Ramiel v jedné operaci všechno.

V nemocničním pokoji byla hromada dětí, kterým Pepek předčítal pohádky. Adélce se líbilo, jak všechny seděly kolem zraněného a poslouchaly. Telepaticky navrhla ostatním počkat na konec pohádkočení, což obě d'áblice přijaly a uchýlily se na volné židle u stěn.

Pepek dočetl starodávnou pohádku, snad ještě od Boženy Němcové. Děti poslouchaly jako u vytržení a když skončil, některé daly najevo rozmrzelost, že už je konec.

»Slíbil jsem jednu, přečetl jsem dvě, tak odchod do dětského pokoje!« rozhodl Pepek. »Budeme tu mít nějaké jednání a vy si zatím uklidíte hračky. Až skončím, zavolám vás ještě na jednu pohádku před večeří. Platí?«

Slib další pohádky účinkoval a děti rychle běžely uklízet. Až teď se d'áblice s Adélkou přiblížily k posteli zraněného.

»Vítám tě mezi nás Učedníky!« podával Pepek ruku bývalé novinářce.

»Už tě to nebolí?« zeptala se ho s účástí.

Místo odpovědi na ni přenesl své pocity. Pochopila, že ho rána už jen svědí. V Oáze to nebylo vážné zranění a Pepek přežil mnohem horší chvíle.

»Akorát jsem se začal nudit,« postěžoval si. »Ale mám na nudu prima lék. Pozvu sem děcka na pár pohádek. Dětem se to líbí, Marii se chvilka volna hodí a mně lépe uteče čas.«

»Neměl bys být raději v klidu?« zeptala se ho Adélka.

»V klidu?« udělal udivený obličej. »Copak nejsem? Náhodou si při pohádkách úžasně odpočinu. A navíc mě to baví. Víš, že jsem většinu těch pohádek sám neznal? To víš, rodiče mi zemřeli moc brzo a v děčáku to s pohádkami nebylo nijak valné.«

»Je vidět, že dáváš přednost aktivnímu odpočinku,« usmála se na něho Ramiel.

»Už tu máme přes polovinu tvých kolegů,« obrátil se Pepek na Adélku. »Kluci je sem posílají tak rychle, že nám musela s rozmíst'ováním pomáhat i Tabris. A co ty? Už víš, čím tady u nás začneš?«

»Ještě nemohu létat,« povzdychla si. »A ke slýřibu prý musím dostat školení.«

»Sama to rozhodně nezkoušej,« řekl vážným tónem.

»Už jsem slyšela proč,« přikývla. »Taky vím, že mám lepší telepatii než vy sami.«

»Co se dá dělat,« povzdychl si. »Psí telepatie je novější než Oldova. Olda ji dostal od andělky, ale ostatním měl dávat hned od začátku Čertovu, ale co už se stalo, stalo se.«

»Dodatečně se to změnit nedá?«

»Bohužel ne. Tolik toho neumíme, abychom mohli opravovat Ogdurské výtvoř. Když máme nějaký problém, chodíme na radu ke Xijtranům, inteligentním chobotnicím ze světa *Země-nahoru*. Od nich víme, že se ty dvě telepatie v jedné hlavě nesnesou a tu starší zatím neumíme odstranit. Utěšují nás, že se psí telepatie bude dědit přednostně. Když se

v dětech geneticky setkají stará telepatie s novou, budou mít děti novou. Tvé děti ji budou mít také, bez ohledu na to, koho si najdeš za partnera. Naše generace bude mít tedy telepatii starší, ale v dalších generacích nová verze postupně převládne.«

»O dědičnosti jsme se ale učili něco jiného,« podotkla.

»Učili jste se správně o tom, jak je to na Zemi,« připomněl jí. »Tohle ale nepochází ze Země, je to výtvar bytostí, které jsou nejen nad námi, ale i nad Xijtrany.«

»Vy to opravdu neznáte? Umíte to jen používat, ale o principech toho moc nevíte?«

»Přesně tak,« vzdychl si. »Umíme to jen používat, ale o principech toho moc nevíme. Někdy si připadám jako negramotný řidič nákladáku v africké poušti. Naučil se zacházet s nákladákem, stroj ho obstojně poslouchá, ale neumí přečíst ani nápisy na motoru, natož aby rozuměl dějům ve válkách a kdoví, jestli má tušení o tom, že uvnitř nějaké válce jsou.«

»To je ale dost smutné,« nadhodila.

»Podívej se, Ogdurská věda je proti nám o nějakých sto tisíc let napřed. Všechno co od nich máme, nám přinesla malá andělská holka, která to Oldovi věnovala i proti jakémusi jejich zákazu, takže jsme jí vděční za každé zrno informací. Ve smyslu krásného českého úsloví **Darovanému koni na zuby nekoukej** se na ni nesmíš zlobit, že nám toho nedala víc. Už tak nám toho dala víc než směla a polovina těch darů se dá velice hanebně zneužít.«

»Dobře, ale proč se sami nesnažíte poznávat, co vlastně používáte?«

»Protože mezi námi a Ogdury je těch sto tisíc let vývoje,« odtušil. »To máš jako s tím řidičem. I kdybys mu věnovala vysokoškolskou učebnici fyziky, neumí číst a nebude mu to k ničemu. Jak má chápat fyzikální principy? Jezdit ale může a když automobilem doveze hladovějícím jídlo, udělá hodně dobrého. Tak nějak je to i s námi.«

»Ano, ale...« vzdychla si. »Jestli jsem to dobře pochopila, na Zemi se vás angažuje jen malá skupinka. Co vlastně dělají všichni ostatní v Oáze?«

»Každý dělá co uzná za vhodné,« usmál se Pepek.

»To znamená, komu se zachce nedělat nic, nebude dělat nic?«

»Jistě,« přikývl klidně Pepek. »Když uznáš, že potřebuješ odpočinek, můžeš se celý den koupat a nechat se opékat sluníčkem na pláži. Pláž je přece každý den plná.«

»Snad nechceš říci, že jste národ povalečů?« upřesnila to.

»Tak se to nedá brát,« vrtěl hlavou. »Nepřetržitě pracují jen workoholici, šilenci, kteří se tím ničí. I na Zemi jsou pracovní a volné dny a lidé si berou dovolenou. Drtivá většina zdejších lidí vychovává děti a to je záslužná práce, když má být dělaná dobře. Půlhodinka s pohádkou má větší cenu než koš vysoustružených součástek.«

»Tím chceš říci, že výchovu dětí považujete za uznávané hlavní zaměstnání?«

»Proč ne?« pokrčil rameny. »Učitel je také záslužné povolání a rodič je vlastně totéž.«

»Mě jste ale přijali jako reportérku, ne?« namítla.

»Jistě,« přikývl. »Nabídneme to i tvým bývalým kolegům. Budete to mít jako hlavní zaměstnání a věřím, že vás bude bavit. Nemyslím si ale, že zůstaneš na ocet a bezdětná. Až je budeš mít, jistě pochopíš, že výchova je zajímavá a důležitá. Děti bys zanedbávat neměla, ale kdyby ses nechtěla vzdát práce, požádej některou sousední rodinu o pomoc s výchovou, jeden opatrovník obvykle stačí na celou bandu.«

»To by nebylo špatné,« pokývala hlavou uznale. »Ale ještě mi řekni, tak to tady máte s vládou? Kdo tady vládne?«

»S vládou?« usmál se Pepek. »Máme tu cosi jako rozptýlenou demokracii.«

»To neznám,« zarazila se opatrně.

»Je to přitom prosté,« usmál se Pepek. »Vládu, jak ji znáš ze Země, tu prostě nemáme. Většina lidí si vystačí sama. Když je nutné rozhodnout něco, nač jeden člověk nestačí, spojí se k řešení nejprve rodina, máme je početnější než na Zemi. Kdyby to přerostlo přes hlavy i rodině, je na každém ostrově organizátor, tedy něco jako starosta, který si může přizvat na pomoc poradce. Kdyby na něco nestačilo všeobecné shromáždění celého ostrova, nebo by

se problém netýkal jednoho ostrova, můžeme svolat shromáždění všech lidí celého světa.«

»Dokud se všichni vejdete do jednoho sálu, pak to snad jde,« přikývla opatrně. »Ale co až vás budou miliony a do jednoho domu se nevejdete?«

»Zatím to nepotřebujeme,« usmál se Pepek. »Ale uvažovali jsme o tom. Kdyby nám to jednoho dne přerostlo přes hlavu, chystá se Vít'a zavést televizi.«

»Tak vidíš, že bude důležitá!« rozjasnila se vítězně.

»Ano, ale jinou než na Zemi,« zarazil ji. »Naše bude plnit spíše úlohu internetových konferencí. Místo sjezdů volených zástupců, kteří se starají především o sebe, chceme mít o všech důležitých věcech přímé jednání.«

»Nevím,« zamračila se trochu Adélka. »Na internetové konference se ještě pamatuji, ale nemám s nimi dobré zkušenosti. V poslední době navíc úplně vymizely.«

»Internet, aspoň jak si ho pamatuji, byl příliš anonymní,« přikývl Pepek. »Tohle bude veřejné a autoři příspěvků budou všem pěkně na očích, žádná anonymita.«

»Anonymita internetu je dávno ta tam,« ubezpečila ho Adélka. »Dnes je naopak příliš sledovaný. Oficiálně aby to nikdo nemohl zneužít k terorizmu nebo k přípravě zločinů, ale dnes si tam nemůžeš jen tak nezávazně popovídat s kamarádem a zeptat se ho na jeho názor, abys zakrátko nedostal oficiální policejní dotazník, kde musíš každé slovo vysvětlit. Názory se dnes trestají a lidé je nesvěří ani telefonu, natož internetu. Kde jsou časy bezstarostného tlachání, kdy se lidé nebáli nadávat do telefonu na poměry! Nedávno způsobila krach mnoha hospod povinnost instalovat do veřejných prostor bezpečnostní kamery a mikrofony. Lidé dnes chodí do restaurací jen na jídlo, každý je sní rychle a potichu a pivo si kupuje domů, než aby riskoval policejní výsledky a často i ztrátu zaměstnání.«

»To už jsem našťěstí nezažil,« přikývl Pepek. »Zneužít se dá všeho, ale řekl bych, že tohle už je policejní šikana. Tady nikdo nikoho za názory netrestá, jen za skutečně zlé činy, ale budeš se divit, zločinnost tady příliš nekveté. Ne že by tady nikdo nic zlého neprovedl, řešili jsme tu zpočátku i vraždy, ale zatím se podařilo všechny odhalit. Máme tady vězně, jen věznice v pozemském stylu tu nejsou.«

»Co s takovými vězni děláte?«

»Zatím nám stačilo vystěhovat je mimo obydlené území,« řekl. »Máme tu pár ostrovů, kde jsme jim zařídili stejné domky jako máš třeba ty. Nouzi nemají, chybí jim jen kontakt s ostatními lidmi. Upřímně řečeno, za vraždu je to trest přiměřený a mírnější provinění tak neřešíme.«

»Budu se s tím muset seznámit pořádně, od základů,« přikývla. »Když tu mám s vámi bydlet... Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výtí.«

»Seznamuj se,« přikývl Pepek. »Budeš to potřebovat. Necháme ti pár dní volných, aby ses naučila zacházet se svými novými možnostmi. Pak se do toho můžeš dát. Uvidíš, že toho rozhodnutí nebudeš nikdy litovat.«

»Doufám,« přikývla Adélka.

Irena

Setkání s dávnou spolužačkou Irenou si Adélka představovala úplně jinak.

Neviděla ji alespoň pět let. Irena se mezitím vdala, měla dvouletou holčičku Ivanku a půlročního Honzika, manžel vydělával nadprůměrně, ale Irena spokojená nebyla.

»Je to pořád strašné honění,« stěžovala si Adélce při obligátním kafi. Děti dala spát, takže měly večer jen pro sebe, seděly v obýváku v křeslech u stolečku a drbaly.

»Děti mi do jeslí nevzali, že mají plno a když nejsem socka, nemám nárok,« stěžovala si. »Máti měla loni infarkt, hlídání děcek už je na ni moc, ta už mi s nimi nepomůže. Tchýně bydlí daleko, což je jediné dobře, aspoň se do nás nenavází, ale všechno teď leží jen na mně. A ke všemu jsem si vzala workoholika. Pořád je v práci a doma nehne prstem. Dnes se tam zase zdržel, chodí domů až za tmy.«

»No tak si vychováváš děcka sama, co na tom vidíš špatného?«

»Tobě to nedošlo?« zavrčela Irena. »Nikam nemůžu, neznám nic jiného než dvě malá děcka. Co je to za život?«

»Znám tisíc takových, kterým to ke spokojenosti úplně stačí,« podotkla Adélka.

»To je možný, ale já se nechci zahrabat u plotny,« namítala Irena. »Chci taky trochu žít, ty to snad nechápeš?«

»Chápu,« přikývla Adélka. »Ale děcka potřebují péči jen dokud jsou malá. Až začnou chodit do školy, budeš mít klid. Jednou se ti bude po tomhle fofru ještě stýskat.«

»To určitě!« vyhrkla Irena. »Mně se ale nechce čekat, až vyrostou, chci žít teď! Mládí nám utíká jako voda a co pak?«

»Snad ti ta děcka nepřekážejí?« zeptala se jí Adélka nevinně.

»Překážejí!« odsekla Irena rezolutně. »Chci se taky uvolnit, zajít si někam, pobavit se. Nejdřív mi v tom překážela škola, teď děcka. To není žádný život!«

»Znám spoustu ženských, které na děti čekaly celou věčnost a teprve teď se dočkaly. Ty si děcek jinak považují!«

»Tobě se to mluví!« vyjela si na ni Irena. »Můžeš si dělat, co tě napadne, ale já se teď skoro vůbec nedostanu mezi lidi. Co bys dělala na mém místě ty?«

»Proč si nenajdeš na hlídání nějakou chůvu?« napadlo Adélku místo odpovědi.

»To bych na ni musela mít!« odsekla Irena. »To vůbec nic neřeší. Když zaplatím za hlídání, nezbude mi nic pro sebe.«

»A co kdybys to udělala obráceně?« napadlo Adélku. »Co si vzít pár dětí na hlídání k těm tvým?«

»Ses zbláznila?« vyhrkla Irena. »Proč bych to dělala? Pověsit si na krk ke svým ještě nějaké cizí? To bych to teprve zazdila! Copak jsem chůva?«

»Nemyslím to napořád. Tam, co jsem bydlela nedávno, se sešly tři spřízněné ženské a dohodly se hlídat si děcka na střídačku. Udělaly si rozpis, na každou vyšlo hlídání na dva dny v týdnu, neděle si rodiny užívaly spolu a docela jim to šlo. Děcka si taky pohromadě víc vyhrají a jedna ženská jich v pohodě uhlídá celou bandu. Každá pak měla v týdnu pro sebe čtyři úplně volné dny.«

»Blázníš?« zamračila se Irena. »Už teď mám doma honičku, nevím kam dřív a abych se starala ještě o cizí fakany?«

»Proč ne?« podívala se na ni bezelstně Adélka. »Děcka jsou docela zábavná a když je jich víc, hrají si spolu a dají míň práce než jedno nebo dvě. Občas je hlídám sousedům, když se mi to hodí, takže to trochu znám.«

»No jo, to seš celá ty!« odfrkla si Irena. »Pamatuješ, co nám dalo práce, než jsme tě se Zuzkou dostaly do baru? To byla fuška!«

»No vidíš!« usmála se Adélka. »Život tropí nečekané skopičiny. Ještě nedávno jsem

dělala barmanku. Divíš se, co?«

»Nekecej!« zarazila se Irena. »Ty a v baru? To snad ne, to by se muselo něco stát!«

»Však se taky stalo,« zakabonila se i Adélka. »Rozkulačili nám celou redakci a jediné místo, kde jsem se upíchl, bylo právě v baru.«

»To jsi měla ale fajn, byla jsi zrovna v tom nejlepším,« ujišťovala ji Irena.

»Ani se mi nezdá,« pokusila se ji zchladit. »Nebyla to nejhorší zkušenost, ale nebavilo mě to a jsem vážně ráda, že to mám za sebou. Nejsem správný barový typ a jako novinářka se rozhodně cítím svobodnější.«

»Neblázni!« vyhrkla Irena. »Kdo ti dá jako novinářce nějaké diško?«

»Nikdo,« pokrčila Adélka rameny. »Ale nechybí mi. Snad nechceš poměřovat výhody a nevýhody zaměstnání podle nějakých trapných díšek?«

»Ale přece jen jsi byla mezi lidmi a zrovna tam, kde se pořád něco děje!«

»To jsem jako novinářka mnohem víc. Co se asi v barech děje tak převratného?«

»Tam se přece lidé nejvíc baví!« trvala na svém Irena.

»Jak kdo,« nedala se Adélka. »O politice se tam nikdo neodvází otevřeně promluvit, ze všech témat zbyl jen neutrální fotbal a sex. V našem baru byla aspoň diskotéka a občas tam hrála živě kapela. Uznám jim, hráli slušně, ale hudbu raději poslouchám v klidu doma, než míchanou se zvuky rozbíjených sklenic.«

»Když ty to vidíš moc černě!« vyčetla jí Irena.

»Vidím to, jak to bylo,« pokrčila rameny Adélka. »Ale to je věc názoru, někdo má rád holky, jiný vdolky. Nech mi můj a nebudu ti brát tvůj. Jsem ale ráda, že jsem zpátky u toho, co mě baví. Mám volnost, jakou jsem neměla ani pod Kryštofem. Sama si hledám úkoly, sama si o nich rozhoduji.«

»Ještě řekni, že se sama taky hodnotíš a já ti všechno uvěřím!« ironizovala Irena.

»A sama se hodnotím,« dodala Adélka. »Ne že by mě nehodnotili i jiní, ale mohu být sama se sebou spokojená.«

»Jen aby se ti to taky projevilo na platu!« vyprskla Irena ironicky. »Ještě mi řekni, že si sama určuješ plat jako poslanci a padnu do vrtule!«

»Plat si neurčuji,« přiznala Adélka. »Ale peníze mě nezajímají.«

»U mě by teda výše platu byla až na úplně prvním místě!« ujistila ji Irena.

»U mě ne,« řekla Adélka. »Peníze nepočítám, nic mi nechybí, co bych si mohla přát?«

»Vážně?« podívala se na ni Irena nedůvěřivě. »Proč jsi tedy ještě zaměstnaná, když tě plat nezajímá?«

»Protože mě opravdu baví zaměstnání!« usmála se Adélka. »To je tak těžké pochopit? Dostala jsem na úvod rodinný domek a vlastní letadlo a jinak mám co potřebuji. Bavilo by tě něco tak, aby ses přitom přestala zajímat o peníze?«

»Těžko,« vzdychla si Irena. »Peněz není nikdy dost.«

»Já vím,« přikývla Adélka chápavě. »Je normální pořád počítat peníze a občas s nimi nevyjít, ale zkus si aspoň teoreticky představit, že máš, na co si vzpomeneš, nemusíš pořád koukat na korunu, takže tě peníze ani nezajímají. Co bys potom dělala?«

»Holka, kde to žiješ?« vzdychla si Irena. »Tohle jsou přece komunistický představy!«

»To se ale hodně pleteš,« řekla Adélka. »S komunismem to nemá nic společného. Jen se tam tolik nekouká na peníze, jako tady.«

»To by mě docela zajímalo,« vzdychla si Irena. »Ale musí to mít nějaký háček, ne?«

»Možná má,« připustila Adélka. »Co bys tam například dělala?«

»Myslíš na nějaké zaměstnání, nebo co bych dělala, kdyby bylo všechno zadarmo?«

»Oboje,« přikývla Adélka. »Ale víc mě zajímá, co bys uměla?«

»Kdyby šlo o zaměstnání, umím účtařinu. Možná jsem vyšla ze cviku, ale to doženu.«

»To bude asi ten háček,« usmála se Adélka. »Účtařina by ti tam nebyla na nic. Kde se nepočítají peníze, tam nepotřebují účtařky.«

»Já věděla, že v tom musí něco být!« opáčila vítězně Irena. »Jen je mi to divný. Každá jen trochu vyspělejší ekonomika se bez pořádného účtování neobejde.«

»Asi to bude tím, že to máme automatizované,« souhlasila klidně Adélka. »Musela by ses přeškolit na něco jiného, ale na to by sis zvykla. Nemáme tam ani obchody. Nač bloumat celé hodiny po hypermarketech, když všechno dostaneš přes počítač do domu? Dobře, tuhle otázku necháme stranou, zkus domyslet aspoň to ostatní. Co bys třeba dělala ve volném čase mimo zaměstnání, kdybys nemusela pořád počítat, jestli na to máš nebo ne?«

»Kdybys nemusela počítat?« zase se zarazila Irena. »No, jak se znám, nevyšla bych z baru, jak je rok dlouhý!«

»Myslíš?« podívala se na ni tázavě Adélka. »Nechme prozatím stranou, jak brzy by tě vynesli na záchytka, spíš uvažuj, jak dlouho by tě bavilo být neustále naložená v lihu?«

»Mě by to bavilo dlouho,« řekla Irena s jistotou. »Nepodceňuj mě, moc dobře vím, co si ještě můžu dovolit a co už ne, mě by jen tak nevynesli.«

»Chodila bys do baru, kdybys měla všechno i doma?« zkoušela ji Adélka. »Rozuměj mi, je to jako s obchody. Bavilo by tě tahat se do nějakého baru, kdybys měla všechno doma a stačilo by ti udělat pár kroků k plné ledniče?«

»Ty to tak doma máš?« podívala se na ni Irena podezíravě.

»Skoro,« řekla Adélka. »Možná ještě líp.«

»A ty k tomu všemu ještě chodíš do práce?« nechtěla pochopit Irena.

»Vždyť ti říkám, že mám zaměstnání jako hobby,« ujišťovala ji Adélka. »I kdybys se chtěla celý rok flákat po barech, nikdo by mi nic nevyčítal. Ale upřímně, bavilo by tě pořád se jen flákat? Mě teda ne.«

»Já bych se do baru chodila bavit,« tvrdila Irena. »Znám poblíž jeden, je tam vždycky dobrá parta a nikdo se tam nenudí. Šikovní lidé si vždycky najdou místečko bez mikrofonů, kde se mohou bavit podle svého.«

»No, možná by sis nějaký bar našla i u nás,« připustila Adélka. »Ale nedokázala bych tam vydržet celý rok. Jak říkám, nejsem barový typ.«

»To tedy nejsi,« souhlasila Irena. »A nikdy jsi nebyla. Divím se, jak tě mohli vzít jako barmanku. Asi neměli žádný výběr, tebe si na tom místě neumím ani představit.«

»Však jsem taky ráda, že jsem odtud vypadla,« usmála se Adélka.

»Nemít na krku děcka, hned bych tam šla za tebe,« vzdychla si Irena.

»Kam?« zeptala se Adélka. »Do baru? Nebo by ses taky dala na novinářinu?«

»Samozřejmě do baru,« řekla Irena. »Tam bych se cítila jako ryba ve vodě.«

»No vidíš,« usmála se Adélka. »Já bych ti spíš nabídla tu novinářinu.«

»Jdi s tím někam,« opáčila Irena. »Mě by to nebavilo. A abych ke dvěma dětem ještě studovala, na to mě už vůbec nenalákáš. Hele, smažme to, pojď se bavit o něčem jiném.«

»Jak chceš,« vzdychla si Adélka. »Poslyš, Ireno, co vlastně dělá ten tvůj?«

»Workoholika,« odvětila Irena. »Jestli ti můžu něco opravdu od srdce poradit, nikdy si neber doktora. Od rána do večera je v práci, doma ho vidíme málo. Na jeho plat si stěžovat nemůžu, uznávají ho jako odborníka a finančně ho taky slušně hodnotí, ale co z toho, když ho doma skoro nevidím? Myslíš, že by ho tam hodnotili taky tak, nebo lépe?«

»Tam je skoro předdoktorováno,« zavrtěla hlavou Adélka. »Kdyby ho doktořina vážně tak bavila, jak říkáš, tam by si teprve přišel na své, ale musel by se taky hodně učit.«

»Nepodceňuj ho!« zastala se ho Irena. »Povídám, je vážně dobřej, uznávají ho doma i mezinárodně. Nekecám.«

»Ono by mu to nedalo, tam se ledacos přiučí každý,« ujistila ji Adélka. »Já jsem taky neodolala a aspoň pár jazyků jsem se nechala naučit, abych to měla lehčí.«

»Hele, nechodila jsi ještě na gymplu na jazyky?« podivila se Irena.

»Chodila, ale naučila jsem se jich jen pár, teď by ti dalo větší práci najít jazyk, který ještě neznám a neovládám.«

»To jich znáš tolik?« ožila trochu Irena. »Rusky taky? A co finsky nebo maďarsky?«

»Budeš se asi divit, znám,« usmála se Adélka. »A nejen evropské. Nezaskočíš mě ani hebrejštinou, jazyky jihoamerických indiánů, africkou svahilštinou, umím japonsky, v Indii se domluvím s místními lidmi i bez angličtiny. Nevěřila bys, jak je všude na světě výhodné mluvit místní hantýrkou. Lidi to mají všude rádi a rychleji se rozpovídají.«

»A už jsi to někdy zkusila?«

»Jistě,« přikývla. »Při svém zaměstnání cestuji po celém světě. Prvního půl roku jsem si připadala jako nemotorné dřevo a chodila jsem zásadně v doprovodu zkušenějších, pak mě nechali jít mezi lidi samotnou s dnes už mi to docela jde.«

»Kde jsi musela chodit s doprovodem?« podívala se na ni Irena udiveně.

»Například na středním východě,« usmála se Adélka. »Tam to mělo výhodu, ženy tam nosí oblek, že jsou jim vidět jen oči a nikoho ani nenapadlo, že bych tam nepatřila.«

»Ty jsi chodila zahalená? Jako muslimky?« zděsila se Irena. »Ty musíš být šílená!«

»Burka je tam nejbezpečnější oděv,« ujišťovala ji Adélka. »Nikdo si tě v ní nevšímá, dostaneš se mezi lidi kam chceš a když umíš arabsky, lidi ti řeknou všechno.«

»Říkej si co chceš, nezávidím ti,« vrtěla hlavou Irena.

»Má to ale své výhody,« obrátila to Adélka. »Dostanu se tak mezi lidi, jaké bych tady nikdy nepotkala. Nevedu s nimi řeči o fotbalu, který mě ani nebaví, ale o jejich skutečných problémech, od politických poměrů po místní drby. Chodím za nimi tam, kde se nemusíme bát ani skrytých kamer, ani policejních mikrofonů.«

»Jsi přece novinářka!« podívala se na ni podezřívavě Irena. »Nemáš nakonec nějakou skrytou kameru u sebe i tady?«

»Nemám, neboj se,« usmála se Adélka. »Kameru i zápisník by mi mohl někdo i proti mé vůli sebrat, proto mám takovou zásadu: nikdy nic nenatáčet, co by mohlo někomu ublížit a důvěru lidí zklamat. Naší metodou je zapamatovat si smysl všech rozhovorů a zpracovat je vlastními slovy. Naučila jsem se to a dnes klidně navštěvuji i země, kde mě před zvědavými pohledy burka nechrání. Minulý týden jsem byla v Indii, teď chodím po Neapoli, to je skoro za rohem. Italky jsou docela milé kočky.«

»No jo, říkala jsi, že máš vlastní letadlo...« vzpomněla si Irena. »Takže máš i svého pilota? Neříkej ale, že s ním lítáš úplně všude. A kde s ním parkuješ?«

»Parkuji tam, kde přistanu,« usmála se Adélka. »Neslyšela jsi, že novější typy letadel nemají křídla ani vrtule a přistanou na kdejakém plácku, kam bys měla problémy zaparkovat auto? Pilotuji sama, naštěstí to není složité ani jako řízení běžného auta. Tomu se ostatně moje letadlo docela podobá.«

»Ty máš dokonce i nejnovější americké letadlo?« podívala se na ni Irena uznale.

»Nedělají je jen v Americe,« ujistila ji Adélka vyhýbavě. »Američané si velice rychle přezbrojili armádu, ale dlouho jim trvalo, než je uvolnili do civilního použití. Navíc se podle mě dali špatnou cestou, když začali s obrovskými aerobusy. Japonci začali dělat od začátku malá civilní letadla, mají je menší, ne tak pancéřovaná ani vyzbrojená, zato levnější a pro naše účely lepší. Vsadím se, že budou podstatně dřív k dostání i v Čechách.«

»Taky by mě bavilo létat si po celém světě,« vzdychla si Irena.

»Samozřejmě s ním nelítám všude,« řekla rychle Adélka. »Na větší vzdálenosti máme rychlejší prostředky, ale i letadlo má své výhody. Občas vozím náklad, který bych do kufrů těžko pobrala.«

»To cestuješ tak na dlouho?«

»Ani ne, ale někdy vozím různý materiál,« odvětila vyhýbavě. »To bys asi pochopila, kdyby ses k nám dala.«

»To bys taky mohla znát barů!« nadhodila Irena uznale, ale s trochou závidisti. »Ty se ale nejspíš barům vyhýbáš ze zásady, co?«

»Uhodla's,« přikývla Adélka. »Vyhýbám se barům, nočním klubům, hernám, kasínům

a podobným podnikům. Tam bych se nic zajímavého nedozvěděla.«

»V tom se asi neshodneme,« zavrtěla hlavou Irena. »Asi by sis lépe rozuměla s mým Honzou, ale to bych ti ho musela půjčit a to snad po mně nechceš.«

»To jistě ne,« usmála se Adélka. »Nevím ani, o čem bych si s ním povídala, nejsem na doktořinu. Ale u nás by našel víc spřízněných duší, než se mu zdá ve snech. Co kdybych vás k nám na víkend pozvala, samozřejmě i s dětmi?«

»Myslíš?« podívala se na ni tázavě. »Což o to, na víkend by to snad šlo, podle toho, jak je to k vám daleko a kolik by to stálo...«

»Prosím tě, přestaň už konečně počítat!« zarazila ji Adélka. »Samozřejmě se rozumí, že bych vás odvezla letadlem a nestálo by vás to ani korunu. Dopravu i pobyt nech na mně, beztak by ses k nám beze mě jinak nedostala.«

»Kde je to vlastně - u vás? Myslela jsem si, že jsi získala nějaké výjimečné povolení k pobytu v Americe, ale tam je přece obchodů plno a účtařinu snad taky ještě nezabrali.«

»Nehledě na to, že tam přistěhovalcům nedávají na uvítanou domek a letadlo,« dodala s úsměvem Adélka. »Máš pravdu, Amerika to není.«

»Poslouchej,« zpozorněla Irena. »Teď mě něco napadlo. U tebe bych se tomu ani moc nedivila... Cos mi před chvílí říkala, vypadá skoro na jiný svět než náš. Nemáš ty nakonec něco společného s mimozemšťany?«

»A kdybych měla?« usmála se Adélka.

»Tak tam bych s tebou nešla ani za milion dolarů,« otrásla se Irena.

»Proč ne?« podivila se Adélka. »Co by ti na tom vadilo?«

»Když Honza, teda manžel...« začala Irena, ale najednou zpozorněla.

»Hele, mám dojem, že už jde domů,« řekla rychle. »Můžu tě o něco poprosit? Zkus před ním nemluvit o mimozemšťanech ani o cizích světech. Honza to bytostně nesnáší a já zase nestojím o tichou domácnost.«

»Proč to nesnáší?« usmála se Adélka.

»Nesnáší to!« zdůraznila. »Neptej se mě proč, ale nesnáší všechno mimozemské. A už se o tom nebudeme bavit, právě přišel.«

Z předsíně se ozvalo harašení klíče v zámku, pak klaply dveře.

»Máme návštěvu!« zavolala tím směrem Irena.

»Samozřejmě tvoji, že?« ozvala se odpověď.

Muž hřmotnější postavy si odložil v předsíni a za okamžik vkročil do obývacího.

»Chceš taky kafe?« zvedala se Irena.

»Jo, dal bych si,« přikývl.

»Já ti udělám,« nabídla se Irena. »Zatím se tu seznamte. Tohle je Honza a tady je moje kamarádka ze školy Adélka. Vráť se hned.«

Odběhla do kuchyně. Adélka podala přichozímu opatrně ruku a když jí kamarádsky rukou potřásl, posadila se opět do svého křesla. Honza nechal ženě její místo a rozvalil se do volného křesla po straně.

»To zas byl dneska den!« vzdychl si.

Adélka na to neodpověděla a Honza taky chvíli mlčel, ale dlouho to nevydržel.

»A co vy? Přišla jste se podívat za Irčou?« obrátil se na Adélku. »To je od vás hezké, Irča je vděčná za každou návštěvu.«

»Chodily jsme spolu do školy,« řekla upejpavě Adélka. »Už je to nějakou dobu pryč, ale člověk vždycky rád vidí někoho známého.«

»Já to slyšel jinak,« usklíbl se Honza. »Spousta lidí se s dávnými spolužáky schází jen proto, aby se popásli na tom, jak všichni krutě zestárlí.«

»To by snad bylo u nás trochu předčasné,« nesouhlasila Adélka. »Není nám šedesát. Snad mě z takové škodolibosti nepodezíráte už teď?«

»Teď ještě ne,« souhlasil blahosklonně Honza. »Ale co není, jednou bude.«

»Na to je dost času,« odvětila trochu upjatě Adélka.

»Lidi jsou různí,« odvětil Honza. »Většina je dobytek. Nemyslím tím zrovna vás, ale setkal jsem se v praxi s mnoha případy. Upřímného člověka můžete marně hledat za bílého dne s rozsvícenou lucernou.«

»Svět je strašně zkažený,« přikývla Adélka opatrně.

»Taky tvrdím, že se řítíme rovnou do zkázy,« pokračoval Honza. »Nikdy nebyl konec světa tak blízko jako dnes! To není žádný pesimismus, to je matematika. Uznějte! Všechno má svůj konec, má ho jistě i náš svět. Nemusíte vědět, kdy nastane, zítra nebo za milion let, ale dnes je k němu přece jen o jeden den blíž než včera. Nemám pravdu?«

»Taky se říká, všechno má svůj konec, jen hůl a jitrnice mají dva,« dodala Adélka.

»Sranda je to jediné, co nám zbývá, když nechcete brečet,« přikývl Honza.

Irena je přerušila. Přinesla na podnose další šálek kávy, postavila před muže, který se hned hrnku žádostivě chopil.

»Sranda a drogy,« navázal po prvním doušku. »Kafe našťestí není z nejhorsích, proto má šest z pěti lékařů rádo kafe. Nemluvte o těch, co to kombinují s alkoholem.«

Irena to okamžitě pochopila po svém a otočila se stranou k domácímu baru.

»Dáš si taky?« obrátila se na Adélku a podávala přitom lahvičku becherovky a sadu malých číšek tvaru malých obrácených izolátorů se zlatými nápisy *Nehasit vodou*. »Nejsi přece abstinentka!«

»Abstinentka nejsem,« přikývla Adélka. »Ale nejsem na to zvyklá.«

»Jedna ti určitě neuškodí,« ujist'ovala ji Irena, zatímco nalévala do tří kalíšků.

»Máte recht,« obrátil se na Adélku Honza. »Není nic horšího než pohled na ožralého abstinenta. Proto taky nemám rád velbloudy a obecně nikoho, kdo dokáže týden nepít.«

»Velbloudi přece taky pijí, ale jen vodu,« namítla Adélka.

»Tím hůř,« dodal sveřepě Honza. »Tím jsou mi podezřelí hned dvakrát!«

Ťukli si na zdraví. Adélka vypila kalíšek rychle, aby už to měla za sebou, ale zakryla si jej rukou, když jí Irena hned nabízela dolít.

Irena jen pokrčila rameny, ale sobě i Honzovi ochotně dolila.

Adélka byla ve střehu. A měla proč! Kamarádčina manželka viděla od prvního pohledu s neskutečným červeným obrysem, vytvářeným Vít'ovým starším detektorem d'áblů a jejich kompliců. Nebyl to pravý d'ábel, to by jí Vít'ův nový kompas varoval včas a na větší dálku, ale byl to jejich člověk a nejspíš to o něm nevěděla ani Irena. Pepek i Vít'a ji ujist'ovali, aby byla při setkání s těmito lidmi klidná, Ogdurské dary se navenek neprojevují a kdo to o ní neví, od ostatních lidí ji nerozezná, ale Adélka byla přece jen trochu nesvá.

Poprvé stiskla ruku nepříteli.

Díval se jí přitom do očí a měl upřímný, pevný stisk, o jakém se říká, že jde rovnou od srdce. Obávat se máme lidí s vlašným stiskem, kteří uhýbají očima, ale jako většina pověr to jistě není. Vít'ův detektor si byl ale jistý stoprocentně. Adélka věděla o několika případech, kdy d'áblové Pepka přelstili machinacemi se značkovacími biočipy, ale tady se nemohla utěšovat, že je to další takový případ. D'áblové nemohli předpokládat, že se s Honzou setká, aby to na ni předem narafičili.

Tak proto nesnášel všechno mimozemské!

Za této situace nepřipadalo v úvahu znovu zavádět řeč na Oázu a dokonce je tam zvat. To by to dopadlo! Bylo jí jasné, že nemá naději a měla by vycouvat. Kamarádka je nejspíš na straně d'áblů nevědomky, ale její manžel s nimi spolupracuje vědomě. Umiňovala si nezačínat pro příště řeč o nebezpečných otázkách, dokud si nebude jistější, ale tady už bylo na předsevzetí pozdě. Nejlépe bylo mlčet a připravit se na případný rychlý ústup. Naštěstí si dávala pozor i Irena, aby se neprozradila. Z Adélčina hlediska jednala rozumně. Byla za tím snaha vyhnout se zbytečnému konfliktu s manželem? Tak či tak, Adélce se to hodilo.

Honza našťestí potvrdil svou pověst workoholika, jakou o něm Irena šířila. Neklábosil

s nimi dlouho, omluvil se, že ještě musí něco dokončit a zmizel ve svém pokoji u počítače.

Jak Irena tvrdila, nenechal práce ani doma.

Odešel ale právě vhod. Adélku jeho přítomnost plnila silným napětím. Nebyla si jistá, zda ji právě nehlásí někomu dalšímu, ale utěšovala se, že ďáblové nestihnou včas reagovat. Přesto by raději odešla. Naštěstí ani Irena o další hovor nejevila zájem a když Adélka vstala, ani ji příliš nezdržovala.

»Když myslíš, že to pro vás není, přemlouvát vás nebudu,« řekla na odchodu Adélka tišším hlasem a pokrčila přitom rameny. »Pozvala bych tě tam ze staré známosti, ale barů je u nás opravdu málo. Leda bys tam sama nějaký založila a vedla. Vím o jednom jediném, ale je to Gay-klub, to je jen pro pány, nic pro tebe.«

»To tam máte taky?«

»Jo,« přikývla. »Někdy se zase stavím, ale nevím, kdy. Mám taky plno lítání, už jsem skoro jako ten tvůj.«

»Honza to ale dělá pro lidi,« zkusila to Irena s velkou dávkou sebevědomí rozlišovat. »Spolupracuje teď hodně s Američany, ti jsou ve výzkumech jednoznačně nejdál. Tvrdil, že skupina jakéhosi doktora Lucia vyvinula lepší lék než novoněmecký küfferlin a to už něco znamená! Honza je s nimi v dobrém kontaktu a testuje to na svých pacientech.«

»To může být velice záslužné,« souhlasila rozšafně Adélka.

Napadlo ji přitom cosi o čertově kopýtku, ale nedala to najevo. Rozloučila se a odešla. Nestačila ani Ireně vysvětlit, v čem vězí její práce na Zemi. Teď už to nemělo smysl a navíc by to bylo nebezpečné.

Irena pro ni nebyla ta pravá.

Renáta

Když se o chvíli později přemísťovala starodávnou a pomalou pražskou tramvají přes půlku Prahy za další bývalou spolužačkou Renátou, telepaticky si zavolala svého také již bývalého šéfa, ex-redaktora Kryštofa.

Měl jako ona a všichni nováčci telepatii novějšího druhu, které v Oáze podle původu říkali *psi*. Ještě nedávno byli Učedníci odkázáni na pověstná černá štěňata, maskoty cestovní kanceláře *Za zdravím*, ale v poslední době přibylo hodně nováčků s novým typem telepatie. První klony získávali od psů, ale i když se s nimi snadno dohodli, další klony produkovali první majitelé nových telepatických orgánů. I Adélka jeden na sobě vypěstovala, ale udělala to jen jednou, pak už to po ní nechtěli, aby ji nezdržovali od její angažovanosti na Zemi.

Kryštof si nechal pro jistotu od Adélky zopakovat její postřeh, podle něhož americký vědec doktor Lucius vyvinul lék lepší než novoněmecký küfferlin.

»Poslyš, to je velmi důležitá zpráva,« sdělil jí na oplátku. »Küfferlin je vynikající lék, ale má jednu kritickou chybu. Plodina küfferle, ze které jej destilují, roste výhradně na půdě Nového Německa. To má na její pěstování monopol, ale nedokáže uspokojit potřeby celého světa a to byla hlavní překážka jeho rozšíření. Když se podaří najít něco lepšího, monopol Nového Německa padne a pro lidstvo by to byla dobrá zpráva, tyhle léky jsou velice účinné. Jen kdyby mi tam neskřípalo, že ten lék dávají lidem d'áblové. Těm to vůbec není podobné.«

»Na druhou stranu by jim ten lék jistě vynesl spoustu peněz,« napadlo Adélku. »Třeba je d'áblové potřebují, i kdyby byla vedleším efektem opravdová pomoc lidem.«

»Že by d'áblové tak nutně potřebovali peníze?« nechtěl tomu věřit Kryštof. »Tomu neuvěřím. Když potřebují dolary, natisknou si je podle libosti. Od konce poslední světové války nikdo nekontroluje, jestli jsou nebo nejsou kryté. Za tím vězí něco jiného!«

»Taky se mi zdálo, že v tom musí být něco nekalého,« odušila Adélka. »Ale ono se to opravdu podobá vítané pomoci lidem.«

»Uvidíme,« odvětil Kryštof. »Poslyš, zkus mezi lidmi najít někoho vážně nemocného, koho bychom mohli poslat na léčení za Honzou, nebo za jiným doktorem, který má přístup k novému léku. Nejspíš to budou mít k dispozici jen pomocníci d'áblů, ale to bychom snad překousli. Postačí, aby ten lék použili jednou a hlavonožci z Xijtry nám brzy zjistí, co v něm skutečně je. Pirátsky to kopírovat nebudeme, podle mě je kosmická síla ve všech směrech lepší, ale bylo by dobré znát jeho podstatu.«

»Dobře, zkusím to,« slíbila Adélka.

Musela zpozornět, neboť právě přijížděla do tramvajové zastávky u Renátina bydliště. Vystoupila a vytáhla z kabelky telefon, aby jí zavolala.

Zpravodajci teď na veřejnosti zásadně nepoužívali andělské prostředky, aby nebudili nežádoucí pozornost. Létání, telepatie i andělské kombinézy byly na Zemi příliš exotické. Adélka proto jezdila jako ostatní tramvajemi a autobusy, oblékala se do konfekčních šatů a mobilní telefon používala opatrně, jako by byl neustále odposlouchávaný. Nikdy neříkala nic neobyčejného a během schůzek jej nejen vypínala, ale ukládala do pouzdra s vatou, aby nepřenášel hovor ani vypnutý. Pozemským mobilním telefonům se už dávno věřit nedalo.

Vít'a vymyslel geniální tah, aby d'áblové nezjistili jejich příchody. Procházeli na Zem branami zásadně tam, kde měli v paralelním světě umístěné dva velké prázdné kontejnery, jeden v reálné hmotě a druhý v duchovité. Když otevřeli hvězdnou bránu v malém prostoru, rozdíl tlaků v duchovité i v reálné hmotě se rychle vyrovnal, nemohl se projevit prouděním ani měřitelným kolísáním tlaku a d'ábelské detektory se neměly čeho zachytit. Učedníci teď přicházeli na Zem nepozorováni a d'áblové o nich neměli tušení, dokud je nezjistili jinak. To ale byla spíše náhoda a pobyt na Zemi byl tak mnohem klidnější a bezpečnější.

Chyby na Zemi občas dělali všichni, naštěstí ne tak školácké, jako poslední Adélčina

u Ireny. Však si Adélka v duchu vyčítala, že se zapovídala a prozradila jí příliš mnoho, aniž by si včas zjistila její smýšlení a hlavně smýšlení jejího muže. Učedníci nesměli protivníky podceňovat, katastrofa Andělského světa byla dostatečným varováním.

Adélka neměla potřebné konspirativní zkušenosti, ale učila se z každé chyby, ať své nebo ostatních. Každý ze zpravodajců měl přímé telepatické spojení na některého kamaráda v Oáze a při každé vhodné příležitosti se s ním spojoval. Mělo to dva důvody. Zprávy se tak okamžitě, bez zpoždění dostávaly do Oázy, kde je ostatní v klidu společně vyhodnocovali. Poznatky objevené jedním zpravodajcem srovnávali s jinými a přitom občas objevili, čeho by si jeden člověk ani nepovšiml. Navíc měl každý v Oáze svého *anděla strážného* a kdyby se na delší dobu odmlčel, vyvolalo by to poplach a případnou záchrannou akci. Zatím se nic mimořádného nestalo, ale nikdo nemůže mít štěstí věčně.

Naštěstí dělala tytéž chyby zpočátku i druhá strana. Ďáblové Učedníkům nevěnovali dostatečnou pozornost a podceňovali je. Když si jich poprvé všimli, šlo o jednoho malého, bezvýznamného a osamělého kluka, který se na Zemi snažil sám a sám uplatnit Ogdurské dary. Ďábel Johan nepředpokládal, že by se mu ten kluk mohl vzepřít, ale Olda se z prvního překvapivého psychoúderu vzpamatoval a unikl do světa, nad kterým d'áblové neměli vládu. Johan pak začal dělat chyby, které ho v konečném výsledku přišly draho. Při dalším setkání se mu Olda s Marií a Jarčou směle postavili. Jejich troufalost ho zaskočila, obával se, aby některá z těch dvou nebyla andělka a raději před zdánlivou přesilou ustoupil do marsického světa, ale místo aby to sdělil ostatním d'áblům, pronásledoval Oldu dál na vlastní pěst, až ho Olda s Marií překvapivě svrhli dvěma hvězdnými branami do Sibérie, světa nevládného jako většina marsických. Moc d'áblů ale tak daleko nesahala a Johan tam zůstal uvězněný jako v žaláři. Jeho poznatky pak ostatním d'áblům citelně chyběly.

Od té doby se ledacos změnilo.

Ten bezvýznamný kluk Olda mezitím vyrostl a dospěl. Už nebyl sám, měl několik set příznivců. Říkali si Učedníci, spolu s ním pomáhali podle jeho původního úmyslu lidem. Jen dvě hvězdné brány od Země založili kolonii Andělský svět, kde se věnovali především léčení nemocí, a to i takových, které byly na Zemi považovány za nevléčitelné. Pacienti za nimi jezdili díky cestovní kanceláři *Za zdravím*, ale vraceli se uzdravení. Slepí tam začínali vidět, invalidům dorůstaly ztracené končetiny a i když někdo cestou do Andělského světa zemřel, vracel se s ostatními živý a zdravý, neboť u Učedníků neznamena ani smrt konec všem nadějím. Kdo by si pomyslel, že proti nim někdo použije tolik soustředěné zloby, aby k nim dopravil atomovou bombu a jediným výbuchem všechno zničil?

Ďáblové ale potvrdili, že takoví jsou. Kolonie na Andělském světě nebyla velká, měla i s pacienty všeho všudy třicet tisíc lidí, ale atomová bomba je smetla všechny. Přežili to jen ti, kdo byli právě na návštěvě v Pepkově Oáze. Všem bylo jasné, že to tak nechat nemohou. Zákeřný úder změnil zbývající Učedníky z vládných lékařů, ochotně tišících lidské bolesti, v zamlklé mstitelé.

S otevřenými potyčkami s d'ábly začal až Pepek. Olda s Máňou sice také poslali d'ábla Johana do Sibérie, ale odhodlali se k tomu v nejvyšší nouzi, když chtěl přímo před jejich očima zabít jejich oblíbenou ředitelku. I Pepka d'áblové zpočátku pronásledovali, ale když se jim úspěšně postavil na odpor a zjistil, že je to v jeho silách, neváhal využít každé vhodné příležitosti, aby je překvapil. Setkání s nimi ale sám aktivně nevyhledával, jeho zásahy se omezovaly na lidi ve službách d'áblů. Po zkáze Andělského světa ale na Zem přišli mstitelé Olda, Víťa a jejich dívky, posílené Pepkovými d'áblíci. Ďáblům nastaly těžké časy.

Učedníci proti svým protivníkům nepoužívali stejně ničivé zbraně, ačkoliv měli dost atomových bomb z pekelných zásob. Nelibovali si ale v hekatombách ani v krvi a zásadně neublížovali nevinným. Nezabíjeli ani d'ábly a nenávistné protivníky vyřazovali elegantněji odesláním do vyhnanství na pustý svět. Zásobovali je tam i nejnutejšími potravinami, aby jim dali najevo, že jim nejde o jejich životy a spokojují se jejich zneškodněním.

Bylo to ale dokonalejší zneškodnění, než jakého by se postižení mohli obávat i v těch nejčernějších snech.

Renáta byla naštěstí pravým opakem Ireny a Adélka si u ní mohla konečně od stálého napětí oddychnout. Za tu dobu, co se neviděly, se Renáta stačila vdát, ale s manželem zatím děti neměli. Byla zaměstnaná ve školce a u dětí ji to bavilo.

»Taky občas hlídám děti,« chlubila se jí Adélka, sotva jí Renáta zodpověděla otázku, kde je zaměstnaná.

»Myslela jsem, že jsi u novin,« podívala se na ni kamarádka tázavě.

»To pořád tak trochu jsem, ale to mi nevadí, abych občas nepohlídala děti sousedům. Mají jich devět a desáté na cestě, to už je skoro jako tvoje mateřinka.«

»Kde ses dostala k takové rodině?« divila se Renáta. »Ty nejsou zrovna obvyklé.«

»Nejsou,« souhlasila Adélka. »Ale přibývá jich.«

»Bude smutné, aby nás Čechy zachraňovali jiní,« vzdychla si Renáta. Zřejmě správně pochopila, že Adélka nemluví o typicky české rodině, ačkoliv o pravém stavu věcí nemohla mít ani tušení.

»Můžeš se dát do toho zachraňování sama!« navrhla jí bezelstně Adélka.

»Já to nevytrhnu, ani kdybych jich měla pět,« vrtěla Renáta hlavou odevzdaně. »Kdy začnete Čechy zachraňovat ty s Ivanem?«

»Obávám se, že nikdy,« zvážněla trochu Adélka. »Zřejmě ještě nevíš, že jsme se před nedávnem rozešli.«

»Ach tak, promiň,« zarazila se Renáta. »Nemyslela jsem to zle, nevěděla jsem...«

Najednou se zarazila, až skoro začala koktat a Adélka jí rychle přispěchala na pomoc.

»Omlouvat se nemusíš,« usmála se ledabyle. »Ivan mi dával příliš těžké podmínky, až jsem mu řekla jasné *Ne* a rozešli jsme se.«

»Co to bylo za kruté podmínky?« zajímalo hned Renátu. Z Adélčina tónu pochopila, že to pro ni není bolestné téma, takže u ní opět převládla normální zvědavost.

»Chtěl po mně, abych mu dělala domácí buchtu a zanechala novinařiny,« rozohnila se Adélka. »Co bys dělala na mém místě ty? Nebo co kdyby ten tvůj trval na tom, abys nechala práce s dětmi a nudila se doma, až se pánu zamane přijít?«

»Mělas' to udělat jako já,« usmála se na ni Renáta. »Sepsali jsme s Frantou smlouvu, že si do pracovních záležitostí nebudeme vzájemně mluvit.«

»To možná není špatný nápad. A on na to přistoupil?« vyzvíдалa Adélka.

»Sám mi to navrhl,« řekla s úsměvem Renáta. »Platí to samozřejmě i naopak, já mu zase nemluví do jeho práce. Má to jednu nevýhodu, při jeho zaměstnání je pořád ve službě a vidíme se některé týdny jen občas.«

»Co vlastně dělá?« zajímalo Adélku.

»Mašinfiru na dráze,« ochotně jí sdělila kamarádka. »A hrozně to žere, ale chlapi mají buď práci, která je baví, nebo vysedávají v hospodě.«

»My nemusíme mít práci, která by nás bavila?« opáčila Adélka.

»U nás se to nebere tak zhurta,« přikývla Renáta. »Až se vdáš a pořídíš si děcka, taky budeš s nima doma.«

»Možná,« souhlasila Adélka. »Ale děcka nejsou věčně malá. Jednoho dne ti z hnízda vyletí, osamostatní se a když nebudeš mít práci, do které by ses mohla vrátit, nebudeš to mít vůbec snadný.«

»V tomhle mám výhodu,« usmála se Renáta. »Budu u dětí doma i v zaměstnání. Je to přece ideální, když mě to baví. O práci se bát nemusím, školek je pořád málo a ve školce se děti sice střídají, ale neubývají, pořád jsou tam další a další a pořád se máš o co starat.«

»To máš asi pravdu,« souhlasila opatrně Adélka.

»A co ty?« vyzvíдалa kamarádka. »Není přece na světě jen jeden jediný Ivan! Ještě ses

nerozhlížela po jiném?«

»Rozhlížela,« přiznala Adélka. »Seznámila jsem se s jedním fajn klukem, ostatně mě teď zaměstnává, ale mám smůlu, je už šťastně ženatý.«

»To máš tedy smůlu,« politovala ji Renáta. »Taky bych raději zařadila zpátečku, než mít špatné svědomí z roztrhání nějakého dobrého vztahu.«

»Neboj se, nic trhat nebudu,« slibovala jí Adélka. »Ale budu to mít složité. Snad ti to slovo nebude vadit, ale tam, co teď dělám, je silně přebuchtáno. Zkrátka je tam katastrofální nedostatek chlapů.«

»Není nic jednoduššího,« utěšovala ji kamarádka. »Někde převažují ženské, jinde je nadbytek chlapů. Jako novinářka bys to měla vědět, ne?«

»Vědět někdy nestačí,« vzdychla si Adélka. »Taky to chce spříznění duší, nebo jak to nazvat. Ivan nebyl špatný kluk, ale vzal by si mě pod podmínkou, že skončuji s novinářinou. Jenže tím by mě napolo zabil, chápeš to?«

»Chápu, proč o mně pochybuješ?« přikývla. »Zkrátka jsi nepadla na toho pravého. Tomu musí jít o to, abyste byli oba šťastní a to se nedá udělat tím, že ti všechno sebere, aby tě měl jen pro sebe. Tak se projevuje sobeckost, ne láska.«

»To už vím,« vzdychla si Adélka. »Ale kde toho pravého najít?«

»To je vždycky těžké,« soudila Renáta. »Tady je každá rada drahá.«

»To vím taky,« přiznala Adélka. »Ale našťestí o mě nemusíš mít péči, poradím si jistě sama, už jsem ustála i větší průšvihy.«

»A co teď vlastně děláš?« zajímala se Renáta. »Novinářinu, jistě, ale pro který plátek píšeš? Nebo jsi povýšila multimediálně, jak se dneska říká televizi?«

»Ještě výš,« usmála se Adélka. »Mám teď úplně jiné, samostatné úkoly. Mohla bych říci, že ve světě vyhledávám zlo.«

»Ale to je přece velice snadné,« usmála se Renáta. »Nemusíš chodit daleko, postačí se jen trochu rozhlédnout.«

»Nevyhledávám kdejaké zlo,« zvažněla Adélka. »Drobné lumpárny mě nevzrušují, já jdu zásadně po větších případech.«

»Ani za těmi nemusíš chodit daleko,« namítla Renáta. »Koukám, že ses dala na to, co beztak zaměstnává většinu novin. Teď jsem zrovna četla takovou odpornost...«

»Zaujala tě?«

»Dost,« vzdychla si Renáta. »O těch čínských věznicích, víš?«

»Nevím,« zpozorněla Adélka. »Co to mělo být?«

»Ty o tom nevíš?« podívala se na ni Renáta udiveně. »A to si říkáš, že vyhledáváš jen větší případy? Co chceš najít většího?«

»O co vlastně jde?« zeptala se jí přímo Adélka.

»Poslyš, kdybys chtěla vědět o opravdu hnusných případech, tohle by tě zajímat mělo, člověku se z toho chce až zvracet,« řekla Renáta. »Tam se děje svinstva, že jsou proti tomu naše problémy hotová prkotina.«

»O čem to ale mluvíš?« naléhala na ni Adélka už opravdu vážně.

»O tom, jak tam lidé zaživa porcují na orgány,« otočila se Renáta stranou na policičku, odkud Adélce podala noviny. »Přečti si to a pak teprve mluv o zlu.«

Adélka se rychle začetla do článku. Jednalo se o nucené odebírání důležitých orgánů na transplantace vězňům v čínských věznicích. Dělo se to tam už dávno, ale poslední dobou to Číňané provozovali v oblodně velkém měřítku. Aby měli dostatek vězňů, neváhali zavírat ani nevinné a čínské soudy si proto vymýšlely až neuvěřitelně kuriózní viny.

»Kdyby ti to nestačilo,« pokračovala Renáta, »zapnu ti počítač, na internetu je toho ještě mnohem víc.«

»Máš pravdu,« dočetla Adélka. »Díky za upozornění. Nejhorší na tom je, že to dělají, jako kdyby to bylo běžné. Kdyby pár čínských papalášů potřebovalo tu a tam nějakou

transplantaci, jistě by to snadno ututlali, ale oni s těmi orgány zřejmě kšeftují ve velkém. Peníze jim nesmrdí, ale budu se na to muset podívat pěkně zblízka.«

»Mluvíš, jako kdyby ses kvůli tomu chystala vypravit do Číny,« zasmála se Renáta.

»Taky že tam pojedu! Vyhledávat zlo je přece moje práce,« řekla Adélka, jako by šlo o výlet k Máchovu jezeru.

»To myslíš vážně?« podívala se na ni Renáta zaraženě. »Nebo to jen fintíš? Copak umíš čínsky? Nebo doufáš, že si tam vystačíš s angličtinou?«

»Myslím to vážně,« trvala na svém Adélka. »Budeš se tomu asi divit, ale umím čínsky a nejsem odkázaná na angličtinu. Lidi neradi mluví s někým, kdo nezná jejich řeč, angličtina by mě od místních příliš oddělovala.«

»Myslíš si, že to nějaká česká novinářka zachrání? Vždyť tě tam ani nepustí!«

»Nebudu se jich ptát na dovolu,« řekla Adélka. »Za tohle upozornění díky, nejspíš bych si toho ani nevšimla.«

»To je ale divné, nemyslíš?« pokračovala Renáta podezíravě. »Vždyť to proběhlo více novinami, nejen tímhle plátkem. Vysvětli mi, jak jsi to mohla přehlédnout, když jsi taky od novin? Všechny noviny jsou si podobné jako vejce vejci, co jste to za divný plátek?«

»To bude asi tím, že nepracuji pro zdejší noviny,« řekla Adélka.

»Pro které potom pracuješ?« naléhala na ni Renáta.

»Hele, Renáto, když jsi mi tak dobře poradila, něco ti taky povím,« odhodlala se náhle Adélka k upřímnosti. »Nepracuji pro zdejší noviny, ale pro mimozemšťany.«

»To myslíš vážně?« strnula Renáta.

»Smrtelně vážně,« přitakala Adélka. »Ty jsi ještě o mimozemšťanech neslyšela?«

»Slyšela, i když o nich v médiích běhá víc dohadů než skutečností. A ty si myslíš, že by nám mohli pomoci?«

»Proto to přece dělám,« řekla Adélka. »Jen jsem se dodnes více zaměřovala na malé české poměry, ale tohle stojí za změnu. No, asi tam nepojedu sama, Evropan je tam přece jen nápadný, pošleme tam někoho jiného. Ale i tak ti děkuju.«

»Nemáš zač,« usmála se ulehčeně Renáta. »Ale vypadala jsi opravdu tak odhodlaně, až jsem si myslela, že to myslíš vážně.«

»Já to vážně myslím,« přikývla Adélka. »Ale nejedu v tom sama a Pepek myslí, že by měl v Číně pracovat nějaký Číňan.«

»Pro mimozemšťany pracují i Číňané?« otřepala se mezitím Renáta.

»Zatím ne,« řekla zamyšleně Adélka. »Ale Pepek slíbil, že nějakého sežene, má tam už pár let nějaké známé.«

»Počkej!« zarazila se opět Renáta. »Jaký Pepek? Nehoupej mě, to sis musela vymyslet až teď! Neříkej mi, že jsi už o tom s někým mluvila, když jsi o tom ještě před pěti minutami sama nevěděla!«

»Nevymýšlím si,« řekla Adélka. »Mám od mimozemšťanů takový dar, mohu se s nimi telepaticky bavit, kdykoliv se mi zachce. Ten článek mi připadal tak závažný, že jsem o něm informovala Pepka hned jak jsem ho četla. Pepek je totiž ten kluk, co mě zaměstnává, ale je šťastně ženatý, takže si na něho ani nemyslím.«

»Ty se bavíš telepaticky...? Na dálku?« vrtěla hlavou Renáta. »S nějakým Pepkem?«

»S tím zrovna ne,« přiznala Adélka. »Ale Kryštof to s ním projednává a podle nich je to hodně důležitá informace.«

»Nekecáš?« nedůvěřovala jí Adélka. »O kom to vlastně mluvíš?«

»Kryštof je můj bývalý šéf,« řekla Adélka. »Vyhodili ho z novin jako mě, čímž nás vlastně přihráli mimozemšťanům. Je to pro nás lepší, než kdyby nás tam nechali. A Pepek je případ sám pro sebe. Určitě jsi o něm už četla, jen ještě nevíš, s kým si ho máš spojit.«

»Nepamatuji se, že bych někdy četla něco závažného o nějakém Pepkovi,« odvětila pomalu a zaraženě Renáta. »To jméno mi nic důležitého neříká.«

»No ovšem,« přikývla Adélka. »Jak by také říkalo, Peppek je jeho pravé jméno a tak ho nazýváme jen my, co ho známe. Bylo toho ale o něm plno, zvláště když se obul do Českého Parlamentu. Budeš ho znát jen pod přezdívkami, jak se nejčastěji objevoval.«

»O jaké přezdívky podle tebe šlo?« mračila se Renáta.

»Neříkej, že jsi je ještě neslyšela,« durdila se trochu Adélka. »Neříkají ti nic přezdívky jako *Smrt'ák* nebo *Jupiterský duch*? Bylo toho habaděj i v našich novinách, dokud nás od nich nevyhodili.«

»Ty znáš Smrt'áka?« strnula Renáta. »Toho, co sedí na doživotí na Mírově?«

»Tam nesedí pravý Smrt'ák,« opáčila Adélka. »Slyšela jsem už, že se za něho vydával nějaký hlupák, aby si usnadnil loupeže. Nevím, kdo to byl, neznám ho, ale neumím si tam představit Pepka. Toho by policie nedokázala chytit. Jako duch procházel stěnami a byla na něho krátká i Parlamentní stráž.«

»Počkej, ty tomu všemu vážně věříš?« podívala se na ni Renáta divně a zakabonila se. »Opravdu nechápu, jak můžeš věřit takovým bludům?«

»To není věc víry,« odvětila Adélka pevně. »Vím to naprosto přesně a jistě. Protože... podívej se na tohle!«

A natáhla k ní ruku.

Renáta rázem ztuhla a z očí jí šla hrůza. Z rukávu Adělčiny blůzky se k ní natahovaly holé kosti, hýbaly se jako živé, jenže nebyly pospojované dráty, jako u kostry v biologickém kabinetě ve škole. Renáta se otrásla, jako kdyby na ni sáhla smrt. Což ani nebylo daleko od věci, ta ukázka byla hodně drastická a spouště lidí přinesla noční můry, zejména ve spojení s poslední výstrahou.

»Adélko!« vyjekla Renáta. »Snad nejsi... taky mrtvá?«

»Nemusíš se o mě bát, nejsem,« usmála se Adélka a její kostěná ruka se opět změnila v ruku mladé dívky. »Už mi budeš věřit, že se znám se Smrt'ákem?«

»Budu,« jektala zuby Renáta. »Věřím ti i ty mimozemšťany, nemusíš se přede mnou měnit v něco odporně zeleného!«

»Neboj se, tohle přece jen nejsem,« rozesmála se Adélka. »I když už jsem také jednala s Xijtrany a ti zelení jsou, jen se nepodobají lidem, ale chobotnicím. Uznávám, že vypadají hrozně, není na ně příjemný pohled a navíc strašně smrdí, ale jinak se dá s nimi jednat lépe než s některými lidmi.«

»Brrr!« otrásla se Renáta. »Takové známosti ti teda nezávidím!«

»Nezávid,« přikývla Adélka. »Závist je zlá vlastnost. Ale nepřišla jsem tě přemlouvat, aby ses dala k nám, jen jsem si chtěla podrbat s dávnou kamarádkou. Jsem opravdu ráda, že máš taky zajímavou práci a věřím, že jsi spokojená. Víš, u mimozemšťanů je krásně, ale co si budeme povídat, doma je doma.«

»Hele...« přemohla Renátu zvědavost. »Jak se vlastně máš u těch mimozemšťanů?«

»Ujde to,« pokrčila Adélka rameny. »Mám tam zařízený domek v tropech na krásném ostrově, mohla bych se celý rok opékat na sluníčku na plážích, ale jsem tam jen málokdy, většinu času pobývám tady na Zemi.«

»Vyhledáváním zla?« dodala rychle Renáta.

»Vyhledáváním zla,« potvrdila jí s veškerou vážností Adélka. »Nemohla bych se jen tak rekreovat, když se tady na Zemi děje tolik křivd. Všechny beztak nenapravím, ale když mám možnost něco proti zlu dělat, byl by hřích proti tomu nehnout prstem. Víš, člověku to nedá. A tak chodím po světě a hledám.«

»A když nějaké zlo objevíš?«

»Pak se teprve začnu rozhlížet,« ujistila ji Adélka. »Zlo musí mít nějaký podklad, bez příčiny se objevuje málokdy. Najít tu příčinu je někdy nejtěžší.«

»Co třeba v té Číně?« nadhodila Renáta. »Tam je to snad jasné.«

»Tobě se to zdá jasné?« zaskočila ji Adélka protiotázkou.

»No, je to přece teror, jaký se od komunistů dá čekat, ne?«

»Tím to nebude,« zavrtěla hlavou Adélka. »Tam to bude tvrdší oříšek.«

»Prosím tě, tobě to není jasné?« zamračila se trochu Renáta. »V Číně se už dlouho porušují lidská práva jako na běžícím pásu.«

»To vím, to si ještě pamatuji,« souhlasila Adélka. »Ale ono to bude mít dvě stránky. První je, že se komunisté příliš neohlížejí na lidské životy. To víme, ale nebude to všechno. Teror se dělá jednodušší cestou kulkami, není třeba do toho zapojovat lékaře. Zdá se mi, že je to horší než si myslíš a že to dělají pro peníze. Ani tomu se nemusíme divit, peníze přece nikomu nesmrdí. Podle mě bude nejdůležitější, pro koho ty orgány lidem odebírají. V tom bude čertovo kopýtko! Nabídka nemůže být bez poptávky a nedělo by se to v takové míře, kdyby o ty orgány nebyl někde velký zájem. Když to někdo dobře zaplatí, budou komunisté pronásledovat, věznit a popravovat i nevinné, jen aby měli co největší kšeft. Víš přece, kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde a není těžké najít obětího beránka, i kdyby byl nevinný jako lilie. Vina za to zlo ale leží i na tom, kdo tohle platí. Nepředpokládám, že u tak velkých kšeftů druhá strana neví, odkud vítr vane a že vlastně svou poptávkou tu hrůzu vyvolává.«

»Vidíš, to by mě ani nenapadlo,« hlesla Renáta. »Tím se chceš ale zabývat? Nebude to nad lidské síly?«

»Možná bude,« připustila Adélka. »Ale co je nad lidské síly, je vždycky zajímavější než zprávy o tom, kde se srazily vlaky nebo kde vyloupili banku. Neboj se, málokdy něco řeším sama, vždycky se nás do toho zapojí víc.«

»Takové věci tedy předáváte mimozemšťanům?« došlo Renátě.

»Asi by se to tak dalo nazvat,« souhlasila Adélka.

»To by bylo opravdu užitečné,« přiznala Renáta. »Jen se mi zdá smutné, aby nás zase zachraňoval někdo zvenčí.«

»Něco ti prozradím,« zamrkala na ni spiklenecky Adélka. »Mimozemšťany, myslím ty pravé, pocházející z jiných světů, do toho nezapojujeme. Jen k nim občas chodíme na rady. Rádi nám je poskytují, ale tohle opravdu není jejich věc.«

»Tak pro koho vlastně děláš?« divila se Renáta. »Říkala jsi, že pro mimozemšťany, teď zase, že je do toho netaháte... jak to vlastně je? Co je to za mimozemšťany?«

»To jsme přece i my,« řekla Adélka.

Adélka

Adélka předávala českou agendu Kristýně s jistou dávkou smutku. Přece jen jí to bylo trochu líto. Není snadné opouštět rozdělanou práci, v Čechách měla z dřívější kamarádky i kamarády a mohla se chlubit i prvními úspěchy. S narychlo přivolaným Kryštofem svrhla do Bažin Smutku i pravého ďábla, který nečekaně přijel do Prahy zkontrolovat redaktory svých novin. S Čechy prý měl vždycky problémy, zdálo se mu, že píše příliš nezávisle. Ten se ale divil, když se znenadání ocitl v bažinách!

Prohození zajišťovala Adélka, Kryštof ji jen jistil. Bažiny Smutku byly za Saturnskou branou, zastíňovanou silnější Jupiterskou a tím obtížnější, ale Adélka akci zvládla, i když se vzrušením trochu třásla. Kryštof pak veškerou zásluhu odmítl s tím, že to byla Adélka, která ďábla vypátrala i zneškodnila a on ji jen jistil.

Měla teď na svém kontě prvního pravého ďábla a mohla se řadit k těm, kdo se mohli chlubit trofejí tohoto druhu.

Ani se nedivila, když za ní přišla v Oáze na návštěvu bažinačka Wirael, se kterou se do této chvíle neviděla, ačkoliv se předtím vzájemně telepaticky koordinovaly. Právě Wirael od Adélky přebírala za branou v Bažinách Smutku ďábla Haselmayera.

»Představovala jsem si tě trochu jinak,« podávala jí ruku Wirael, když ji Adélka vítala úsměvem ve dveřích svého domku. »Vy lidi ze Země jste vůbec kořata.«

»Kolik let je tobě?« zajímala se Adélka.

»A víš, že ani nevím?« usmála se trpce Wirael. »Párkrát jsem se ve strašném zmatku stěhovala, kdo by se staral o nepodstatná data? Jsem ráda, že vůbec žiju. Určitě nepatřím k nejstarším, ale proti vám ze Země jsem přece jen zkušenější. Odhaduji se sama na šest set let, sem tam dvacet let nerozhoduje. Ani vy nepočítáte svůj věk přesně na dny a týdny.«

»Byla jsi jako duch na Pegsda?« zajímalo Adélku.

»Ano,« přikývla Wirael. »Tím prošla většina z nás. Těch dvacet let mi stačilo, bylo to nejhorší období mého života. Zbytek naší posádky zmizel u lidožroutek, ani se nedívám, že z toho některým luplo v hlavě.«

»Takže jsi ráda, že jste tady?«

»O tom nepochybuj!« vzdychla si Wirael. »Jen kdo strávil alespoň rok v bezvýchodné situaci na Pegsda chápe, co nám Pepek daroval. To předtím nebyl život, ale živoření. Nejen na Pegsda, tam už to bylo jen pozvolné tlení, my jsme nežily ani dřív. Co to bylo za život od poplachu do poplachu, ve vimaanech nad pekelnou pustinou, kde může a často z kterékoliv strany přijde smrt, kdy jedinou radostí byly oslavy porážky nepřátel, vykoupené masakrem v našich vlastních řadách... A najednou nám Pepek otevřel svět, kde nikdo nikomu neusiluje o život, svět plný dětí, které nestřílí na jiné děti... Jak se mě můžeš ptát, jestli jsem ráda?«

»Jakou máš teď rodinu?« zajímalo Adélku. Věděla, že většina bývalých ďáblů žije jen v náhražkách rodin, neboť se chlapů ještě na všechny nedostalo.

»Trpělivou,« usmála se Wirael. »Nás, co nejsme z kompletních posádek, rozmístili do domků víceméně náhodně po pěti, ale zvykly jsme si na sebe. Jsme tam dvě Baalky se třemi Árjá, ale známe se od Pegsda a odnaučily jsme se vidět v sobě protivnice. Na Pegsda to bylo jednoznačné. Nedržet pohromadě, lidožroutky by nás brzy rozporcovaly. Tady jsme poprvé usínaly v klidu, beze strachu z probuzení do nějaké vřavy. Už to byla neuvěřitelná změna! Pak přišel Pepek s nápadem, abychom si rozebraly děti z Gehenny. Zpočátku jsme nevěděly co s nimi, chodily jsme okukovat Pepkovu rodinu, ale ukázalo se, že je to jednoduché. Po prvním dělení jsme dostaly jednu z nejmenších, půlroční Sraoshu. Šly jsme za Pepkem, aby nás naučil, co máme s takovými mrňaty dělat. Opatřil nám všechno, od láhve s dudlíkem po plínky. Ne že by bylo obtížné si to objednat, ale my jsme přece ani nevěděly, co budeme potřebovat. Ukazoval nám potom, jak mimino přebalovat a krmit. Byl mezi námi první

pozemšťan, ale zvládl to a naučil nás opatrovat i ty nejmenší.«

»Tomu jsem se nejmí divila,« přiznala i Adélka. »Nechtěla jsem tomu ani uvěřit, když jsem to poprvé slyšela. Kde se to ten kluk naučil?«

»O tom jsme nikdy neuvažovaly,« vzpomínala Wirael. »Prostě to uměl a naučil nás to. Sraosha je dodnes naším sluníčkem, všechny nás očarovala. Pak se na nás dostaly další, už trochu větší, ale mezitím povyrostla i Sraosha a děcka nám v domě vytvořila bezvadnou partu. Když navštívujeme jiné rodiny, všude je to podobné.«

»Nezáviděly jste nikdy Pepkově rodině, že má chlapa a vy ne?«

»Vždyť říkám, máme rodinu trpělivou,« usmála se Wirael. »Každá musela pochopit, že jeden kluk je na čtyři sta ženských málo, ale Pepek slíbil, že se vynasnaží opatřit nám další chlapy a zatím se mu to dařilo. Polovina z nás máme manžely, ačkoliv je nás víc než ty původní čtyři stovky. Chápeme, nejde všechno naráz, aby se dostalo na všechny už prvním rokem. Jsme ale trpělivé.«

»Na vás pět se ještě nedostalo, když jste z těch prvních?« strnula trochu Adélka.

»Zatím ne,« řekla Wirael. »Vybraly jsme si jinak. Když Olda vyhlásil, že potřebuje partu odhodlaných bojovnic, přišly jsme se ho zeptat, jak to myslel. Proč zase nějaký boj? Pepek nám přece od začátku sliboval život v míru! Když jsme ale pochopily, co se u vás na Zemi děje, jak vám d'ábové pořád vládou a hlavně jakým způsobem, přihlásily jsme se na to jako první. Olda víc než dvě posádky nepotřeboval, takže nám to zůstalo. Dostaly jsme nejlepší výbavu, od psí telepatie přes slýřiby po xeri, a protože jsme začínaly ve světě, který Olda s Vítou výstižně nazvali Bažiny Smutku, začaly nám ostatní říkat **bažiňáčky**. Nevím proč, ale časem se ukázalo, že to od nás chlapy velice účinně odhání.«

»To je možné,« přitakala Adélka. »Když si chlapi mohou vybírat z tisíců ženských, obvykle si nejprve rozeberou ty ženštější.«

»To už víme,« vzdychla si Wirael. »Yazatap Horáková nám to vysvětlovala asi stejně jako teď ty. Věříme jí, na vztahy mezi lidmi je mezi námi jednička.«

»Yazatap Horáková, bývalá Sibyla, královna ze Sáby...« usmála se zasněně Adélka. »Přiznejme jí to, znala lidi na Zemi už ve starověku.«

»Na Yazatap má málokterá,« souhlasila Wirael. »Zvládla snad všechno, co si dokážeš představit: bývala válečnicí, diplomatkou, psycholožkou, výzkumnicí i velitelkou... Říká se, že právě ona Pepka přesvědčila o nutnosti zavést v Oáze zákony Gubirufa. S určitostí víme, že s doktorem Ježkem spolupracovala i na ostatních zákonech a má na nich nemalý podíl, ačkoliv mu přenechala všechnu slávu.«

»Už jsem s ní taky hovořila,« přikývla Adélka. »Přiznám se, klepala se mi kolena, když jsem před ní stála. Přece jen je to bývalá Sibylla, královna ze Sáby a pamatuje i krále Šalamouna. K mému štěstí a údivu jsem brzy zjistila, že je s ní radost jednat.«

»To ano,« souhlasila Wirael. »Nás utěšovala, že se na nás taky brzy dostane. Podle ní nejsme ošklivé a mužům na nás může vadit jedině že dokážeme vstupovat lidem do vědomí, i když o to sami nestojí. Ale Yazatap nám zase na Pepkovi dokazovala, že to ve vzájemném porozumění nemusí vadit, naopak. Když v jejich rodině zavedli občasné spojování duší, byl to také strašlivý průlom do naší dosavadní životní rovnováhy. Odjakživa jsme byly zvyklé poslouchat a plnit rozkazy i když jsme s nimi nesouhlasily, ale myslet si o nich svoje. Pepek zavedl, že se v rodině nic neutají. Říkal prý od začátku, že to chce jedno: nemít co skrývat a za vším si stát.«

»To je přesně to, čeho se bojím,« vzdychla si zamyšleně Adélka. »Lehko se to řekne, nemít co skrývat...«

»Na to si zvykneš,« usmála se na ni Wirael. »Taky jsem se toho kdysi děsila, ale není to tak zlé, jak to vypadá. Výslechy v Bažinách jsou jednostranné a postiženým se nelíbí, ale když jsou na tom všichni stejně, jde to skoro samo.«

»Dlouho jsem si myslela, že spojování duší je možné jen při sexu,« zasmála se Adélka

vlastnímu omylu. »Nikdo z těch, s kým jsem o tom zpočátku mluvila, to neuměl oddělit...«

»My to děláme bez sexu a jinak to ani neznáme,« ujistila ji Wirael. »Jde to. Ačkoliv je možné, že jsme citlivější...«

»To prý není nutná podmínka, nejste jediní,« zavrtěla hlavou Adélka.

»Škoda, že od zkázy Andělského světa tady chlapi nepřibývají tím tempem, jakým je sháněl doktor Alexijev,« posteskla si Wirael. »Viděly jsme ho tu jen párkrát, ale litujeme ho skoro stejně jako ti, kdo ho znali déle.«

»Hele, Wirael, proč se nepodíváte po chlapech na Zemi samy?«

»Protože to tam neznáme,« usmála se Wirael. »To je přece logické.«

»Poslyš, pojedu příští týden na delší dobu na Zem,« napadlo Adélku. »Co kdybych tě vzala s sebou? Můžeš být přece na Zemi užitečná stejně jako v Bažinách.«

»Nevím,« zarazila se Wirael nad tím nápadem. »Tady bych třeba scházela...«

»Anebo ne,« pokračovala Adélka. »Je vás přece dost a poslední dobou jsme do Bažin dostali sotva jednoho d'ábla týdně, to ty zbývající zvládnou i bez tebe. Když jim vysvětlíš, že budeš na Zemi mimo plnění úkolů shánět pro všech pět manžela, ostatní tě jistě podpoří.«

»To by možná šlo,« rozjasnila se Wirael.

»Horší bude, jak ostatní z rodiny přijmou toho, koho jim přivedeš,« uvažovala Adélka.

»Ale to bude menší problém. I kdyby zrovna vám nevyhovoval, tady je každý chlap dobrý.«

»Máš pravdu, v Oáze si každý chlap vybere,« přikývla Wirael. »A nemyslím si, že by některá z naší rodiny odmítla toho, koho bych přivedla. Jednak je znám jako sama sebe, ale navíc, tady žádná chlapa neodmítne, když o ni má zájem.«

»To platí teď,« zaškaredila se trochu Adélka. »Až se to tu vyrovná a nebudete muset brát chlapy bez výběru, taky nebudete brát každého.«

»Slyšela jsem, že se na Zemi stává, že ženy odmítnou chlapa, ale takovou si neumím ani představit.«

»Tak si mě tedy dobře prohlédni,« vyzvala ji Adélka. »Zrovna já patřím mezi holky, co se na Zemi rozešly s klukem, když jim nevyhovoval.«

»Ale proč?« zděsila se docela upřímně Wirael. »Co kdybys žádného jiného nenašla?«

»To možná pochopíš až na Zemi,« usmála se smutně Adélka. »Vy to tady vidíte jinak. Jednak jsou v Oáze muži pořád vzácnější než diamanty, navíc znáte jen ty co vám doporučil doktor Alexijev. A ten vám sem neposílal ty horší, se kterými by byly problémy. Se mnou možná poznáš, že těch problémových je na Zemi většina.«

»Myslíš?« podívala se na ni Wirael udiveně.

»Myslím si to,« přikývla Adélka. »Přinejmenším jednoho takového jsem tam poznala a dám si setsakra pozor, abych příště nenarazila na jeho dvojníka.«

»Máte tam taky klony?« zajímala se Wirael.

»Klony ve vašem smyslu ne,« zasmála se tomu Adélka. »Ale i u nás jsou lidé, na které platí přirovnání, že se podobají jako vejce vejci, jakoby si z oka vypadli, nebo je podezírají, že jsou dvojníci. Kdyby se podobali jen zevnějškem, bylo by to jednoduché, jenže někteří se podobají povahově a to se hůř rozeznává.«

»Pomohla bys mi rozpoznat je?« otázala se Wirael Adélky nerozhodně.

»Zkusím to,« přikývla Adélka. »Možná ti nezaručím takovou jistotu jako Alexijev, ale nejsem ani bez zkušeností.«

»Vezmeš mě tam tedy?«

»To se ví! Připrav se, zítra poletíme.«

Pepek Adélku vyslechl pozorně. Přišla ho před odjezdem osobně povzbudit, ale navíc tvrdila, že jí v telepatii něco chybí, možná mimika obličejů nebo pohled do očí, zkrátka že dává v závažných věcech přednost jednání z očí do očí.

»Uvědomuješ si, jakou zátěž na sebe bereš?« upozornil ji Pepek kamarádsky. »Není to

jen tak, chodit po Zemi s mimozemšťankou. Bude tam příliš nápadná, i když je to Árjá.«

»Ty jsi také chodil po světě s d'áblicemi a navíc s Baalkami,« namítla. »Ty jsou přece tmavší než Árjá a v Čechách působí ještě víc exoticky.«

»To bylo trochu jiné,« vysvětloval jí. »Chodil jsem tam s holkami, co mě poslouchaly na slovo, věřily mi a neměly oči pro nikoho jiného. I tak jsme měli štěstí a nepotkali jsme žádné skinheady. Hned by byl problém.«

»Když se vodiš po městě se snědými dívkami, máš při setkání se skinheady zvýšenou pravděpodobnost konfliktu skoro zaručenou,« ušklíbla se Adélka. »Ale řekla bych, že štěstí měli spíš oni, podle toho, co o tobě vím.«

»To máš asi pravdu,« uznal klidně Pepek. »Slušným lidem by nic takového nevadilo. U skinheadů bych mohl předem tušit, že si něco začnou, ale vztahovalo se na ně také moje varování. Násilníci si nezaslouží, aby se s nimi jednalo v rukavičkách.«

»Mám stejné možnosti obrany jako ty,« připomněla mu.

»Nejdeš tam trestat zlo, ale získávat poznatky o d'áblech,« odsekl. »Ty holky jsou sice d'áblice, ale na Zemi jsou nezkušené jako malé děti, i když to tady vypadá naopak. Dobrá, ale teď uvaž, že jim chceš hledat partnera. Nebude to od tebe... jak bych to řekl... střet zájmů a nekalá konkurence?«

»To sedí!« zasmála se. »Neměj obavy, střet zájmů to nebude a konkurence teprve ne. Nejspíš to nechápeš, dovol, abych ti to připomněla. Já bych měla zájem o kluka, který bude chtít jenom mě. Wirael potřebuje naopak chlapa, který by si vzal všech pět najednou. Každá tedy potřebujeme někoho jiného a nemůžeme si konkurovat.«

»To se nevyklučuje,« podotkl Pepek. »Taky jsem měl původně zájem jen o jednu, ale když mě postavily před nutnost vzít si všech pět, odporoval jsem jim jen aby se neřeklo. Co když seženeš chlapa, který by tě měl jako jedinou, ale když mu tu možnost nedáš a nabídneš mu bandu d'áblic, ustoupí a vezme si je. Nebudeš toho pak litovat?«

»Nevím, asi ne,« zavrčela Adélka. »Kdo si vezme pět d'áblic, pro toho brečet nebude, beztak by mě nakonec nechal pro nějakou jinou.«

»A co když ne?« popichoval ji Pepek. »Jak říkám, jedna by mi přece stačila a kdyby mě sama Xapho pořád netahala k ostatním, byl bych s ní nejspíš šťastný do smrti smrt'oucí. Teď jich mám na krku devět, no, ještě že jsme na ně aspoň tři.«

»Pepku, ty jsi vůbec éro, uznej to aspoň!« zpražila ho.

»Jsem. No a?« opáčil. »Ty zase uznej, že to mělo úspěch. Kdybych nebyl takové éro, jak říkáš, nebylo by tu dneska nic. Jen ostrov a kolem žraloci.«

»Na éro máš neskutečnou kliku,« ušklíbla se. »Ale nemysli si, tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu... kolikrát jsi prošel branou bez problémů a pak stačilo málo a najednou jsi bez nohy.«

»To byl náhodou normální pracovní úraz,« zavrčel. »Na to stačí okamžik a když si na rozhraní dvou vesmírů nebudeš dávat setsakra pozor, dopadneš stejně. A nebyla to jen moje nešikovnost. Byla jsi tam snad taky, musíš si pamatovat tu explozi. Ale už se brzy postavím na vlastní nohy a pak se uvidí. Chceš vidět, jak vypadá noha po zázračném léčení?«

Když mlčky a trochu nejistě přikývla, vystrčil zpod pokrývky jednu nohu.

Čekala něco horšího a proto byla příjemně překvapena. Pepek měl nohu až po kotník normální, ale od kotníku dolů se jeho noha plynule zúžila a pokračovala jako malá dětská nožička. Postavit se na ni ještě nemohl, neunesla by ho a mohl by si ji poškodit, ale nebyl to ten nepřírozený pahýl, jaký Adélka najisto očekávala.

»Pěkný!« pochválila ho raději.

»Ještě to trochu doroste a jsem fit,« pochvaloval si Pepek. »Ležím vlastně jen protože mi to Salgiel s Jarčou nařídily.«

»S tímhle bys asi nemohl chodit, nebo ano?« nevěřila svým očím.

»Chodit ne, ale umím snad létat, ne?« opáčil. »Jenže naše doktorky trvají na tom, že

ani létat nesmím, mohl bych se zapomenout, přistát a rozdrtit si kosti v kotníku. Blbý je, že kotník je moc složitý a dlouho trvá, než doroste, i když je zázrak už to, co vidíš...«

»Nechci tě moc napadat, ale zaplať pámbu za tvůj úraz!« vzdychla si. »Jen díky tomu, že musíš ležet, máme na Zemi větší volnost. Nechtěl by ses tady zaměstnat trvaleji? Třeba jako vychovatel dětí.«

»Znáš mě špatně, když myslíš, že bych vás na Zemi omezoval,« protestoval okamžitě a zastrčil nohu zpět pod příkrývku. »Omezoval jsem jen darebáky, aby nemohli pokračovat v lumpárnách. Což vy, jak doufám, neděláte. Tak proč vám vadím?«

»Ne že bys nám vadil,« věnovala mu odzbrojující úsměv. »Jde nám o to, abys nedělal všechno sám. Na rozdíl od tebe neděláme tak partyzánské akce, vždycky si to spolu předem promyslíme a i pak se navzájem jistíme, aby nám nemohli ďáblové něco vyvést.«

»Máš pravdu jen v jednom,« přiznal jí. »Je vás teď na to víc a to je dobře. Byl jsem na to dlouho sám a to je vždycky horší, to nemůžeš popřít. Když se navzájem jistíte, máte další výhody. Ďáblové vás ale berou vážněji než když jsem tam začínal jako duch. Nebyl jsem pro ně žádný skutečný protivník, ale proti vám nasadili všechny své trumfy. Pochopil jsem to, když zamořili na Zemi i-hmotu a obětovali přitom i vlastní spojence duchy. V jednom mi ale křivdíš: dnes už bych tam nic nedělal na vlastní pěst, bez vás. Víš přece, že jsem se mezi vás disciplinovaně zařadil. Předtím jsem byl na všechno sám, protože se do spravedlnosti na Zemi nikomu nechtělo. Olda s Alexijevem udělali maximum, ale omezili se pouze na léčení. Ostatní úplně nechávali stranou, až se jim to vymstilo.«

»Neměl bys je tak pomlouvat,« zaškaredila se na něho.

»To není pomluva,« ohradil se. »Už jsme to s Oldou probírali vícekrát a on proti tomu neprotestuje. Přesvědčila ho Yazatap a uznal to ještě dřív než jsem se vrátil, prakticky proti tomu neměl po zkáze Andělského světa žádný argument.«

»Ale i on tě chápe jako éro, přízněj si to,« nechtěla jen tak bez boje ustoupit.

»To zase uznávám já jemu,« ušklíbl se Pepek. »Má pravdu, ale jen do jisté míry. Ano, byl jsem trochu nekonvenční. Možná hodně nekonvenční, ale nemám se za co stydět. Oáza byl původně jen můj experiment, ale pak všechny zachránila a stala se i jejich domovem. Hele, nechceš si to se mnou vyjasnit při úplném telepatickém spojení? Bylo by to rychlejší. Samozřejmě bez sexu, ten není podmínkou a dá se z myšlenek odfiltrovat.«

»Radši ne!« ucukla rychle. »Tobě by to nevadilo? A co by na to řekla tvá rodina?«

»Pro nás to dávno není nic nového,« ujistil ji. »Yzatap a Salgiel se už dřív spojovaly s *bažiňáčkami* a bylo nesmírně zajímavé seznámit se s jejich způsobem myšlení. Opakovali jsme to pak i s několika dalšími rodinami. Nádherně to sblízuje a sex se do toho vůbec plést nemusí. Naše děti pořádají každý večer před spaním dýchánky s telepatickým spojením, řeší přitom složité problémy, jako kdo komu na pískovišti rozšlápl bábovičku, ale je dobře, že si na to postupně zvykají. Jde vlastně jen o zvyk.«

»Možná,« připustila. »Ale já jsem pořád ještě zastánkyně individualizmu.«

»To tě přejde, až si najdeš pořádného kluka,« věstil jí. »A kdybys i pak zůstala zarytou individualistkou, můžeš čekat větší problémy, než když v tom směru slevíš. Věrnost nic tak nepovzbudí jako zvyk nemít co skrývat.«

»Zrovna ty mi budeš mluvit o věrnosti?« zaškaredila se na něho.

»Copak nejsem?« usmál se na ni. »Nikdo z nás přece nikdy nic neměl s někým mimo naši současnou rodinu! Pravda, sex jsme měli před svatbou všichni, jenom chudák Erelim se svatby nedočkala, ale to byla vyšší moc, stejně jako moje příhoda v Jupiterském světě, kdy mě tady považovali za mrtvého. Ale aby někdo z naší rodiny vědomě zahrnul, jak se na Zemi říká, to se ještě nestalo.«

»Nesvedla ti náhodou Xapho Oldu?« provokovala Adélka.

»Svedla, ale Olda tenkrát nebyl ženatý a já jsem byl přece mrtvý,« obhajoval ji Pepek. »Opravdu nemohla vědět, že to je jinak. Olda s Marií byli na pokraji rozchodu a nakonec je

to dalo všechny pěkně dohromady.«

»A co kdyby to udělal někdo teď?«

»On to nikdo neudělá,« ujišťoval ji Pepek. »Tefirské rodiny podrazy nepěstují.«

»Říkal jsi přece, že se myšlenky dají filtrovat!« připomněla mu.

»Jde to,« přikývl ledabyle. »Jenže ostatní to poznají. Když se spojíme s jinou rodinou, oboustranně se dohodneme odstínit soukromé věci, především sex. Za neomalenost potom považujeme snahy do těchto míst pronikat. Když to obě strany dodrží, je spojení dvou rodin rozhodně přínosem. Až se vdáš, taky to poznáš.«

»Nevím,« zdráhala se Adélka. »Když si představím, že by se mi někdo hrabal v mých soukromých vzpomínkách...«

»Až si najdeš toho pravého, nebude ti to vadit,« ujistil ji.

»Nevím,« zamyslela se. »Nechme toho, asi mě nepřesvědčíš a já to radši nebudu ani zkoušet. Vraťme se k tématu!«

»Dobře,« souhlasil. »Nakonec, cestu na Zem s Wiraem ti rozmlouvat nebudu, můžete si to zkusit. Ale obě musíte mít na paměti, že jste v neznámém prostředí a výhodu prostředí tam mají domácí. Radši bych tam byl s vámi.«

»To je právě to, že nemůžeš!« vzdychla si s nádechem šibalství.

»Mohl bych, ale nechtějí mě tam pustit,« vzdychl si. »Tři největší události poslední doby proběhly beze mne!«

»Které?« zajímala se rychle Adélka. »U narození Oldíka jsi přece byl!«

»Ano, ale chtěl jsem u toho být jako duch,« odvětil. »Ani to mi nedovolili. Duchové u toho byli dva, Vít'a a Jarča, ale mně vynechali.«

»To ses na to tak těšil?«

»Vždyť jsem to vymyslel!« opáčil. »Já jsem přece zjistil, že duch má větší léčivou sílu a měl by tedy pomáhat i u porodů. A především tam! A zatím? Všechny děti se v naší rodině rodily s pomocí duchů, ale beze mne! Není to nespravedlnost?«

»Důležité je, že to pomohlo!« mínila Adélka.

»Pomohlo,« připustil Pepek. »Ale šťve mě, že jsem u toho nebyl. Aspoň Marii jsem chtěl pomoci, když už jsem to sám vymyslel.«

»Budete mít přece ještě Honzíka a ten je dokonce tvůj, ne?« utěšovala ho Adélka.

»No právě!« řekl Pepek. »Právě proto, že je můj. V naší rodině se ustanovila otcovská povinnost držet při porodu matku za ruku a pomáhat jí psychicky. Tomu se vyhnout nechci, ale jako duch bych Hedviku držet nemohl. Budu muset čekat na další příležitost.«

»A doufat, že u toho nebudeš muset držet nastávající matku za ruku, co?« usmála se Adélka. »Pravda, otcové na Zemi takové starosti zpravidla nemívají.«

»To byla jedna věc,« pokračoval raději Pepek. »I to další jsem vymyslel, ale provedli to za mě jiní. Utěšuje mě, že to Vít'a zvládl nejspíš lépe než já.«

»Co to mělo být?«

»Vít'a poslal do Jupiterského světa miniaturní mobilní robocentrum. Napadlo mě to, už když jsem viděl, jaký mají hlad po čemkoliv organickém. Vít'a pro ně připravil mobilní verzi robocentra, která neumí všechno, ale dvě nejdůležitější věci zvládne. Umí podle sebe na požádání vytvořit vlastní kopie a syntetizovat několik druhů organické hmoty. To by jim mělo stačit.«

»Myslíš těm inteligentním hurikánům?« oťukávala opatrně půdu Adélka.

»Jistě. Slíbil jsem jim to, aby nemusely podnikat nájezdy na okolní vesmíry. Nám také zkonsumovaly pár tefirek, i když to byly vražednice.«

»Ani nevím, jestli je mám litovat,« oťrásla se Adélka. »Slyšela jsem už, jak vraždily.«

»A poslední akce byla dopravit jeden ixogotl v duchovité podobě na Zem,« dokončil Pepek výčet prošvihnutých akcí. »On se našťestí domluvil i s Oldou, ale měl jsem to být já, kdo ho měl provést změnou v ducha a vypustit na Zemi. Nakonec jsem pro něho vymyslel

i jméno Džin, podle toho, jak ho Olda přenášel v láhvi. Aspoň jsme si nádherně popovídali, když jsem ho seznamoval s poměry na Zemi.«

»To jsem už slyšela,« řekla Adélka. »Někteří to dodnes považují za velice riskantní.«

»Kdo?« chtěl vědět Pepek. »Co je na tom riskantního? Myslíš, že se zblázní a začne nám škodit? Proč by to dělal? Bude na Zemi jen dokud nezkonsumuje nebezpečné bakterie, co tam vypustili ďáblové. Jemu to prospěje, napase se na nich do sytosti, ale až je spořádá, bude rád, že ho vrátíme domů. Tak jsem to vymyslel a Olda to přesně podle mého nápadu dohodl. Jen to provedení zbylo na něho a na mě se zase nedostalo. Až na těch pár hodin, co jsme si tady povídali a vzpomínali.«

»Myslíš, že to dopadne dobře?«

»To víš, že ano! Víím od Oldy, jak si to Džin pochvaloval. Už v bráně pěkně nakynul a to ji Olda držel otevřenou jen nezbytně nutnou dobu, aby bakterie nezamořily duchovitou hmotu Bažin. Tam by sice neměly potravu, navíc by se musely dostat proti průvanu, co je v každé bráně, ale lépe je tam nepustit než je pak odtud dostávat. Džinovi nebude na zpáteční cestě stačit láhev, ale něco už vymyslíme.«

»Mně zajímá jen to, jestli tam budeme moci jako duchové i my.«

»Proto to děláme,« ujistil ji. »Nejprve to tam ale musí Džin vyčistit. Až tam pro něho nebude nic stravitelného, vrátíme ho domů na Jupiterský svět.«

»Jak dlouho mu to může trvat?«

»To je horší,« povzdychl si. »Toho neřádu je plný celý duchovitý svět. Když tam Olda Džina vypouštěl, nedokázal to odhadnout nikdo. Máme se ho přijít zeptat za měsíc, to už snad bude chytřejší.«

»No dobře, ale teď tam ještě musíme chodit hmotní,« vzdychla si Adélka.

»S trochou opatrnosti to jde,« utěšoval ji Pepek. »Máme na Zemi úplně jiné podmínky než ďáblové. Oni mají moc, poslouchají je všechny mocenské struktury a mohou proti nám zasahovat z pozice síly. Jejich nevýhodou je, že je od obyčejných lidí rozeznáme na dálku, kdežto oni nás ne.«

»Pro ty obyčejné lidi jsme ale teroristé,« vzdychla si.

»Všichni snad oficiální propagandě nevěří.«

»Všichni snad ne,« připustila Adélka. »Přinejmenším v Čechách na nás nekoukají skrz prsty, ale uvidíme jinde.«

»Všude žijí lidé,« utěšoval ji.

Pepek Adélku vybavil vědomostmi, ačkoliv jich sám tolik neměl. Byly to vlastně jeho dávné vzpomínky, naštěstí díky andělské paměti přesnější, než Adélka čekala. Byla vděčná za každou maličkost, proto jí předal i takové vzpomínky, kterými se jinak moc nechlubil.

Kdysi spolu s Víťou podnikali tajné výlety a už tenkrát narazili na místní darebáky. Ti je omylem odhadli jako snadnou kořist, netušíce, co z toho bude. Pravda, Pepek s Víťou byli oblečení lépe než zdejší průměr a nevypadali na rváče, ale když jim zastoupili cestu tři kluci o hlavu větší a chtěli po nich peníze, nastalo oboustranné překvapení. Pepek a Víťa nemohli chvíli uvěřit, že to ti tři myslí vážně, jenže oba prošli dětským domovem, aby se podobných pochyb včas zbavili. Pak se situace otočila a svým očím nemohli uvěřit ti tři habáni.

Prvním šokem pro ně asi bylo, jak bleskově se vzhled těch dvou svátečně nažehlených mazánků změnil. Rázem z nich byli dva černě oblečení chlapíci, kteří s nimi neuvěřitelným způsobem zatočili. Ti tři nejprve odlétli deset metrů stranou a zastavili se až o drátěný plot. Pletivo náraz vydrželo, i když se hodně prohnulo. Tím to ale neskončilo. Loupežníci zůstali na plotě viset jako přilepení, nemohli se pohnout, nemohli od kovového pletiva odtrhnout ruku ani nohu. Naprosto bezmocně a s čím dál větší hrůzou sledovali, jak se k nim blíží dvě černé, teď už zlověstně vyhlížející postavy.

Učedníci andělů ale nemohli ubližovat bezbranným, jak se oba mezi sebou telepaticky

rychle shodli. Jen Peppek tvrdil, že si ti tři začali a chtěli je opravdu oloupit, takže jim to bez trestu projít nesmí. Vít'a ho jen chabě mírnil, že jsou už tak k smrti vyděšení.

»Příště si lépe rozmyslete zkřížit cestu *černým andělům!*« pohrozil jim tedy Peppek.

V těch třech to vyvolalo další vlnu hrůzy. Černí *andělé* totiž vůbec neotevřeli ústa, jen si bez jediného gesta své bezmocné protivníky prohlíželi. Slova vyvstávala v hlavách sama od sebe a vzbuzovala ještě větší hrůzu z neznáma.

Když se pak černé postavy otočily, aby bez křídel a jakéhokoli létacího aparátu vzlétly a zmizely přes hranu nejbližší střechy a ti tři konečně odpadli od plotu, vzchopili se a dali se na útěk. Bylo to zbytečné, nikdo už o ně nejevil zájem.

Druhé podobné setkání o týden později ale dopadlo ještě hůř. A mohl za to Peppek. Pro Učedníky andělů bylo přirozené přeletět dvacetipatrový dům, snést se střemhlav dolů a pád těsně nad asfaltem ulice plavně vybrat, zatímco pro běžné smrtelníky byl nebezpečný i pád ze třetího patra. Kluci si to včas neuvědomili a neštěstí bylo hotovo.

Nemálo k tomu přispělo, že narazili na tytéž tři habány jako prve. Pepka rozlítilo, že je ani důrazná výstraha nenapravila, zvedl je očima do výšky pouličních luceren a nechal je volným pádem dopadnout. Rozumnější Vít'a jejich pád očima přibrzdil, když si uvědomil, co jim hrozí, ale začal brzdit pozdě, takže následky úplně neodvrátil a ti tři zůstali ležet na asfaltu v krvi.

»Poslyš, tohle už nebylo spravedlivé!« obořil se Vít'a telepaticky na Pepka.

Peppek to uznal, Vít'a měl pravdu. Jenže ani jeden teď nevěděl, jak z té kaše ven.

Situaci ještě víc zkomplikovala sestra těch tří, která se k nim vrhla a podle Vít'i měla na rozhořčení i na výčitky nárok. Snad by se do nich pustila i pěstmi, ale na to si přece jen netroufla. Alespoň jim tedy vynadala, co se do nich vešlo.

Vít'a s Pepkem byli i tak zděšení, co provedli. Až Pepka napadlo vzít zraněné i s jejich sestrou do sousedního světa Mrzoutů a tajně je tam vyléčit. Samozřejmě tím porušili další zákazy, ale Peppek mínil, že už je to jedno, průšvih bude v každém případě, pokud to na ně praskne, ale takhle mají naději, že jim přiznají polehčující okolnosti.

»Nebylo to dobré, ale prošlo nám to,« skončil Peppek s provinilým úsměvem.

»Uzdravili jste je aspoň?« zajímala se.

»To ano, dokonce velice rychle,« přikývl Peppek. »Navíc jsme je tam zbavili závislosti na heroinu, kvůli které nás podvkrát přepadli. Mohli nám děkovat, člověk v takovém stavu dělá někdy i horší vylomeniny než ti tři.«

»A děkovali?« usmála se Adélka.

»Samozřejmě že ne,« odfrkl si Peppek. »Koukali co nejrychleji zmizet, rošťáci. Tajné výlety jsme tím nadobro zabalili, ani nevím, jestli se k tomu heroinu nevrátili, ale na jejich sledování jsme už vážně neměli ani pomyslení.«

Adélka tím získala představu o nejbližším okolí jednoho teleportu, kudy by se mohla dostat na místo. Okolí na Zemi nebylo zrovna luxusní, ale i nepříliš příjemná představa byla lepší než se tam objevit úplně naslepo.

»Až si tam najdete vhodný koutek, projdi branou k Chétezům na Okifeiu. Mám s nimi úmluvu, že nám dovolí postavit si tam tlakovou přestupní stanici. Samozřejmě jen když tam bude v Okifeii pusto, nemůžeme po nich chtít, aby se kvůli nám omezovali. Naše tlakové stanice jim ale většinou nevadí.«

»Já vím,« přikývla. »To je nutné, aby se na Zemi nedalo zjistit otevření brány.«

»Jedno otevření nestihnou zaměřit, ale pravidelné otevírání brány na stejném místě už by vystihli,« varoval ji.

Litoval jen, že ho doktorky ještě na Zem nepustí.

»Mít doma lékařky může být výhodné,« přiznal. »Ale ony tu péči obvykle přehánějí. Zatím tam dobře poříd', třeba se tam brzy setkáme.«

»Zatím se koukej uzdravit!« přála mu.

První kroky po cizím městě jsou vždycky plné napjatého očekávání. Jaké to tu bude? A co zdejší lidé? Dá se s nimi vyjít po dobrém?

Adélka s Wiraem se vynořily v místě, které znaly z Pepkových vzpomínek. Ačkoliv od té doby uteklo pěkných pár let, nic se tu nezměnilo. Adélka si ulehčeně oddychla. Mohla by se považovat za znalkyňu místních poměrů, ale vyhráno ještě neměly. Wiraem na tom byla hůř. Zнала jen místopis, o lidech toho moc nevěděla.

Potřebovaly se teď rychle zorientovat. Kolem nich bylo neznámé město, ze kterého znaly jen pár nejbližších ulic a to ještě z Pepkových vzpomínek. Moc se toho tu nezměnilo, domy tu měly pořád stejně otlučené cihlové zdi, Adélka očekávala, že se nezmění ani lidé. Mohly by narazit na tytéž grázličky, jako tenkrát kluci, jen by byli starší a nebezpečnější.

Vynořily se ve špinavém průchodu, naštěstí byl liduprázdný a nikdo je při procházení branou neviděl. Bez problémů vyšly až na pustou ulici, nikde človíčka. Zdejší čtvrť zřejmě byla klidnější, ale Adélce tlouklo srdce napětím a bála se, že si toho někdo všimne. Naštěstí tu lidí chodilo málo a ulicí nejezdila ani auta, nikdo si jich nevšímal. Postupně se uklidnily, zavěsily se do sebe, kráčely po ulici jako na procházce a zvědavě se kolem sebe rozhlížely. Na rozdíl od Oázy tu bylo odpoledne, ale davy lidí pospíchajících z práce se neobjevovaly. Asi tu bydlelo jen málo zaměstnaných lidí. Ani Pepek se tu přece nesetkal s hustými davy.

»Hej!« ozvalo se za nimi. »Hledáte něco?«

Ohlédly se obě, ale nikoho neviděly. Až po chvilce marného rozhlížení obrátila Wiraem Adélčinu pozornost nahoru. Z balkonu ve výšce druhého patra na ně volal starší prošedivělý pán. Seděl na invalidním vozičku a zřejmě se jen tak vyhříval na slunci, ale byl tady první, kdo si jich vůbec všiml. Adélka se na něho pozorně zadívala, ale červený svit ďábelských pomocníků kolem něho neobjevila a to ji trochu uklidnilo. Nebylo to spolehlivé, ďáblové dělali v označování svých pomocníků všelijaké výjimky, ale neočekávala by, že by jim sloužil i tenhle starý invalida.

»Ano, hledáme podnájem!« rozpomněla se rychle na své znalosti americké angličtiny, kterou je nedávno vybavila Yazatap.

»Tak to jděte raději o dva bloky dál, tam mají lesby nějaké komunitní centrum,« radil jim invalida. »Budete tam mít větší šanci.«

Volal to na ně tak neutrálním tónem, že Adélka nerozeznala, jestli jim opravdu fandí, nebo si z nich jen utahuje.

»Nejsme lesby,« opravila ho uraženě.

»Tak to budete mít větší smůlu,« pokrčil pán rameny.

»Myslíte?« opáčila Adélka.

»Jistě,« přikývl. »Být lesby, měly byste to jednodušší, ty spolu drží víc. Takhle budete hledat podnájem hodně dlouho.«

»Vy o žádném volném nevíte?« zkusila na něho udělat prosebný kukuč Adélka.

»U mě nic takového nehledejte,« vrtěl rozhodně hlavou. »Jsem vděčný synovi, že mě u sebe nechává bydlet, ačkoliv sám nemá v bytě místa nazbyt. Ve zdejších domech ani velké byty nejsou, tady se vždycky stavělo levně. Za podnájemem musíte jít jinam.«

»Nevíte o něčem takovém v okolí?«

»Nevím,« zavrčel na ně. »Teď je tu moc cizinců, jeden už se v tom nevyzná. Ale jestli to chcete slyšet upřímně, ani bych vám to tady nedoporučoval.«

»Nemůžete nám aspoň trochu poradit?« nasadila znovu Adélka prosebnou tvář.

»Jo, můžu,« přikývl. »Mazejte co nejdál z týchle čtvrti, než se vám něco nepříjemného přihodí! Jestli nejste ani lesby ani kurvy, nečeká na vás tady vůbec nic dobrého.«

»Nevíte aspoň o lepším místě?« namítla Adélka.

»To máte smůlu, nevím,« připustil neochotně. »Ale to nerozhoduje, všude jinde to bude lepší než tady. Otočte se, nebo odsud vycouvejte, ale čím dřív, tím líp!«

»Moc jste nás teda nepotěšil,« řekla zklamaně Adélka.

»Tady vás nepotěší nikdo,« ujistil je. »Leda by vás chtěl někdo *těšit* soukromě někde v průchodu, ale to by vám vadilo, jestli na to nejste.«

»My se nebojíme, jsme přece dvě,« holedbala se Adélka.

»Abyste se nedivily!« varoval je chlap. »I šerifové si sem troufají jen když jsou aspoň tři, a to mají bouchačky nabitě a v rozepnutých pouzdrech, aby je stihli tasit. V naší čtvrti se nikdo s nikým nemazlí, odedávna je tím pověstná.«

»Tak se mi zdá, že jsme nechtěně zabloudily na špatné místo,« začala Adélka opatrně vysvětlovat Wirael. »Asi bychom se měly vypravit jinam.«

»To si tedy pište!« stvrdil jim to chlap. »Nechcete raději zavolat taxík? Znáám telefon na několik maníků, co se sem nebojí jezdit...«

»Děkujeme za ochotu,« zavrtěla hlavou Adélka. »My se opravdu nebojíme. V Pekle to bylo jistě horší, vid', Wirael?«

Wirael jen mlčky přikývla, ale chlap se rozesmál.

»V pekle, říkáš?« kuckal se smíchy. »Vy už jste taky někdy slyšely o pekle?«

»Nejen slyšely, tady kamarádka tam dokonce byla,« uváděla to hned na pravou míru Adélka. »Já jsem tam jen jedním očkem nahlédla a už mě hnali.«

»Holky hloupé!« odfrkl si chlap. »Nesedět tady na tomhle kočáru, šel bych vás raději vyprovodit, ale už pěkných pár let máte smůlu.«

»Třeba ne. Opravdu byste nás vyprovodil, kdybyste nemusel sedět na tom vozejků?« napadlo Adélku. »A co kdybychom vám z toho vozejků pomohly?«

»Máš to ale nápady!« usmál se. »Myslíš, že na tom sedím z vlastního plezíru?«

»To jistě ne,« souhlasila s ním. »Ale dalo by se to změnit.«

»Kdyby to šlo, neseděl bych tu a nesledoval bych, jak si dvě mladý holky v naší čtvrti hrozně hloupě koledují o něco nepříjemného!«

»Beru vás za slovo!« řekla Adélka a rychle se rozhlédla. Ulice byla prázdná, nikoho poblíž neviděla, nejbližší chodci byli až takových sto metrů dál, snad by to šlo...

»Přidržte se pořádně toho vozejků, sundáme vás k nám dolů,« zavolala nahoru.

»Máte vy to ale...« začal, ale nedokončil a křečovitě se oběma rukama zachytil opěrek. Vozík se s ním zvedl do výšky, pomalu se přehoupl přes zábradlí a pak, jako kdyby visel na neviditelném laně jeřábu, snesl se dolů na chodník.

»Umíš dávat sílu?« zeptala se Adélka Wirael zbytečně. Ta to musela umět od začátku, jinak by nemohla dělat bažinačku. Ďáblice němě přikývla, postavily se tedy do pravého úhlu s invalidou ve vrcholu a než se stačil vzpamatovat, poslaly na něho vesmírnou sílu.

»Co... co to bylo?« vypravil ze sebe konečně.

»To teprve bude,« odkázala ho Adélka na později. »Ani zázraky neúčinkují okamžitě, za chvíli uvidíte sám. Říkal jste ale, že byste nás rád někam vyprovodil.«

»To jsem říkal,« připustil zaraženě. »Ale taky jsem říkal, nesedět tady na tomhle...«

»Na to taky dojde a řekla bych, že brzy,« mávla rukou. »Neřeknete nám zatím, jak se jmenujete? Mně říkají Adélka a tohle je Wirael. Kam byste nás doprovodil?«

»Holky... co jste vlastně vy dvě zač?« zeptal se jich místo odpovědi.

»Vidíte nás snad dobře, ne?« dobírala si ho trochu Adélka. »Dvě holky, co tu hledají podnájem.«

»To by mě nevyvedlo z míry,« vrtěl hlavou. »Ale pravé čarodějky jsem na vlastní oči ještě neviděl. A hned dvě najednou! Jak jste to vlastně dokázaly?«

»Jaképak čarodějky!« protestovala hned Adélka. »Gravitace přece nejsou žádné čáry, ale čistá věda.«

»Jste ale první, které jsem viděl, že by něco takového dokázaly,« trval na svém.

»To je možné. Není to ještě všeobecně známé,« připustila Adélka.

»Jste z nějakého tajného armádního výzkumu?«

»Proč z armádního?« zaškaredila se Adélka.

»Kdo jiný si může takový výzkum dovolit? Snad jen armáda má na to peníze, ne?«

»Vážně si to myslíte?« uculovala se na něho Adélka. »Kdepak armáda! Nikdy jsem s ní neměla nic společného... když si odmyslím, že jsem kdysi jako všichni platila daně.«

»To je divné,« vrtěl hlavou. »Aby se něco významného šustlo bez armády? To se mi vážně nezdá. Ostatně, i kdybyste byly z nějaké univerzity, armáda vám to ve věci vyššího národního zájmu brzy sebere, pokud se tak už nestalo.«

»Žádná armáda nám nic nesebere,« ujistila ho Adélka. »Neřekl jste nám ale, jak vás máme nazývat. Snad se za své jméno nestydíte?«

»Ach, promiňte,« zamrzl se na sebe. »William Krolikowski, krátce Bill.«

»To zní docela polsky,« konstatovala Adélka. »Neměl jste nějaké polské předky?«

»Měl,« přikývl. »Dědeček Czeslaw sem zabrousil dávno před první světovou válkou, jistě znáte to hledání lepšího života. Ale už čtvrtá generace nás Krolikowskich žije zde.«

»Príma,« řekla Adélka. »Wirael, pomůžeš mi pana Williama postavit na nohy?«

»Co blázníte, holky?« protestoval invalida. »To by byl zázrak a ty se dneska nedějí.«

»Nebud'te si tím tak jistý!« napomenula ho Adélka, ale další domluvu s Wirael vedla skrytě telepaticky, aby jim nerozuměl. Popadly invalidu každá z jedné strany a zkusily ho postavit, což se jim k jeho nevýslovnému údivu podařilo. Měly k tomu sice antigravitaci a zvedaly ho víc očima než rukama, ale na konci jejich snažení stál na vlastních nohou před vozíčkem, ačkoliv tomu sám nemohl ani uvěřit.

»Tak pane Krolikowski, zkusíme si pár krůčků!« povzbuzovala ho Adélka. »Zpočátku byste měl ten vozík tlačit před sebou, než vás začnou nohy doopravdy poslouchat a budete se na ně moci spolehnout, ale pozítří můžete zkusit první skoky.«

»Myslíte, že to půjde? Ale ono to jde..!« nevycházel invalida z údivu. »Holky, vy snad vážně umíte dělat zázraky!«

»To je naše běžná pracovní metoda,« usmála se na něho Adélka.

»To byste musely být andělé!« rozplýval se pan William.

»Ani tím bych si na vašem místě moc jistá nebyla,« mrkla Adélka po očku na d'áblici Wirael, ale ta dělala, že si ničeho nevšimla.

»Co jste tedy zač?«

»To už přece víte,« udělala Adélka trpitelský výraz. »Dvě holky, které marně hledají trochu slušný podnájem.«

»Odkud jste ale přišly?« zpovídal je dál.

»To byste nám určitě neuvěřil,« usmála se Adélka.

»Vy mi připadáte docela evropsky,« zkusil hádat. »Zato vaše nemluvná kamarádka je odněkud z jihu, hádal bych na Jižní Ameriku. Nebo Španělsko a tak... nebo je snad Italka?«

»Samá voda, jen u mě jste se strefil,« povzbudila ho Adélka. »Jsem opravdu z Evropy. Jako Polák byste byl naším sousedem.«

»Na Rusku nevypadáte...« uvažoval. »A na Němku máte moc měkkou výslovnost.«

»Máte postřeh, ale Poláci mají sousedů s měkkou výslovností víc,« usmála se na něho.

»Nebudu vás trápit vylučovací metodou, jsem z Čech.«

»Tedy skoro krajanka!« zajásal.

»Skoro,« přikývla. »Ale o kamarádce to raději nehádejte, uhodnout prostě nemůžete, je to pro vás příliš exotické. A ani to nezkoušejte vyzvědět, stejně vám to neřekneme.«

»No dobrá, budu vaše tajemství respektovat,« ustoupil. »Poslyšte, když už jste tady, co kdybyste zkusily štěstí v Útulku Křesťanské Nadace? Sousední čtvrť je přece jen o malý stupínek přijatelnější než naše, není to daleko a měli by tam pro vás větší pochopení. Není to sice podnájem a přístřeší by vám mohli poskytnout jen na půl roku, v nouzi na rok, ale za tu dobu byste si mohly sehnat něco lepšího, tam by to snad šlo...«

»Vidíte!« řekla Adélka. »A pak že nám nemůžete poradit!«

»Není to ale v naší čtvrti,« připomněl jí jemně.
»Netrváme na přesném určení, kde to musí být,« ujistila ho. »Půjdete tam s námi? Vaše nohy teď potřebují hodně cvičit, aby naše snažení nebylo zbytečné.«
»Slíbil jsem vám to přece,« potvrdil znovu. »Zkusíme tedy jít...«
Vykročil trochu nejistě, zázrak byl už to, že kráčel po svých. Musel se stále přidržovat vozíku, ale jeho pomalé šourání pozvolna získávalo na pravidelnosti.
»Když nám to ukážete, doprovodíme vás ještě zpátky,« slíbila mu Adélka.
»To by tak hrálo, abyste se kvůli mně vracely!« odmítl prudce. »V naší čtvrti není pro vás zdravé povětrí, pochopte to už konečně.«
»My to chápeme,« řekla o poznání vážněji. »Ale vy tu přece žijete natrvalo, ne?«
»Ano, ale na mně si nikdo nic nevezme,« vzdychl si. »I kdybych neseděl na vozíčku, co si kdo vezme na starém chlapovi bez peněz? Nechci ani vědět, kolik babek u sebe nosíte, ale i kdybyste neměly ani dolar, někomu by mohlo stačit, že jste mladé holky.«
»Myslíte, že by nás chtěl někdo přepadnout?« řekla to naplno Adélka.
»Třeba,« přikývl.
»To bych nikomu neradila zkoušet,« odvětila sebevědomě Adélka. »Wirael je bývalá výsadkářka a dodnes nic nezapomněla. Já jsem u armády nebyla, ale jsem taky od rány.«
»Však by vás sebevědomí přešlo, jít opravdu do tuhého,« politoval ji.
»Nebo ne,« trvala na svém umíněně.
»V tom se zřejmě neshodneme, ale nepřál bych vám to,« pokrčil rameny.
Adélka si ale, jako správná žena, nemohla odpustit poslední slovo.
»Taky bych to nikomu nepřála,« řekla.

Nadace a věstkyně

Ušli spolu asi tři sta metrů, přešli pár křižovatek a na jedné odbočili. Domy tu změnily ráz, zdálo se, že nejsou tak staré. Přinejmenším měly čistší fasády.

»Už jsme tu,« ujišťoval je pan William, když dorazili před dům s černobílým nápisem, hlásajícím hrdě, že zde sídlí Útulek Křesťanské Nadace.

»Půjdu s vámi, troufám si tvrdit, že se domluvím lépe než vy,« nabídl se jim.

Nechaly ho tedy jednat podle jeho mínění. Zavedl je do chodby, kde na lavicích podél stěn posedávalo několik postav, Adélkou odhadnutých na bezdomovce. William, tlačící svůj invalidní vozíček, jako by sem patřil, ale všichni zvedli hlavy, když viděli dvě mladé dívky. Vypadaly sice jako jeho doprovod, ale ani pak se sem moc nehodily.

Za okénkem na konci chodby seděla typická úřednice. Jen se na pana Williama okem podívala, hned nevlídně zavrčela, aby si vzal číslo ze strojku u dveří a počkal jako všichni, až ho sama zavolá. Nezbylo jim než ji poslechnout. Čekajících ale postupně ubývalo, takže se nakonec dostalo i na ně. Za nimi už nikdo další nepřišel, zbyli jako poslední.

William se pokusil s babou za přepážkou jednat, ale brzy se ukázalo, že to nebude mít jednoduché. Jeho úsilí ztroskotalo na tom, že dívky neměly platná čísla sociálního pojištění. Podle úřednice to byla fatální chyba.

»Platné číslo nemají jen nelegální přistěhovalci a těm ani Křesťanská Nadace pomáhat nesmí. Měla bych je správně nahlásit na policii, tam už by věděli, co s nimi.«

»Podívejte se, paní, já přece také nenosím pořad kartičku sociálního pojištění,« snažil se ji přesvědčit.

»Znáte snad své číslo z paměti?« zeptala se ho úřednice.

»Jistě,« přikývl pan William a nadiktoval jí je. Úřednice se obrátila k obrazovce svého počítače, ale hned se zase otočila k němu.

»Vidíte!« řekla vítězně. »Podle databáze jste skutečně pan William Krolikowski, to se dá snadno ověřit. Je tam ale uvedené, že bydlíte u syna, jste sociálně zajištěný a nemůžeme pro vás také nic dělat. Leda kdyby vás syn vyhodil z bytu, ale to by muselo projít policejním protokolem a až potom byste byl náš člověk.«

»Nejde o mě,« opáčil. »To číslo používám už desítky let a pamatuji si je. Holky jsou ale mladé a zapoměly je, to se přece stává.«

»Ať si dojdou do své pojišťovny,« navrhla úřednice. »Ať jim vystaví duplikát kartičky nebo jim aspoň sdělí jejich číslo, já už si to ověřím. Bez toho ale s nimi jednat nesmím.«

»Vždycky jsem si myslel, že křesťanské organizace nemohou už z principu odmítnout pomoc lidem v nouzi,« vzdychl si pan William.

Úřednice se tím ale oblomit nedala, jednání s ní se nepříjemně podobalo házení hrachu na zeď a jediný ústupek, který jim přislíbila, spočíval v tom, že nebude hned volat policii. Adélce se zdálo, že ani to nebude z dobré vůle. Spíš se sama úřednice nechtěla obtěžovat případnou svědeckou výpovědí.

»Nemá to cenu,« obrátila se na pana Williama směrovaně telepaticky, takže to vnímal jen on. »Půjdem raději jinam.«

Podíval se na ni udiveně, ale další jednání vzdal a všichni tři se obrátili k východu. Za nimi se ozvalo hlučné zaklapnutí přepážkového okénka, úřednice dnes zřejmě končila.

»Poslyš, co to zase bylo?« podíval se na Adélku, když vyšli na ulici. »Cos' to měla za podivný hlas?«

»Myslíte tohle?« odvětila mu telepaticky. »To je normální telepatie, my Češi jsme si už na ni dost zvykli.«

»Na telepatii?« opakoval nedůvěřivě. »Vy ovládáte tyhle... paranormální jevy?«

»Pro nás to nic nenormálního není,« ujistila ho.

»Ovšem,« přikývl. »Pro vás ne... nechcete jít raději za věštkyní? Bydlí kousek cesty odtud a mohla by mít pro vás větší pochopení.«

»Myslíte?« usmála se Adélka. »Nebude v nás vidět konkurenci? Aby to nebyla jenom další ztráta času.«

»I kdyby byla, stojí to aspoň za pokus,« pokrčil rameny pan William.

Poslechly ho tedy a vedl je další dlouhou ulicí. Kráčel už skoro normálně a o invalidní vozík se neopíral, spíš jej tlačil jako nákupní vozík v supermarketu, ale Wirael tvrdila, že by za dva až tři dny potřeboval na povzbuzení regenerace ještě jednu dávku.

Vchod, kde měla bydlet *Kartářka a Věštkyně Madame Trenchant*, byl skromnější než vchod Křesťanské Nadace, také cedule nad ním byla menší. William musel po schodech vozík nést, ale zvládl to a pak už stiskl ozdobný mosazný knoflík zvonku.

Dveře se otevřely samy, to měla Madame Trenchant zaříděné dobře. Vstoupili do úzké tmavé chodby, která je zavedla do její věštecké rezidence. Přivítala je starší dáma oblečená do fialových šatů s krajkami, profesionálně se na ně usmála a pokynula jim, aby se posadili. Pan William pustil obě dívky před sebe a posadil se až do posledního křesla, takže nejbliž k madame seděla Adélka.

»Co vás ke mně přivádí?« zašvitořila. »Nu co, jako věštkyně bych to měla vědět i bez vašeho sdělení...«

»Přivedl jsem vám, madame, tyto dívky, protože mají paranormální schopnosti,« ujal se slova pan William, aby ji zarazil. Zřejmě sám jejím schopnostem moc nevěřil.

»Paranormální schopnosti?« zarazila se madame. »Nemohly byste mi něco předvést?«

»Beze všeho,« řekla Adélka a natáhla před sebe ruku dlaní vzhůru. Z dlaně jí vytryskl jasný plamínek a ozářil celou místnost. V nastalém tichu bylo slyšet jen slabé syčení.

Madame Trenchant se zarazila. Pak se nahnula dopředu, aby si to prohlédla. Plamínek se zatřásl, když Adélka vydechla, ale hned se zase uklidnil.

»Jak to děláš?« zeptala se jí po chvílce Madame.

»To je exotermická rekombinace iontů,« odpověděla jí Adélka ochotně. »Nad dlaní se mi vzduch silně ionizuje, ionty jsou lehčí, stoupají vzhůru a přitom se rekombinují.

»Dobře, ale čím to děláš?« chtěla vědět Madame. »Máš na to nějaký trik, ne?«

»Dělám to jen tak,« řekla Adélka. »Prohlédněte si to zblízka a uvidíte, že to žádný trik není. Není to plamen, vzniklý hořením, ale projevuje se to podobně.«

»Není to pravý plamen?« ujist'ovala se Madame.

»Ionty u mě nevznikají oxidací, ale rezonančním štěpením,« vysvětlovala jí to Adélka ochotně. »Pak už se chovají, dalo by se říci, normálně. Některé se přitom sestaví do jiných molekul než byly předtím, vzniká přitom menší množství rajského plynu a ozónu, což byste poznala po vůni, kdybych to udržovala dlouho nebo zesílila intenzitu rezonančního štěpení.«

»Počkej, počkej!« zarazila ji Madame. »Vysvětluješ mi to moc vědecky.«

»Jinak to neumím,« pokrčila Adélka omluvně rameny.

»Jak to ale doopravdy děláš?« zajímala se Madame. »Musíš se na to zřejmě soustředit, jinak by to snad nešlo, ne?«

»Takhle nablízko to ani velké soustředění nevyžaduje,« usmála se Adélka. »Trochu víc pozornosti potřebuji na dálku. Smím vám zapálit támhle tu svíčku?«

Ukázala na ozdobný sedmiramenný svícen, stojící v rohu místnosti.

»Podám vám ji,« zvedala se hned Madame, ale Adélka byla rychlejší.

»Nemusíte,« zarazila ji. »Už hoří.«

Prostřední svíčka skutečně vzplála a hořela.

»To děláš nějakým laserem?« podezírala ji Madam.

»Copak nějaký mám?« opáčila Adélka. »Laseru byste si určitě všimla. Kdyby měl sílu zapalovat, byl by to strašný záblesk, ale nic takového tu přece nebylo.«

»Když ne laserem, jak to tedy děláš?«

»Očima,« řekla Adélka. »Ale umím ten plamen i uhasit, takhle!«
Svíčka poslušně zhasla, jen tenký pramínek dýmu ještě chvíli stoupal z knotu.
»Zajímavé,« kývla uznale Madam. »Nevidět to na vlastní oči, neuvěřím tomu.«
»Zrovna vy byste ale na takové věci věřit měla!« pokárala ji Adélka.
»Já na ně věřím,« ohradila se Madam. »Jinak bych nemohla provozovat živnost.«
»My na zázraky věřit musíme, protože je děláme,« usmála se na ni Adélka. »Ale zato se snažíme odlišovat zázraky od nemožností.«
»To je snad skoro totéž!« podotkl pan William.
»Není,« opravila ho Adélka. »Zázrak může využívat třeba málo známý, ale z principu možný jev. Nemožné je to, co je opravdu nemožné.«
»Tomu bych rozuměl,« přikývl pan William. »Zázračné vyléčení je tedy možné, dnes jsem to ostatně sám zažil. Když už je ale člověk po smrti, je další léčení nemožné, že?«
»I kříšení mrtvých patří mezi zázraky,« podotkla tišším hlasem Adélka. »Tak to přece stojí i v Bibli, vy to neznáte?«
»Dobře,« ustoupil trochu. »Bůh může všechno, pro něho není nemožné nic.«
»Kříšení mrtvých jsem viděla zrovna nedávno a kdyby to bylo nutné, můžeme se toho zázraku účastnit i my dvě,« pokračovala potichu Adélka.
»Ale no tak!« okřikla ji Madame pohoršeně. »To už hraničí s rouháním!«
»To není rouhání, my to skutečně umíme,« přikývla vážně Wirael. »Nesmíme to dělat bez opravdu pádného důvodu, ani když nám někdo před očima zemře, ale úplně vyloučené to není a občas to dělat smíme.«
»Kdo je to - vy?« zeptala se jí znenadání Madame.
»Myslela jsem si, že to jako jasnovidka víte!« udělala na ni Adélka nevinný obličej.
»To si jen pletete pojmy,« odušila klidně Madame. »Nejsem jasnovidka, abych viděla do současných věcí. Jsem věštkyně a vidím dopředu. Nemusím nutně vědět, co jste vy dvě zač, ačkoliv mně samotné připadáte opravdu zajímavé, zvláště ty, děvenko.«
»No dobře,« uznala to naoko Adélka. »Když tedy vidíte do budoucnosti, mohla byste nám zjistit, jestli někde poblíž najdeme v dohledné době podnájem?«
»Ale děvenko!« napomenula ji Madame. »Kvůli takové hlouposti jdete za mnou? Spíš bych čekala, že vás bude zajímat, kdy se vdáte a koho si vezmete...«
»Podnájem není taková hloupost, jak si myslíte,« ujistila ji Adélka. »Při té příležitosti byste určitě zjistila, jestli nás dvě zítra nesrazí auto, nebo na nás nepadne cihla.«
»To vypadá rozumněji,« souhlasila Madame. »Musím vás ale upozornit na omezení, které máme pro změnu my. Ani vy přece nesmíte křísit mrtvé, kdy vás napadne. My zase nesmíme porušovat kauzalitu tím, že sdělíme zákazníkům takové podrobnosti, aby se mohl vyhýbat osudu. Když vám tedy sdělím, kdy zemřete, nesmím už uvést místo a způsob smrti a naopak, když vám řeknu, jak se to stane, nedozvíte se ode mě kdy to bude a rozhodně vám neřeknu, na kterém konkrétním místě by to mělo být.«
»Proto se vás na to ani neptám,« přikývla Adélka. »Zajímá mě jen ten podnájem. Tím přece vaši kauzalitu neporušíte.«
»Udivuješ mě, děvenko,« uznale kývla Madame. »Ale trochu vás obě zklamou, moc se toho nedozvíte. Podnájem seženete, ale nebude to časově příliš vzdálené. Mám totiž volný pokoj a vím, že moji nabídku neodmítnete.«
Adélka se na Madame podívala udiveně.
»To jste nás tedy dostala,« řekla po krátkém zaváhání. »To by nás mohlo srazit auto třeba už zítra.«
»Chtěly jste ale vědět jen ten podnájem,« usmála se vítězně Madame.
»Někdy je lépe nevědět příliš mnoho,« spokojila se s tím Adélka.
»Na podnájem se dohodneme,« řekla Madame. »Obvyklá taxa za věštbu ale u mě dělá dvacet babek.«

»Jsou vaše,« usmála se na ni Adélka a vytáhla z nenápadné ledvinky dolary, kterými ji vybavili v Oáze. Měla samé desetidolarovky, takže jí odpočítání netrvalo ani vteřinu.

»To ale nebylo nájemné,« upozornila Adélku Madame.

»To vím, na tom jsme se ještě nedohodly,« souhlasila Adélka. »Jen doufám, že po nás nebudete požadovat nájem jako za apartmá na Manhattanu.«

»Bez obav,« podotkla Madame. »Nedovolím si narušovat kauzalitu ani nepřijatelnými podmínkami. Nájem v naší čtvrti se s Manhattanem rozhodně srovnávat nedají. Navíc budu sama ráda, když budete bydlet u mě. Třeba se od vás něčemu přiučím.«

»Vidíte?« řekl radostně i pan William. »Neříkal jsem, že to nebude takový problém?«

»Vy se u nás zastavíte příští týden,« odpověděla mu místo Adélky Wirael. »Dostanete ještě jednu dávku síly, ta dnešní by nemusela stačit.«

»Když to říkáte vy, přijdu,« zvažněl. »I když zázrak je už to, co se stalo.«

»Zázrak to je,« přikývla Wirael. »Ale kdybyste nepřišel, neměl by dlouhého trvání.«

»Přijdu určitě,« slíbil. »A třeba jen na kus řeči, kdyby vám to nevadilo...«

»Nepůjdete se podívat na pokojík?« vstala Madame na znamení, že seance skončila.

Nikdo nebyl proti a Madame všechny tři zavedla do jednoduše zařízeného pokojíčku. Vypadal opravdu prostě, byly tu jen dvě židle a stoleček, ale Adélce se zdál přijatelný a ani se nepozastavovala nad navrhovanou výší nájemného.

»Koupím vám sem ještě dneska dvě postele, ale bylo by to o dolar denně víc,« navrhla jim Madame.

Adélka to bez mrknutí oka přijala. Udivila tím jen pana Williama, kterého nabídka paní věstkyně očividně zklamala.

»Půjdeme vás ještě doprovodit domů,« obrátila se na něho Adélka.

»Říkal jsem vám snad, že byste neměly tak riskovat...« ohradil se zprudka proti tomu, ale Adélka trvala na svém, takže raději zmlkl. Vycítil, že by si s ním ještě rády promluvily někde o samotě, i kdyby to byla samota na ulici.

Vyšli tedy ven doprovázet pana Williama. Tlačil stále před sebou invalidní vozík, na kterém strávil tolik let, ale už se o něj ani neopíral, nebylo to nutné.

»Za tuhle cenu byste měly jinde podnájem zařízený lépe,« ujišťoval je. »Divím se, jak vám mohla nabízet podnájem bez postelí a účtovat si je navíc.«

»Nám to postačí,« ujišťovala ho Adélka.

»Poslyš, děvče,« obrátil se na ni najednou. »Vážně nejste andělé? Možná bych byl rád, kdybyste byly, ale máte na náš svět příliš naivní pohled. Jako kdybyste opravdu přišly z jiného světa. Před deseti lety bych to považoval za naprostý nesmysl, ale od té doby, co svět obletěly obrázky chobotnicovitých mimozemšťanů, by mě to ani moc nepřekvapilo.«

»Je asi dobře, že vás to nepřekvapí,« usmála se Adélka. »Ale já opravdu pocházím ze Země. Ještě před měsícem jsem byla v Praze a žádnou cestu jsem v plánu neměla.«

»Zřejmě se něco změnilo, že?« nadhodil tázavě.

»Změnilo,« přikývla Adélka. »Teď jsme tady a děkujeme vám za pomoc.«

»Vy mně?« zastavil se údivem. »Já bych měl být vděčný vám, nemyslíte? Mám snad k tomu pádnější důvod!«

»Pomohl jste nám přece,« řekla stručně Wirael.

»Poslyšte,« uvažoval nahlas pan Krolikowski a obrátil se opět na Adélku. »Říkáte, že jste Češka. Věřím vám to, vypadáte slovansky. Vaše kamarádka ale zaručeně Češka není, to se mi nesnažte namluvit. Nedivil bych se, kdyby nebyla ze Země.«

»Nic se vám nesnažíme namlouvat,« řekla Wirael.

»Takže vy vlastně jen doprovázíte mimozemšťanku,« pokračoval William k Adélce.

»Není to úplně přesné,« usmála se na něho. »Jsme kamarádky, krásně se doplňujeme, je nám spolu lépe než by bylo každé zvlášť, takže to není pouhý doprovod. Ale můžete si to myslet, žádný názor vám nebereme.«

»Nejde o můj názor,« řekl. »Líbí se mi vaše... jak bych to řekl... vaše krásně naivní upřímnost. Ale o to jistě nejde. Jste z dálky a jistě tu nejste na výletě.«

»Nejsme,« přikývla vážně Adélka. »Na oficiálním zájezdu bychom byly pohromadě s nějakou skupinou a měly bychom průvodce od cestovní kanceláře.«

»Kdybyste tu chtěly nelegálně pracovat, nepohybovaly byste se v nejhudších čtvrtích jako je naše,« pokračoval za ni. »Tady není práce ani pro starousedlíky. Na prodej drog jste příliš naivní. Lehké holky také nejste, tak co tu vlastně k čertu hledáte?«

»Třeba zrovna ty čerty,« usmála se na něho Adélka nevinně.

»Jak to myslíš?« podíval se na ni vážněji. »Nezlob se na mě, ale při vaší nebetyčné naivitě nejste schopné rozeznat darebáka od poctivce.«

»To ani nepotřebujeme,« ujistila ho Adélka. »Nejsme tu za obchodem, aby nás mohl kdekdo napálit. Až na ten podnájem vlastně nic nepotřebujeme.«

»I s tím podnájemem jste se nechaly napálit,« ujistil ji.

»Myslíte?« usmála se na něho zase tak nevinně, až znejistěl.

»To bych řekl!« nedal se ale úplně zastavit. »Za tak mrňavý kamrlík byste jinde daly polovic a byl by lépe zařízený. Madame vás pěkně natáhla!«

»Myslíte?« opakovala Adélka s naivním úsměvem.

»Vždyť tam pro vás neměla ani postel!«

»Postel by tam asi měla být,« přikývla Adélka. »Bez ní to opravdu nevypadá dobře. Je jen otázka, nač ji budeme potřebovat.«

»Nač je asi potřeba postel?« opáčil. »Snad na spaní, ne?«

»Spát se dá různě,« podotkla neurčitě Adélka. »Spousta lidí spí i jen tak, na zemi.«

»Jistě,« přikývl. »Ale vy dvě na to zrovna nevypadáte.«

»Nevypadáme,« přikývla souhlasně Adélka. »Ale máme konečně pevný bod a to není tak málo, jak se vám zdá.«

»Jakýpak pevný bod?« ztišil trochu hlas. »První šerif vás sebere a pošle zpátky, odkud jste přišly. Kdekdo vás snadno odhalí, když nemáte povinné pojištění. Nesnažte se mi tvrdit, že jste si jen zapomněly doma kartičku, to mě naštěstí napadlo jen z nouze. A nemyslete si, že vám to pokaždé projde tak snadno jako dneska! Každý vám to nezbaští.«

»Od nikoho nebudeme nic víc potřebovat,« ujistila ho.

»A co když nedejbože onemocníte?« vyjel na ni.

»Toho se naštěstí nebojíme,« ujistila ho. »Nemoci nám nehrozí.«

»No... vlastně můžete mít pravdu,« zarazil se. »Ale nejde jen o nemoci.«

»O co ještě jde?« usmívala se na něho pořád nevinně.

»Třeba o peníze,« napadlo ho. »Každá banka vyžaduje od klientů identifikaci, než jim něco vydá.«

»Nejsme jejich klientky,« odrazila ho klidně. »Nikde nic nemáme, žádná banka nám nic vydávat nebude. Takže po nás nemají co vyžadovat.«

»Vy nosíte všechny peníze jen tak, u sebe?« zarazil se. »Co když vás na ulici někdo přepadne a o všechno oloupe?«

»To bych nikomu neradila,« zakabonila se trochu Adélka. »Jestli to někoho napadne, zle dopadne. Jak říkám, Wirael je bývalá výsadkářka.«

»Ale nevypadá na to,« protestoval pan William. »Vypadáte skutečně jako dvě naivní, mladé holky. Možná se dokážete ubránit, ale to takový darebák zjistí až kdyby tvrdě narazil. Což nevypadá zrovna věrohodně, jak se tak na vás dívám.«

»Já jen doufám, že to žádného blázna nenapadne,« řekla Adélka. »Mohl by skončit na vozíčku, jako je ten váš. Neumíme jen léčit, umíme to i naopak.«

»Napsané to ale na čele nemáte,« namítl.

»Cožpak tady musí každý přepadávat jině?« opáčila.

»Každý jistě ne,« vzdychl si. »Ale výjimek je tu víc než je zdrávo. Tak mě napadá, jsi

přece z Prahy. Neslyšela jsi něco o pražském Fantómu?«

»Nevím, co tím myslíte,« zarazila se Adélka.

»Tady byla taková noticka v novinách,« upřesňoval jí ochotně William. »V Evropě se měl po Praze toulat nějaký fantóm. Procházel prý zdmi a pouliční darebáky trestal tak tvrdě, že se čeští gangsteři houfně stěhovali pryč, jak se ho báli. Tady se přitom z legrace říkalo, že by tady muselo být takových fantómů aspoň sto.«

»Aha,« došlo Adélce. »Myslíte Pepka Horáka. Ale ten už po Praze nechodí a darebáky dávno přenechal policii.«

»Moment!« ztuhl pan William. »Snad jste to nevezala vážně, vy naivko?«

»Vzala, proč ne?« přikývla nenuceně Adélka. »Toho fantóma znám osobně. Ale není to tak jednoduché. Aby mohl člověk procházet zdí, musí se změnit v ducha.«

»Chceš mi snad tvrdit, že to není pohádka?«

»Jednoduché to není,« uznala Adélka. »Kluci tomu říkají polarizovaný stav hmoty. Patří to mezi zázraky, jak jim rozumíme my, ale z principu to není nemožné.«

»Ještě řekni, že to umíš taky a budete mě muset křísit!« vyhrkl.

»Proč?« podívala se na něho nevinně. »To je tak těžké pochopit? Pravda je, že jsem to nikdy nezkoušela, ale vím, jak toho dosáhnout. Tady Wirael už dokonce duchem byla.«

»Ano, ale nedobrovolně,« zamračila se trochu Wirael.

»Duchem!« zaúpěl William. »Proboha! Jaké je to být duchem? Taky jste procházela skrz naskrz zdmi?«

»Tam, co jsem byla, žádné zdi nebyly,« řekla Wirael. »Scházeli jsme se v nevysokém kopci, ale museli jsme držet hlídky, aby nás nikdo nepřepadl, dalo se tam bez překážek vlézt ze všech stran. Až na pár letadel, kde se dalo přespat, tam nic nebylo.«

»Pepek tvrdil, že spal ve skále docela spokojeně,« namítla Adélka.

»Pepek měl kliku, že o něm zpočátku nikdo nevěděl,« řekla Wirael. »Praha je výškově členitá, jistě tam našel spoustu úkrytů, ale i pak si oddychl, když přišel na nápad chodit spát do sousedních světů, kam za ním nikdo nemohl.«

»A dost! Nebo se dám k mormonům!« zaúpěl pan William.

Naštěstí už přicházeli k domu, kde bydlel.

»Máte výtah, nebo chodíte po schodech?« zeptala se ho věcně Adélka.

»Máme výtah,« ujistil ji. »Domů už se dostanu. Ale příznám vám, tak ztřeštěné holky jsem ještě neviděl. Doufám, že vám ten smysl pro humor vydrží co nejdéle.«

»Taky doufám,« usmála se Adélka. »Bez humoru by byl svět příliš smutný. Hlavně za námi nezapomeňte do týdne přijít, ještě si s vámi musíme trochu pohrát.«

»Teda,« vzdychl si pan William. »Až se teď probudím a zjistím, že se mi to všechno jen zdálo, bude to hodně nepříjemné probuzení.«

»To by se vám to muselo jen zdát,« řekla Adélka. »Těch pár kilometrů, co jste právě ušel, je snad dost silný důkaz, že se vám to nezdálo.«

»No právě!« vzdychl si ještě. »Trochu mě z toho bolí nohy, takovou únavu jsem léta nezažil. Ale jestli zjistím, že se mi to nezdálo, budu muset uvěřit i na ty duchy. To je přitom ještě absurdnější.«

»Možná ne tak docela,« řekla Adélka.

Než se vrátily, Madame jim skutečně opatřila dvě jednoduché kovové postele. Nebyly nejnovější, podle všeho šlo o nějaký armádní výprodej, ale Adélka prohlásila bez mrknutí oka, že jim to bude stačit.

Z nejbližšího supermarketu, o kterém věděly od pana Williama, si donesly potraviny k večeři. Tak to Adélka aspoň prezentovala paní Trenchant, když zvědavě vyhlédla z okna přímo nad jejich pokojíkem a viděla je přicházet s velkou papírovou taškou.

»Za pouhé tři babky bych vám mohla dělat i večeře,« nabízela jim.

Zdvořile ji odmítly s tím, že možná nebudou chodit domů pravidelně a že jim postačí občas si něco zhltnout.

»Kousek odsud je i McDonald,« řekla Adélka s úsměvem. »Tam je to nejrychlejší.«

»Nejrychlejší neznamená nejzdravější,« odvážila se namítat paní Trenchant, ale už na ně dále nenaléhala, zavřela okno a stáhla žaluzie.

Jakmile dívky v pokojíku osaměly, zamkly dveře a daly se do vybalování nákupu. Ve velké nákupní tašce ale neměly potraviny, jen dvě černé deky. Adélka si stoupla na stoleček a do okenních rámců našroubovala nevelké háčky, na které Wirael zavěsila deky. Výsledkem bylo zatemnění jako za války.

Adélka se ještě jednou přesvědčila, že mají zamčené dveře pokojíku. Pak se uprostřed otevřela modravě svítící brána a obě dívky prošly na druhou stranu, do sousedního vesmíru.

Stály tu na okraji jakéhosi lesíku, stranou asi dvacet metrů od nich byl břeh nevelkého jezírka. Vzlétlo odtud několik vyplašených netopýřích ptáků, ale jinak tu byl klid.

»Máme štěstí,« podotkla Wirael a ukázala na jezírko. »Kdyby nás ubytovala ta ženská z Křesťanské Nadace, bylo by to skoro uprostřed jezera.«

»To by nebyl problém,« pokrčila rameny Adélka. »Chétezové by nic neměli ani proti přechodové kabině, postavené na pilotech.«

Obě poodstoupily stranou a přímo před nimi se objevil vír vloček, který se seskládal do velikého sudu se dveřmi. Tak to vypadalo zvenku a uvnitř byl dojem sudu ještě věrnější. Vlastně to jakýsi sud byl. Dívky vstoupily dovnitř a Adélka opět otevřela hvězdnou bránu, kterou se vrátily do svého čerstvě pronajatého pokojíku.

Uvnitř se pak začaly dít zázraky, nad kterými by Madame Trenchant nejspíš vstávaly všechny vlasy na hlavě. Na strohých postelích vojenského vzhledu se objevily huňaté zelené deky, které je úplně změnily. Na stolku se objevily talíře a misky, plné jídel a nevídaného tropického ovoce. Na nepohodlných dřevěných židlích byly náhle pohodlné polštářky, aby se na nich lépe sedělo.

Adélka uzavřela hvězdnou bránu do světa Okifeia a přerušila tak působení nejbližšího robocentra Chétezů. Pro dnešek už je nepotřebovaly. Obě se pohodlně posadily a pustily se do bohaté večeře.

Špionky

Ráno vstaly už za šera. Místo snídaně si daly zbytky od včerejší bohaté večeře, Adélka pokojík pečlivě zamkla a přitom vysvětlila Wirael, k čemu jsou zámky na dveřích. Spolu pak vyšly na ulici.

V této čtvrti byl i brzy po ránu klid, ale dívky se tu nemínily zdržovat. Jen se dostaly na rušnější ulici, zamávala Adélka na nejbližší taxi a zamířily do centra.

»Kam to bude, slečny?« zakřenil se na ně rozložitý černý řidič širokým úsměvem.

»Někam do centra, ale na klidnější místo,« přála si Adélka.

»Ojoj, to jsou přece protichůdné požadavky!« komentoval to řidič, ale sešlápl plyn, aby se zařadil do proudu aut. Byl to ale profesionál a skutečně brzy zastavil poblíž centra v uličce mezi mrakodrapy. Moc klidné místo tu nebylo, ale Adélka nesmlouvala a zaplatila mu dolary i úsměvem.

»Ať se vám u nás líbí!« přál jim na rozloučenou a Adélce oplatil úsměv, než zabouchl dveře a opět sešlápl plyn.

»Jak poznal, že nejsme zdejší?« kabonila se Wirael.

»Asi jsme se něčím prozradily,« mínila Adélka. »Řekla bych, že zdejším stačí málo, aby to poznali. Třeba požadavek na klidnější místo v centru Manhattanu, to může být stejně absurdní jako zářící tma nebo suchá voda.«

»Budeme se muset lépe naučit zdejší místopis,« souhlasila Wirael. »Ale podívej se, co dělá můj detektor d'áblů!«

»Vidím,« přikývla Adélka a kontrolovala to podle svého. »Musí být všude kolem nás, když se na žádného nedokáží zaměřit. Máme přece nejnovější verze detektoru.«

Nejnovější verze měla být schopná samočinně odlišit a vynechat Wirael, ale tady jim nebyla nic platná. Pepek s Vít'ou je zpočátku testovali na d'áblicích ostrova Oáza, ale pak je museli překalibrovat, aby si d'áblic z Oázy nevšímalý a reagovaly pouze na silnější **yvoro** pozemských d'áblů. Těch ale měli na zkoušky málo a nakonec oba uznali, že to nemusí být spolehlivé. Tady muselo být d'áblů jako naseto. Do dvacetikilometrového okruhu citlivosti jich muselo být jistě přes padesát, menší počet by detektory odlišily.

To ale dívky brzy vyřešily. Stačilo přesunout se mimo střed města, aby se detektory uchytily. Ale i pak se jim z toho trochu točila hlava.

»Odhadla bych jich na nejméně tisícovku,« řekla Wirael zamyšleně, když s Adélkou v jedné pizzerii obědvaly pizzu a usrkávaly džus. Přes den se musely stravovat ve městě, jen večer a ráno si mohly dopřávat zajímavější a chutnější mimozemská jídla.

»Taky se mi zdá, že jich je na nás dvě nějak moc,« přikývla Adélka. »Kryštof říká, že si máme dávat větší pozor a Olda s ním prý také souhlasí.«

»Já vím,« přikývla Wirael. »Haniel a Maskim nám také přejí úspěch, ale pomoci nám nemohou, je to jen na nás.«

Telepatické spojení s přáteli v Oáze jim dodalo novou sílu a z pizzerie vyšly na ulici s novým elánem. Adélka navrhla rozdělit se a pokusit se o zaměření vzdálenosti nejbližších d'áblů trigonometrickou metodou.

»Dobrý nápad,« schválila jí to Wirael.

»To víš,« zářila Adélka. »Ještě před měsícem by mě něco takového ani nenapadlo, ale když jsem s andělskou pamětí získala i nějaké vědomosti, byl by hřích je neuplatnit.«

»Pojem hřích používáme na něco úplně jiného,« podotkla Wirael.

»Vaše definice hřichu se mi ani trochu nezamlouvá,« odsekla Adélka. »Určitě by bylo lepší, kdybyste převzaly naši.«

Wirael ale neprotestovala. Nejspíš s Adélkou souhlasila, ale nebylo jí vhod přiznat to.

Bylo opravdu těžké překládat tefirštinu do pozemských jazyků, raději to řešili pomocí

Ogdurské telepatické pojmořeči, ale jak už to bývá, ani pojmy se občas nesešly. Wirael ale neměla zájem na neshodách. Dohodly se raději, kam která půjde, aby mezi nimi vznikl spočítatelný trojúhelník, vhodný ke zjištění vzdáleností k nejbližším d'áblům.

Adélka proto zamířila ulicí jedním směrem, Wirael opačným. Každá ušla přibližně sto metrů, pak se zastavily a zkusily zaměřit nejbližšího d'ábla. Brzy ale zjistily, že oba směry míří skoro přímo mezi ně.

»Moc jsme se toho nedozvěděly,« posteskla si směrovaně telepaticky Adélka.

»Central Bank...,« podotkla stejně tak neslyšně Wirael a prohlížela si místo, kde se měly zaměřené přímky protínat. »A trochu zdola nahoru, takže se očividně pohybuje někde ve vyšším poschodí. To se dalo čekat.«

»A nemění polohu,« sledovala Adélka pozorně svůj detektor. »Zřejmě není v pohybu, nebo jen málo, nejspíš v rámci jedné kanceláře.«

»Tohle jsme snad čekaly, ne?« odvětila jí Wirael.

»V bankách budou zvlášť dobře chráněni,« pokračovala rozladěně Adélka. »Uvítala bych, kdyby už měli *padla* a zamířili domů. Jenže jim teď nejspíš šichta zrovna začala.«

»Pokud jsou tam jako zaměstnanci,« podotkla Wirael. »Co když jim ta banka patří? Je to vyloučené? Není! Pak by tam mohli rovnou bydlet a nevytáhnou paty ani v noci.«

»Jůžišmarjá!« vykřikla v duchu Adélka. »Na to jsem úplně zapoměla! Ačkoliv... moc se mi nezdá, aby v těch velkých budovách sídlili mimo bank i normální nájemníci. Příliš by to usnadňovalo práci bankovním lupičům, kdyby si tam mohl chodit kdo chce a kdy chce.«

»Kdo říká, že tam bydlí jako normální nájemníci?« opáčila Wirael. »D'áblové nemusí mít stejné podmínky jako ostatní lidé. Co o nich vlastně víme?«

Věnovaly se radši zaměřování dalších, ale bylo jich více než očekávaly, za odpoledne zmapovaly jen nevelkou část Manhattanu. Nastal večer, setmělo se a d'áblové začali houfně měnit polohu. Ale ne tak, jak očekávaly. Místo aby odjížděli domů, přesouvali se především svísele. Zatímco přes den úradovali v kancelářích ve vyšších patrech bank, na noc se začali stahovat dolů pod zem. Podle detektorů jich teď byla většina hluboko pod úrovní nejen země, ale i moře.

»Takže nebydlí v bankách, ale pod nimi,« konstatovala spokojeně Wirael. »Vypadá to, že jsou přímo pod tímhle parkem.«

Přemístily se na kraj nevelkého parčíku. Byly tam samy, večerní pouliční ruch se sem nesl jen z dálky a keře to navíc úspěšně tlumily. I když by jim hluk ve spojení nevadil, bylo to tak příjemnější. Obě se rozhodly využít přestávku k telepatickému spojení se vzdálenou a přitom blízkou Oázou, aby poslední poznatky včas sdělily ostatním. Wirael volala svým kamarádkám, Adélka Kryštofovi.

»Nikdy jsem neslyšela o tom, že by pod New Yorkem byly kilometr hluboké šachty nebo doly,« postěžovala si mu Adélka.

»O podzemních prostorech nikdo nic neví,« utěšoval ji. »Pamatuji si ještě ze školy, že tam byly před osídlením bažiny, ale teď je tam podloží všelijak rozvrtné. Mrakodrapy mají hluboké základy, vedou tam různé tunely, šachty a kolektory, ale nikdo nemá ponětí, jak hluboko sahají a už vůbec ne, že by tam měl někdo bydlet.«

»Bylo by zajímavé se tam dostat,« mínila Adélka.

»Až Džin Zemi důkladně vyčistí, podíváme se tam jako duchové,« sliboval jí Kryštof.

»Jak dlouho mu to ještě potrvá?«

»To bohužel nevíme,« odvětil telepaticky Kryštof. »Pepek říká, že je to dlouhodobější záležitost, než jsme čekali. Džin se nedokáže dostat do hloubky jinak než pomocí přírodních nebo umělých dutin. Duchovité bakterie to také jinak nedokáží, ale některé natekly hluboko, kam za nimi nemůže. Dveřmi prochází bez nejmenšího zdržení, doly a šachty pro něho také nejsou problémem, ale nedostane se přes vodorovné vzduchotěsné poklopy protiatomových krytů. Těch je ale právě v Americe všude jako naseto a bakterie jsou uhnížděné uvnitř. Lidé

tam přitom chodí málokdy a to může být problém i pro Džina, nemůže být všude.«

»Přítel andělů se prý dělil na menší díly, kdy ho to napadlo.«

»Džin je jiný,« povzdychl si Kryštof. »Umí se jako Přítel andělů rozdělit a zase spojit, ale ne úplně stejně. Když se některá jeho část oddělí, může se zase spojit jen dokud nezíská vlastní prožitky a to je jen krátce. Pak už se spojit nedovede, vznikne nový ixogotl, přitom se ale rozdělí jeho inteligence a s tou musí Džin opatrně hospodařit, aby se nezměnil v hejno debilů. Taky by se mohlo stát, že by nás pak přestaly uznávat za myslící bytosti a viděly by v nás jen potravu.«

»Nech už toho telefonování!« ozvalo se najednou za Adélkou, až sebou trhla a rychle se rozhlédla. Netelefonovala a neměla ani telefon, ale indikátor d'áblů, jak je spolu s Wiraem zaměřovaly, se mu zdálky podobal. Mohlo to vypadat, že píše nebo čte nějakou zprávu.

Na chodníku na kraji parku se o sloupek dopravní značky opíral tlustý chlápek nejisté stability, oblečený v drahém společenském obleku. Oči mu zakrývaly luxusní tmavé brýle, ale s povolenou kravatou působil bohémským dojmem. Detektor d'áblů a jejich pomocníků na něho nereagoval, musel to být normální chlap, ale očividně opilý jak zákon káže.

»Pojď se mnou, mám pro tebe bezva kšeft!« nabízel jí.

»Určitě si mě s někým pletete,« zkusila ho uraženě odpálit, neboť měla správné tušení, oč mu jde a došlo jí, zač jí asi považuje. Není přece žádná šlapka!

»Hele, ty, odkdy si ty budeš vy...vybírat?« vyčetl jí nejistým jazykem a zavravoral, až se musel opět chytit sloupku.

»Vážně si mě s někým pletete,« řekla Adélka rázně a nahněvaně a tím to považovala za skončené, jenže chlap byl jiného názoru.

»Nedělej dra...drahoty a pojď, ve vinárně za rohem mají ná... nádherné bo...boxy, dyť to tam jistě znáš, nikdo nás tam nebude ob... obtěžovat!«

Udělal k ní tři nejisté kroky, ale pak se náhle vzchopil, vymrštil se až k ní a zkusil ji obejmout kolem krku. Ačkoliv věděla, že se podobné situace vyskytují ve světě často, sama se s takovým jednáním dosud nesešla a trochu ji to vyvedlo z míry. Vysmekla se mu, ale chytil ji aspoň za rukáv šatů a nepovolil, ani když sebou škubla, až měla obavy o látku šatů. Ta naštěstí trhací zkoušku vydržela a nepovolila, ale jeho ruka také ne a ještě víc se k ní přitáhl. Funěl jí alkoholickým dechem přímo do obličeje, což se jí zdálo odporé, ale pořád ho nepovažovala za nebezpečného. S jedním ožralou by si měla snadno poradit.

»Pane, nechte mě, nebo zavolám policii!« vyjekla.

»Zavolej, bejby,« ušklíbl se na ni. »Mně to vadit nebude. Mně každé pole... policajt akorát zasalutuje a přidrží mi dveře...«

Fyzicky byl silnější než ona a za normálních okolností by mohla mít důvod k obavám, ale on zřejmě nic nevěděl o síle, kterou ovládala. Nechtěla ji ale použít, aby mu neublížila. Zatím se jí nezdálo nutné mít se před ním na pozoru.

»Hele, bejby, dost šoufků,« napomenul ji téměř dobrácky a volnou rukou jí vyhrnoval dolní okraj sukně. »O prachy se neboj, já platím dobře!«

»Pane, jste na omylu a s někým si mě pletete,« trvala ale na svém Adélka a snažila se mu vytrhnout. Jenže dotěrný stokilový chlap nebyl tlustý, jak ho odhadla na počátku, byl to spíš kulturista. Držel ji pevně jako v kleštích a kdyby si nebyla jistá andělskou silou, asi by už dávno křičela o pomoc.

»Hrozně rád krotím vzpurné ženské!« liboval si sebevědomě, netušíc, že dívka, kterou tak snadno drží jako hračku, by mohla při troše soustředění zvednout i lokomotivu.

V té chvíli ale jeho trénované svaly zhdrovatěly, chlap poklesl v kolenou a jako pytel brambor se bezvládně složil na ozdobné kostky chodníku. Adélka ho stihla očima jen trochu přibrzdit, aby si mimo brýlí nerozbil i obličej.

»Neumíš si s ním poradit?« snesla se vedle nich šikmo z výšky Wiraem.

»Počkej, co to děláš?!« okřikla ji Adélka. »Proč jsi ho přimrazila?«

»A proč jsi to neudělala ty sama?« namítla stroze Wirael.

»Chtěla jsem ho respektovat,« vysvětlovala jí Adélka. »Třeba by si dal říct!«

»To určitě!« vybuchla Wirael. »Respektoval on tebe? Vždyť to byl ukázkový příklad napadení! Tady už byla obrana jasně na místě!«

»Používáš ale nedovolené prostředky!« namítla umíněně Adélka. »Viš přece, jak jsme se o nich v Oáze dohadovali!«

»Jaké nedovolené prostředky?« namítla Wirael. »Podle mě to bylo úplně jasné! Chlap měl fyzickou převahu, kdybych nezasáhla já, musela bys něco použít ty sama. Buď ráda, že jsem ho sejmula z odstupů a v klidu, ty bys musela být zblízka ještě razantnější!«

Proti tomu neměla Adélka co namítnout. Také jí bylo jasné, že by to bez andělské síly nezvládla. Nechtěla se přít ani o tom, že si ten chlap pořádný výprask zaslouhoval.

»Co s ním ale budeme dělat?« starala se.

»Když ho trochu oživíme, bude rád, že přežije,« mínila Wirael stručně. »Taky bychom mu mohly zavolat na pomoc místní lékaře, ale ti by si s ním nevěděli rady. Pamatuješ se na Oldovu přednášku o jejich možnostech?«

Postavila se čelem k ležícímu chlápku a aniž by čekala na Adélčino vyjádření, dala mu trochu síly. Na odmražení ani nemusely být dvě. Chlápek malátně zamžoural očima a pokusil se nadzvednout, ale ruce ho neunesly, Wirael na něm zřejmě silou hodně šetřila.

»Co... co...« blekotal opilecky, ovšem teď už také částečně díky šoku. Jistě si neuměl vysvětlit, jak se dostal na zem, ačkoliv vysvětlení úměrné jeho stavu se samo nabízelo.

»Nemáte chlastat jako prase,« řekla Wirael sveřepě, dávajíc tím okázale najevo nejen upřímnost, ale i vulgárnější část své americké angličtiny. Až se Adélka zachmuřila.

»Týýý mě nebudeš poučovat, nádhero portorikánská!« odsekl chlap opilecky. »Snesu stokrát víc než si myslíš!«

»To byste tu takhle vožralej nelezl po zemi,« zpražila ho Wirael spatra.

»A co tu vlastně... vlastně děláš ty, he?« podíval se na ni zdola. Snažil se postavit, ale nešlo mu to. Nedělal si z toho zatím těžkou hlavu, zřejmě to přičítal alkoholu, střízlivého by to jistě znepokojilo víc. »O tebe nestojím, ty nádhero špinavá!« dodal.

»Á, pán je ke všemu rasista!« přidala se k Wirael Adélka, spokojená z poznání, že se chlápku nic zlého nestalo. Ze šoku se už vzpamatoval a zhadrovatělé svaly brzy rozcvičí, rozhodně dřív než vystřízliví.

»Žádný rasista!« vybuchl uraženě chlap. »Rasisty nes... nesnáším. Víc než všechny ty špinavý Portorikánce! Vidět nějakýho rasistu, tak mu jednu ubalím...«

»Poradím vám,« řekla už klidně Adélka. »Vyhybejte se zrcadlům, abyste si neublížil.«

»Cák sem nákej vampýr?« ohradil se.

»Vampýr ne, ale rasista,« ubezpečila ho Adélka.

Popadla Wirael za rukáv a vykročila směrem k nejbližší křižovatce. Za rohem zmizí tomu proutníkoví s očí i z mysli, neměly tu přece za úkol pacifikovat kdejaké neurvalce.

»Vy fucking kurvy! Dyt' ani pořádný kurvy nejste, vy lesby!« láteřil chlap, zatímco se marně snažil postavit na nohy.

»Neodpovídej mu!« zarazila Adélka Wirael, která už se ohlížela a nejspíš by mu ještě něco pepného řekla.

»Co teď?« uklidnila se Wirael. »Navrhuji začít jinde, kde nám nebude překážet.«

Nemusela nikoho jmenovat, Adélka jen mlčky přikývla.

»Zaráží mě jen jedno,« uvažovala Wirael. »Kousek odtud chodí spousta lidí, ale tomu ožralovi to nevadilo. Říkal, že by mu nevadila ani policie. Tady bych vážně nechtěla bydlet. Jak tu vydrží lidé bez telepatie, když se hlasem pomoci nedovolají?«

»Zvykli si tu,« pokrčila rameny Adélka.

Pokračovaly dál společně a obě čas od času mrkaly na detektor d'áblů. Teď, když šly spolu a nemohly zaměřovat, se víc zajímaly o svislou složku zaměřovacího vektoru.

»Mám dojem, že větší část d'áblů sestoupila do podzemí,« shrnula to Adélka.
»Nahore jich pořád zbývá hodně,« namítla Wirael.
Dalo se to snadno pochopit. Venku už byla tma, ale ještě ne noc.
»Zajímavé je, že jsme žádného nezaměřily na úrovni přizemí, kam chodí nejvíce lidí,« uvažovala telepaticky Wirael.
»Co by tam dělali?« vzdychla si Adélka. »Přece nepůjdou mezi normální lidi! Oni to jen řídí a na obsluhu lidských zákazníků mají určitě obyčejnější lidský personál.«
»Měli by snad mít nějakou hierarchii, ne?« namítala Wirael.
»Možná ji mají,« nevyloučila to Adélka. »Ale i ten nejposlednější z tefirů v ní zaujímá vyšší místo než lidé. Jak říkal Olda: nikdo z tefirů by se nikdy nesnížil ke službě lidem.«
»Pro nás dvě by to mohlo znamenat výhodu,« uvažovala Wirael.
»Jakou?« nedošlo hned Adélce.
»Když mě nebudou považovat za tefirku, nevšimnou si mě,« usmála se.
»Tím lépe,« přiznala jí Adélka.

Banky se ale ukázaly jako příliš těžké oříšky na rozlousknutí. Adélka s Wirael se sice do jedné odvážily vstoupit, ale dostaly se jen do míst, kam měli přístup výhradně lidé. Mezi bankovními klienty ani mezi zaměstnanci přepážek nebyl jediný tefir. Adélka měla pravdu. Tefirové se zásadně se svými lidskými klienty nebavili.

»Mezi sebou si to nejspíš vyřizují jinde,« usoudila Wirael. »Tam se ale přes jejich bezpečnostní opatření nedostaneme.«

»Pepek se jako neviditelný dostal i do nejtajnějších míst,« namítla Adélka.

»Ano, ale s pomocí Přítele andělů,« připomněla jí Wirael.

»Budeme muset počkat, až Džin vyčistí duchovitou hmotu,« vzdychla si Adélka. »Pak to bude hračka, teď to zkusíme jen omrknout.«

Obě se nakrátko telepaticky spojily se svými protějšky v Oáze. Adélka vyhledala opět bývalého šéfa Kryštofa, který jí zprostředkoval hovory s těmi, kdo novou telepatii neměli, Wirael ke kontaktu používala své nejbližší kamarádky z rodiny a ty to pak v Oáze předávaly dál. Pepek a Olda, obecně považovaní za největší autority, ačkoliv nepatřili mezi nejstarší, měli brzy přehled z obou jejich pohledů. Olda, Víťa, Pepek i Kryštof jim pak schválili plán pro nejbližší dny: vyzvědět co se dá, ale nesnažit se pronikat do příliš nebezpečných míst.

Adélka s Wirael se proto začaly jakoby nezávazně procházet po městě. Zdálo se, že mezi těmi miliony jiných nebudí nejmenší pozornost. Podle tmavší pleti považovali Wirael za Portoričanku, ale i těch tu bylo poměrně dost. Také mobil měl kde kdo, takže brzy držely zaměřovače d'áblů jen tak v ruce beze všeho skrývání.

Procházely se právě po chodníku přeplněném lidmi, když najednou Wirael pro jistotu do Adélky drcla loktem.

»Pozor - d'ábel přímo před námi!« varovala ji.

»Kde?« sklopila Adélka rychle oči k zaměřovači. Svítící čárka ukazovala do vozovky a pomalu se pohybovala.

»To černé auto s tmavými skly!« naváděla ji telepaticky Wirael. »To je vlastně první d'ábel, kterého jsme objevily na úrovni ulice.«

»Aha!« našla ho očima i detektorem Adélka.

Auto projíždělo kolem, ale skrz tmavá skla nebylo dovnitř ve večerním šeru vidět.

»A co takhle nechat ostatní plavat, sledovat ho a případně ho hodit do bažin?« navrhl Wirael. »K jiným se nedostaneme a tenhle by mohl hodně vědět, holky už ho jistě zpracují.«

»To bys je musela sehnat, aby byly po ruce,« namítla Adélka.

»Právě vystupují u Chétezů na Okifeii z nejbližšího teleportu,« ujistila ji Wirael. »Už jsem je zavolala a všechny se na to těší.«

»Máme jen vyzvídat,« váhala Adélka. »A ještě jsme to nedohodly ani mezi sebou.«

»Já vím,« přikývla Wirael. »Ale neříkej, že takovou příležitost propaseme! Kdoví, kdy se nám mezi těmi bankovními pevnostmi naskytne další!«

»Stojí to za to riziko?« čuřila se Adélka. »Uvědom si, jaké tady nastane rojení!«

»Vím, ale zrovna tenhle by mohl vědět víc než ostatní!« viklala ji Wirael.

»Máme mezi zajatci větší část generálního štábu i se zdejšími presidentem,« namítala Adélka. »Myslíš si, že tihle toho vědí víc?«

»Myslím si to,« přikývla rychle Wirael. »U nás velitelské štáby rozhodovaly výhradně o taktických otázkách, ale dlouhodobou strategii určovaly vždycky kněžny!«

»Nejsme u vás!« namítla Adélka.

»Nejsme,« souhlasila Wirael. »Ale zdejší ďáblové od nás přišli, to přece víš. Uplatnila bych na ně spíš naše hlediska než vaše.«

»Dobře, jak myslíš!« nechala se zviklat Adélka.

Obě dívky se krátce rozhlédly, každá na svou stranu. Ačkoliv kráčely s davem, nikdo jim nevěnoval pozornost, nikoho nezajímaly, ani když v jednom okamžiku obě zprůhledněly a zmizely. Dva, možná tři lidé si promnuli oči, ale ani těm nepřišlo na mysl, co se jim před okamžikem odehrálo přímo před očima. Pravda, v davu stačí udělat úkrok stranou, aby se člověk ztratil mezi ostatními, ale ty dvě dívky tu najednou nebyly. A vzápětí nebyly ani na chodníku. Vznesly se do výšky druhého až třetího patra a rozletěly se večerním šerem za odjíždějícím černým autem s tmavými skly, odvážejícím pravého, nefalšovaného ďábla.

V té chvíli už vlastně neměl šanci. Ještě tak v tryskáči by mohl doufat, že je převyšší rychlostí. Letícím Ogdurům neunikne ani závodní vůz F-1, natož obyčejná, i když luxusní limuzína v městském provozu. Šlo jim už jen o vhodné místo, kde by akci mohly spustit.

Na ulicích New Yorku byl jako každý večer hustý provoz, ale rychle jedoucí limuzína se sama štítivě držela co nejdál od ostatních automobilů. Řidič zřejmě netušil, že tím dává dvěma neviditelným pronásledovatelkám vítanou příležitost.

»Tady v tom podjezdu!« navrhla telepaticky Wirael. »Je tam nejmíň aut!«

»Tak jo!« odvětila stejně neslyšně a stručně Adélka.

Metr před přední kapotou nablýskané limuzíny se náhle objevila podivně roztřepená bílá plocha ohraničená slabě svítícím modrým okrajem, úplně přezářeným světly reflektorů. Než mohl řidič na podivnou překážku jakkoliv zareagovat, auto do ní najelo. Nezastavilo se o ni, ale projelo bílou plochou jako papírem nebo spíš hustou mlhou. Jakmile do ní zapadla koncová světla limuzíny, bílá plocha sebou škubla a zmizela. Řidič následujícího auta začal v úleku brzdit, ale jen trochu dupl na brzdu a vzápětí z ní sundal nohu. Najednou měl před sebou větší volno než před okamžikem. Za ním se ozvalo vyčítavé zatroubení dalšího řidiče, který zřejmě důvod toho nenadálého brzdění nechápal.

»Už ho nesou!« pochvalovala si Wirael.

Adélka nepotřebovala další vysvětlování, uměla si živě představit, co se v této chvíli ve světě Bažin smutku děje. Bažiňáčky nesměly dopustit, aby jim auto žbluňklo do močálu, v té tmě by měly problém dostat posádku ven, než jim úplně zmizí pod hladinou, ale pro čtyři bažiňáčky nebyl problém popadnout limuzínu očima a odnést ji vzduchem dál. Ostatní hlídaly, aby posádku auta nenapadlo otevřít si dveře a vyskočit, ale tím by si beztak nikdo nepolepšil.

»Mají to k nejbližšímu suchému pahorku sotva kilometr,« komentovala to pro Adélku spokojeně Wirael. »Vracíme se, ne?«

»Uvidíme, co z toho bude,« vzdychla si Adélka.

Do bankovní čtvrti se už nevrátily, ale nezůstaly ani tam, kde auto prohodily do Bažin. Wirael souhlasila s Adélkou, že teď začne po zmizelém autě a zejména posádce na obou místech intenzivní pátrání. Proč se zbytečně vystavovat podezírání? Nejlépe udělají, když zmizí v davu a vrátí se domů, stejně už je pozdě.

Nevzaly to ale nejkratší cestou. Zamířily kolmo na směr jízdy limuzíny, aby se dostaly

co nejdál od její poslední pozemské cesty.

»Možná jsme píchly do vosího hnízda,« uvažovala už zase rozmrzele Adélka.

»Nevadí,« utěšovala ji optimisticky Wirael. »Pořádně se na to vyspíme a hned ráno se sem vrátíme. Tady je zaručeně největší koncentrace d'áblů na Zemi a zmapovaly jsme ji už dost. Kdoví, jestli se zrovna tady neplánoval atomový útok na Andělský svět?«

»To se dozvíme brzy,« věštila Adélka. »Kdybys měla pravdu v tomhle, budou tu Olda s Vítou hned po ránu jako na koni.«

Madame Trenchant je vyhlížela, ale zřejmě neměla žádné podezření, protože je uvítala se zřetelným ulehčením, jako kdyby se o ně bála. Byla to obava o dvě mladé toulavé dívky, nebo o dobře platící podnájemnice?

»Jestlipak věděla, co ve městě děláme?« nadhodila Wirael, když za sebou zavírala dveře pokojíku.

»Řekla bych, že ne,« usmála se Adélka.

»Je přece věštkyně!« připomněla jí Wirael. »Věštkyně by měla vědět, co se stane!«

»Věštkyně je spíš takový malý podvod na lidi,« ujist'ovala ji Adélka. »Nikdo předem neví, co se stane. Dá se to jen s menší pravděpodobností odhadovat. Paní Trenchant jsme nejvíc zaskočily, když nás nezajímalo, kdy se která z nás vdáme. To je totiž její nejčastější problém. Když za ní přijde mladá holka, může jí předpovědět s velikou pravděpodobností vdavky Musím jí ale přiznat, s otázkou o podnájmu si poradila skvěle.«

»No vidíš! Ale co když na tom věštění přece jen něco je?«

»Kdyby na tom něco bylo a budoucnost by se dala předvídat, nebyla by Madame tady na předměstí,« řekla Adélka s jistotou v hlase. »Docela určitě by ji zaměstnávala armáda. Měly jste v Gehenně věštkyně?«

»Pokud ano, nevím o tom,« přiznala Wirael. »Ale o různých tušeních se mezi námi pilotkami hodně povídalo. Zvlášť před většími akcemi se některé přiznávaly, že je svírají zlé představy. A pak se obvykle nevrátily.«

»Zlé předtuchy před bitvou? Ty může mít kdekdo,« odvětila Adélka. »Zejména když dopředu ví, jak to bude nebezpečné. Komu se vyplnily, o tom se tvrdilo, že to předem věděl, jinak nad tím každý mávl rukou a zapomněl na ně. Měla jsi také ty předtuchy?«

»Měla,« přikývla vážně Wirael. »A pak jsem se z mise vrátila sama, moje výsadkářky tam zařvaly všechny.«

»Tobě se to ale nesplnilo,« usmála se trochu smutně Adélka. Těch mladých d'áblic jí bylo trochu líto, ačkoliv věděla, že by na rozkaz postřílely i plné dětské oddělení a ještě by se tou **dobře odvedenou prací** pyšnily.

»Nesplnilo,« přiznala Wirael. »Ve válce se dělo všelicos. Dobře, že už je to za námi. Je ale škoda, že Madame není skutečnou věštkyní. Za opravdu kvalitní předpověď by si své dolary jistě zasloužila.«

»Věštit budoucnost neumí ani Přítel andělů,« zachmuřila se Adélka. »Kdyby předem věděl, co d'áblové chystají proti Andělskému světu, jistě by nenechal všechny zahynout.«

»Budeme se muset spolehnout zase jen na sebe,« vzdychla si Wirael. »Budeme muset dobře rozvažovat co a jak. Ale dneska jsme tady byly určitě hodně platné.«

»Využijeme zdejší postele, nebo bys radši spala v bezpečí na Okifeii?« zeptala se ještě Adélka Wirael.

»Nebudeme riskovat,« zavrtěla hlavou Wirael. »Kromě větší jistoty se na Okifeii lépe vyspíme než tady. Okifeiské příkrývky a pěnové podlahy se nedají srovnávat s pozemskými postelemi, už jsem si na ně sáhla.«

»Ani s napolo sklopenými křesly vimaanu,« přidala Adélka.

»To už vůbec ne!« přisvědčila Wirael.

»Necháme si tu jen tohle,« řekla Adélka a opatrně zapíchla do silné deky, ze které si

udělaly zatemnění, velký špendlík s ozdobnou skleněnou hlavičkou.

»Dobrá věcička,« přikývla souhlasně Wirael.

Miniaturní kamera širokoúhle zabírala většinu místnosti a mohla by je uchránit před nepříjemným překvapením při návratu. Nikdo je nejspíš nepodezíral, ale jak jim to říkal pan Krolikowski? Bez čísel pojištění budou vždycky podezřelé.

»No dobrá, udělaly jsme zřejmě, co se dalo,« zhodnotila to Adélka, když na okamžik otevřela bránu do světa Okifeia.

Na druhé straně brány byla hermetická komora, takže se tlak vzduchu vyrovnal velice rychle. Vstoupily, zrušily bránu a až pak se mohly v klidu natáhnout na měkkou pěnovou podlahu. Okifeiané neměli postele, spali na podlaze, ale měli ji podle přání buď měkčí nebo tvrdší a okifeiské deky byly už mezi Učedníky i d'áblicemi v Oáze pověstné.

»Ještě tak vědět, co bude zítra!« zavrnila Adélka ospale, když se přikrývala.

»To za chvíli uvidíme, teď spi, ať se na to pěkně vospíme,« přála oběma Wirael.

»Už spím,« ozvala se ještě Adélka.

Sluj hydry

Ráno trochu zaspaly, ale to jim nijak nevadilo. Jak Adélka, tak Wirael si aspoň letmo zkontrolovaly obraz miniaturní kamery, ponechané na Zemi. Telepatické spojení okifeiské kamery dosahovalo naštěstí až do sousedního světa, takže se dívky hned ujistily, že v jejich pozemském bytě není nikdo nepozvaný. Stačilo jim pak několik okamžiků, aby vystoupily z brány přímo v pokojíčku. Adélka trochu přerovnála postele, aby vypadaly použité, pak se trochu opláchly u umyvadla, ale opět spíš aby tam odteklo trochu vody, nepoužívané věci se vždycky brzy prozradí. Pak teprve odemkly a vyrazily do města.

Nedostaly se ale daleko.

Seděly obě v taxíku, když Adélka zbystřila pozornost.

»Adélko, můžete se přesunout poblíž Central banky?« pocítila telepatickou otázku od redaktora Kryštofa.

»Co tam?« pomyslela si jako odpověď.

»Pomůžete se zaměřováním Oldovi,« vysvětloval jí rychle Kryštof. »Spojí se s vámi telepaticky, až tam dorazí.«

»K čemu nám tady bude?« nelíbilo se to Adélce.

Olda byl, pravda, nejzkušenější, ale dvě byly na průzkum skoro ideální.

»Půjde někoho ulovit,« objasňoval jí stručně Kryštof.

»To bychom mohly snad i my dvě, ne?« opáčila Adélka.

»Co se děje?« zpozorněla Wirael, neboť si všimla, že Adélka s někým telepatí.

Adélka jí místo odpovědi v rychlosti poskytla Kryštofovu telepatickou rezonanci, aby jejich rozhovor vnímala i bez její retranslace.

»Pro vás dvě to nebude,« ujistil teď už obě Kryštof, kterému Adélka stačila sdělit, že je s nimi telepaticky spojená i Wirael. »Olda tam jde jako duch, projde i tam, kam se vy dvě nikdy nedostanete. Jen mu trochu pomůžete zorientovat se, aby dlouho netápal.«

»Jako duch?« vyjekla také telepaticky Wirael. »A co duchovité bakterie?«

»Džina si bere s sebou,« sdělil jí Kryštof. »Právě tím se všechno nejvíc zdržuje. Olda ho nejprve skoro celou noc hledal, on je takový... telepaticky neurčitý. Potom ho přenesl do hmotné podoby, aby ho mohl vzít do teleportu, jinak by mu cesta k vám trvala týden. Teď už spolu procházejí smyčku, která z nich znovu udělá duchy. Džin bude Oldu chránit před duchovitými bakteriemi, kdyby se tam nějaké vyskytly.«

»Stojí taková složitost a energie za jednoho d'ábla?« namítla Wirael.

»Nejde lovit kdejakého d'ábla,« ujistil obě Kryštof. »Má spadeno na Baal-Zeeba, na Zemi známého jako Belzebub. Je to bývalé kníže a má i na Zemi obrovský vliv a moc.«

»Baal-Zeeb žije?« podivila se Wirael. »Myslela jsem si, že dávno padl.«

»Nejsi sama, kdo si to myslel,« souhlasil Kryštof. »V Oáze je takových víc, například Yazatap Horáková, ta ho dokonce znala osobně a taky tomu nechtěla věřit. Jenže bažiňazky všechno vytáhly z d'ábla Ahrimana, kterého jste ulovily včera. Potěším vás, je to taky hodně vysoké zvíře v d'ábelské hierarchii. Baal-Zeeb také žije a momentálně předsedá *Grémiu*, jakési pozemské d'ábelské radě, či co to mezi sebou mají. Ahriman nám poskytl proti své vůli ze svých vzpomínek i plán podzemní části pevnosti pod New Yorkem, podle kterého se můžeme k samotnému Belzebubovi dostat. Sídlí totiž, jako kněžny v Gehenně, hluboko pod zemí, na povrch prý ani nevychází.«

»K samotnému Belzebubovi?« pozastavila se nad tím Adélka. »Nebude to přece jen trochu drsné?«

»Máš z něho respekt?« usmál se na dálku Kryštof. »Pepík Horák naopak lituje, že mu jeho zdravotní stav ještě nedovoluje účastnit se toho lovu taky.«

»Belzebuba bych se tak nebála,« odvětila Adélka. »Jen si představuji, jakou protiakci

po tomhle d'áblové podniknou.«

»Myslíš, že se nám budou mstít?«

»Dovedu si to velice živě představit,« váhala Adélka. »Jen aby to místo nás neodneslo pár milionů nevinných lidí! Nevěříš, že by toho byli schopní?«

»Dáblům bych věřil všechno,« souhlasil Kryštof. »Ty ale nevíš, co jsme se dozvěděli. D'áblové nevědí, kdo vlastně proti nim stojí. Oáza je mimo jejich dosah, nevědí ani kde nás hledat, ani co jsme zač.«

»Věděli přece o Andělském světě,« připomněla mu.

»Ano, to věděli,« souhlasil Kryštof. »Věděli, že tam byla kolonie pozemšťanů, kteří se pomocí jakýchsi andělských darů pokoušeli pomáhat lidem. Pro maršála Mefistofiela nebyl problém poslat tam na výzvědy pár věrných služebníků a později atomovou bombu, která Andělský svět sežehla a rozvrátila. Ano, to všechno věděli. Chválili Mefistu a věřili, že tím všechno skončilo. Jenže potom se d'áblové na Zemi začali ztrácet. A ne po jednom, hned po desítkách. Někdy se to stalo na očích d'ábelských služebníků, jindy dokonce i před očima jiných d'áblů. Všichni vypovídali stejně. D'áblové vyděšeně, služebníci někdy až před smrtí umučením, ale hlavně shodně. Znenadání se otevřela hvězdná brána, d'ábla cosi popadlo a už tam byl. Někteří si všimli detailů, například číhajících bažinaček. To ale bylo všechno. Nezapomeň, že duchy znali a využívali, jenže jejich duchové nemohli bez idarchonu a bez gravitace škodit ani lidem, natož d'áblům. Útok z duchovité hmoty zkrátka vůbec nečekali, ani nevěřili, že z toho stavu někdo dokáže účinně zasahovat do světa normální hmoty.«

»Chceš nám tím naznačit, že nás považují za pravé anděly?« zeptala se přímo Adélka. »Sama jsem slyšela, jak d'áblové v **Sibérii** litovali, že o Oáze nevěděli, jinak by se postarali, aby nás další bomba sežehla.«

»D'áblové v Sibérii už o nás vědí,« souhlasil Kryštof. »Jenže těm na Zemi to neřeknou a ti proto dosud nic nevědí. Učedníci v Andělském světě neměli o duchovité hmotě ponětí, to mezi nás přinesl až Pepek. Ti na Zemi nás proto považují za odlišného nepřítel. Andělé se jim pak jako vysvětlení nabízejí skoro sami.«

»To se jich tak bojí?«

»Víc než si myslíš,« přitakal jí Kryštof. »Mefistofiel nakonec navrhl jejich d'ábelské radě, **Grémium**, zamoření duchovité hmoty těmi nejstrašnějšími bakteriemi, jaké kdy na Zemi vyvinuli. Všichni přítom věděli, že tím zabijí i své duchy, kteří jim dosud věrně sloužili, ale jak se říká, košile je bližší než kabát. Udělali to a na Mefistofiela se opět snesla chvála, že se mu podařilo zastavit i anděly.«

»Nám to ani moc neublížilo,« podotkla Adélka. »Až na Hedviku, ale i to jen proto...«

»To ale d'áblové na Zemi nevěděli,« řekl Kryštof. »A kdyby věděli o Džinovi, byli by ještě nervóznější. Ahriman byl strašlivě překvapený, když se v Bažinách setkal s d'áblíci a ještě víc, když zjistil, že i ony využívají andělské dary a spojily se s námi. To mu dodalo nejvíc. Prakticky se přítom psychicky sesypal.«

»Co je s ním teď?«

»Hodili jsme ho k d'áblům do **Sibérie**,« řekl Kryštof.

»Zasloužil si to?« zajímalo ještě Adélku.

»Až zajmeme d'ábla, který má na svědomí méně než sto lidských životů, přivítáme ho s velkou slávou a možná ho necháme na D'ábelských ostrovech,« řekl Kryštof.

Znamenalo to, že do dneška ještě menšího vraha mezi d'ábly neobjevili.

»Ahriman byl mezi d'ábly velké zvíře,« pokračoval Kryštof chlácholivě. »Zodpovídal za evidenci amerických atomových hlavíc. D'áblové lidem samozřejmě neposkytli nejsilnější kumulativní bomby, uvolnili z utajení jen zastaralé a slabší typy, navíc je měli prakticky po celém světě pod kontrolou. Byli by to oni, kdo by rozhodoval o jejich použití.«

»Myslíš?« opáčila Adélka. »Nemohlo by se jim to vymknout z rukou?«

»Mohlo,« souhlasil Kryštof. »Nemohli být všude. Někde to záviselo na lidech a na ně

měli jen omezený vliv, i když to byli jejich pomocníci.«

»Kde například?« zeptala se Adélka. »V Rusku? Nebo v Číně?«

»Kdekoliv na ponorkách, bez ohledu na zemi původu,« odpověděl. »Bývají tam stresující podmínky a na taková místa se ďáblové pochopitelně nehrnou. Nechávací to na lidech, ale nemohou se na ně pak stoprocentně spolehnout. Kdyby tam někomu luplo v hlavě, byla by to katastrofa... Ale i kdyby se lidstvo jadernou válkou vyhubilo, ďáblové jsou lépe chráněni a nejspíš by zbyli na Zemi jen oni.«

»Úchvatné vyhlídky lidstva!« povzdychla si Adélka.

Taxík je zatím dovezl na původně vybrané místo. Nebylo nablízku Central banky, ale dívky nechtěly bez viditelného důvodu měnit cíl, raději zaplatily a vystoupily. Taxikáři by se mohla zdát taková změna divná, když nevěděl o jejich telepatické rozmluvě. K Central bance měly ostatně lehkou čtvrthodinku chůze.

Vyrazily ihned, detektory ďáblů v rukou, jako kdyby na malé obrazovce mobilu četly zprávu, případně hrály nějakou neznámou hru. Jejich hra ale nebyla tak nevinná jako většina jiných. Někoho bude nejspíš stát svobodu. A nadlouho! Tisíc let, žádná míra!

»Holky!« ozvalo se oběma současně v hlavách. »Kde jste?«

Znamenalo to, že je někde poblíž Olda, a to na Zemi, neboť neměl *psi* telepatii, aby se s nimi mohl domlouvat přes více světů.

»Jdeme k Central bance,« informovala ho Adélka. Nepočítala s tím, že by mu určila polohu banky, ale podle její telepatie se Olda dozví aspoň přibližný směr.

»Prima, už vás vidíme,« odpověděl skoro hned.

Obě se rychle rozhlédly, ale nic nepozorovaly.

»Nehledejte nás zbytečně, jsme neviditelní,« varoval je Olda. »Chovejte se jak jen to půjde nenápadně, nekoukejte, kde co lítá.«

»Koukala jsem se *jako* po tryskáči,« řekla Adélka omluvně. »Poslyš, není stíhačka nad městem něco nepatřičného?«

»Kdoví,« odtušil Olda. »Může to patřit k boji proti teroristům. Nezapomeň, že někde tady včera zmizel ďábel Ahriman. Byla by od nich hloupost nebýt v pohotovosti.«

»Já jsem hned říkala, že bude rojení!« vzdychla si Adélka.

»Ať je!« odpověděl lehkomyšlně Olda. »Můžeš mi ukázat směr k nejbližším ďáblům?«

Adélka pozvedla detektor, aby se dal snadno přečíst každému, kdo by stál pouhý metr od nich. Lidé v tomto okruhu nebyli, ale Olda jim skoro ihned poděkoval.

»Dobrý je to,« pochvaloval si. »Ve spojení s Ahrimanovými představami mi to stačí. Hele, holky, otočte se a vraťte se domů. Bylo by asi dobré, kdybyste se tam s někým daly do řeči, ať máte na nejbližší hodinu betonové alibi. Kdoví, na kolika bezpečnostních kamerách jste a jestli už teď po vás nejedou. Jakmile vás alibi vyřadí z okruhu podezřelých, podruhé se k vám policie nevrátí.«

»Měly bychom problém tak jako tak,« vzdychla si Adélka. »Tady je největší neštěstí, když někdo nemá ověřitelné číslo pojištění.«

»To je jedno,« řekl neslyšně pro jiné Olda. »Vraťte se. Tady nic nevidíte, Baal-Zeeb je podle Ahrimana asi tři kilometry hluboko. Zbytečně se tu nemotejte, byl jsem se podívat na nejbližší policejní služebně a viděl jsem vás hned na dvou obrazovkách.«

»To tu mají tolik kamer?« zpozorněla Adélka.

»To byste se divily,« naznačil jim Olda.

Adélka byla zvědavá na lov ďábla, zejména když šlo o tak známého, ale nezbylo jim oběma nic jiného než Oldu poslechnout. Měl pravdu, měly by si opatřit nezvratné alibi.

Nejlépe u Madame Trenchant.

Olda s Džinem počkali, až dívky nasednou do taxíku a odjedou. Teprve pak se obrátili čelem k Central bance. Byl to jen orientační bod, i když měl s jejich skutečným cílem jistou

spojitost. Nikdo to ale nevěděl přesně. Jen to, že jeden z několika vstupů do podzemí měl být právě zde.

Olda s Džinem v závěsu vstoupili do budovy hlavním vchodem, ale nepokračovali po schodech, jako většina klientů. Místo toho prošli dveřmi s cedulkou *Pouze pro zaměstnance* do chodby. Dveře byly sice pod dohledem hned několika příslušníků ochranky, ale nezvaní návštěvníci nevzbudili jejich pozornost. Snad kdyby měl někdo ze strážců nasazený přístroj pro noční vidění, mohl by si všimnout dvou nezřetelných obličků, které se snadno vsákly do těžkých dveří, ale na tohle tady nikdo ani nepomyslel.

Olda s Džinem zamířili k výtahu. Olda by dokázal přivolat kabinu, uměl mačkat řídicí prvky očima, přesněji antigravitací. Pepek v tom dosáhl takové zručnosti, že dokázal psát na klávesnici počítače stejně rychle jako rukama a dokonce zvládal i trojhmoty. Pro Oldu i pro Džina bylo ale jednodušší vůbec se výtahem nezdržovat. Na Oldovu pobídku prošli dveřmi, za kterými kabina nebyla, takže začali padat do hluboké šachty, ale ne příliš rychle. Džina brzdil vzduch, takže se snášel dolů pozvolna jako obliček, Olda přibrzd'oval pád úmyslně, aby mu jeho podivný part'ák stačil.

Uprostřed šachty se setkali s kabinou výtahu, jedoucí proti nim. Džin tomu podivnému pohybuujícímu se předmětu raději uhnul a změnil se v obliček nalepený na stěny šachty, zato Olda neměl kam uhnout. Zavřel raději oči a přichystal se podvědomě na náraz.

Náraz přišel, ale proběhlo to přesně tak, jak Oldu před misí instruoval Pepek.

»Ať narazíš na cokoliv, ať spadneš do hluboké šachty, ničeho se neboj,« tvrdil, když byl za ním pro zkušenosti. »Nic ti nemůže ublížit, kromě jiného ducha. S tvou hmotou může interagovat zase jen hmota stejného typu. Nepředpokládal bych ale, že tam nějakého ducha potkáš, bakterie je změnily v sliz a ten ti neublíží. Jen zbytečně nepadej volným pádem, ať nezapadneš do nějaké podzemní prostory, kam se před tebou Džin ještě nedostal. Mohly by tam být ty potvory ještě živé a nejsou s nimi žerty!«

»Pomůže proti nim xeri?« napadlo Oldu.

»Možná,« nevyvracel mu to Pepek. »Xeri ale aktivuje do pěti metrů kolem všechna poplašná zařízení. Bakterie přenech Džinovi, má s nimi zkušenosti. Proto tam jdete spolu.«

Olda měl teď pocit, že při pádu proletěl stěnou z kartonu, nebo něčím podobným. Pocítil jen slabý otřes, to bylo všechno. Když otevřel oči, svištěla kabina výtahu vysoko nad nimi, zatímco pod nimi byla šachta až na dno.

Vrhli se do ní oba, Olda napřed, Džin vlál za ním jako dlouhý prapor. Až skoro na dně se oba zastavili.

»Tyhle poslední dveře to nejspíš budou,« řekl Olda telepaticky Džinovi.

Ten neodpověděl, ale proltnul dveřmi na druhou stranu. Olda ho hned následoval. Džin se ihned protáhl a vyslal do tří chodeb, které se tu rozbíhaly do tří stran, jakási chapadla. To byl jeho způsob rozhlížení. Neměl oči, ale světlo vnímal dobře a brzy si o svém okolí utvořil vlastní představu. Lidský pohled to nebyl, ale Džinovi to k orientaci stačilo.

»Nikde se nic nepohybuje,« informoval Oldu. Věděl, že Olda vidí na konec všech tří chodeb, ale už ne za rohy, křižovatky nebo zatáčky.

»Poslyš, tohle neznám,« zarazil ho Olda. »Ahriman si tenhle kout nepamatoval. Měly tu být velké dlaždice a tady je jen betonová podlaha.«

»Říkal jsi přece, že tu byl!« opáčil opatrně Džin.

»Tady možná nebyl,« pátral v paměti Olda. Jakoby se vracel pozpátku po filmu, který pro ně ze vzpomínek polapeného d'ábla Ahrimana získaly bažinačky.

»Už to mám,« vzpomněl si. »Nikdy nejezdili až dolů, vždycky mačkali předposlední knoflík. Musíme vystoupit o patro výš.«

Džin se stáhl a chystal se vsáknout zpátky do výtahové šachty, ale Olda ho zarazil.

»Vezmeme to stropem,« rozhodl. »Je to kratší a musíme si zvykat.«

Džin neprotestoval, přilepil se ke stropu a začal se tam rychle vsakovat. Olda se vznesl

a plnou silou se do stropu zespondu zabořil. Musel prorazit co nejvýš, aby se do hmoty stropu dostala co největší část jeho hmoty, jinak by se propadl zpátky. Naštěstí našel pevnou oporu, skrčil nohy a odrazil se.

Vynořil se z podlahy právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře výtahu a vystoupili z nich dva chlapi. Měli na sobě černé společenské obleky, na hlavách cosi jako vojenské lodičky, také černé barvy. Oba se tvářili vážně až zamračeně. Džin jim raději uhnul s cesty, nalepil se ke stěnám i ke stropu, ale Olda to nestihl. Jen se ale potvrdila Pepkova slova, chlapi prošli skrz něho, dříve než jim stačil uhnout, ale nijak se ho to nedotklo.

Pepěk měl mnohem lepší trénink, ten by se ani nepolekal, pomyslel si Olda.

Když se ale rozhlédl, zjistil, že to tu poznává. Ano, byly tu na podlaze veliké dlaždice, byla to správná cesta. Pokynul Džinovi a vykročil za oběma muži. Utéci jim nemohli. Džin by dohonil i běžícího atleta, pokud by nemusel překonávat hodně silný protivětr a Olda mohl s darem andělské antigravitace stíhat i závodní auta.

Chodba se dvakrát lomila do pravého úhlu, nejprve doprava, po chvíli doleva. Podle slov Ahrimana mělo tohle opatření zachytit i tlakovou vlnu při atomovém výbuchu nad New Yorkem. Dáblové byli zajištěni dobře, na rozdíl od nechráněných lidí nahoře. Ve výklenku stěny se nacházely těžké pancéřové dveře, pevné a jistě i vodotěsné. Jistě váží pěkných pár tun, odhadoval Olda. Dáblové je otevřeli přiložením ruky ke snímači a k Oldovu překvapení se otevřely svižněji, než při jejich váze očekával.

Dáblové si nevyměnili ani slovo, vstoupili do dveří mlčky. Byli to zřejmě nemluvové, ale mohlo to být i napětím, které kolem nich přímo viselo ve vzduchu. Neuvědomovali si, koho s sebou berou do nejtajnějších prostor, to by jim jistě na náladě nepřidalo.

Duchové prošli bez překážek za nimi, ačkoliv by pro ně dveře nebyly překážkou. To se ostatně ukázalo hned. Dveře se zavíraly stejně rychle jako se otevřely a Džina v polovině sevřely, jenže mu tím nijak neuškodily, dokonce ho ani nezpomalily. Normální hmota přece duchům příliš nevadí.

Olda měl neodbytný pocit, že tady už někdy byl, ale uvědomoval si, že jen srovnává skutečnost se vzpomínkami d'ábla. Byly přesnější než si jejich dřívější vlastník uvědomoval. Olda poznával každou dlaždici, každou prasklinu a skvrnu na stěně. Ano, šli správně.

Za pancéřovými dveřmi byl další výtah do hlubin, ale Olda také věděl, že stranou jsou nouzové točité schody. Chvíli zvažoval, zda by neměli jít raději po nich, ale pak se spolu s Džinem vecpali s d'ábly do kabiny výtahu a ten se s nimi rozjel dolů.

Udělal ale dobře, že je neztratili s očí. Následující okamžiky je přesvědčily, že jejich cesta do hlubin nebude tak snadná jako dosud.

Plocha před nimi se podobala kruhovému štítu dávného bojovníka. Byla celá pokrytá ornamenty. Nebylo to tefirské písmo, to by Olda poznal, připomínalo mu spíš hieroglyfy ze starého Egypta, ale ani ty to nebyly. Majitel toho štítu by ale musel být obr, štít měl dobrých deset metrů v průměru. Byl vypuklý, jen na jednom místě byla naopak vpadlina.

Plochy vrchlík se zvolna otáčel, až se zastavil vpadlinou přímo proti příchozím. Olda spatřil pod prvním kotoučem druhý. Byl v něm otvor, přesně lícující s vpadlinou v prvním kotouči. A pod tím se otáčel další. Až když byly tři otvory proti sobě, vynořila se z nich zdola poměrně velká kabinka se skleněnými stěnami. Vystoupilo z nich osm jiných d'áblů, ale těch si nevšímali, měli zaměřeno opačným směrem, totiž nahoru. Dáblové se navzájem mlčky pozdravili přiložením ruky k čepici. Že by i vojenské salutování pocházelo od nich? Olda se tomu nedivil, možné bylo všechno.

»Tady jsem předtím nebyl a přes ten poklop bych se ani dál nedostal,« sděloval Džin Oldovi telepaticky. »Pozor na to, může tam být sliz.«

»Jak mi vysvětlíš, že až sem žádné bakterie nebyly, když jsi tu nebyl?« zeptal se ho pro pořádek Olda.

»Osamělé bakterie v duchovitém stavu dlouho nepřežijí,« vysvětloval mu Džin. »Drží

se pohromadě, mají pak větší životaschopnost a lépe se krmí, když narazí na něco většího.«

»Třeba na mě?« nadhodil Olda.

»Nech mě raději rozhlédnout se, než spolu někam vtečeme!« nabízel se Džin.

To už se dvěma černými d'ábly vstoupili do skleněné kabiny a ta se s nimi ponořila do hloubky pod poklopy.

»Ten otvor nad námi se zavírá!« sděloval Džin telepaticky Oldovi. Strop kabiny nebyl průhledný, ale Džin měl zřejmě venku jedno své chapadlo, aby se mohl rozhlížet.

»Nahoru se dostaneme vždycky, dolů je to horší,« ujišťoval ho Olda.

»Jak myslíš,« nezpěchoval se Džin.

Vystoupili spolu s oběma černými. Chodba tu byla vyložená červenými deskami, také světlo svítilo do červena. Vypadalo to tu jako v Pekle, ale Olda se tomu nedivil, d'áblové si přece přirozeně zařídili své podzemní sídlo ve stylu, na jaký byli zvyklí ze svého dřívějšího domova. U výtahu už čekal hlouček dalších d'áblů, ale prošli jejich houfem v těsném závěsu za svými dvěma. D'áblové si mlčky navzájem salutovali a Olda to z legrace dělal po nich.

Kdyby mě tak viděla Bísíája! pomyslel si na svou dávnou andělskou přítelkyni.

Ta o tomhle určitě nevěděla, odpověděl mu také myšlenkou Džin. Nikdy přece nebyla dál než v Čechách.

Nikdy jsem ti o ní nevyprávěl, zarazil se Olda.

Ty ne, ale s Pepkem jsem si dlouho povídal, opáčil Džin.

Vznášel se kolem Oldy a společně sledovali své dva d'ábly k dalšímu výtahu, tentokrát opět skoro obyčejnému. Jen měl mnohem prostornější kabinu, nemuseli se tu mačkat a Olda s Džinem se nemuseli prolnout do těl d'áblů. Olda se od nich instinktivně držel dál, ale také Džin se jich, jak se zdálo, trochu štítil.

Ani tady nesjeli úplně dolů, vystoupili o jedno patro výš.

Dole je vlastně v každé výtahové šachtě krabicovitá pohlcovací zóna, měla by pohltit náraz od tlakové vlny, kdyby pronikla přes horní dveře až sem, vzpomněl si až teď Olda na poznatek od Ahrimana, kterému předtím nevěnoval dostatečnou pozornost.

Museli počkat na otevření dalšího poklopu. Olda by rád vyzkoušel projít dolů pomocí antigravitace, ale Džin by se ho musel držet jako klíště a možná by měl i tak problémy. Přes takové překážky by se Džin dostal jedině spolu s d'ábly.

»Jak jsi mohl tohle místo vynechat?« káral Olda Džina. »Tvrdil jsi přece, že jsi v New Yorku byl a prošmejdil jsi tu všechno. Jak ti tohle mohlo uniknout?«

»Vlastně ani nevím,« vykrucoval se Džin. »Tady je všude spousta takových zákoutí, šachet a děr, není žádný div nějakou přehlédnout.«

»Dohodli jsme se ale, že to tu vyčistíš dočista,« hněval se Olda.

»Vážně si myslíš, že je to možné?« opáčil Džin. »To není úkol na pár let, nemysli si. Bakterie přežívají různě. Někde by se ty potvory snažily sníst i mě, jinde jsem narazil už jen na hromady mrtvého slizu.«

»Tebe snad sníst nemohly,« zarazil se Olda. »Nebo tě taky žerou?«

»Zkoušejj to,« souhlasil Džin. »Okrajové oblasti mi vždycky trochu poničí. Vadí mi to asi jako tobě ostříhání vlasů, jenže se doplním rychleji.«

»Koukám, že to není tak jednostranné, jak jsem si myslel,« vzdychl si Olda.

»Mám proti nim výhodu,« řekl pyšně Džin. »Jsou příliš pitomé. Pokaždé se zможou jen na čelní útok. Hrrr a žrát! Na něco jako obchvat nemají, oblijí cíl ze všech stran jen když je jich příliš mnoho. Kdyby dokázaly myslet, asi by se domnívaly, že záleží jen na tom, kdo dokáže druhého pohlcovat rychleji. Nějaká taktika jako bleskové obchvaty, průlomů pomocí chapadel, rozdělení jejich houfu na spoustu menších, snáze pohltitelných houfečků, to je na ně složité. Ani ustupovat nedovedou. Kdyby je někdy napadlo včas se přede mnou rozprášíť a aspoň části houfu dát naději uniknout, měl bych s nimi víc práce. Naštěstí mi to ty potvory samy usnadňují. Nedokáží vycítit, kdy je lépe někam zalézt, vždycky hned útočí.«

Z kabinky výtahu se proti nim vynořil další houf d'áblů.

»Tady bych je vážně mohl házet do Bažin smutku po osmi až po deseti jako lopatou a trvalo by jim to dlouho, než by si toho ostatní všimli,« napadlo Oldu.

»Odlož to na jindy, teď máme důležitější úkol,« připomněl mu Džin.

Pomalou ztráceli orientaci, jen věděli, že už jsou hrozně hluboko. Oldu napadlo, že ty tunely mohou vést až pod moře. Mohlo by sem vtrhnout a d'ábly vytopit. Ale bylo tu sucho, ba ne, tohle sídlo bylo před mořem jistě dobře zajištěné.

Na dlouhých chodbách se stěnami plnými dveří teď potkávali ještě víc d'áblů. Zřejmě tu bydlí, napadlo Oldu. Dveře se otevíraly snímači, na které jejich majitelé přikládali ruce, zřejmě jim dost záleželo na soukromí. Olda se trochu zdržel nahlédnutím do jedné dveří. Prošel jimi bez otvírání a s uspokojením si prohlížel nevelký byt, který tam objevil. Pekelné bojovnice v pevnostech Gehenny měly úspornější kajuty, tento byt byl doslova přepychový. Zdejší d'áblové neměli rodiny a pro jednoho osamělého d'ábla to byl nemístný luxus. Olda obdivoval hlavně okna, která tady v hlubokém podzemí nemohla nikam vést a nejspíš nikam nevedla a přece se zdálo, že vedou do nádherné, pečlivě udržované zámecké zahrady. Nebyl to pouhý obraz, pohybovalo se tam listí a dál byly vidět i jakési postavy. Asi tam bylo něco jako obrazovka, ale větší než největší televizory, jaké Olda viděl.

Ti si ale žijí! pomyslel si Olda. Nebyla v tom závist, obyvatelé Oázy k ní neměli ani ten nejmenší důvod. Jen se tu samo nabízelo srovnání se životem lidí nahoře.

Ve vzpomínkách d'ábla Ahrimana tohle nebylo. Bylo to ale pochopitelné, bažinačky se soustředily na to nejdůležitější, cestu k Belzebubovi. Vytáhnout z člověka úplně všechno není tak snadné a další potíž je s příjemcem. Xijtrané se kdysi před Oldou zmínili, že dokáží přenést do své hlavy nebo i do hlavy člověka všechno, co tam má jiný člověk, ale přiznali, že se to dá udělat jen jednou za život, jinak hrozí přeplnění mozku a smrt. Olda se až otrásl při jejich dalším přiznání, že totiž při přenosu jeden z těch dvou nutně zahyne. Bažinačky to neuměly tak dokonale, musely se omezit na to nejpodstatnější, co bylo v dané chvíli nutné, zato byly méně destruktivní. A tak teď poznával málem každou prasklinu na stěnách dlouhé chodby, ale neměl ani tušení, co je za desítkami dveří. Ačkoliv se tam ani Ahriman nemusel za svůj život dostat, d'áblové nepěstovali přátelství ani mezi sebou.

Raději se vrátil na chodbu. Džin se vznášel kdesi vpředu, sledoval dál dva d'ábly. Olda se nad hlavami ostatních d'áblů rozletěl za ním a zakrátko ho dohonil. Na konci této obytné chodby byl další poklop, kryjící šachtu výtahu, poslední na jejich cestě. Dvojice d'áblů sem zřejmě mířila, bylo to správným směrem i pro Oldu s Džinem, proto se chystali opět využít, až jim sami d'áblové otevrou. Umožnili by jim vstoupit tam, kam se Džin předtím nedostal.

Z kabinky přivolaného výtahu, která se vynořila z otvoru v poklopu, tentokrát nikdo proti nim nevystoupil. Ti dva vstoupili mlčky jako vždy, Olda s Džinem se opět drželi co nejdál od nich.

Výtah sjel dolů a všichni vystoupili. Před nimi byla poslední dlouhá červená chodba před sálem *Grémia*, nejvyšší d'ábelské rady. Ahriman nebyl jeho právoplatným členem, jen sem občas docházel podávat pravidelná hlášení o stavu svého úseku působení. Dva d'áblové sem mířili nejspíš ze stejných důvodů.

Najednou měl ale Olda pocit, že spadl do velice jemných peřin. Cosi ho nadzvedlo do výše a obalilo ho tak, že byl rázem ve tmě.

»Co se děje?« vyjekl telepaticky. »Co to má znamenat? Proč je ta tma kolem?«

»Nevzrušuj se!« odvětil mu Džin, v protikladu s uklidňujícím tónem také vzrušeně. »Zaútočily na nás ty bestie bakteriální! Obalil jsem tě, aby na tebe nemohly.«

»Ničeho jsem si nevšiml!«

»Protože znenadání vyrazily z boční stěny,« informoval ho Džin.

»Neměl bych ti raději pomoci?« nabízel se Olda. »Mám přece xeri!«

»Nedělej to, všechny bys zburcoval,« odmítl jeho pomoc Džin. »Nech to na mě.«

Oldovi nezbylo než se s tím spokojit. Zdálo se mu, že leží na zádech, ale víc nevnímal. Kolem něho byla tma a ticho. Ačkoliv byl Džinem obalený tak důkladně, že k němu nemohl ani slabý paprsek světla, dýchat mohl. Mohl teď jenom čekat.

Zabalený do pevné mlhy, připadal si jako moucha zavinutá do pavučiny, ale zatím ho to neznepokojovalo. Kdyby ho místo Džina obalily žravé bakterie, neměl by nadbytek času použít proti nim xeri, ale Džinovi věřil. Ten proti bakteriím útočil rovnocennými prostředky, jediné, čím se od nich lišil, byla jeho inteligence.

Oldu v jedné chvíli napadlo, co by se stalo, kdyby potvory měly tak velkou převahu, aby ji ani Džinova vyšší inteligence nepřekonala. Inteligence ixogotlů se projevuje teprve od jisté minimální velikosti. Kdyby zdejší bakterie vyhrávaly a snížily by mu ji, mohl by se ve zmatku vrhnout i na něho. Měl ho obaleného jako řízek, kdoví jestli by mu xeri pomohlo. Nemohl nic víc než doufat, že to Džin zvládne.

Napětí bylo ale příliš veliké. Postrádal jakýchkoliv přehled, neměl nejmenšího tušení, co se kolem děje. Cítil jen slabé houpavé pohyby, které by svědčily o Džinově manévrování, ale také se mu to mohlo jen zdát. Byl teď pouhým pozorovatelem, ale pozorovatelem bez přehledu. Žádný ze známých smyslů mu neposkytoval zprávy o tom, co se děje. Začal mít dokonce nezřetelný pocit, že se dostal do hustšího prostředí a napadlo ho, že s ním Džin zacouval do stěny. Mohl by to být jeden z jeho manévřů, třeba se bakterie v pevné skále pohybují pomaleji a nemohly by na něho útočit ze všech stran, čeho všeho by mohl proti nim ještě využít? Nechtěl Džina rozptylovat otázkami, ale ten pocit bezmocnosti tváří v tvář skutečnému nebezpečí byl silnější.

»Nemohl bys mi aspoň občas naznačit, jaká je situace?« zeptal se po chvílce váhání.

»K čemu by ti to bylo?« odvětil ihned Džin. »Ještě by tě to mohlo znepokojit.«

»To je to tak špatné?« zachvěl se obavou Olda.

»Teď už ne,« ujistil ho Džin. »Už lovím poslední zbytky. Ale po prvním houfu se jich na mě sesypalo ještě šest, sotva jsem se stačil bránit. Dokonce mě zatlačily do skály, ale tam jsem měl víc výhod než ony.«

»Tak se mi ten pocit, že jsem v hustším prostředí, asi nezdál,« vzdychl si Olda.

»Nezdál, ale už jsi zase venku,« ujišťoval ho Džin. »A připrav se, postavíš se zase na nohy. Už je po všem, teď už se na nás těžko něco vrhne. Ani bych to nikomu neradil.«

Olda ucítil opět pevnou půdu pod nohama a vzápětí se kolem něho rozlilo světlo. Džin se stáhl stranou, ale byl teď přinejmenším pětkrát větší než předtím.

»Nějak jsi narostl,« podotkl Olda.

»To já vždycky, když se dobře najím,« pochvaloval si Džin. Oldu napadlo, kdyby měl Džin ruce a břicho, teď by si je asi zálibně popleskával.

»To by tu ale muselo být bakterií!« odhadoval to Olda.

»Bylo,« přitakal Džin. »Moc dobře jsem se najedl.«

»Poslyš, ale vždyť jsi narostl objemově nejméně pětkrát!« nezdálo se to Oldovi.

»Objemově i váhově, to spolu souvisí,« neprotestoval Džin.

»To tady bylo tolik divokých bakterií?« zeptal se raději.

»Kolik jich tu bylo, můžeš posoudit podle mě,« chlubil se Džin. »Teď to nejsou žádné divoké bakterie, ale já.«

»To jich tady bylo nejvíc z celého světa?« divil se Olda.

»Ani ne,« ujišťoval ho Džin. »Největší hody jsem měl na tomhle kontinentě, ale jinde jich nebylo o moc míň. Jak říkal Peppek, někudy sem museli bakterie dostat a nějaký menší podzemní nukleární výbuch, o kterém se svět nedozví, se dá nejlépe utajit v Nevadě.«

»Víc než tady?« nedůvěřoval mu Olda. »To bys musel být mnohem větší, už když jsme spolu naposledy jednali! Jak to, že jsi byl tak malý?«

»Víš...« zaváhal trochu Džin. »To je těžké. Vyčistit celý svět je příliš složité, když jsi současně jen na jednom místě. A čím jsi větší, tím jsi nemotornější. Já vím, dohodli jsme se

trochu jinak, ale to jsme oba netušili, kolik jich bude. Zkrátka jsem se po několika pokusech rozdělil na menší, hbitější části, vždycky když jsme začali být neúnosně velcí.«

»Kdo to měl zpočátku obavy o úbytek své inteligence při drobení na menší díly?«

»To jsem ještě netušil, kolik živé hmoty tu najdu a že to bude snadné,« opáčil Džin. »O moji inteligenci se neboj, tu si ohlídám. Děním se až když jsem přerostlý, aby žádné části nehrozilo pohlčení. Při takovém dělení se inteligence nezmenšuje, obě části jsou zpočátku stejně inteligentní jako celek předtím.«

»Jenže už se nedokážeš spojit, co?«

»Tady ne,« souhlasil Džin. »To jde jediné u nás, ale připojení k Velké Inteligenci je něco úplně jiného a hlavně, nedá se to vysvětlit jednotlivci jako jsi ty.«

»Nepodceňuj mě,« ohradil se Olda. »I my se umíme spojovat, i když asi jinak. Kolik je vás teď vlastně na Zemi? Nenapadlo tě, že s tím budou problémy, až se budete všichni vracet domů?«

»Třicet šest není tak moc,« odvětil klidně Džin. »Není to podle původních dohod, ale umíš si aspoň představit, jak bys mě přenášel domů, kdybych byl šestatřicetkrát větší než jsem teď? Máš vůbec láhev, do které by se vešlo dvě stě dvacet tun?«

»Tolik?« zarazil se Olda. »Tolik bakterií že by sem ďáblové vypustili?«

»Tolik jistě ne, počáteční množství bylo asi menší, ale připočti si k tomu, kolik tu bylo i bez nich organické hmoty, nahromaděné za celá tisíciletí,« připomněl mu Džin. »Spousta d'áblů, potraviny pro ně, ale i nerozložené organické odpady. To všechno se stalo nejprve potravou bakterií a následně mojí. Ale nezapomeň, že v naší dohodě bylo nejen že vám svět vyčistím, ale že si odnesu i veškerou získanou hmotu. Ani jeden jsme nejspíš netušili, kolik jí doopravdy bude, ale to je snad detail, na rámci dohody to nic nemění.«

»To doufám,« opáčil Olda. »Jen to bude trochu složitější.«

»Bude,« připustil Džin. »Ale snad to spolu vyřešíme.«

»Budeme muset,« vzdychl si Olda. »No dobře, půjdeme dál.«

Během Džinovy šarvátky s dravým slizem jim jejich dva ďábelští průvodci zmizeli za nejbližšími pancéřovými dveřmi, ale teď už je beztak nepotřebovali. Mířili do sálu nejvyšší ďábelské rady, *Grémia*. Ahriman tam byl jako doma, proto by to tam měli poznat.

Olda s Džinem proltnuli skrz masivní pancéřové dveře. Pohled, který se jim naskytl, byl opravdu majestátní. Sál grémia měl rozlohu velkého krytého zimního stadionu, Olda se už předtím divil, jak může vydržet tak velká prostora tlakové poměry v takové hloubce, ale věděl, že její stavitelé měli nejspíš zkušenosti ze samotného Pekla, takže pro ně tak rozsáhlá klenba hluboko pod zemí a možná i pod mořem nebyla ničím novým.

Na konci této grandiózní satanské katedrály, za řadami stolů a pohodlných křesel, jako u konferenčních sálů, bylo vyvýšené pódium. Dva příchozí ďáblové tam právě skládali účty šestici d'áblů v černožlutě zbarvených uniformách. V jednom z nich Olda poznal svůj hlavní cíl, samotného Baal-Zeeba. Akustika sálu byla tak dokonalá, že Olda s Džinem na jeho druhém konci slyšeli, o čem spolu ti na pódiu hovoří. Jejich tefirština zněla trochu skřípavě, ale to Oldovi nevadilo, rozuměl jim dokonale.

Moc z jejich hovoru ale nepochytil.

»Dalo se to očekávat!« řekl Baal-Zeeb odevzdaným tónem, jakoby se právě smířoval s něčím nepříjemným, co nemůže ani při nejlepší vůli napravit. »Jsou už i tady! Škoda, že je nemůžeme poslat do Pekla! Snad na ně bude Oarizuo stačit!«

V té chvíli Oldovi silně zalehlo v uších. Přimo nad ním a Džinem se otevřela hvězdná brána, současně kolem nich zavířila větrná smršť a vyzvedla je jako pírkou do výše. Vzepřel se jí antigravitací, ale když viděl, jak jeho slabší kamarád bezmocně mizí ve hvězdné bráně, přestal se vzpírat a naopak se tam sám vrhl, dříve než se zavře. Neopustí ho přece v nouzi! Prolétl branou hned za Džinem a ta se za nimi stejně tak náhle uzavřela.

Byla tu skoro stejně velká klenba jako na Zemi, jenže sestavená z menších segmentů

a úplně prázdná.

Ačkoliv – úplně ne.

Pod pomalu klesajícími vyhnanci leželo dole na podlaze z velkých kamenných dlaždic cosi nezřetelně šedivého. Teprve když se snesli blíž, rozpoznali, co to je.

Byly to dvě úplně vyschlé mumie.

Křižovatky světů

Pochopit, že jsou v jiném vesmíru, nebylo vůbec těžké. Oldovi hned došlo i co je sem dostalo. Úporně zalehlé uši znamenaly nižší tlak zdejšího vzduchu, než je na Zemi, prostě je to vcuclo. Raději párkrát polkl naprázdno, aby tlak vyrovnal, ale nebylo mu to moc platné, uši měl zalehlé dál.

Dvě vyschlé mumie pod nimi ale dávaly tušit, že tady opravdu nejde o žádnou legraci. Olda dosedl přímo vedle nich a zběžně je zblízka obhlédl. Mumie byly prachem šedivé, ale žádný na nich neležel, zřejmě ho vítr odfoukl. Obličejy měly ale zčernalé a vyceněné zuby a prázdné oční důlky, slepě hledící vzhůru, nevěštily nic dobrého.

»Oldo, táhne mě to pryč!« ozval se telepaticky Džin.

Olda zalehlýma ušima žádné zvuky neslyšel, ale k telepatii je ani nepotřeboval.

Džin se sotva držel, ačkoliv vítr tentokrát nebyl nijak silný. Olda ale cítil, že i jemu se špatně dýchá. Obláčky zvířeného prachu mířily všechny jedním směrem, ke kraji obrovské klenby, kde mizely v nevelkém otvoru.

Olda to pochopil. Vzduch z haly vysává jakési hodně silné čerpadlo. Nejspíš obnovuje podtlak, napadlo ho. Když se znenadání otevře hvězdná brána do vakua, musí mít úžasnou sílu, té se nedá odolat.

Ano, ale současně si uvědomil, že ve vakuu se nedá ani dýchat! Bez vzduchu se každý rychle udusí. Jako ty dvě mumie před nimi! Tahle hala byla smrtící past!

Ale ať je past jakákoliv, nemůže dlouho udržet toho, kdo umí podle potřeby otevírat hvězdné brány. Olda si vzpomněl na typické zavlnění marsické vazby při otevření d'ábelské brány, to znamenalo, že je sem d'áblové poslali marsickou branou. D'áblové sice dokáží řídit brány i na dálku, ale mají je stacionární a stroje pro ně musí stavět na tom nebeském tělese, kterému patří příslušný přehyb vesmírů. Ty dvě mumie, ať už patřily komukoli, nedokázaly uniknout a zahynuly udušením ve vakuu nebo hladem, ale jemu to snad nehrozilo, měl přece brány přímo v sobě.

Nadechl se a pokusil se otevřít si bránu zpátky.

Až to v něm škublo, ale brána se neotevřela. Pochopil, že někdo, nebo v tomto případě spíš něco, drží bránu otevřenou. Žádný otvor neviděl, ale to nerozhodovalo. Otvor mohl být menší než makové zrnko, případně mohl být daleko, jenže mu dokonale blokoval marsický přechod. A vzduch ve velké kopuli mezitím nezadržitelně řídl.

Olda se obrátil k otvoru, kam mířily řídnoucí kotoučky prachu a za kterým pracovalo neviditelné čerpadlo. Zkusil vytvořit kolem předpokládaného čerpadla opak supravodivosti, zónu elektrické nevodivosti. Kdyby tam byl elektromotor, okamžitě by se zastavil.

Čerpadlo ale pracovalo dál. Buď se nacházelo ve větší vzdálenosti od sacího otvoru než očekával, nebo nemuselo mít elektromotor. V tom případě ho ale nezastaví.

Olda na okamžik propadl panice. Mají se tu snad oba udusit?

Ale ne, z téhle pasti musí být přece víc cest! Otočil se a otevřel bránu jinam. Vybral si opačný směr, tedy *Mars-dolů*, ale okamžitě pochopil, že to nebyl nejlepší nápad.

Otvorem vtrhla dovnitř vichřice - tornádo. Měl to čekat, byl tu zředěný vzduch, ale ta vichřice ho doslova uzemnila řezavou zimou. Otevřel si nešťastnou bránu přímo proti sobě a ledový vzduch se sněhovým proudem podobným lavině ho odhodil, že ho před pořádným potlučením zachránila jen jeho schopnost létat. Naštěstí se vzpamatoval a místo aby dopadl naznak, zabral, otočil se ve vzduchu a jakž takž přistál na nohy. Džin zatím vířil bezmocně halou, vichřice byla na něho příliš silná. Naštěstí Olda v úleku bránu ihned zavřel, jinak by ho ledový vítr změnil ve sněhového panáka.

Co to bylo za ledový svět? uvažoval rychle. Tak mrazivý víchř v duchovité hmotě ještě nezažil. A to je duchovitý vzduch obvykle příjemnější než skutečný! Jaký mráz tam

musí panovat v normální hmotě? Tam by nejspíš člověk v minutě zmrzl!

Ledový vzduch našťestí zvýšil tlak v hale, jenže Olda dobře věděl, že to pomůže jen nakrátko, čerpadlo brzy všechno vysaje. Napadlo ho otvor ucpat sněhem, ale hned to zavrhl, nejspíš by to byla marná práce a na tu neměl čas, ani na plané váhání. Marsické světy bývají studenější než světy vázané přes Zemi nebo Měsíc, stejně jako Venušské světy bývají někdy až příliš teplé, to je obecné pravidlo. Sníh našťestí není tak nebezpečný. Kdyby sem naráz vtrhly všežravé bakterie z některého venušského světa, měl by možná nahnáno i Džin. Další bránu musí otevřít zešikma, aby náraz vzduchu nešel přímo proti němu, ale stranou.

Zavolal Džina a poradil mu, aby zaujal místo přímo za ním a byl tak jeho tělem aspoň trochu chráněný. Džin byl očividně otřesený. Neměl zuby, aby jimi mohl cvakat zimou, ale příjemně mu asi nebylo a Olda se tomu vůbec nedivil.

Cesta zpátky byla uzavřená, tudy se vrátit nemůže, dokud ji budou d'áblové blokovat. A to oni budou, tím už si byl jistý. Na opačné straně byl nebezpečný ledový svět, tudy by to také nešlo. Olda ale neztrácel naději. Věděl, že žádný ze světů, kde dosud byl, neměl jen dvě hvězdné cesty a tady to přece nemůže být jiné! Všude byl výběr nejméně ze šesti směrů a i když se někde nacházely světy životu nebezpečné, bezpečných cest bývalo vždycky dost.

Potíž byla v tom, že ho každý další svět vzdálí od Země. Byl teď v podobné situaci, jako kdysi dávno andělka Bísíája na Zemi. To byla pro Oldu dodnes záhada. Bísíája musela zůstat na Zemi, protože cesta, kterou se chtěla vracet, vedla na radioaktivní svět, nejspíš na Gehennu. Záhadou ale zůstalo, odkud vlastně přišla. Skrz Gehennu to být nemohlo, to by jí radioaktivita nedovolila přijít. Vazba *Země-dolů* na Gehennu byla přitom stabilní, rozhodně ne proměnlivá, jak Bísíája předpokládala.

Neměl ale čas na úvahy, když mu zase zaléhalo v uších a sotva lupal po dechu. Musil něco podniknout, jinak skončí jako ty dvě mumie! Zkusil otevřít menší bránu nejsnadnějším směrem, *Země-dolů* a pro jistotu se připravil na další vichřici, kterou musel očekávat.

Nemýlil se a otvorem do haly zafícel vítr, našťestí ne ledový jako minule. Tentokrát měl teplotu příjemnější, i když tam zřejmě tropy nebyly. Olda neztrácel čas a bránu rozšířil. Vítr ještě zesílil, ale tak bohatý příděl vzduchu nestihlo čerpadlo odsát, hala se rychle plnila a když se tlak vyrovnal, vítr ustal.

»Jdeme tam!« pobídl Olda Džina.

Prošli spolu bránou do písečné krajiny, ale nebyla to holá poušť, všude kolem nich se rozprostíral les. Sice řídký, ale přece jen les. Písčité půda byla většinou pokrytá drobnými uschlými rezavými jehličkami, jen v okolí brány byly všechny vysáté jako vysavačem. Džin se držel v závěsu za Oldou, ale jakmile Olda bránu uzavřel, Džin se rozprostřel do šířky a vytvořil kolem něho mlžnou clonu, aby ho chránil.

»Tady nemusíš,« řekl Olda. »Tady bych si pomohl sám. Mám xeri!«

»Ty to tady znáš?« zeptal se ho Džin. »Jak můžeš vědět, že to postačí?«

»Neznám to tu, ale znám xeri. Podívej se!« ukázal mu dolů. »Vidíš ten plesnivý plod? Sleduj, co to s ním udělá!«

Ukázal na plod, úplně pokrytý fialovou plísní. Vtom se z jeho ruky zablesklo a plod okamžitě zuhelnatěl, ačkoliv byl z normální hmoty.

»Jdi s tím!« odtáhl se od něho Džin. »Jde z tebe strach jako z bouřky!«

»Proti tobě to nebylo,« ubezpečil ho Olda. »Já jen abys věděl, že nejsem bezbranný.«

»No dobře. Ale není mi jasné, jak vlastně vybíráš cestu,« přiznal Džin.

»Já cestu taky jen hádám,« nedělal ze sebe machra Olda. »Jsme dvě brány od Země, to by se mělo dát obejít. Světy nejsou jako kuličky navlečené na niti, cesty se mezi nimi kříží všelijak a na stejné místo se často dostaneš více různými cestami.«

»Tak pojd'me!« vybízel ho Džin.

»Nech mě trochu vydechnout,« požádal ho Olda. »V té hale mi nebylo zrovna dobře.«

»To jsme tedy dva,« souhlasil s pochopením Džin.

»Spíš čtyři,« ušklíbl se Olda. »Ale ti před námi tam zůstali a jsou na tom jistě hůř.«

»Kdo to byl?« zajímal se Džin. »Tvoji krajané? Nelapili se do stejné pasti jako my?«

»Taky mě to napadlo,« souhlasil Olda. »Je jasné, že to byli duchové. Nejspíš přišli ze Země, ale tam byli před námi jako duchové jen tefirové, takže to museli být dva z nich. Měli tam ze Země postavenou bránu a protože je to u nich velký stroj, který se nestaví pro jedno použití, měli asi s tím světem nějaké velké plány. Ale podle toho, že tam ty mrtvolky ležely už dlouho a nikdo se o ně nestaral, řekl bych, že ta hala není moc využívána.«

»Ta hala byla opravdu divná,« váhavě uvažoval Džin. »Byla to první hmota, kterou jsme nemohli jako duchové projít.«

»Protože byla také z duchovité hmoty,« vysvětloval mu hned Olda. »Zajímalo by mě, co to mělo být. Stavba z duchovité hmoty v normálním světě mi nějak nedává smysl.«

»To cucavé bylo taky z duchovítina?« chtěl vědět Džin.

»Čerpadlo? Jistě. Jinak by čerpalo normální vzduch a ne ten náš.«

»A nemohli to tam dopravit duchové ze Země?«

»Mohli,« souhlasil Olda. »Je to dokonce velmi pravděpodobné. Jen nechápu, k čemu jim to bylo dobré.«

»Třeba jako past na nás dva!«

»Na nás dva to jako past použili,« souhlasil Olda. »Ale určitě to kvůli nám nestavěli. Ta konstrukce nebyla žádný vzdušný zámek, ale pěkně bytelná, když odolávala i vakuu. To přece muselo dát strašně moc práce! Už jen dopravit tam tolik duchovité hmoty! A někdo to tam musel smontovat a to nemohl být nikdo jiný než duchové!«

»Bytelná duchovitá konstrukce?« Olda v tom úplně cítil úšklebek, který ovšem Džin nemohl projevit jinak než tónem v telepatii.

»Zdá se ti to paradoxní, co?« usmál se. »Aby ses nedivil! Pepek tvrdil, že z duchovité hmoty musí být celé světy. Tam zase působí jako duch bytost z normální hmoty.«

»Celé světy?« nedůvěřoval tomu Džin.

»Pepek tvrdí, že je to logické a nutné. Odkud by se na všech světech vzal dostatek duchovitého vzduchu, že to stačí k dýchání? A navíc má vhodné složení, žádný metan nebo čpavek! Podle Pepka mohl takový vzduch přijít jedině z nějakého duchovitého světa, kde je ho dostatek.«

»Ale jak by se dostal všude?«

»To snad zrovna tobě vysvětlovat nemusím!« durdil se Olda. »Právě ve vašem světě se občas samovolně otevírají brány sousedních vesmírů! Neumíte si je ani vysvětlit, natož vytvořit. Jenže ty náhodné brány jsou podle Pepka příčinou rozptýlení duchovitého vzduchu do všech světů. A nejen vzduchu, nejspíš i života! Nebyli jste zřejmě jediní, kdo takovými branami procházeli.«

»Tohle už mi Pepek taky říkal. Vysvětlovalo by to, proč si je život v různých světech navzájem podobný,« přisadil si Džin. »Pepek tvrdil, že je krajně nepravděpodobné, aby byl život ve všech světech tak slučitelný, jak je. Říkal mi, že je to jedině díky propojení.«

»On je tím vůbec posedlý,« přiznal Olda. »Pořád tvrdí, že d'ábové jsou odnož andělů, která se od nich kdysi dávno oddělila a my lidé jsme podobná odnož d'áblů.«

»Máš snad jiný názor?«

»Chobotnice z Xijtry nevypadají jako odnož d'áblů ani andělů,« odsekl Olda. »O tom se můžeme jen dohadovat, víme o tom houby všichni. Mohli by to vědět Ogdurové, chystám se jich na to zeptat, hned až přijdou a uvítáme je.«

»Ať přijdou...« opáčil Džin. »Taky bych se jich rád na ledacos zeptal.«

»Jenže kdoví, kdy to bude,« vzdychl si Olda. »Víš co? Už jsem se vydýchal, půjdeme raději dál.«

»Ale kam?« zajímal se Džin. »Říkal jsi, že neznáš cestu.«

»Zkusíme pár hvězdných bran naslepo,« navrhoval Olda. »Když se ukáže, že vybraný

směr nevede k cíli, vrátíme se sem a zkusíme to jinudy.«

»Za předpokladu, že se dokážeš vrátit. S otvíráním hvězdných bran ti nepomohu.«

»Jistě,« přikývl Olda. »Brány nech na starosti mně. Mám dnes smůlu, že se mnou není Čert, ten měl vždycky dobrý čich na problémy. Naštěstí mám aspoň tebe a nejsem tady sám. Přenechám ti případné agresivní bakterie, i když nečekám, že na nějaké narazíme. Na Zemi je rozšířili tefirové a ti naštěstí nejsou všude.«

»Kdybychom na ně přece jen někde narazili, bude to moje starost,« svolil spokojeně Džin. »Možná bys je dokázal spálit tím svým ohněm, ale já je určitě využiju líp.«

Olda opatrně pootevřel bránu do dalšího světa. Po nedávné zkušenosti teď otevíral jen nevelké okénko, ale nic se nestalo a proto si dodal kuráže a otevřel bránu naplno.

Svět za ní se podobal vysokohorské krajině. Samé ostré skalní štíty, kamení, kusy ledu a závěje sněhu. V normální ani v duchovité hmotě nebylo vidět nic podezřelého, takže tam odvážně vstoupili.

»Vzduchu je tu dost a není ani tak studený,« pochvaloval si Džin.

»To ti lehce vysvětlím,« řekl Olda. »Jsme zřejmě ve velké nadmořské výšce a teplota normálního vzduchu přitom s výškou klesá. Teplota duchovitého vzduchu ale na výšce tolik nezávisí a řekl bych, že odpovídá průměru teplot normálního vzduchu.«

»Máš asi pravdu,« přemýšlel Džin. »V horách na Zemi má vzduch podobnou teplotu jako kousek dál v pralesích.«

Olda neodpověděl, jen se rozhlížel kolem. Zaujala ho hlavně jemně zelenká barva oblohy, prosvítající skrz normální bílé mraky.

»Skoro mám dojem, jako kdybych tady už někdy byl,« vzdychl si.

»Některé světy jsou si asi hodně podobné,« souhlasil Džin.

»Spíš je to tím, že na každém světě najdeš tolik rozličných míst, že těžko najdeš někde něco tak dokonale jiného, aby se to neshodovalo s nějakým známým místem na Zemi nebo jiném známém světě,« filosofoval Olda. »Na Zemi je plno hor, ale jsou tam i moře, bažiny a písečné pouště. Naše kolonie v Oáze se nachází na ostrovech jako vejce vejci podobných ostrovům v tropické oblasti Pacifiku.«

»Tohle už naštěstí vím,« souhlasil Duch. »Vaše Země je opravdu mnohotvárnější než naše, i když jste si spoustu všelijakých jeskyní vydlabali sami, hlavně v místech, kde jsou vaše domy, nebo jak jim říkáte.«

»Ano, ale tak divnou oblohu jsem už někde viděl, ale ne na Zemi,« váhal Olda. »Není zrovna obvyklá, většina světů má oblohu do modra.«

»Na kolika světech jsi už byl?« vyzvídal Džin.

»Ještě jsem je nespočítal,« mávl rukou Olda. »Ale buď jsem tady byl, nebo se tenhle svět jednomu nějak moc podobá.«

»Nejspíš se jenom podobá,« usuzoval Džin. »Když to tu nepoznáváš...«

»Tomu se nediv,« zavrtěl hlavou Olda. »Zkoumání cizích světů jsem vždycky začínal z Čech. Amerika je na opačném konci Země a i když se některé světy otáčejí kolem osy jinou rychlostí, takže se kontinenty proti sobě posouvají, je malá pravděpodobnost, že se střetím do míst, kde už jsem byl. Nejspíš tu ani nemám co poznávat. Jen ta obloha...«

»Škoda,« zalitoval Džin. »Bylo by příjemnější vědět, kde jsme.«

»To by bylo,« souhlasil Olda. »Jenže by to bylo moc krásné a tomu se mi nechce ani věřit. Ale co mám dělat, když jsem takhle zelenou oblohu viděl opravdu jen jednou? Není to obvyklá barva, obloha bývá většinou modrá, pokud ji nezbarvují červánky. Tady je ale jasně zelená. Být skutečně ve světě, kde to vypadalo jako tady, věděl bych aspoň, kudy máme jít. Víš co? Zkusím si jednu bránu, ale pozor, nepatří mezi bezpečné. Schovej se raději za mě.«

»Neměl bych spíš já chránit tebe?« namítal Džin.

»Nešlo by o dravé bakterie, ale o horko,« ujistil ho. »A to, jak víš, snáším lépe já.«

Džin ho tedy poslechl a Olda opatrně otevřel bránu. Nejprve jako malý otvor, ale když

se přesvědčil, že tam není nic nebezpečného, rozšířil ji, aby mohl projít. Džin by se dokázal protáhnout i klíčovou dírkou, ale raději počkal na Oldu, spolu byli přece jen silnější.

Ocitli se na nevysokém plochem vršku, kde měli nádherný rozhled po zdejší krajině. Kopce tu sem tam byly, ale nevysoké a ploché, rostla na nich jen nízká tráva.

»Co je to za svět?« zajímal se Džin.

»Jak to mám vědět?« opáčil Olda. »Prostě jeden z dalších světů. Zajímavé je, že jsme se sem dostali neobvyklou, ale nemožnou merkurskou vazbou.«

»Je hodně neobvyklá?«

»Většina merkurských světů je rozežhavená, vzduch je tam nedýchatelný a život tam nenajdeš,« nedal se Olda prosit k vysvětlování. »Naštěstí jsou i výjimky, jako tenhle.«

»Vypadá to tu pustě,« posteskl si Džin. »Já vím, ani náš svět není plný všeho možného jako Země, s ní se nemůže srovnávat žádný, ale...«

»Počkej!« zarazil ho náhle Olda. »Támhle - vidíš to co já?«

»Kde?« nechápal Džin. »Nemyslíš snad ty divné pohybující se koule?«

»Jo, přesně ty,« řekl spokojeně Olda. »Zblízka bys viděl, jak jsou strašně chlupaté.«

»Ty na nich odsud vidíš nějaké chlupy?« divil se Džin.

»Odsud ne,« připustil Olda. »To až kdyby se některé přikutálely blíž. Ale jsou to ony, to už je jisté. Takže vím, kde jsme. Kdysi jsem tomu světu říkal **Svět Chlupatých Koulí**, než jsem se dozvěděl, že už má jiné jméno a to mnohem déle než jsem tehdy tušil.«

»Jak se tedy jmenuje?« chtěl hned vědět Džin. »A kdo mu to jméno dal?«

»Tefirky ten svět znají už dlouho,« řekl Olda. »Některé ze starších, například Yazatap, tu dokonce byly. Přišly sem marsickými branami a říkaly mu **Irobuni**. Někde tady ještě leží jejich opuštěné vojenské základny, ale upřímně pochybuji, že jsou provozuschopné, nebyly udržované aspoň dva tisíce let.«

»Takže víš, kde jsme?« došlo Džinovi. »To bys měl vědět, jak se dostat domů. Kde to vlastně podle tebe jsme?«

»Tři světy od pekla,« odvětil Olda.

Arest

Na Zemi jsou tisíce vězení nejrůznějšího druhu. Od takzvaně fešáckých kriminálů pro prominenty, až po nejtěžší káznice. Z těch prvních nemají vězňové proč utíkat, z jiných je to téměř nemožné. Z některých věznic mohou vězňové mobilními telefony pohodlně řídit své bandy, z jiných vycházejí zlomené lidské trosky. Ze Země dosud nezmizely ani nejkrutější mučírny a vyhlazovací koncentrační tábory. Neprovozují je přitom země ovládané diktátory, ale velmoci, které se navenek holedbají humánností a mučírny před světem buď úspěšně tají, nebo je pro jistotu umisťují na cizím území, nejlépe u menších spřátelených diktatur.

Vězení zvané *Sibérie* bylo ale velice zvláštního druhu.

Nikde nebyly mříže a nikdo vězně nestřežil s kulomety ani s ostrými vlčáky. Vězňové zde nebyli navlečeni do vězeňských obleků, ať už do starodávných pruhovaných, nebo do supermoderních oranžových. Oblečení byli v běžných civilních oblecích, někteří měli u sebe dokonce i zbraně. Při příchodu jim nikdo nic neodebíral a nikdo je ani neprohledával. Mohli chodit, kam se jim zachtělo, měli volný pohyb po celém světě. Drobná potíž byla v tom, že tento svět byl neuvěřitelně pustý a nebyla to Země.

Mobilní telefony by tu byly bez signálu a tedy pro své majitele bezcenné. Zbraně jim nechali, ale málokdo měl dost munice a toto zboží tady nebylo k mání. Nebyly tu obchody ani peníze, ale ve zdejším vězeňském komunismu je nebylo za co utrácet. Nebyly tu ani stráže a nebylo koho uplácet.

Když se v první stovce d'áblů objevil i zkušený d'ábelský vědec Thorx, který na rozdíl od mnoha jiných znal konstrukci nadprostorových konvertorů a na Zemi se zabýval jejich údržbou, aby pozemští d'áblové neztratili přístup na Gehennu a nepřišli o možnost v případě potřeby tam účinně zasáhnout, vypravili se za ním ostatní, aby jim poradil, jak z té kaše ven. Tísnilo se všichni v jediné malé místnůstce, zatímco venku fičela sněhová bouře a dívali se na něho s neskrývanou nadějí. Thorx je ale zklamal. Ne tím, že nevěděl, ve kterém z mnoha světů se nacházejí, ačkoliv navštívil všechny, kam měli d'áblové být jen nakrátko přístup. Když se ale dozvěděl, že cesta sem vede přes venušský svět, reagoval na to sklesle.

»Venušský svět?« obrátil oči v sloup. »S veškerým technickým potenciálem Gehenny jsme je nezvládli a tady máme jen holé ruce! Snad bychom svedli něco vyvinout na Zemi, ale začínat úplně z ničeho? I když počítám s našimi vědomostmi, nevidím to nadějně. Není tady nic než sníh a led. Energii máme jen v nezbytné míře, pro jiné účely nám nestačí a bez energie je každý průmysl chimérou. Obávám se, že potrvá tisíce let, než dosáhneme úrovně Gehenny. Připočtete si podmínky na Venuši, to taky není žádný med. Možná to zmákneme za dvacet tisíc let, ale čekat úspěch v nejbližším tisíciletí považuji za nemístný optimismus.«

»Vždyť oni ty brány otevírají docela snadno?« namítal mladší d'ábel Anaxias, věkem jen několika tisíciletý, oblečený jako většina do huňatého svetru a teplé zimní bundy.

»Až postavíme konvertory na Venuši, půjde to snadno i nám,« pokrčil rameny Thorx. »Řízení konvertorů vypadá jako maličkost, když nevidíš, co všechno je za tím.«

»Dokázali jsme dopravit do jejich světa kumulativní bombu!« namítl jiný.

»Ano, ale jejich vlastním přispěním,« připomněl mu Thorx. »Zaskočit je nebylo těžké, jenže oni pak zastavili pomoc lidem na Zemi a soustředili se na nás. Nejsou zřejmě hlupáci, aby nám dali druhou příležitost.«

»Co takhle zajmout někoho z nich, až se tu zase objeví?« napadlo Anaxiase. »Patříčně ho zmákneme a nemusíme nic vymýšlet, sám nám to řekne.«

»To nevidím dobře,« povzdychl si Thorx. »K tomu pesimismu mám hned tři důvody. Objevují se tu občas jednotlivci, ale to neznamená, že by nám snadno a dobrovolně padli do drápů. Dávají si na nás pozor, nejsou to žádní pitomci. Mám ale nepříjemný dojem, že nás považují za vyřízené a nebojí se nás. Uvažujte! Proč by nám nechávali zbraně? Leckdo si už

na ně vystřelil, ale trofej ještě nikdo nemá. Přitom tady Johann držel eldyf v ruce, když ho sem hodili i se židli, ale vystřelit už nestačil. Pardon, stačil jsi, ale jen do stropu, sám jsi to tak líčil... Další problém by byl, co získáme jeho zajetím, i kdyby se nám podařilo. Doufáte, že nás nechají postavit si v klidu konvertory? Obávám se, že by naše akce byla od samého začátku zbytečná. Co by se dozvěděli oni, kdyby zajali tebe? Mohli by tě zaživa rozkrájet na nudličky a nic podstatného jim neřekneš.«

»Já přece ani nic nevím,« bránil se ďábel.

»No právě! Myslíš si bláhově, že to u nich zná kdekdo?« vrtěl hlavou Thorx. »Tomu bych se hodně divil. Ba ne, pamatujte si, klíčová tajemství znají vždycky jen špičky a bylo by neuvěřitelné štěstí padnout na některou z nich! Spíš bych řekl, že k nám jejich experti nestrčí ani nos. I kdybychom někoho zajali, nic se nedozvíme a mohli bychom jen očekávat jejich protipatření.«

»Co tady ale budeme dělat?« pokračoval Anaxias zaraženě.

»Sedět na zadku a meditovat,« řekl Thorx stoicky.

»V těch mrňavých kamrlících?« rozčiloval se Anaxias. »V tomhle stísněném prostoru se všichni do půl roku zblázníme!«

»O to jim přece jde, tys to ještě nepochopil?« zněla jízlivá odpověď.

Každý vězeň měl nevelkou obytnou buňku. Neměly mříže na oknech ani těžké kovové dveře se špehýrkami, ale do luxusních vil měly také hodně daleko. Byla tu jediná obývací místnost se stolkem, židlí a lůžkem, u vchodu záchod a sprchový kout, ale to bylo všechno. Poblíž sprchového koutu byla ve stěně vestavěná mikrovlnná trouba s obrazovkou, na které se ale nedalo dělat nic jiného než objednávat, na co měl každý nárok. Ani toho nebylo tak mnoho. Objevoval se tam výběr ze tří jídel a jedné kávy denně, sice se občas obměňoval, ale navíc nedostal nikdo ani sušenku. Jednou týdně si mohli vybrat z několika druhů ovoce, ale jen jeden kus a i to zřejmě jen ze zdravotních důvodů. Podle stravování patřil tento kriminál mezi fešácké, ale žádná luxusní restaurace to nebyla. Také teď si spiklenci v jedné obytné buňce připadali jako sardinky v plechovce.

»Můžeš chodit na procházky, když ti je to těsné,« namítl kdosi vzadu.

»Procházky?« opakoval Anaxias podrážděně. »Jsem snad cvok? Jaképak procházky, když musíš být venku nastrojený jako lední medvěd?«

»Můžeš být rád, že tu nechodíš ve svém plážovém saku,« podotkl jiný.

»Nechte ho!« okřikl je Thorx. »Anaxias nemůže za oblečení, v jakém ho sem šoupli. Ty jsi tu vypadal v kravatě a v lakýrkách taky jako pitomec a než se objevil tvůj domek, byl jsi rád, když tě Amandriel vzal do svého.«

Podle nabídky na obrazovce si mohli vězni objednávat i nějaké oblečení, ale ani tady nešlo o žádný přepych. Nikdo jim neupíral možnost zvolit si barvu obleku, ale druhů moc na výběr neměli. Zimní kalhoty, bundy a boty, čepice podobné ruským ušankám, svetry, košile, prádlo. Letní oblečení tu samozřejmě nemělo smysl, kolem zateplených domků se po celý rok proháněl vítr a hnal před sebou sníh, takže k výbavě každého domku patřila i lopata na prohazování sněhu.

»Mně se zdají procházky venku milionkrát lepší než sedět pořád na zadku uvnitř, kde je zábava jako v márnici,« podotkl Thorx. »Venku je aspoň občas nějaká změna. I sněhová bouře je lepší než nuda!«

V každém domku bylo teplo a světlo, ale k zábavě tu opravdu nebylo nic. Televizory tu nebyly, obrazovka tvrději odmítala jakékoli snahy o komunikaci kromě objednávání podle omezené nabídky a v poličce byly jen tři knihy, které každý brzy vyhodil do závějí, většinou vzteky rozcupované na kousky. Bible, Marxův Kapitál a Hitlerův Mein Kampf - tu počouchlost zajistila ďáblům jako zostření trestu Yazatap. František sice protestoval, aby se Bible dávala na roveň těm dvěma dalším, ale pak uznal, že to nebude trest pro něho, ale pro ďábly, kterým Bible útěchu ani sílu nedodá.

»Každý tady dělá, co umí,« vzdychl si Thorx.

Komunistické heslo: *Každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb*, tady konečně došlo naplnění do posledního písmenka. Každý dostal, co nutně potřeboval, ale ani o sušenku víc. Každý se mohl podle svých schopností ohánět. Mělo to jedinou vadu. Nikdo po nikom nic nevyžadoval a podnikat se tu prakticky nedalo. Neschopní tedy nedělali nic, jen se nudili ve svých příbytcích. Schopnější ztráceli spoustu času vymýšlením únikových cest, než pochopili, že je to námaha naprosto jalová a přidali se k ostatním.

Thorx měl pravdu. S holýma rukama je stavba nadprostorového konvertoru nesmyslná a věřit v úspěch mohou za těchto podmínek jen nezřízení optimisté.

Thorx to řekl ještě ostřeji.

Použil totiž rovnou slova pitomci.

Baal-Zeebův příchod přinesl do kolonie vyhnanců nakrátko rozruch, ale jejich naděje na návrat tím ještě více klesly.

»Měli jsme zmizet z New Yorku, hned jak jsme je tam zjistili,« stěžoval si Baal Zeeb na další poradě u Thorxe. »Ano, věděli jsme o nich, ale pevně jsme věřili, že na nás v našich pevnostech nemohou. Byl to hrozně nepříjemný omyl, doufám, že se aspoň ostatní poučí.«

»Jak jste se o nich vlastně dozvěděli?« chtěl vědět Thorx.

»Dostali jsme zprávu, že nějaké divné ženské shání ubytování v Útulku Křesťanské Nadace,« odvětil Baal Zeeb. »Neměly doklady, takže je úřednice odmítla a správně ohlásila na policii. Homunkulům navíc trvalo, než je správně vyhodnotili jako možné nebezpečí, ale dozvěděli jsme se to a to bylo nejdůležitější. Úřednice je ohlásila jako dvě mladé ženské, ale to byl pochopitelný omyl, lidé u andělů stáří nezjistí. Ty dvě se snažily vzbudit dojem dvou naivek, no, u lidí mohly mít úspěch, kdyby občas nepředváděly něco, co lidé nedokáží.«

»Prosím tě, neříkej, že tě vyřídily dvě ženské!« přerušil ho netrpělivě Thorx.

»Ty dvě jistě ne,« vzdychl si Baal Zeeb. »V době prvního pokusu o úder jely taxíkem někam na kraj Bronxu, takže ani nemohly být nikde poblíž. To byl ale jen krycí manévr. V té době už proti nám nastoupili jejich Nehmotní.«

»Nehmotní?« zarazil se ďábel Anaxias. »*Grizzly Joker* jim nevadí?«

»Obávám se, že ne,« potřásl hlavou Baal Zeeb. »Asi jsme si zbytečně vyhubili vlastní Nehmotné. Škoda, přišli jsme o dobré zprávy. Lucifer tvrdil, že extrémní agresivita *Grizzly Jokera* je zárukou úspěchu. Za pokus to tedy stálo.«

»Lucifer nikdy v životě anděla neviděl,« odfrkl si Anaxias. »Když jsem ho nabádal, ať se pořádně podívá na Krista, nevěřil mi. A když Krista pro jistotu ukřížovali, vysmíval se mi, že jsem zpanikařil pro docela obyčejného truhláře. Dodnes pořádně nevíme, jestli to byl anděl nebo ne. Já se obávám, že byl a proto za ním lidi šli.«

»No a co? Sami jsme toho později jaksepatří využívali,« opáčil Amandriel.

»Že jsme toho využili, je jiná věc,« nedal se zviklat Anaxias. »Můžete mi ale tvrdit co chcete, obyčejný truhlář by nedokázal obživnout a já jsem ho po jeho smrti viděl nejméně dvakrát živého. Poprvé měl ještě jizvy, podruhé už ne! U lidí je nemožné, aby takové jizvy zmizely, navíc tak rychle! Za pár dní! O vstávání z mrtvých nemluvě.«

»Mohl jsi vidět jeho dvojníky!« odsekl rychle Amandriel.

»To by je lidé museli mít někde připravené!« nesouhlasil Anaxias. »Pro nás je dvojník maličkost, ale pro lidi to nebyla tak jednoduchá záležitost, zvlášť kdyby je sháněli bez nás! A zejména tenkrát, když neměli žádné spojení a mohli je hledat jen náhodně a jen v blízkém okolí. Já už tenkrát říkal, že je to anděl!«

»A i kdyby,« pokračoval Amandriel. »Zmizel a dva tisíce let byl pokoj!«

»Co je to dva tisíce let?« pokrčil rameny Anaxias. »Pro lidi celá stovka generací, pro nás nic moc, všichni jsme přece starší! A pro anděly je to ještě méně.«

»Když se tu dva tisíce let neobjevili, nejspíš o tenhle kout nemají zájem.«

»Vy to pořád nechcete pochopit!« vybuchl Anaxias. »Souhlasím, že asi neměli zájem. Kdyby měli, měli bychom už dávno fofr a ne poměrný klid. Ale největší problém je, že tady vůbec byli, chápete? Mohli si tenhle kout jen odložit, ale vědí o něm a dva tisíce let není pro ně nic! Naše staré záznamy tvrdí, kdekoliv se andělé objeví, tam na ústupu nepobereme ani naše uprchlíky, o homunkulech nemluvě.«

»Vidíš to nějak moc černě!« káral ho Amandriel.

»Počkej, nech ho!« zastal se Anaxiase sám Baal Zeeb. »Vyplácí se vidět věci černější, než opravdu jsou. Už to, co o nich zatím víme, není žádná růžová zahrada. Jdou nepochybně po nás a mají Nehmotné. Uvědomte si, že je dokáží využívat lépe než my. Naši Nehmotní nám obstarávali jen zpravodajskou agendu, jejich Nehmotní pohybují předměty a věřil bych, že ovládají brány, navíc dokonalejší než naše. Po předposledním útoku jsem dal zablokovat bránu do Oarizuo, aby se nemohli vrátit. Brána byla trvale otevřená po čtyři hodiny, takže se tudy bez mého vědomí nemohla dostat ani bakterie. Pak mě náhle popadla neviditelná síla a byl jsem v bažinách u divoženek, nebo jak jim tady říkáte. Dál už vám to snad nemusím vykládat, znáte to sami. Jestli je ale pravda, že nás tady za jediný den přibýly tři stovky, pak je to přímo katastrofa.«

»Musíme proti tomu něco vymyslet!« řekl Anaxis vášnivě.

»To se snadno řekne,« přibrzdil ho Thorx. »Co chceš dělat holýma rukama?«

»Nemáme holé ruce!« odvětil Anaxis. »Nechali nám všechno, některým i zbraně.«

»To ti proti andělům nepomůže!« snažil se ho usměrnit Thorx. »Všem je přece jasné, že si z nich nic nedělají!«

»Máme komunikátory!« nedal se Anaxis zastavit.

»Ty nám jsou platné jako mrtvému zimmík!« opáčil skepticky Amandriel. »Můžeme tu komunikovat jen mezi sebou, ale to je asi tak všechno.«

»Tady jsou nám na nic, já vím,« opáčil Anaxis. »Komunikátor ale umí během chvilky poslat dlouhou zprávu. Chce to jen mít ji předem připravenou a správně vyčihnout okamžik, kdy některou bránu otevřou. Pak stačí stisknout odesílací knoflík.«

»Komunikátory nemohou posílat příliš dlouhé zprávy,« namítl Baal Zeeb.

»Ani nemusí!« pokračoval Anaxis. »Půjčte mi tři a odešlu z nich během jediné vteřiny tři navazující zprávy.«

»Nevíš, kam se mezitím naše světy otočí,« upozorňoval ho Thorx. »Oarizuo se proti Zemi ani nepohne, ale jiné světy se pohybují.«

»Naše univerzální nouzové číslo je snad stejné po celém světě, ne?« dorážel na něho Anaxis. »Proč nevyužít i mobilních sítí pro lidi? Nač v nich máme přednost?«

»Ano, ale to bychom museli být někde v bezprostředním sousedství Země,« namítal Amandriel. »Mám důvodné podezření, že jsme dál. Svět sousedící se Zemí jsou nepochybně Bažiny, ale tento svět je jistě dál. A přes více světů signál nedostaneš.«

»Nedostal bych,« připustil Anaxis. »Kdyby se jejich brány občas neotevřely současně. Pozná se to podle toho, že na okamžik, jde vždycky jen o půl vteřiny, ale dá se to vyčihnout, se objeví indikace signálu. Někdy i naši, ale skoro vždycky se najde aspoň něco. Pevně věřím, že by se v té chvíli dalo odeslat z několika komunikátorů i více zpráv současně. Spojit si je do jedné dlouhé a souvislé by neměl být pro ty na Zemi problém.«

»A proč jsi s takovou novinou nepřišel dřív?« zahřměl Thorx.

»Ověřil jsem si ji teprve dnes,« stáhl se ze svého nadšení Anaxis. »Po pravdě řečeno, kdybych si s tím z nudy nehrál, ani bych si toho nevšiml, ale zrovna dneska naši nepřátelé otevírali jednu bránu za druhou, takže...«

»Výborně!« přerušil ho Thorx. »Aspoň záblesk naděje! Měli bychom to zkusit.«

»Co nám to ale pomůže?« škaredil se jiný d'ábel. »Dobrá, pošleme zprávu, ale jak nás odsud dostanou?«

»I kdyby nás odsud nedostali, budou o nás vědět,« přidal se k Thorxovi a Anaxisovi

Baal Zeeb. »My tady už víme, co jsme nevěděli a co se nám stalo osudným, ale ti na Zemi to pořád nevědí. Můžeme je varovat, aby nepříteli nepodceňovali, sdělíme jim všechno, aby alespoň neopakovali naše chyby. Je to přece naše povinnost! Každá pomoc proti nepříteli je důležitá a to i když samotnému původci v ničem nepomůže.«

»To znám,« ušklíbl se d'ábel. »To nám říkali, když nás posílali na sebevražedné mise. To byl hlavní důvod, proč jsem utekl z Gehenny. Na Zemi jste to dosud nikdy neříkali!«

»Neříkám to, abych tě někam posílal,« odsekl Baal Zeeb. »Jsem tu přece s vámi.«

»Ano, ale při těch slovech se mi na těle zježily všechny chlupy!«

»Nebudeme se o tom dohadovat,« usekl debatu Baal Zeeb. »Nepůjde přece o žádnou sebevražednou misi, jen o varování soukmenovců. Kdyby to pomohlo k vítězství, bylo by to dobré i pro nás. Jistě by nás tu nenechali.«

»Jasně, zkusíme to!« podpořil ho Thorx. »Poslyš, Baale, byl jsi z nás všech na Zemi hodností nejvyšší, měl bys tu zprávu sestavit ty, aby měla nějakou váhu.«

»Sestavím,« souhlasil Baal Zeeb. »Potíž je, že sám žádný komunikátor nemám. Nikdy jsme je pod zemí nepotřebovali, měli jsme lepší možnosti. Nemám ani lidský mobil.«

»To víme,« přikývl Thorx. »Ale tady se jich určitě najde dost, abys mohl kamarádům na Zem odeslat co nejpodrobnější varování. Sepiš to tak, aby jim to pomohlo.«

»Vím, jaké informace mi na Zemi nejvíc chyběly,« řekl Baal Zeeb. »Troufám si proto vypíchnout ty nejpodstatnější.«

»Snad už budeme mít víc štěstí!« přál si Thorx.

»Jen aby!« sýčkoval Amandriel...

Záchranná výprava

Adélka se probudila naléhavým telepatickým voláním.

»Co je, hoří?« zavrčela telepaticky na Kryštofa, který ji budil.

»Kde jste? Na Okifeii, nebo na Zemi?«

»Když spíme, tak nejspíš na Okifeii,« ujistila ho.

»Fuj, to jsem si ale oddychl!« reagoval na to ulehčeně Kryštof. »Takže holky, na Zem už se nevracejte, rozumíš mi?«

»Můžeš mi aspoň sdělit, proč?« nadechla se Adélka.

Tak striktní příkaz od bývalého šéfa nečekala, takže ji to až teď probudilo.

»V bytě Madame Trenchant na vás čeká FBI,« oznámil jí Kryštof.

Adélka ihned telepaticky zapnula miniaturní sledovací kameru, umístěnou v závěsu nad oknem v jejich pokojíku u Madame, ale ta jí ukázala jen prázdnou místnost. Což ale nic neznamenalo, když neviděla ani na chodbu.

»Jak to víš?« vyjela si aspoň na Kryštofa.

»Jdou po vás jako po teroristkách prvního řádu,« pokračoval. »Ani se tam neukazujte, odstřelovači mají rozkaz nejprve střílet a až pak vás vyzývat, abyste se vzdaly.«

»To je to tak vážné?« zvažněla.

»Naprosto,« ujistil ji Kryštof. »Ani nevíš, jak jsem rád, že jste ještě u Chétezů! Tam se vám nemůže nic zlého stát. Ale na Zem se raději nevracejte.«

»Jak jste na to ale přišli?«

»Bažinačky si povšimly, že naši d'ábelští vězňové používají nějaké mobily, nebo co to mají. Vždy když se současně otevrou brány na Zem i do Sibérie, pokoušejí se připojit kamsi k pozemským vysílačkám a zřejmě se jim podařilo komunikovat s d'ábly na Zemi.«

»Jak na to bažinačky přišly?«

»Mají přece jako odpočinkové místo vimaany,« odvětil Kryštof. »Seděly tam v jedné volnější chvíli a klábosily, když si Kangaél všimla, že detektory vimaanu zachycují radiové vlny. Bažiny smutku jsou pustý svět, ale otevřenými branami tam přichází ze Země spousta elektromagnetického smogu, takže by to pustila z hlavy, kdyby současně nedostaly avízo, že se brána na Zem brzy otevře s další zásilkou d'áblů. Znamenalo to, že je brána zavřená a to vysílání nepochází ze Země. A bylo to jasné, v té chvíli mohlo přicházet jen ze Sibérie. Kangaél si vzpomněla, že tam někteří vězňové skutečně mají mobily, nebo něco podobného, ale nepovažovala by to za důležité a už - už by to pustila z hlavy, jenže najednou se otevřela brána ze Země a nesmělé o'ukávání se změnilo v hotový datový vodopád.«

»Brány přece vždycky otevíráme jen na nutnou dobu a ne nadlouho,« namítla Adélka.

»Co stihnou za tak krátkou chvíli vytelefonovat?«

»To by ses divila!« ujistil ji Kryštof. »Oni samozřejmě neztráceli čas fonií, ale posílali si datové zprávy, oběma směry toho létalo slušné množství. Naštěstí si bývalé bojovnice z Gehenny správně uvědomily důležitost zpráv zachycených od nepřítele, Kangaél všechny zaznamenala a vimaany jsou vybavené i co do schopnosti dešifrování. Zkrátka jsme měli všechno velice brzy na stole a také jsme to nesmetli do koše.«

»Doufám, že jste jim tu komunikaci zadrželi!« hádala Adélka.

»Blázníš? Ani nápad!« opáčil Kryštof. »Uvědom si, jak neocenitelné je znát rozumy, posílané Baal Zeebem ze Sibérie na Zem Luciferovi a ještě zajímavější je, co posílá Lucifer Baal Zeebovi. Když vynecháme zprávy typu: *vysvobodíme vás, jakmile to půjde*, odeslané Luciferem spíš aby d'ábly v Sibérii utěšil, než aby to vyjadřovalo jeho možnosti, je nesmírně zajímavé vědět, co proti nám d'áblové podnikají nebo co chtějí podnikat. Mimo jiné jsme tak zjistili, že vás Belzebub správně podezírá ze spojitosti s Oldou, Džinem a Čertem. O Čertovi vlastně nevěděl, toho si přibráli do party až po prvních problémech. Lucifer ale na to pružně

reagoval a poslal na vás co mohl, od policie až po FBI.«

»Takže tam raději nemáme chodit?«

»Rozhodně ne, tam už je to zabité. Navíc už tam těžko nějakého ďábla najdete. Samy jste si minule stěžovaly, že se někam schovali a nemůžete zaměřit ani jednoho.«

»Předtím jich tam ale byly tisíce!«

»Ano, ale teď už víme, že se po Oldově akci na rozkaz zbytku *Grémia* rozprchli do různých skrýší. Dostávat je po jednom by bylo děsně pracné. Nejspíš nás to časem nemine, ale teď jsou ještě na Zemi místa s jejich větší koncentrací, kde to máme jednodušší. Poslali jsme zatím party jako vaše do dalších velkých měst. Příští velkou akci asi podniknou naši duchové v Londýně nebo v Moskvě. Bude na to třeba vytvořit větší partu duchů, Olda, Čert a Džin by na to sami nestačili. Posilujeme i řady bažiňáček.«

»A safra,« vzdychla si Adélka. »To už začíná vypadat vážně.«

»Už to není jen hraní a pošťuchování, že?« usmál se Kryštof. »Nejhorší to bude v Asii a v Africe. Nemáme mezi sebou odpovídající etnické typy a zejména v Číně působíme příliš nápadně. Musíme přitom udeřit najisto a s maximálním nasazením, jinak se nám rozprchnou do soukromých podzemních pevností. Předběžné mapování ďáblů je potom hodně důležité a můžete se pyšnit, jak úspěšně jste to vyzkoušely. Ale v New Yorku už nejste nic platné. Ďáblové jsou v úkrytech a po vás jde kromě policie i FBI a Národní garda.«

»Neublíží ale našim známým?« starala se Adélka. »Třeba paní Trenchant!«

»O tu se nestrachuj, ta dostane tento týden na radnici pochvalu spojenou s finančním oceněním za *obětavou pomoc v boji proti terorismu*,« ujistil ji. »Udala vás hned první den, když vás vzala na podnájem. Naštěstí to spojila s podezřením na nelegální imigraci, kdyby vás označila za příznivce Ogdurů, reagovali by ďáblové dřív a možná i účinněji.«

»A co ta paní v Křesťanské Nadaci?«

»To samé,« ujistil ji Kryštof. »Jen nedostane mimořádné finanční ocenění. Udávání, pardon, *oznamování podezřelých osob*, má v pracovní náplni, takže to má zahrnuto v platu. Ale jistě jí bude stačit vědomí *čestně splněné občanské povinnosti*, a možná se pro ni najde i nějaká ta medaile.«

»Pan William Krolkowski byl taky udavač?«

»O tom se nikdo nezmiňoval,« odvětil váhavě Kryštof. »Rozuměj, víme jen co si mezi sebou posílali Lucifer a zajatý Belzebug. Ti s nedůležitými detaily neztráceli čas. Může vám lichotit, že jste v jejich seznamu na prvním místě, ale menší ryby se do těch zpráv nedostaly. Nebyl bych ale úplně pesimista, všichni jistě udavači nebudou.«

»Jenže jak v Křesťanské Nadaci, tak i Madame o něm věděly!« uvědomila si Adélka. »Ta baba v Křesťanské Nadaci mu dokonce testovala identitu a má ho jistě v počítači. Měly bychom se tam asi přece jen před odjezdem podívat.«

»Hele, to nejsem schopen odhadnout,« odvětil po chvílce váhání Kryštof. »Rozhodně to neberte na lehkou váhu, nebude to legrace. Nechcete aspoň nějakého ducha na pomoc?«

»Zvládneme to samy,« řekla rychle Adélka. »Znám i to Jupiterské kolečko.«

»Ale opatrně,« varoval ji Kryštof. »Po Oldově akci je v New Yorku příliš dusno. Hoši z Národní Gardy jsou od rány a jak se něco podezřelého hne, střílejí o sto šest.«

»Vím,« odvětila Adélka. »Jsou toho plné noviny, nějaké ti přinesu. Zatím to odneslo jen pár menších násilníků a loupežníků, ostatní lidé se naopak cítí bezpečnější, kriminalita opravdu citelně poklesla, takže tomu většina Newyorčanů fandí. Ale nebylo by dobré, aby to začali odnášet i nevinní.«

»Kdyby to bylo nutné, nabídněte těm ohroženým azyl u nás v Oáze. Ale samy se tam nezdržujte déle než musíte,« napomenul ji Kryštof. »Ať na někoho nepřítáhnete smůlu.«

»Bez obav,« opáčila Adélka.

»Nepozvete nás dál, pane Williame?« oslovila Adélka muže, který jim opatrně otevřel

dveře svého bytu.

»Ježíši!« vyjekl muž. »To jste vy? Pojd'te rychle dál, ať vás tady nikdo nevidí!«

»Nám by to nevadilo,« řekla Adélka.

»Pro Boží spasení, jak to můžete říkat? Vy vážně nevíte, že jste byly v televizi?«

Popadl přitom Adélku za ruku a vtáhl ji dovnitř. Jakmile vstoupila Wiraël, rychle za ní přibouchl dveře bytu a pečlivě je zamkl.

»To nevíme,« přiznala Adélka. »Televizi nemáme, ani nesledujeme.«

»Ukazovali vás ze všech stran,« oddychl si trochu, když si je vedl přes síň do pokoje.

»Holky nešťastné, vážně nevíte, že po vás jdou? Nevíte ani, co proti vám mají?«

»Vážně to nevíme,« přitakala opatrněji Adélka.

»Posaďte se,« nabízel jim židle. »Mohu vám nabídnout aspoň kávu?«

Přikývly a posadily se. Pan William spustil kávovar a za okamžik před ně postavil po šálku černé kávy. Sám si vzal také a posadil se k nim.

»Prý patříte k bandě muslimských teroristů, co nám chtěla jedovatým plynem otrávit podzemní dráhu,« pokračoval nad kávu. »Já tomu nevěřím, ale po městě se skutečně střílí a není radno chodit po ulicích, když to není nutné.«

»Něco jsme četly ve včerejších novinách,« přiznala neochotně Adélka.

»No jo, ale to jste tam ještě nebyly!« řekl rychle. »Od večerních zpráv jste na prvním místě. Holky nešťastné, co jste to vlastně prováděly, že po vás tak jdou?«

»Chcete to opravdu vědět, pane Williame?« podívala se mu Adélka do očí.

»No, ledacos už o vás vím,« řekl opatrně. »Tady vaše kamarádka je mimozemšťanka. Právě proto se mi nechce věřit té smyšlence o muslimských teroristech. Nebo se pletu?«

»Říkáte smyšlence?« usmála se Adélka. »Nazývá to tak více lidí?«

»Řekl bych, že ano,« přikývl vážně pan William. »Ale spousta lidí tomu uvěřila, je to přece napsané v novinách!«

»Pravdu máte vy,« usmála se Adélka. »S muslimy nemáme nic společného, jsou v tom nevinně a nechala bych je na pokoji. Zůstaňme raději u Wiraël. Je sice mimozemšťanka, ale to není úplně všechno. Abyste věděl víc, žijeme teď s nimi ve světě zvaném Oáza. Není to původní svět náš ani jejich, ale ony se domů vrátit nemohou a ani nechtějí. Až vám povím jméno jejich původního světa, určitě pochopíte proč.«

»O mimozemských světech nic nevím,« přiznal pan William. »Myslíte si, že mi pouhé jméno cizího světa něco řekne?«

»Určitě,« přikývla Adélka vážně. »Řekla bych, že to jméno zná každý.«

»Jméno cizího světa, které zná každý?« zavrtěl hlavou pan William.

»Každý, i vy,« přikývla Adélka. »Ten svět se jmenuje Gehenna, anglicky Hell.«

»Peklo?« vyskočil pan William.

»Věděla jsem, že to budete znát,« řekla nevzrušeně Adélka. »Ano, Wiraël je d'áblice. Pochází z pravého Pekla, jenže tam už nežije a vrátit se tam nechce. Místo toho bydlí s námi v Oáze, to je skoro opak Pekla.«

»Chcete snad říci... Ráj?«

»Ne, i když je tam krásně,« usmála se tomu Adélka. »Je tam ale úplně jiná cesta než do Pekla. Samo Peklo jako svět skončilo, žádní d'áblové už tam nejsou.«

»Nejsou v Pekle? Ale bydlíte s nimi v Oáze, co to má znamenat?«

»To znamená, že jsme je přijali do nového světa i nového života,« řekla Adélka. »Už to nejsou d'áblice pekelné, ale obrácené. Ne na víru, ale přestaly aspoň dělat zlo.«

»To je na mě trochu příliš!« chystal se pan William za hlavu. »Opravdová d'áblice? Jak tomu mám věřit?«

»Vracely jsme vám společně zdraví!« upozornila ho Adélka. »To by přece svědčilo o jejím polepšení.«

»To by snad... to by snad dokázala i jako zlá, nebo ne?« váhal ještě.

»To by nebyl jejich způsob,« pokoušela se ho zviklat Adélka. »Děblové nikdy lidem zadarmo nepomáhali, jen když je k něčemu špinavému potřebovali nebo od nich něco chtěli. Chtěla ale od vás Wiraél úpis, nebo jinou službu? Pomáhal jste nám sehnat podnájem, ale na tom snad nebylo nic špatného.«

»Ale jak k tomu přijdete vy?« nechtěl jí to věřit. »Že nakonec taky nejste ze Země?«

»Já jsem,« trvala na svém Adélka. »Jenže jsem se na Zemi dostala do situace, kdy mi nezbylo nic jiného než odejít do Oázy. Je nás tam takových víc. A abyste věděl všechno, vy už také nemáte moc na vybranou.«

»Jak to myslíte?« ztuhl.

»Podívejte se, pane Williame, teď už vám můžeme říci úplně všechno. My dvě jsme tu pátraly po d'áblech, kteří se dosud neobrátili a slouží zlu na Zemi i jinde. Z televize už víte, jak skončila invaze do Nového Německa. Nejvíc to odnesli vaši vojáci, ale okupanty nikdo nelituje s výjimkou jejich matek, které mají na smutek nárok, i kdyby oplakávaly vrahy. Ale mohlo to dopadnout hůř.«

»Jak pozoruji, naše chlapce zřejmě nelitujete,« řekl trochu prudce pan William.

»Okupanty nelituje nikdo,« opakovala tvrdě Adélka. »Ani vašeho presidenta, který zmizel krátce po začátku té invaze.«

»Ten měl aspoň rychlou smrt, když havaroval s letadlem,« řekl pan William.

»Nehavaroval,« opravila ho Adélka. »Žije, ale je odsouzený za zločin rozpoutání války k doživotnímu vyhnanství.«

»Kam tedy zmizel?«

»Kdybyste ho chtěl vidět, ukážeme vám ho,« usmála se trochu nuceně. »Je na pustém ostrově dva světy odtud. Nelitujte ho, rozpoutání války je těžší zločin než mnohonásobná vražda. Ale vraťme se k bližším věcem. Jak říkám, pátraly jsme v New Yorku po d'áblech, ale náš pobyt tu končí a za chvíli se vrátíme do našeho nového světa.«

»Našly jste aspoň, co jste hledaly?«

»Našly,« potvrdila mu vážně. »Tři stovky jsme jich během jediného dne zajaly. Byla to velice úspěšná mise, ale ostatní se rozprchli a my tedy půjdeme jinam, kde nás nečekají.«

»To jich tady bylo tolik?«

»Mnohem víc,« přikývla Adélka. »Ale znáte to: když máte ve větvích stromu padesát vrabců a vy jich jedním výstřelem z brokovnice dvacet zastřelíte, kolik jich tam zůstane?«

»Poslyšte, začínám konečně chápat, proč kvůli vám uspořádali to policejní cvičení...«

»Ano, pane Williame,« usmála se Adélka. »My dvě jsme je vypátraly a o zbytek se už postarali naši duchové, ale d'áblové nejsou hlupáci, jako váš bývalý president. Došlo jim, že s tím máme souvislost. Kromě toho někdo oznámil policii, že uzdravujeme lidi za pomoci zázraků. Ne, vy sám ne, to bychom za vámi nešly. Ale takových udání bylo víc.«

»Ale proč by to kdo dělal?« zděsil se pan William.

»Vzpomeňte si, kdo věděl, že nemáme číslo povinného pojištění?«

»Ano, ale vždyť to byla paní od Křesťanské Nadace! A kromě toho nám slíbila, že nic hlásit nebude!«

»Slíbila, ale pak si to rozmyslela,« vzdychla si Adélka. »Víte také, kdo kromě vás na vlastní oči viděl plamínek, který dokážeme rozsvítit i zhasnout?«

»Že by... ale to snad ne, myslíte na Madame Trenchant? Ta by snad...«

»Ale ano, také,« pokývala hlavou Adélka. »Naštěstí nás obě udaly jen jako nelegální imigrantky a takových udání má zdejší policie tolik, že je nestíhá prověřovat. Ani madame Trenchant se na nás neodvažovala prozradit nadpřirozené jevy, které sama viděla. Ale když nás viděly v televizi, doplnily obě ta udání tak, že na nás ihned přijelo přepadové komando s ostrostřelci.«

»Jak to ale víte?« vyhrkl nedůvěřivě.

»Dejme tomu, že máme jisté neobvyklé schopnosti,« přerušila oba Wiraél. »Poslyš, už

to raději neprotahuj, mohou sem přijít každou chvílí!«

»Máš pravdu,« uznala Adélka. »Tak už opravdu stručně: pane Williame, přišly jsme vás varovat a pomoci vám, protože vám hrozí vážné nebezpečí.«

»Nic nezákonného jsem neprovedl,« ohradil se. »Jsem poctivý chlap!«

»Víme, ale být poctivý nic neznamená. I nevinný může být zatčený a odsouzený.«

»Ale za co?« pokračoval pan William.

»Mohou vás také zastřelit už při zatýkání,« pokračovala Adélka neúprosně. »Madame Trenchant i ta udavačka z Křesťanské Nadace vás znají i s číslem vašeho pojištění. Nikomu nevysvětlíte, že jste byl v nepravou chvíli na nepravém místě a nebyl byste první nevinný, který by skončil na elektrickém křesle. V téhle zemi se to přece děje, statistiky přiznávají až pět lidí ročně, ale skutečnost může být ještě horší.«

»Co bych měl tedy podle vás dělat?« znejistěl.

»Vezmeme vás do našeho světa,« navrhla mu Adélka. »Nabídl bychom to i ostatním členům vaší rodiny, ale nemáme čas na přesvědčování. Násilím vás tam brát nesmíme, je to jen na vašem rozhodnutí. Půjdete, nebo zůstanete tady?«

»Když... tady jsem doma, rozumíte mi?« zdráhal se pan William.

»Vím asi, jak vám je,« přikývla rychle Adélka. »Také jsem byla v podobné situaci, ale mé váhání zavinilo, že kluk, který mě přišel zachránit, sám přišel o nohu. Věřte mi aspoň, že s ďábly nejsou žerty.«

»Nerad bych vám ublížil, ale... opravdu si myslíte, že je to tak vážné?«

»Moc ráda bych se tentokrát mýlila,« řekla Adélka. »Ale nic tomu nenasvědčuje. Víte aspoň, proč po nás jde tolik lidí?«

»Říkají, že chcete otrávit podzemní dráhu,« vyhrkl nerozhodně.

»Ani to není pravda,« opáčila Adélka. »Naše akce už skončila. Podařilo se nám poslat do zajetí nejen tři stovky ďáblů, ale především jednoho z těch hlavních. Slyšel jste už někdy jméno Baal Zeeb, nebo také Belzebub?«

»Jistě,« přikývl. »Ale to je snad jméno z pohádek pro děti, nebo ne?«

»Není. Mohl byste ho vidět mezi našimi zajatci, ale jen z dálky. I jako zajatec je lidem smrtelně nebezpečný.«

»To je skutečná osoba, nebo nějaká přezdívka?«

»Skutečný ďábel,« ujistila ho Wiraél. »Jako bývalá ďáblice vám mohu potvrdit, že byl jako maršál uznávaný už v Pekle. Tady na Zemi byl jedním z nejhorších.«

»Poslyšte, jste bývalá nebo současná ďáblice?« obrátil se na ni nepřívětivě.

»Oboje pane Krolikowski, oboje,« pousmála se trochu. »Do svého sestřelení jsem byla pilotkou vimaanu, znáte je jako UFO a naposled jste je mohl vidět v televizních zprávách po rozdrčení vaší invaze do Nového Německa. Některé přece létaly za bílého dne i nad New Yorkem, mohl jste je pozorovat na vlastní oči.«

»Já ne,« řekl pan William. »To jsem byl ještě na vozíčku, převezli mě urychleně do krytu a neviděl jsem tam ani tu televizi.«

»To nerozhoduje,« ujala se opět slova Adélka. »Víte o nich, to snad stačí. Jde o to, že ďáblové Zemi pořád vládnou. Umíte si představit, jaká drakonická opatření zavedou, když jsme jich tolik najednou přepadli a unesli?«

»Ale... vždyť nikdo ani necekl o tom, že by někdo zmizel!« namítal. »Tvrdili, že se to podařilo odhalit sice na poslední chvíli, ale včas!«

»Z lidí se tentokrát opravdu nikdo neztratil,« souhlasila Adélka. »Zmizeli jen ti, kdo vám vládnou, vy je ale neznáte. Do funkcí se nedostávají volbami a nemusí získávat přízeň voličů v televizi. Volby jsou jen pro lidi, ačkoliv většina politiků tak jako tak slouží ďáblům a o voliče se nestará. Z lidí naposledy zmizel váš prezident a generálové hlavního štábu vaší armády, ale i to armáda úspěšně utajila. Máme podezření, že pro jistotu někde zlikvidovala jeho letadlo i s posádkou. Bylo by jim to podobné, ale tak dalece jsme se o to už nestarali.«

»Vy mi tady vykládáte opravdu šílenosti!« vzdychl si. »Nejhorší na nich je, že by to mohla být pravda. Naším politikům se už dávno nedá věřit ani pozdrav.«

»Půjdete tedy s námi?« přešla Adélka opět do mírného tónu a vstala od stolu.

»Jak mi to tak líčíte, začínám mít dojem, že mi jiná možnost ani nezbyvá,« zatvářil se také tak smutně jako Wirael. »Jen by mě zajímalo, co bude se synem, snachou a vnoučaty. Opravdu nerad bych je ohrozil. Naneštěstí tady nejsou, odjeli na rodinnou oslavu k rodičům snachy a vrátí se až příští týden.«

»Tak dlouho tu na ně čekat nemůžeme,« řekla s jistotou Wirael.

»Třeba bychom se mohli podívat za nimi,« navrhla Adélka.

»Je to daleko,« vzdychl si pan William. »Jede se tam přes tři státy.«

»To by mohla být naopak výhoda,« mínila Adélka. »Tam ještě může být klid.«

Obrovská tupá rána na dveře bytu, doprovázená praštěním dřeva, vymrštila na nohy i dosud sedící Wirael.

»Jsou tady! Zdržím je, padejte!« vykřikla telepaticky a směřovala to na Adélku a pana Williama, takže v místnosti zůstalo ticho. Tím víc vynikaly zvuky z chodby. Kromě praštění dveří se tam už ozýval i dupot několika těžkých bot.

Adélka neztrácela čas. Otevřela hvězdnou bránu a dala všem příklad, vrhla se totiž do ní jako skokan z plaveckého můstku. Pan William se trochu zarazil, protože na druhé straně brány byla propast, jakou znal, když se podíval ze svého balkonu. Dole ale nebyla ulice, jen jakýsi kamenitý svah. Než se ale stačil rozhodnout nebo polekat, Adélka se ve vzduchu stabilizovala a popadla ho očima. Vznesl se nepatrně nad zem a proletěl bránou za ní.

V té chvíli se ozval další praskot dveří, tentokrát to byly dveře do pokoje. Rozlétny se pod nárazem policejního beranidla a dovnitř vpadli dva chlapi s útočnými puškami.

»Policie!« zařvali a namířili pušky na Wirael. »Ruce za hlavy!«

Skoro současně se ale složili k zemi. Adélka i William pocítili ránu málem jako pěstí do hlavy, ale Adélka ani neupustila pana Williama, ani nezavřela leknutím bránu.

Branou prolétla jako poslední Wirael.

»Zruš to!« přikázala Adélce, jakmile byla na druhé straně.

Brána poslušně zmizela. Adélka se snesla dolů, opatrně přistála na šikmé kamenité půdě a ještě pomaleji a opatrněji postavila na kamení bezmocného pana Williama. Wirael se zatím prudce postavila vedle nich.

»Moc jsme se tam zakecaly,« řekla nahlas anglicky, ale s ulehčením v hlase.

»Co to bylo za ránu?« přešla Adélka také na angličtinu. »Ještě teď mě brní hlava!«

»To bylo *yvoro*,« odušila stručně Wirael. »Musela jsem je zkrouhnout, stříleli by.«

»Ty nevíš, že nás *yvoro* zabíjí?« vyčetla jí hned zprudka Adélka.

»Kdybych je soustředila na jednoho, bylo by po něm,« přikývla Wirael. »Použila jsem ale slabší sílu a rozostřila ji, aby sejmula všechny. Neboj se o ně, vzpamatují se. Vy dva jste z toho dostali nepatrný zbyteček, stála jsem k vám zády.«

»Pěkně děkuju za takový zbyteček!« rýpla si do ní Adélka.

»Jinak to nešlo,« ospravedlňovala se Wirael bez velkých emocí. »Kdybych je jenom přimrazila, musel by je někdo včas odmrazit, jenže ti zbývající střelbyschopní by nám v tom zabránili a pak by přimraženým hrozila smrt. Takhle se za chvíli vzpamatují, i když budou nejspíš zvracet. Neměj o ně péči, tihle tvrdáci jistě něco vydrží.«

»Někdy jde z tebe až strach,« ujistila ji temně Adélka.

»Nebylo to proti vám dvěma,« odmítla to Wirael. »Říkej si co chceš, ale v dané chvíli to bylo nejšetnější řešení. Uvědom si, měli nabito a zaměřeno, stačilo jim pohnout prstem. Kdyby měli eldyfy, nerozpakovala bych se, našla bych to do nich plnou silou, ale ani kulky v břiše nejsou nic příjemného.«

»No dobře,« vydechla si Adélka. »Příjemné to nebylo pro nikoho, ale nikdo nepřišel o život, budiž ti odpuštěno.«

»Myslela jsem, že mě za to spíš pochválíš!« ušklíbala se Wirael.

»Vlastně máš pravdu,« ustoupila Adélka. »Nikommu se nic zlého nestalo, zvládla jsi to vynikajícím stylem.«

»To bych prosila!« podotkla spokojeně Wirael.

»Teda holky, to byl ale fofr!« popadl konečně dech i pan Krolikowski. »Stihly jste to na poslední chvíli!«

»Aspoň jste sám viděl, jak to bylo vážné!« opáčila Adélka.

»Už nic neříkám,« odvětil pokorně. »Věřím vám všechno a jsem váš.«

»Dobře,« usmála se Adélka. »Kde najdeme zbytek vaší rodiny? Musíme tam být dřív, než si dá zdejší policie dohromady jedna a jedna. Ukažte mi, kde jsou! Nejbližší mapa je určitě támhle v tom teleportu!«

A ukázala přitom na osamělou hranatou pískovcovou skálu velikosti člověka, stojící sotva dvacet metrů od nich.

Válečná porada

Duchové teď měli proti hmotným lidem i d'áblům samé výhody. V duchovité podobě neměli na celém světě protivníky, svět byl pro ně bezpečnější než kdy předtím, a pohybovali se v něm naprosto bezstarostně. O bakterie se starala parta Džina a jeho bratříčků (což bylo iluzorní označení, když počítali s tím, že se doma opět spojí), a když někde v zastrčených koutech na nějaký zubožený chuchvalec slizu narazila, byl to pro Džiny jen vítaný zákusek.

Oldově partě se podařil druhý úspěšný nájezd proti d'áblům v Londýně, jenže pak se ukázalo, že i d'áblové se dovedou z prohry poučit. Party lidských špiónů zastihly ve většině světových metropolí už jen poslední prchající d'ábly. Jejich soustředění do velkých center, výhodné pro spolupráci a koordinaci, se při hromadném napadení jako výhodné nejevilo, ale d'áblové na něm příliš nelpěli. V New Yorku je Olda házel do Bažin smutku jako lopatou, bažinačky je ani nestačily tahat z močálů, v Londýně jich bylo méně a když se přesunul do Moskvy, našel hluboko pod městem, v prostorách skoro stejně rozsáhlých jako pod New Yorkem, už jen jediného posledního opozdilce.

Poslal ho samozřejmě do Bažin také, ale bažinačky po tvrdém výsledku potvrdily jeho obavy. D'áblové změnili taktiku. Rozptýlili se po světě do malých soukromých podzemních pevností, stejně luxusních jako velká sídla, ale vlády nad světem se tím ani zdaleka nezřekli. Své homunkuly, jak nazývali své lidské pomocníky, řídili i na dálku pohodlně telefonem.

Počáteční úspěchy již neměly pokračování a Olda uspořádal v Oáze válečnou poradu o dalším postupu. Přesněji řečeno, vyvolal to zachmuřený Vít'a.

Než dorazili poslední opozdílci, Adélka si s ostatními do sytosti zaplavala v teplé vodě laguny, ale pak se všichni sešli na hebkých okifeiských dekách, rozložených na rozehrátém písku. Jen děti se nemohly vody nabažit, takže se dva členové z každé rodiny museli ujmout role plavčičků a hlídat hrající si drobotinu. Děti bažinaček bezstarostně dováděly s ostatními, ale jejich adoptivní matky braly rozhovor na pláži velice vážně.

»Málo platné, tahat je z děr po jednom bude strašná fuška,« zahájil válečnou poradu Olda. Nemusel nikoho seznamovat se situací na Zemi, neboť se všichni pozvaní většiny akcí účastnili osobně a zbytek se dávno dozvěděli telepaticky.

»Nejhorší je, že neztratili nic ze svých schopností ovládat svět,« pokračoval. »Kdyby si mysleli, že to mají prohrané, mohli by snadno způsobit zkázu všech lidí.«

»Ba ne,« odvětila mu vážně Wirael. »D'áblové si lidi nezničí, oni je potřebují.«

»Myslíš, že to neudělají?« podívala se na ni nedůvěřivě Adélka. »Tím bych si na tvém místě tak jistá nebyla, vždyť víš, že jim na lidech vůbec nezáleží.«

»Ale záleží,« ujistila ji Wirael. »Nepotřebují je všechny a nijak jim nevdá dát jich pár stovek nebo i tisíců zabít. Když rozpoutají nějakou místní válku, jdou počty obětí do stovek tisíc, ale úplně si lidi vybit nechtějí.«

»Proč si to myslíš?« zkusila ji naviklat Adélka. »Děláš, jako bys to věděla najisto.«

»My to ale opravdu víme najisto,« nedala se Wirael. »Známe je lépe, než se znají oni sami. Srovnávaly jsme jich už desítky nejen mezi sebou navzájem, ale i s námi a s lidmi ze Země. Uznávám, bylo to pro nás tefírky hodně skličující. Na nich totiž vidíme, jaké potvory jsme ještě nedávno byly i my. My jsme se z toho snad už dostaly, ačkoliv většinou za cenu pohlednutí smrti zblízka do očí, ale oni jsou takový pořad. Člověk je pro ně dobytek, neznají s lidmi soucit ani slitování, ale přitom ten bezejmenný lidský dav potřebují. Doufají totiž, že kdyby na Zemi došlo k nejhoršímu, rozptýlí se mezi lidmi a nikdo je od nich neodliší.«

»Že by ještě neměli tušení o našich indikátorech?«

»Nemají,« potvrdila jí to Wirael. »Až dosud všichni vyslýchání tvrdili, že je zradili jejich homunkulové. Tak říkají svým lidským sluhům, kteří jim slouží se znalostí věcí, na rozdíl od jelimanů, kteří o existenci d'áblů nevědí a slouží jim nevědomky. Myslím si ale, že

už těch homunkulů bezvýsledně popravili tolik, že by jim to mohlo dojít.«

»Kdo koho popravuje a proč?« chtěla vědět Adélka.

»Děblové své homunkuly,« odvětila Wirael. »Kdykoliv nějaký ďábel zmizí, vrhnou se ostatní na jeho lidské služebníky a nevím o jediném případě, kdy by lidé přežili mučení při takovém výslechu.«

»Jako by ti ubožáci mohli něco vědět!« komentovala to znechuceně Adélka. »Vždyť nevědí o nic víc než sami děblové! To děblům ještě nedošlo, jaký je to nesmysl?«

»Zdá se, že ne,« pokrčila rameny Wirael.

»A neřikal bych jim ubožáci,« napomenul Adélku Pepek, který tu samozřejmě nesměl chybět, ačkoliv mu dosud nedorostlá noha nedovolovala účast ani v partě duchů, natož mezi zranitelnějšími lidskými špiony. »Kdo se dá vědomě k děblům, je tak jako tak darebák. Jen je nelituj, i krutý trest si jistě všichni zasloužili.«

»Někteří se na mučení ke zradě svých pánů přiznali,« pokračovala Wirael. »Pro děbly to bylo samozřejmě potvrzení podezření a teď jsou homunkulové v nemilosti všichni.«

»Neměli bychom je před děbly chránit?« napadlo Máňu Horákovou. Donedávna se akcí na Zemi nemohla účastnit, protože se starala o malého Oldíka, ale teď se chystala vrátit mezi ostatní a proto se účastnila i dnešní porady.

»Nemůžeme je chránit a nebudeme!« prohlásil tvrdě Pepek. »Nemáme na to sílu ani chuť. Dali se k děblům dobrovolně, mají důvod toho litovat, ale my teď nestihnáme chránit ani nevinné, natož tyhle kreatury.«

»Nemyslím, že bychom je měli ochraňovat na Zemi,« opáčila Máňa. »Stačí naházet je do Raphaelova Arestu. Děblové tam za nimi nemohou a oni nemohou škodit na Zemi.«

»Vidiš!« zamrzl se Olda. »A my jsme je nechávali být v dobré víře, že z nich stanou obyčejní lidé, až nebudou mít komu sloužit.«

»Tomu bych nevěřila,« ušklíbala se Wirael. »Tihle lidé už nejsou obyčejní a těžko kdy budou. Nejen proto, že se naučili lhát a podvádět, ale především se naučili chápat sami sebe jako něco víc. Považují se za lepší, vyvolenější... a z toho se těžko někdo z nich dostane.«

»Tak jim zkrátka naznačíme, že vyvolení nejsou,« navrhla Adélka.

»Jak je trochu znám, neuvěří tomu a budou to považovat za nespravedlnost,« odvětila jí Salgiel. »Říkám tomu nemoc, pracovně **syndrom vyvolených**. Netýká se jen děbelských pomocníků homunkulů. Způsobila už zkázu Gehenny a na Zemi zasáhla jednotlivce i celé národy. Často tím omlouvají vlastní zločiny, které sami jiným nepromíjejí.«

»Taky mi to tak někdy připadá,« podpořila ji Máňa Horáková. »Ale co s tím uděláme? Raphaelův Arest se mi zdá jako vězení docela přijatelný a posílat je tam není těžké.«

»Aby jich tam zkrátka nebylo pár milionů...« vzdychla si Adélka. »Snesou takovou zátěž robocentra, nebo pro ně nebudou stačit?«

»Robocentra to snesou,« ujistil ji Vít'a. »V nejhorším bychom museli nějaká přidělat, ale to by nebyl problém. U Mrzoutů nastaly problémy s energií až při překročení dvou set milionů obyvatel.«

»Lidí na Zemi je o pár miliard víc,« zarazila se Adélka.

»Ano,« souhlasil Vít'a. »Nejsou ale všichni nenasytní jako Mrzouti. Ti až neuvěřitelně plýtvají vším a nakonec tam zůstala nevelká skupina, které patřilo všechno, když povraždila většinu ostatních. Většině lidí na Zemi stačí našťástí jen málo.«

»Většině lidí snad,« souhlasila Adélka. »Jenže pomocníci děblů si zvykli neomezovat se ve svých potřebách.«

»Tak se naučí skromnosti!« rozhodl Olda. »V Sibérii se skromnosti naučili i děblové, proč by to nedokázali jejich pomahači? Ti si přece vždycky vyskakovali na obyčejné lidi, ale na své pány si netroufli ani křivě podívat.«

»Nejde jen o homunkuly,« podotkla Adélka. »Někdy jde o celé národy.«

»Tak se to naučí celé národy, nejen pár homunkulů,« opáčil Olda. »Nechceme stavět

ráj pro všechny, ale jen zneškodnit pár tisíc nejhorších darebáků.«

»Nebyla bych ani proti tomu ráji na Zemi,« podotkla Marie.

»Já taky ne,« souhlasil Víťa. »Ale postačí jednoduchá úvaha, abys pochopila, jak je to nereálné. Robocentra i lékařské experimenty spotřebují neúměrné dávky kosmické energie. Zkusili jsme vzkřísit necelou třicítku malých děcek a robocentra to málem položilo. Aspoň víme, proč kříšení mrtvých neprovozovali hromadně ani andělé, ačkoliv nejspíš mají větší možnosti. Občas se to použít dá, ale trvale je to nad energetické síly světa velikosti Země. Zajišťovat potřeby miliard lidí je nejspíš to samé. Zapomeň na to!«

»Nemusíme zajišťovat všechno,« nedala se odbýt Marie. »Země už dnes miliardy lidí živí a užíví, robocentra by mohla jen vypomoci. Co třeba takové teleporty...«

»Teleporty neutáhnou miliony tun nákladu, jaké se denně na Zemi přepravují,« namítl Víťa. »Mrzoutům sloužily k osobní dopravě, snad by mohly na Zemi nahradit osobní auta, ale víc od nich nechtěj.«

»Nechci,« souhlasila Máňa. »Stačilo by mi, kdyby z měst zmizela auta.«

»Zbyly by tisíce kamionů, vlaky, letadla a na mořích lodě, včetně obřích tankerů.«

»Letadla vynech,« namítla Jarča. »Teleporty by je nahradily jako první. Komu se chce trmáčet na letišti, dát se šacovat a prohlížet rentgenem jako chycený zloděj a přitom trnout, jestli letadlo přece jen nespadne? Teleporty jsou spolehlivější a je jim fuk, jestli tě dopraví do sousední ulice nebo přes oceán.«

»Úplně fuk jim to není, ale máš asi pravdu, letadla můžeme škrtnout,« připustil Víťa. »Zůstanou nám kamiony, vlaky a lodě.«

»Škrtni si i obří tankery,« přidala se Adélka. »Nebudou-li auta, nebude potřeba tolik benzínu. Zřejmě jsi dlouho nebyl na Zemi. Hitlernafta od Xijtranů se tam teď pěstuje skoro všude a způsobila citelný pokles množství dopravovaného paliva.«

»Naše fúzní reaktory by zase mohly zlevnit elektřinu,« přidala Xapho.

»Železnice bez osobní dopravy a s levnou elektřinou by v dálkové dopravě vytlačila kamiony,« navázal na ni Pepek. »Takže škrtneme i kamiony a doprava na Zemi se smrskne na železnice a rozvoz zboží od nádraží menšími auty po městech. Lodě by zůstaly, ale ty se mi beztak líbí a byla by jich škoda.«

»Řešíte tady ráj na Zemi,« ušklíbla se Yazatap. »Jenže tam vládnou naši uprchlíci... co tady vyřešíme, dokud se jich nezbavíme?«

»Máš pravdu,« přiznal Pepek. »Tak zpátky na Zem a hbitě přemýšlet, co uděláme, aby jejich vláda skončila.«

»Nejspíš budeme dělat to co dosud,« pokrčil rameny Olda. »I když to půjde pomalu. Můžeme si to vynahradiť tím, že budeme házet do Raphaelova Arestu i jejich pomocníky. Je jich víc a nebudou tak zalezlí, ale na druhou stranu jsou rozptýlení mezi obyčejnými lidmi, což jim dává jakousi výhodu. Kromě toho je jejich hlavním poznávacím znakem čipování od jejich majitelů, které se dá zfalšovat.«

»Doufala jsem, že přijdeš s něčím převratnějším,« vzdychla si zklamaně Adélka. »Ale tady asi bude dobrá rada drahá.«

»Něco přece,« řekl Olda. »Budeme muset rozšířit působnost bažinaček na Raphaelův Arest. Akorát že tam to nebudou bažinačky, když tam nejsou bažiny, ale spíš něco od sněhu. Což je snad jedno, práce tam budou mít jistě dost.«

»Kdyby šlo jen o to, nevidím v tom háček,« usmála se Wiraél. »Profese nás bažinaček není populární, ale na sněhu to bude podle mě skoro stejné. Jen nám tam budou ostatní říkat Sněhule, Sněhurky, nebo tak nějak.«

»Sněhurky ne,« usmála se Adélka. »Sněhurka je taková neškodná princezna, kterou musí všichni chránit, nejvíc lesní zvířátka a trpaslíci.«

»Kdo?« nechápavě se ptala Wiraél.

»Toho si nevšímej!« kuckala se smíchy Adélka. »To patří do pozemských pohádek

pro malé děti.«

»Pohádky už přece dětem taky vyprávíme,« nedala se Wirael. »Ale tuhle neznám.«

»Pak mi ji připomeň, seženu ti ji,« slíbila jí Adélka. »Já to myslela jen jako odlehčení, protože to jméno v lidech normálně vyvolává asociace z dětství.«

Zasmáli se tomu všichni.

»Na jménu nezáleží,« pokrčila rameny Wirael. »Mně osobně se to jeví stejné, jen nebudeme tak od bláta.«

»Mám horší problém,« zamračil se Vít'a. »Netýká se jen d'ábelských pomocníků.«

»Snad tedy i d'áblů?« usmála se na něho Adélka.

»Jistě,« řekl Vít'a. »Tvrdil jsi, že bude obtížnější tahat je z jejich podzemních pevností po jednom. Podle mých posledních poznatků to nedokážeme vůbec.«

»Zatím to přece šlo!« namítl Olda.

»Zatím,« přikývl Vít'a. »Ještě jsi nenarazil na jejich opravdové pevnosti. Já už ano.«

»Opravdové pevnosti?« nechápal Olda. »Ty dosavadní opravdové nebyly?«

»Ne,« souhlasil Vít'a. »Do opravdových pevností se totiž nedostaneš ani jako duch.«

»Počkej, jak to?« ztuhl Olda. »Pronikli jsme do pevností na Gehenně, chceš nám snad tvrdit, že tyhle jsou nepřístupnější?«

»Přesně tak,« přikývl Vít'a. »Pozemské pevnosti d'áblů jsou chráněné lépe. Věda se na Zemi nerozvíjela stejně jako v Gehenně, uvědom si to. Zatímco válka v Gehenně spolykala denně stovky životů mladých bojovnic, d'áblové na Zemi dosahovali téměř věku Ogdurů. Pekelné kněžny neměly ani potuchy o přeměně v duchy, d'áblové na Zemi jich bez skrupulí využívali. Naučili se jim posílat zásoby a s jejich *střední hmotou* ses jako první setkal právě ty, vzpomeň si!«

Vít'a všechny napíнал, ale ani Olda nevypadal o nic chytřeji. Usilovně přemýšlel, co to vlastně znamená, ale pojem *střední hmota* se mu nevybavoval, v Ogdurských vědomostech nejspíš nebyl a v pozemské vědě se Olda nevyznal nejlépe.

»Nic mě nenapadá,« vyhrkl po chvíli.

»Připomenu ti to,« uvolil se Vít'a blahovolně. »Past ve světě Mars-dolů v místě, kde je na Zemi New York. Tam, co vás to vcuclo i s Džinem, pamatuješ?«

»Jo, na to se pamatuji,« došlo Oldovi. »Taky jsem si říkal, jak tam mohli dostat tolik duchovité hmoty, byla to hala jako menší hangár!«

»Taky mě to zaujalo,« souhlasil Vít'a. »Dokonce natolik, že jsem se na to šel osobně podívat. Potíž je, že to nebyla polarizovaná hmota, ale něco jiného. Čistě pracovní jí říkám *střední hmota*, nebo *mezohmota*, ona totiž interaguje s normální i s polarizovanou hmotou. Není tedy průchozí pro žádnou hmotu. Polarizaci hmoty si představujeme tak, že shodné vazby mezi atomy naráží na vazby ostatních atomů, což způsobí neprůchodnost, ale kolmé vazby proti sobě neúčinkují, takže jsou hmoty vůči sobě prostupné. Což je samozřejmě slabá analogie, u hmoty se ty vazby projevují ve čtvrtém až šestém rozměru, který normálně nevnímáme. *Mezohmota* je podle nedokonalé analogie někde napůl, její vazby reagují shodně s oběma druhy hmoty, takže je neprostupná pro obě.«

»Ta hala byla podle tebe z *mezohmoty*?« připustil Olda. »Budiž, ale unikli jsme z ní hladce jako z každé jiné pasti.«

»Unikli jste,« souhlasil Vít'a. »Až kdyby ses tam chtěl vrátit, zjistil bys, že to nebude tak jednoduché. *Mezohmota* je totiž anizotropní a slýriby v ní nedokáží bránu otevřít, když nejsou uvnitř. Buď rád, že to je jednosměrné zevnitř a ne naopak, to byste se ven nedostali.«

»Tys to zkoušel?« ubezpečoval se ho Olda.

»Samozřejmě,« přitakal Vít'a. »Pamatuji se, jak ses divil, co to muselo být za fušku dopravit tam tolik polarizované hmoty a smontovat ji, vzpomeň si!«

»Jo, na to se pamatuji.«

»To ti teď snadno vysvětlím. Žádná fuška. *Mezohmotu* prostě popadneš, odneseš ji na

místo a smontuješ, ať jsi duch nebo ne. Smontování běžné haly vůbec není nad lidské síly, tím méně nad síly d'áblů. Takových pastí měli ve světě Mars-dolů víc. Horší je, že tak mají opevněná i některá sídla na Zemi. Nedostaneš se tam normálně ani jako duch a kdyby ses pokusil zvenku otevřít vesmírnou bránu dovnitř, nejde to. Vyzkoušel jsem všechno, co se na tom vyzkoušet dalo. Jako kdyby to držela aforxita.«

»Jak jsme se tam ale mohli dostat, když to nejde?«

»Bohužel, mohli,« vrtěl hlavou Víťa. »Pro jejich konvertory to omezení neplatí, zato se nedají tak snadno ovládat zevnitř. Měl's je slyšet, když se dohadovali, jak jste jim mohli zmizet. Ty zasvěcené úvahy o dokonalé koordinaci na naší straně! Zřejmě ještě nepochopili, že slýriby nejsou pouhé ovladače velkých strojových konvertorů, jako mají oni, buďme rádi, že jim to ještě nedošlo.«

»Aha... ale ta jejich sídla snad někde musí mít vchod, nebo ne?« napadlo Oldu.

»Jistě, vchody mají,« přikývl Víťa. »Jsou tam vývody vzduchotechniky, přívody vody a odvody kanalizace, dokonce i vchodové dveře. Všude stačí mříž z *mezohmoty*, aby ses už nedostal dovnitř, esovitě zahnuté trubky a zádveří ve tvaru S nám znemožňují otevřít uvnitř bránu. Jsou to zkrátka skutečné pevnosti.«

»Je mi ale divné, že jsme se s tím ještě nikde nesetkali,« namítl Olda.

»Spíš jsme měli zatím štěstí na podzemní obydlí chudších d'áblů,« opáčil Víťa.

»To jako, že to ještě nemají všichni?« došlo Marii.

»Asi tak,« ujistil všechny Víťa. »Pohybujeme se přece poblíž pozemských měst. Tam jsou ubytovaní d'áblové, kteří nejsou v jejich hierarchii vysoko. Mají tam, obrazně řečeno, blíž do práce. Největší zvířata v jejich organizaci jsou od měst dál, jejich podzemní pevnosti jsou větší a navíc chráněné *mezohmotou*. Pro nás to jsou nedobytné hrady.«

»A co takhle použít proti nim normální trhavinu?« napadlo Pepka.

»Můžeš to zkusit,« pokrčil Víťa rameny. »*Mezohmota* je u nich jen jedním obranným prvkem. Silové pole, schopné odolat zemětřesení i atomovým náložím, mají také. Podzemní jaderný výbuch nejspíš snesou beze škod. Horší to bude s lidmi. Obvykle jsou někde poblíž doly, kde pracuje plno horníků. K pevnostem musí vést podzemní chodby a doly jsou pro ně přirozené maskování. Horníci se také starají o údržbu, i když většinou nemají ani tušení, co se poblíž jejich díla nachází. Odnegli by ale každý pokus o silové řešení výbušninami.«

»To jsme tedy v pěkné rejži,« shrnul to Olda.

»Ano, to je to pravé slovo!« souhlasil s ním Víťa. »Jsme v pěkně vyšlechtěné rejži, jen nevím, co si s ní počneme.«

»Říkal jsi, že ty pevnosti mají vchody,« zkusila nadhodit Yazatap.

»Mají, ale neotevírají je,« přisvědčil Víťa. »Zřejmě vydrží dlouho zavření, zásob mají nejspíš na několik let, v tom žádnou slabinu nemají.«

»Mají aspoň přívod vody a kanalizaci,« podotkla Yazatap. »Nejsou to úplně uzavřené systémy, jako byly naše pevnosti na Gehenně.«

»To sice ano, ale žádný d'ábel zevnitř nevyleze, ani když se něco z toho poškodí,« řekl Víťa. »Taky mě už napadlo odstříhnout jim vodu, stačila na to menší výbuška. Problém byl, jak ji tam dostat, ale to jsem vyřešil elegantně. Otevřel jsem jako duch bránu od podzemního potrubí u pevnosti na úroveň povrchu v Raphaelově Arestu. Brok tam čekal hmotný, asi půl metru jílu odhrabal a měl potrubí na dosah. Přiložil tam náložku a vzdálil se, já jsem zrušil bránu a náložku telepaticky odpálil. Tomu ta trubka nemohla vzdorovat.«

»Zničil jsi ji?«

»Zničil,« přikývl Víťa. »Pak jsem tam čekal, co se bude dít.«

»Jak to dopadlo?« pobízel ho Olda.

»Netrvalo dlouho, horníci se prokutali k místu přerušení potrubí a spravili to. Pro ně to bylo úplně stejné potrubí, jaké potřebují ke své práci.«

»Měl jsi na to jít obráceně,« řekla Yazatap. »Místo přívodu vody bych rozbila odvod

kanalizace. To by mělo větší efekt.«

»Spravili by to úplně stejně,« namítl Vít'a.

»Úplně stejně ne,« řekla Yazatap. »Pochopili by, že to není jejich potrubí.«

»To by nemělo efekt,« řekl Vít'a. »Vždycky se poblíž ochomýtal někdo, kdo zářil jako pomocník ďáblů. Byl to vždycky nějaký šéf, nebo aspoň parťák, ale nikdy se nehrnul až na místo a práci přenechával nic netušícím lidem.«

»Takže je to zabité, co?« usoudila Adélka.

»Připočtete si, jak teď usilovně staví další nedobytné pevnosti, chráněné *mezohmotou*, předělávají starší bunkry, aby se brzy dostalo na méně majetné a méně důležité ďábly, vyjde vám, že na ně brzy nedosáhneme. Budou dál ze svých pevností vládnout našemu světu a my jim nedokážeme škodit ani jako duchové.«

»Má to alespoň jeden pozitivní efekt,« nesouhlasila s Vít'ovým pesimismem Yazatap.

»Zahnali jsme je pod zem.«

»Co je nám to platné, když je to vlády nad světem nezbaví?« podotkla Adélka.

»Navrhuji nechat je zalezlé v norách,« mínil Pepek. »Dole nebudou nebezpeční a když se před námi schovali jako sysli, nebudou alespoň zasahovat, až začneme nahoře decimovat jejich lidské služebníky. Na ně bychom se měli soustředit.«

»Ďáblové nám zůstanou v zádech,« mínila Adélka. »Vylezou, až je budeme nejméně čekat a mohou nás krásně překvapit.«

»Jen ať vylezou, pustíme se do nich,« zamnul si rukama Pepek.

»Nepodceňoval bych je,« mračil se Vít'a. »*Mezohmota* je jejich poslední novinka a nejspíš ji neznají ani Ogdurové. Není to taková sranda, jak se vám možná zdá. Připomenu vám, že mečem z mezohmoty může duch zabít člověka, člověk ducha a projektily, vyrobené z mezohmoty, zabijí spolehlivě ducha jako každého jiného, bez ohledu na osobu střelce.«

»I když před tím střelcem zacouváš do stěny?« pochyboval Olda.

»Tam ovšemže ne,« ujistil ho Vít'a. »Ale na vzduchu už nebudeš před lidmi bezpečný, jako dosud. A aby toho nebylo málo, zachytil jsem rozhovor, ze kterého vyplývá, že některé zbrojovky už mezohmotu na výrobu kulek dostaly a výrobu úspěšně rozjíždějí.«

»Kde to je?« zajímalo Pepka, kterému při těchto slovech spadl hřebínek.

»To ti může být jedno,« pokrčil rameny Vít'a. »Říká ti něco termín *jednotná munice* NATO? Mohlo by se stát, že je bude mít příště v pistolích i ochranka Českého Parlamentu, kdyby tě tam zase napadlo zavádět spravedlnost.«

»Něco jako stříbrné kule proti upírům?« ušklíbl se Pepek.

»Něco takového,« přikývl vážně Vít'a. »Mimochodem, výroba kulek už nějakou dobu běží a nevsadil bych ani jednu korunu českou, že je má česká parlamentní Stráž už dneska. Nemusí tím být vyzbrojeni všichni, stačí, když to bude mít pár ostrých hochů.«

»To je ale podraz!« vyhrkl Pepek.

»Buď rád, že jsme se to dozvěděli dřív, než je na tebe někdo vystřelil,« dodal Vít'a.

»To ale dost mění situaci, nemyslíš?« zvažněl i Olda a s ním všichni ostatní.

»Proto jsem chtěl tohle shromáždění,« přikývl Vít'a. »Žně skončily, nastala doba bídy, hladu a utrpení. Ale když to vezmete nestranně, dozvěděli jsme se to ještě včas, abychom se na tu změnu stihli připravit.«

»To je pravda,« souhlasila Yazatap. »Díky za tu zprávu, Vít'o.«

»Ve světle těch jobovek úspěšně zanikají plány modernizace hlavních středisek ďáblů, které se mi přitom podařilo vyfotit,« dodal už jen jako mimochodem Vít'a. »Netuším sice, k čemu nám budou, protože tam nejspíš najdeme jen normální dělníky, zatímco ti hlavní se tam mají nastěhovat po zabezpečení mezohmotou, kdy už se na ně nedostaneme, ale může to být aspoň zábavné čtení. Budete aspoň překvapení, kde všude je mají.«

»Máš je tady?« zajímala se Yazatap.

»Zatím jsou v mém počítači, kopie je na hlavním serveru,« řekl Vít'a.

»Možná to tak zábavné nebude a řekla bych, že bychom měli přemýšlet, co dalšího se za tím ukrývá,« zamyslela se Yazatap. »Nezapomeň, že jsem sice přišla z Gehenny, ale byla jsem předtím dost dlouho i na Zemi. Něco mě totiž přitom napadlo.«

»Co?« obrátil se na ni Pepek.

»Nic víc než to, že i my jsme občas na Zemi využívali místní dělníky,« řekla Yazatap pomalu, jako by si to ještě rozmýšlela.

»No a?« opáčila nedočkavě Adélka.

»Někdy šlo o pouhé prkotiny, to ještě šlo,« pokračovala stejným tónem Yazatap.

»A když nešlo o prkotiny?« opáčila Adélka.

»Pak současně někde hodně stranou, pokud možno daleko v poušti, začala druhá parta místních kopat pro obě party veliký a hluboký hromadný hrob...« dokončila d'áblice.

»Aha... a ty myslíš?« zbledl Olda, ale i všichni okolo.

»Úplnou jistotu nemám,« dodala rychle Yazatap. »Ale pokusila jsem si představit, jak by asi postupovali zdejší tefirové, kdyby jim šlo o skutečné utajení staveb, o kterých by se ostatní lidé neměli dozvědět. Musela jsem se vžít do myšlení nějaké hodně velké svině, ale ještě to dokážu, většinu svého života jsem byla taky taková. Jestli se hodně mýlím, dopadne to pro ty lidi dobře.«

»A jestli se nemýlíš, můžeme očekávat pěkný masakr,« dodal Pepek. »Měli bychom raději počítat s tím, že se nemýlíš...«

»V tom případě díky i tobě, Yazatap,« řekl Olda. »Bude to stát za přemýšlení. Možná je dobře, že tak dokážeš uvažovat, i když už sama taková nejsi.«

»Za to díky i tobě,« řekla d'áblice.

Novináři

Z výpravy na Zem se Kryštof vrátil docela spokojený.

Ne že by se mu podařilo všechno, co si usmyslel, ale pro dnešek to stačilo. Při návratu do Oázy zavrčel, že nemusí hned pršet, stačí když trochu krápe. A hned zamířil do hospody, jak už někteří příchozí ze Země stačili přejmenovat bývalý kulturní dům.

»Adélo, máte pro mě u stolu místo?« volal z dálky na bývalou redaktorku. Drbala tam se dvěma d'áblíci a bývalou zdravotní sestrou Věrkou, kterou kdysi viděla vzkřísit spolu s dětmi, postřílenými a upálenými komandem smrti v Čechách.

»Pojď sem, pro tebe se vždycky místo najde!« zvala Adélka srdečně svého bývalého šéfa. »Koho se ti podařilo ukecat?« zeptala se ho z legrace.

»Přece jen mám aspoň pár kamarádů, kteří mají kus novinářské cti,« ujistil ji, když si od baru nesl půllitr chlazeného zeleného mandragorského piva. »Nejsou všichni příšlápnutí k zemi, ačkoliv někteří... škoda slov...«

»Tak povídej!« dychtila Adélka.

»Pár bývalých kamarádů se k novinám přece vrátilo a někteří se uchytili i u televize,« tvrdil spokojeně, sotva si k dívkám přisedl i s půllitrem. »Pitomci majitelé si asi uvědomili, že to s novými zelenáči neutáhnou. Málo platný, novinářem se nestává, kdo vyjde ze školy, na novinářinu musí každý uzrát, něco prožít. A taky nesmí zlenivět. Měla bys sepsat, co jsi ve světě viděla, jestli se k nám chceš někdy vrátit.«

»Co teď všichni dělají?« zeptala se ho, jako kdyby přeslechla jeho poslední větu.

»Samozřejmě je do vedení deníků nepustili, tak benevolentní zase nejsou,« pokračoval Kryštof a pořádně se napil. »Ti nahoře si z nich obratem nadělali poradce. Pochopili, že staří machři přece jen něco znají a mladí se mají pořád čemu učit.«

Mandragorské pivo představovalo kompromis mezi pozemskými pivaři a požadavky na neškodnost. Neobsahovalo alkohol, ale výtažky z rostlin ze světa Mandragora, přinášelo euforii, ale ne opilost. Nemělo abstinenční příznaky, nebylo návykové a chobotnice z Xijtry dodávaly Oldovi z dávné přízně protilátku *tuorcha*, která umožňovala jeho účinky okamžitě zrušit. V hospodě na baru byly neustále vystavené ampulky, aby byly v případě potřeby po ruce. Dokud dodržovali pravidlo, že nikdo nesmí pod jeho vlivem pilotovat, bylo neškodné, takže mu propadla nejen většina pozemšťanů, ale i d'áblíci.

»Dobře, ale co ty s nimi?« dychtila Adélka.

»Největší výhrou byl pro mě Franta Desátý,« vykládal Kryštof a pořádně se napil. Měl zřejmě velikou žízeň, protože účinky mandragorových výtažků se projevovaly rychle již při malém vypitém množství tohoto zeleného nápoje.

»Čím je Franta tak výjimečný?« vyzvíдалa Adélka.

»Franta se uchytil v Četce, má nejblíž ke zprávám ze světa,« pokračoval ve své chvále na dávného kamaráda. »Pokecali jsme spolu a slíbil, že nám bude ze světa dodávat všechny nejdůležitější zprávy.«

»Jak je k nám chceš ale dostávat?« zajímalo Adélku.

»Pepkovy telepatické stroje to dokáží přenést,« ujistil ji. »Vít'a nacpal vysílač do malé krabičky a Pepek pro ni napsal ovládač. Stačí připojit k libovolnému počítači a ten se změní ve vysílač. Obráceným směrem to jde také, takže si můžeme vyměňovat texty, zvuk i filmy, co nás napadne. Na Okifeii je díky pochopení Chétezů nevelký server ve funkci automatické retranslační stanice a zprávy můžeme mít dřív než v naší původní redakci.«

»Pokud nám je Franta pošle,« pokrčila rameny Adélka.

»Pepek to vymyslel báječně,« vynesl další trumf Kryštof. »Nám to pošle kopii všeho, co přijde do Frantova počítače. Bez ohledu na to, jestli se tím on sám zabývá.«

»Aha, takže ti to osobně nic vybírat nebude,« ochladla trochu Adélka.

»Proč by měl něco vybírat?« zarazil se Kryštof. »Pošle mi zkrátka všechno!«

»Jaká je ale potom jeho úloha?«

»Holka zlatá, obrovská!« rozzářil se opět Kryštof. »Už to, že se k něčemu takovému odhodlal! Vlastně byl jediný, kdo se odvážil něco vpašovat do podnikového komputru. Jiní mě buď rovnou odmítli, nebo byli ochotni předávat mi podobné informace nezávazně, bez jakékoliv techniky a jen z očí do očí.«

»To se všichni tak bojí?« zvedla hlavu Věrka.

»Jó, Velký Bratr bdí!« napil se Kryštof zhluboka. A protože tím dopil půllitr, došel si hned k baru pro další.

»Co máš vlastně s tím Velkým Bratrem?« nechápala pořád Věrka, když se vrátil.

»Velký Bratr, milá zlatá, to je všeobecné a obrovské sledování lidí pomocí počítačů,« ujistil ji Kryštof. »Nedivím se těm, kdo se toho bojí. Tisíce sledovacích kamer ve městech, soustavné odposlechy všech telefonů... U počítačů to začíná operačním systémem. Týden po zakoupení sice funguje, ale do té doby musíš systém registrovat, to znamená připojit kamsi do sledovacího střediska. Systém přitom odešle všechno, co ve tvém počítači za ten týden volného provozu našel.«

»Co může najít na novém počítači?« pokrčila rameny Adélka. »Nanejvýš může zjistit jeho konfiguraci, těžko tam najde něco jiného.«

»Přesto to udělá,« přikývl redaktor. »To ještě nic neznamená. Horší je, že to pokračuje každým rokem znovu a znovu. Týden před koncem období systém každému oznámí, že musí obnovit registraci. Při ní odešle do sledovacího střediska všechno, co našel v počítači nového, zkontroluje, zda se majitel nezabývá něčím nelegálním a kdyby něco našel, obratem na něho pošle informační policii. Registrace trvá pět hodin, uživatel počítače napojeného na síť o ní ani neví, systém ho sleduje průběžně. Jen ten, kdo žádné trvalé připojení nemá, musí počítač aspoň jednou ročně do sledovacího střediska dopravit. Díky tomu se ví, že se tam něco nepřístojného děje.«

»Pak bych si dovnitř pořídila přinejmenším ještě jeden disk, který bych pokaždé před kontrolou vymontovala,« snažila se Adélka ukázat své znalosti o počítačích.

»A měla bys natošup na krku informační policii,« ujistil ji Kryštof. »Informační zákon to hodnotí jako nedovolené zatajování informací, neboť stát má právo na veškeré informace svých občanů. Myslíš si, že systém celý rok spí? Když změníš konfiguraci, je to hned někde v protokolech a můžeš si být jistá, že se to sledovací středisko při nejbližší kontrole dozví.«

»Odkdy má stát právo na informace svých občanů?« zvedla obočí Adélka.

»To se divíš, co?« přikývl Kryštof. »Přitom se vsadím, že žádný stát ty informace ani nedostane, to je dnes záležitostí WIC, světového informačního centra.«

»Pak by měli být ve výhodě majitelé starších počítačů se systémem, který špehování ještě nepodporuje,« chytala se Adélka posledního stébla.

»Žádní takoví už nejsou,« povzdychl si Kryštof. »Rozuměj, tenhle proces se táhne již hodně dlouho. Prastaré počítače jsou dávno opotřebované, vyhozené a zničené. Ten systém mezitím ovládl svět. Měli jsme ho už jistě i my v pražské redakci, jen jsme neměli ani tušení o potouchlostech, které v něm byly ukryté. Až jednou nastal den, kdy všechny počítače na celém světě oznámily svým majitelům, že se musí povinně zaregistrovat, jinak...«

»Čili špehování, povýšené zákonem na povinnost,« pokývala hlavou i Věrka.

»Kdo tohle vymyslel?« zamračila se Adélka. »To přece jen tak nejde!«

»Prosadily to velké mocnosti světa,« vzdychl si Kryštof. »Ruskem a Čínou počínaje, Indií a Spojenými státy konče. Je to prý významná součást boje proti terorizmu a navíc se tím dá odhalit i jiná kriminalita. Informační zákon má větší váhu než ústavy a Parlamenti všech zemí ho ani neschvalovaly, jen vzaly na vědomí jako něco, o čem se nediskutuje. Informační policie přitom nepodléhá vládám, ale WIC. Ta dnes drží nitky řízení světa.«

»A to se tomu nikdo nevzepře?« vrtěla hlavou nesouhlasně Adélka.

»Jak nedávno prohlásil nový prezident Spojených států, kdyby se tomu některá země vzepřela, měla by do týdne ze všech počítačů hromady šrotu a obratem by se vrátila do doby kamenné,« ujistil ji Kryštof. »Spojené státy jsou světovým garantem počítačových systémů. Počítače bez nich prostě nemají žádnou cenu a žádná země si nedovolila vzdorovat. Jedinou výjimkou je prý ostrov Nové Německo, které bylo dlouho pod embargem, takže si vyvinulo vlastní počítače i systémy, ale to je odříznuté od světa a nikdo pořádně neví, jak na tom je.«

»V tom případě se mi zdá, že nemístně hazardujete,« řekla Adélka. »Kde máte jistotu, že ten systém nerozpozná váš vpašovaný software a nenabonzuje to výš?«

»To bys musela vědět, jak to ti kluci šikovně vymysleli!« zašklebil se Kryštof. »Kluci zlatí nepašovali žádný software do ostře sledovaného počítače, kde systém rozpozná každou změnu, takže ihned vyvolává ostřejší sledování. Vypůjčili si obyčejný externí disk, jaký se používá buď k rozšíření počítače, nebo k zálohování dat. Podezřivý systém jej prověří, ale nepřijde na to, že neslouží k pouhému zrcadlení hlavního datového disku, jak se navenek tváří. O odesílání zálohovaných dat až do třetího vesmíru nemá potuchy. I kdyby si všiml, že tam nějaká data od nás přibyla, pochopí to tak, že byl disk na chvíli připojený k jinému počítači. Vít'a s Pepkem to velice chytře vymysleli a zasluhují si za to všeobecný obdiv.«

»Dejme tomu,« spokojila se s tím Adélka. »Máme tedy spojení se světem, navíc přímo do jednoho z mnoha center zpracování zpráv. Je to dobré, ale co dál?«

»Nestačí ti, že Četkou procházejí i informace, opatřené příznakem *Nezveřejňovat!*?«

»Je to jistě dobré,« přikývla. »Ale vsadím se, že tam nebudou žádné informace o tom, jak se opevňují tajné úkryty ďáblů.«

»To tak jako tak nikde nebude,« pokrčil rameny Kryštof. »Budeme dostávat jen méně utajované zprávy. Ale i to je víc než jsem doufal. Co je proti tomu pár fám, potají šeptaných někde v hospodském hluku, jak byli ochotní ti nejstatečnější z ostatních?«

»Neměli bychom si za tu vymoženost někoho podat?« napadlo Adélku. »Řekla bych, že to bude pro Pepka lahůdka!«

»A koho si podá?« obrátil se k ní Kryštof. »Presidentu Spojených států WIC oficiálně nepodléhá. Naopak, i Spojené státy úředně podléhají dozoru WIC, jako každý jiný stát. V čele WIC není oficiálně žádná konkrétní osoba. Je tam skoro tisícičlenná Rada pro dozor nad informacemi, ale ta má mít jen funkci pojistky proti případným mimořádným událostem a údajně se ani neschází. Oficiálně řídí WIC jen úředníci. A na těch si nic nevezmeš.«

»Vsadila bych se, že vím, odkud je to řízené,« zavrčela Adélka.

»Nejspíš přímo ďábly, k tomu nepotřebuješ veliký důvtip,« pokrčil rameny Kryštof.

»Takže mají opět v rukou vládu nad světem,« opáčila nesouhlasně.

»Ďáblové to mají zkrátka dobře spočítané a pojištěné,« řekl Kryštof. »V takové situaci jistě uznáš, že je ze všech kamarádů největší kanón Franta Desátý.«

»V tak hnusném světě mu to uznám,« zavrčela Adélka. »Ale podle toho by to na Zemi bylo ještě horší, než když Učedníci s léčením lidí začínali.«

»Horší?« napil se raději Kryštof. »To je slabé slovo. Svět se řítí do pekla, ďáblové drží kormidlo pevněji než dřív a přitahují lidem udidla. Kromě Nového Německa, které je na Zemi přece jen trochu krátce a navíc cizí, je už pod vlivem ďáblů všechno.«

»To bylo vždycky,« vmísila se do debaty dosud mlčící Wiraél. »Dnes je to postavené na jiném základě, ale v základech se to příliš nezměnilo. V době, kdy byla na Zemi Yazatap, vám naši krajané vládli ohněm a mečem, neboli hrubou silou. Řekněme, že si s ní vystačili zhruba do první světové války. Pak to jen doplnili o vládu peněz, ta přetrvala další světovou válku a trvá dodnes. Dnes se ukazuje, že ani peníze všechno nezvládnou, proto k nim přidali vládu řízených informací. Samozřejmě k tomu zůstává všechno to, co předtím. Peníze pořád ještě hodně zmohou a kde je to vhodné, pomůže i hrubá síla. Důležité je pro nás jedno: svět nepatří lidem, ale našim krajanům. Jenže tak tomu bylo vždycky, to není nic nového.«

»Jako vysvětlení bych to bral,« souhlasil Kryštof. »Ale upřímně, števe mě to. Kdybyste

nebyly dámy, řekl bych to jadrněji.«

»Ale protože jsme, musíš se krotit,« usmála se Adélka. »To nic, bude ti to jen k dobru, chlapi mají sprostě klít jedině mezi sebou a i k tomu bych měla výhrady.«

»Dyť zas tak sprostě nekleju,« ohradil se Kryštof. »Ale chce se mi, když vidím, kam se náš svět řítí...«

»Musíme proti tomu něco udělat,« řekla zamyšleně druhá, dosud pilně naslouchající, ale mlčící d'áblice. »Jak je vidět, oni taky nesedí s rukama v klíně.«

»Něco proti nim jistě dělat budeme,« ujistil ji Kryštof. »Zatím ale netuším, co to bude. Poslední dobou nám hodně zúžili prostor k manévrování.«

»Podle mě z toho koukají další špionážní výpravy mezi lidmi,« uvažovala Adélka. »Jen asi budou obtížnější. Velký Bratr je příliš nebezpečný, než abychom nad ním mohli jen tak mávnout rukou.«

»Máš pravdu,« přikývl Kryštof. »Poslední dobou se možnosti fízlů znásobily. Nebude to tak snadné jako před rokem. Nejhorší je, že se lidé bojí promluvit a každý druhý Velkému Bratrovi sám všechno ochotně oznamuje.«

»Máš pravdu,« řekla Adélka. »Kamery mi mohou být ukradené, když se po městě jen tak procházím a nedržím v ruce samopal. Žen a dívek chodí po městech tisíce. Odposlechy telefonů mi nevadí, když netelefonuji. Ale už minule mi vadilo, že nás každý druhý udával. Je to ale bída! Tak dokonalé špehování tu nikdy nebylo, nebo snad ano?«

»Špehování tady bylo vždycky,« řekl Kryštof. »Špehovali již staří Římané, špehovala Inkvizice, Germáni zavedli po Evropě celou síť udavačů a Rusové to brali ještě důkladněji. Nejhorší je, že se to pořád zdokonaluje a rozšiřuje. Špehování je dnes vybavené prostředky, o jakých se Římanům, Inkvizici, fašistům ani komunistům nikdy ani nezdálo.«

»Proč to, prosím tě, odlišuješ?« zasmála se trochu kysele Wirael. »Nemusíš jmenovat jeden po druhém všechny druhy hrůzovlády, když mají společného jmenovatele.«

»Já vím,« přikývl Kryštof. »Dábly. Je to jejich dílo, každé století jsou nebezpečnější. A podporuje je víc a víc lidí.«

»To je to nejhorší,« dodala Adélka.

Po kvapném útěku před zatčením se utečenci z rodu Krolikowskich zabydleli v Oáze. Všichni si tu rychle našli užitečnou práci, ale senior rodu William Krolikowski se rozhodl ke kroku největšímu a nejméně očekávanému.

Požádal totiž o ruku d'áblici Wirael.

Ostatní členové rodu nevyházeli z údivu. Věděli sice, že Wirael s Adélkou zachránila tatínkovi, tchánovi a dědečkovi život a je samotné ušetřila zatčení a obvinění ze smyšleného zločinu, za který by ale byli téměř jistě nespravedlivě odsouzeni. Dívky z Oázy vyléčily již na Zemi pana Williama z ochrnutí, které ho po dlouhá léta připoutávalo na invalidní vozík. Přesto zažila rodina Krolikowskich ohromný otřes.

Největším problémem byl, že byli všichni po polských předcích ortodoxní katolíci. Když se dozvěděli, že jedna z jejich zachránkyň je pravá d'áblice, nechtěli tomu uvěřit, ale smířili by se snad i s tím, kdyby jim senior rodu pan William Krolikowski slavnostně neoznámil, že si tu snědou d'ábelskou dívku chce vzít za ženu. Vrcholem pak bylo, když vyšlo najevo, že si Wirael vezme i se čtyřmi dalšími d'áblicemi, tedy se **širší rodinou**, jak je v Oáze zvykem.

Nikomuto nebylo divné, že se k tomu odhodlal ve věku, kdy muži obvykle nepomýšlejí na ženění, ale spíš na parádní funus. Z posledních událostí se vzpomatoval nejdříve, všichni to uznali jako zázrak a návrat životních sil mu jenom přáli. Byl opět zdravý a očividně začal mládnout, což nebylo v Oáze nic nenormálního, naopak. Tady se vracela životní síla všem, kdo sem přišli. Kdyby si vybral pozemšťanku, nikoho by ani ve snu nenapadlo rozmlouvat mu to nebo ukazovat na věkový rozdíl mezi nimi.

Věkovými rozdíly se ostatně v Oáze nedalo argumentovat vůbec. Nejmladší d'áblice

z těch pěti proti němu působila dojmem dívenky, ačkoliv jí bylo už hodně přes čtyřicet let. Nejstarší, pilotce Wirael, bylo přes šest set let, ale vypadala sotva na čtyřicet, takže by ani to na Zemi žádný rozruch nezpůsobilo. Proti panu Williamovi působila mladě, ačkoliv rozdíl věku byl přesně naopak.

Všichni Krolikowští uznávali, že jim d'áblice Wirael pomohla. Ale říkejte si co chcete, byla to pravá d'áblice. Jeden po druhém tatínka, tchána a dědečka přemlouvali, aby ho od té strašlivé svatby odradili. Pan William se ale proti všem příbuzným postavil pevně, ať už ho přemlouvali jednotlivě nebo po dvojicích. Tvrdil, že tím nezaprodá duši peklu, naopak udělá dobrý skutek. Komu se podaří převést na správnou víru skutečné d'áblice? Právě tak těžko mohli něco namítat, když postavil do protikladu jednání Wirael proti udavačce z Útulku Křesťanské Nadace, která na ně bez rozpaků poslala FBI.

Všechno by mu snad uznali, ale proč hned pět? Vždyť je křesťan a ne musliman!

Pan William ale necouvl a způsobil tím hned několik přelomů v životě Oázy.

Jistěže ne tím, že by si vzal pět d'áblic najednou. Takových rodin byla v Oáze většina. Nebyl ani prvním katolíkem, který by si vzal pravou d'ablici, tady měl veliký vzor, zdejšího ředitele hudební školy Františka.

Vzal si ale celou rodinu bažinaček, donedávna zájemci neprávem opomíjenou. To jim na svatbě zajistilo víc přihlížejících, než čekali. Chodili ho okukovat hlavně pozemšťané, většinou muži. Někteří ho po straně litovali, jiní si tím tak jistí nebyli. Bažinačky byly totiž kočky jako ostatní, navíc byly sehrané a nevypadalo to, že by toho měl pan William litovat. Tři d'ábelské holčičky, které s nimi vyženil, se brzy skamarádily s jeho vnuky a vnučkami, ale proti dětem, i když pochybného původu, nikdo z Krolikowskich nic nenamítal.

Svatbě dodali lesku i Horákovi. Kryštof, který všechno znal od Adélky, totiž usoudil, že by měli panu Krolikowskému pomoci. A jak by to udělali lépe, než když mu šli na svatbu za svědky? Jméno Horáků mělo přece jen v Oáze velkou váhu.

Příklad pana Krolikowského zapůsobil natolik, že i další katolík František, již dlouho spořádaně ženatý s d'ablicí Qemuel, podlehl jejímu přemlouvání a brzy oslavili další svatbu, při níž přibrali do rodiny dvě kamarádky Qemuel, shodou okolností také bažinačky. Odpor k bažinačkám byl konečně prolomen.

Vít'ovy mapy podzemních center, modernizovaných obalem z mezohmoty, se ukázaly důležitější, než jim sám Vít'a připisoval.

Pravdu měla totiž Yazatap. D'ablové hodlali každou modernizaci zakončit hromadnou vraždou lidí, kteří se na utajovaných pracích podíleli. Špioni brzy zjistili, že každé středisko má připravenou past na duchy. Každá sousední vedla na jiný svět, což mimo jiné ukazovalo, na které světy mají d'ablové přístup. Měli konvertory i na měsících Jupitera a na Saturnu Titanu, ale žádná past nevedla na venušské světy ani na světy planet počínaje Jupiterem, kde se jim konvertory nepodařilo postavit. Ukázalo se, že stejně jako jsou venušské, jupiterské, saturnské a neptunské světy nepřístupné pro d'ábly, neboť nedokázali postavit na zmíněných planetách konvertory, jsou některé světy, především u jupiterských a saturnských měsíců, nepřístupné naopak pro Učedníky. Byly totiž nevlídné a nebezpečné. Panoval na nich mráz až přes mínus sedmdesát stupňů a na nejchladnějších byla i jezírka kapalného vzduchu. Bez speciálního odolného obleku by se tam nikdo neodvážil víc než opatrně nahlédnout. Neměly by vůbec žádný význam, kdyby za nimi obvykle nebyly světy přece jen vlídnější.

D'ablové postavili konvertory všude kde to šlo, ačkoliv ledové světy nebyly přístupné ani jim. Vtip byl v tom, že samotné konvertory stavěli na měsících bez husté atmosféry, kde mráz tolik nevedl. Konvertorem se pak dostali na další měsíc, kde obvykle postavili další konvertor a pokud vedl na příjemný svět, nebyla to marná práce. Ani Učedníci ale nemohli přes nebezpečné světy projít jinak než jako d'ablové, a sice vimaany ve velkých výškách.

Smrtonosné pasti v podobě rozsáhlých hal z mezohmoty ale stály na všech sousedních

světech bez ohledu na okolní vražedné prostředí. Vývěvy v nich trvale udržovaly vakuum, ale kdyby je někdo použil jako d'áblové v New Yorku proti Oldovi, vhrkl by tam při náhlém otevření brány teplejší vzduch ze Země a paradoxně by byly jediným místem, kde by člověk aspoň pár minut vydržel. Olda se z podobné pasti dostal dřív, než vývěvy pozemský vzduch vyčerpaly, ale všichni si dovedli snadno představit, jak by dopadli lidé bez možnosti otvírání hvězdných bran. Mumie v pasti nad New Yorkem nepotřebovaly mluvit, aby všem sdělily, co tady každého čeká.

»Nevidím to dobře,« vrtěl hlavou Vít'a, když na další schůzce probírali šance na příští období. »Do pastí nad New Yorkem, Ženevou, Bagdádem a Pekingem bych dal neviditelné duchovité kamery s telepatickým přenosem. Sledování zvládne jeden člověk a možná by na to stačil i automat. Mezohmota je pevná, ale v nouzi do ní můžeme prorazit dostatečný otvor menší náložkou. Lidi bychom pak vyvedli a našimi branami zachránili.«

»Být hlavní svině, naházela bych tam ty lidi po částech,« odvětila skepticky Yazatap. »Ručička tady, hlavička tamhle. Můžeš si je pak po kouskách zachraňovat.«

»To samozřejmě uvažuji jen v případě, že by chtěli použít ty pasti tím způsobem, jako je použili proti Oldovi,« namítl Vít'a.

»Dobře, je to jedna z možností,« ustoupila Yazatap. »Proč by je jinak dělali, že?«

»Horší je, že jiné pasti jsou v tak nebezpečných světech, že to tam tak dělat nepůjde,« povzdychl si Vít'a. »Do světa nad pevností Jeruzalém se dá nanejvýš krátce nahlédnout, ale člověk v tamním mraze dlouho nevydrží. Tam už to nebude tak jednoduché.«

»Obávám se, že ty pevnosti nesmíme pustit z dohledu už ani na hodinu,« přerušila ho netrpělivě Yazatap. »Nemusíš nikomu připomínat, že to nebude jednoduché, ale kamery tam podle mě nebudou stačit. Dala bych tam dobrovolníky ve formě duchů, aby byli schopní nás zavolat, kdyby se schylovalo k nějakému průšvih.«

»To ale budou přímo v jámě lvové,« namítl Olda. »A co kulky z mezohmoty? Jestli je někde budou mít přednostně, pak bezesporu tam!«

»Ten dobrovolník tam bude jen hlídat,« ujistila ho Yazatap. »Nebude dělat diverzní akce. V nouzi nám zevnitř otevře bránu a přivolá pomoc, do té doby se o něm nesmí nikdo dozvědět. Bude muset být trvale neviditelný, leda by se zdržoval na takovém místě, kde ho nikdo neuvidí už z principu, třeba uvnitř nosných pilířů. Můžeme ho vybavit zásobami na celý rok, díky nižšímu metabolismu to nebude problém, ale musí tam přežít přinejmenším tak dlouho, dokud se neukáže, jak to dopadne s dělníky.«

»To ovšem bude hodně tvrdá mise,« uvažoval rychle, ale zamračeně Vít'a.

»Bude,« souhlasila s ním Yazatap. »Ale to není všechno, další podmínky nám výběr dobrovolníků ještě víc ztíží.«

»Ty to chceš ještě ztěžovat?« vrtěla hlavou nevěřičně Adélka.

»Nechci,« pokrčila rameny Yazatap. »Prostě to tak vychází. Na tuhle misi totiž smíme vyslat jen toho, kdo má psí telepatii, aby se domluvil nejen na Zemi, ale kamkoliv.«

»To bych mohla i já,« trochu se rozjasnila Adélka.

»Nemohla,« zchladila ji Yazatap. »Neberte to jako nedůvěru ani rasismus, ale podle mě tam smíme poslat pouze d'áblince. Budou potřebovat yvoro a zejména schopnosti ovlivňovat psychiku lidí.«

»Proč zrovna tohle?« zamračil se Olda.

»Protože si dovedu velice živě představit situaci, kdy to může spoustě lidí zachránit život,« řekla Yazatap. »Představte si, že těm lidem otevřete bránu do záchrany, ale oni se jí zaleknou, začnou se zdráhat a nebudete mít čas přesvědčovat je logickými argumenty. Je to podobné situaci, kdy malé dítě capká k řece v místě, kde pod převislým břehem číhá veliký krokodýl. Zařvete na ně: *Stůj!*, ale když neposlechne a udělá ještě jediný krok, budete už jen bezmocně pozorovat jeho smrt. Není lepší zastavit je psychorezonančním příkazem?«

»Neslíbili jsme si psychorezonanci nepoužívat?« opáčil dotčeně Olda.

»Slíbili,« přikývla vážně Yazatap. »Ale říkej si co chceš, zachránit třeba nedovoleným způsobem malé dítě před krokodýlem není žádný zločin.«

»A už jsi to tak někdy v životě použila?« zeptala se jí trochu váhavě Adélka.

»Myslíš tenkrát na břehu Eufratu?« zeptal se jí pro jistotu i Olda.

»Jo,« přikývla Yazatap. »Za tenhle příklad ze života se dodnes nestydím.«

»Ten jsem ti už uznal, ale zapomněl jsem na to,« obrátil Olda. »Máš pravdu. Takže jsi mě zase ukecala. Dobrá, velíš nám.«

Oáza měla od počátku nedostatek mužů, ale převahu dobrovolnic, zejména d'áblic. Na nové špionky se nejrychleji přeorientovaly bažinačky a pak už se s dobrovolnicemi netrhly dveře. Horákova rodina ovšem nemohla chybět. Potíž byla v tom, že *psí telepatii* měla sotva čtvrtina d'áblic a z rodiny Horákových jen Ramiel. Nově zvolená velitelka Yazatap musela proto většinu zájemkyň odmítat a nebyla příliš nadšená ani ze své *spolumanželky*.

»Kdybys nebyla takové třeštidlo jako jsi a kdyby ti bylo alespoň dvě stě let, bylo by to něco úplně jiného,« plísnila jí.

»Někdo musí zachránit reputaci rodiny,« trvala na svém Ramiel.

»To není potřeba. A máš se starat o Radečka,« zpražila ji Yazatap.

»Opatrovnic má v rodině víc než dost,« odpálila ji Ramiel.

»Tobě nedošlo, že to bude řehole, možná i na několik měsíců?« zrazovala ji Yazatap.

»Došlo,« přikývla klidně Ramiel. »Doufám, že si to po návratu vynahradím. Nebylo by špatné zavést pravidlo, že si mohu po návratu z takové akce přednostně vybrat všechno zameškané milování, včetně soukromého?«

»To víš!« utrhla se na ni Yazatap. »Abys nám sebrala Pepka na kdovíjak dlouho, to by nebylo spravedlivé! Hlásíš se na tu akci přece sama.«

»Ano, ale za celou rodinu! Mám jako jediná všechny předpoklady!«

»Všechny?« vyprskla smíchy Yazatap. »Až na tvoje ztřeštěné nápady!«

»Které?«

»Už to, že se na to hlásíš bez pořádných zkušeností!«

»Zkušenosti jsem si vytáhla od tebe, Pepka a Oldy,« ujišťovala ji Ramiel. »Pepek jich má s duchovitým stavem bez nejmenších pochyb nejvíc.«

»Pepek je taky takové třeštidlo, jenže mu to dosud vycházelo,« řekla Yazatap. »To mu řeknu kdykoliv i do očí, ostatně on už dávno ví, že si to o něm myslím.«

»Mysli si o něm i o mně co chceš, ale jsem tady a hlásím se,« trvala na svém Ramiel. »Nemáš právo odmítat mě, to by ti neprošlo.«

»Právo?« ušklíbla se Yazatap. »Kdybych tě nevzala s odkazem na to, jak jsi Pepkovi zničila počítač a málem ho tím zabila, nikdo by ani necekl, teda kromě tebe... Ale jak chceš, dám ti příležitost. Jen nečekej, že bych tě poslala na nejzávažnější místa. Moskva, Ženeva, New York ani Šanghaj to nebudou, tam budou potřeba naprosto chladné hlavy. Pošlu tě lada někam stranou. Líbilo by se ti víc v Tibetu nebo v Jeruzalémě?«

»V Tibetu?« vyjekla Ramiel. »Není to náhodou v horách, kde žije sotva pár mnichů?«

»Vyber si tedy Jeruzalém, tam je lidí spousta,« navrhla jí bezelstně Yazatap.

»No dobře, beztak se mezi lidí nedostanu,« váhala Ramiel. »Nebylo by něco bližšího k Čechám? Tam to přece znám víc, vždycky jsem dychtila poznat je na vlastní oči a ne jen ze vzpomínek Pepka, Víti, Oldy nebo holek z Čech!«

»Vím, že jsi jim šmejdila po vědomí i podvědomí, ale musím tě zklamat,« usmála se trochu pobaveně Yazatap. »Pod Čechami žádné d'ábelské pevnosti neleží. Čechy byly pro d'ábly vždycky zapadákov, kde se jich angažovalo jen málo. A taky tě musím upozornit, že dnešní pevnosti pozemských d'áblů jsou úplně jiné než pevnosti na Gehenně.«

»Poučovat mě nemusíš, už jsem si o nich od Oldy a Víti něco vytáhla,« řekla Ramiel.

»Tím lépe,« naznačila Yazatap konec debaty. »Bereš tedy Jeruzalém? Můžu tě potěšit,

je to poblíž míst, kde jsem kdysi na Zemi žila.«

»Královnou jsi přece byla trochu dál,« odpálila ji Ramiel.

»Mám to tam procestované víc než si myslíš,« usmála se Yazatap. »A královnou jsem byla všude, na cestách i v Jeruzalémě.«

»No dobře,« přijala to Ramiel. »Tak tedy Jeruzalém... Nakonec, někdo musí hlídkovat i v těch zapadákovech, že?«

»Zapadákovy nejsou,« ujistila ji Yazatap. »Tibet taky vypadá, jakoby se tam tisíce let nic nedělo a přitom tam má být podle Víti víc d'áblů než v Ženevě a v Římě. Navíc se zdá, že pevnost Jeruzalém bude dokončena první a podle ní uvidíme, jak to bude i v ostatních.«

»Já to tedy беру,« řekla Ramiel. »Kdy tam mám vystartovat?«

»Počkej, třeshidlo!« zarazila ji Yazatap. »Neukvapuj se! Večer bude poslední společná porada a na ní se ještě ledacos dozvíš. A nepůjdeš tam sama, někdo tě tam musí jako každou jinou doprovodit. Kdyby nic jiného, zásoby na celý rok neunesíš, i když věřím, že uzvedneš očima autobus.«

Večerní porada v Oáze se trochu protáhla, ale byla důležitá.

Ukázalo se, že dobrovolnic je mnohem víc než d'ábelských pevností, kde měly držet hlídky. Yazatap jim dala výběr: buď půjdou hlídkovat po dvojicích, nebo jich půjde na Zem jen část a ostatní zvýší počty špiónek mezi lidmi. Obě varianty měly svá pro i proti, výhody i nevýhody, ale dvojice nakonec převážily.

Do Jeruzaléma proto měla odejít spolu s Ramiel i Erniel z rodiny Krolikowski.

Wirael a Satqiel Krolikowské měly hlídkovat v pevnosti pod Bagdádem. Nebylo to daleko, ačkoliv pro telepatii bažiňáček nebyla přehnaně daleko ani Oáza, kde zůstaly zbytky jejich rodin, ale nemohly počítat s tím, že by se na Zemi setkávaly. Rodina Krolikowských se původně přihlásila vcelku, ale Yazatap odmítla pana Krolikowského, protože se podle ní ještě nestačil sít s andělskými dary a navíc vyhlásila se souhlasem všech další dodatečnou podmínku, že vezme z každé rodiny, která vychovává děti, nanejvýš polovinu dospělých, i kdyby zbývající podmínky splňovali všichni.

Pan William Krolikowski sice cosi bručel o diskriminaci mužů, ale Eserchiel jen tak na okraj poznamenala, že se mu asi nechce starat o nevlastní děti. Vlastní děti mu na Zemi vychovávala jeho paní, takže by se to musel na stará kolena učit. Tím pana Williama trochu pozlobila, ale aby podezření odvrátil, svolil tedy zůstat, ačkoliv mu nic jiného nezbyvalo. Pokud nechtěl před příbuznými přiznat chybu, nezbylo mu než se do výchovy malých d'áblic zapojit. Měl sice připomínky, že si všechny bral kvůli Wirael, ale ta ho uklidňovala, že to nebude trvat dlouho a po svém návratu mu všechno vynahradí. Zbyly mu ostatně doma dvě mladší než ona, snad se s nimi nudit nebude.

Ramiel a Erniel se také chystaly na společnou misi, proniknout do podzemní pevnosti d'áblů kdesi na Zemi. Obě se na budoucí spolupráci těšily. Rodina Horákových měla dobré vztahy s bažiňáčkami už v dobách, kdy se na ně pozemšťané dívali skrz prsty, takže se znaly nejen z dětského hřiště, ale i z občasných návštěv. Ukázalo se, že to v Jeruzalémě nebude snadné jako jinde, kde se duchyně dostaly snadno dovnitř při střídání směn horníků. Pevnost Jeruzalém měla plášť z mezohmoty hotový, probíhaly tam poslední dokončovací úpravy, nicméně se občas našly okamžiky otevřených dveří, kdy se tam dalo vniknout, aniž by si jich v neviditelné podobě kdokoliv všiml.

Duchovité špiónky se uvnitř brzy zorientovaly a sestoupily do masivních pevnostních základů, kde se jim podařilo otevřít bránu. Na to čekala v Okifeii parta duchů, aby jim tam naskládala připravené zásoby. Pak se s nimi špiónky rozloučily, vesmírnou bránu uzavřely a oddělily se tak od okolního světa.

Na jak dlouho? To opravdu netušily.

Ramiel na místě navrhla, aby si obě pevnost prošly a seznámily se tak s její posádkou.

Nebylo jejich úkolem žádného d'ábla zajmout, dokonce měly od Yazatap přísně zakázáno předčasně se projevit, ale obě se shodly, že bude dobré zjistit si co nejdřív, co mohou od koho očekávat.

Musely mít na paměti i to, před čím všechny špiónky varoval Olda. Tvrdil, že d'áblové znají nějaký způsob, jak duchy odhalit. Jako příklad uváděl, jak ho Baal-Zeeb snadno zjistil v New Yorku i se Džinem a dodával, že Pepka zachycovaly kamery už dávno a od té doby byly jistě zdokonalované. Nesměly to brát na lehkou váhu a proto raději nechodily středem chodeb, ale postupovaly převážně stěnami a jen občas z nich vyhlédly, ačkoliv to nebylo tak pohodlné.

Ale i tímto opatrným způsobem znaly pevnost brzy jako své boty a věděly, kde se co šustne. Věnovaly se nejvíc d'áblům, ale nevynechávaly z pozornosti ani jejich pomocníky a nic netušící lidské řemeslníky. Ti pracovali na dokončování pevnosti a pomocníci o tom své pány pravidelně zpravovali.

»Zdá se, že tady budou už brzy hotovi,« varovaly obě svého zprostředkovatele v Oáze. Měly se obracet především na Kryštofa a Adélku, kteří měli soustřeďovat zprávy ode všech špiónek a předávat je Yazatap.

»Bereme na vědomí,« potvrdil jim Kryštof, ale hned jim přidal zprávy získané jinými cestami, aby i ony byly v obraze.

»Hayliel Kovářová z Tibetské pevnosti tvrdí, že se tam její d'áblové hádají, zda mají nebo nemají jet na celosvětový kongres d'áblů. Pro nás to byla tak trochu novinka, Hayliel tedy na náš popud zjistila, že se tyto kongresy na Zemi odehrávaly již dřív, ale ne častěji než jednou za deset let. Takové shromáždění by bylo pro nás velikou a vítanou příležitostí. Mít všechny d'ábly pohromadě, mohli bychom je odříznout od nouzových východů a než by se vzpamatovali, naházet je do Raphaelova Arestu. Podle Yazatap by to bylo proveditelné, i kdyby jich bylo několik desítek tisíc.«

»Nádhera!« rozzářila se Ramiel. »Toho bychom měly využít!«

»Zkuste zjistit, co o tom vědí vaši d'áblové,« požádal je Kryštof. »Ale neměly byste se divit tomu, co se dozvíte. Hayliel tvrdí, že by se letošní kongres měl odehrát právě u vás, v Jeruzalémské pevnosti.«

»V tomhle zapadákově?« podivila se Ramiel.

»Zapadákovy neexistují,« ujistil ji Kryštof. »Pochybuješ, že by se do Jeruzalémské pevnosti vešlo pár desítek tisíc d'áblů?«

»No, prostory by tu byly,« ustoupila trochu Ramiel.

»A možná by to vysvětlovalo, proč bude zrovna tahle pevnost dokončená jako první,« přidala se Erniel. »Nemějte obav, podíváme se po tom.«

»Hlavně se neprozrad'te!« varoval je Kryštof. »Nebylo by chytré varovat je, mohli by ten kongres na poslední chvíli odvolat.«

»Dáme si pozor,« slíbila Erniel.

Dobrá mzda

Jeruzalémská pevnost měla proti ostatním pevnostem rozdílů víc. Jedním z nich bylo, že se přímo vedle ní nacházely další rozsáhlé podzemní prostory. Erniel se domýšlela, že tu kdysi byla menší pevnost, vedle níž časem do podložních skal vyrubali současnou, kterou teď ještě modernizovali.

Menší pevnost měla sotva setinu rozlohy té novější, ale i tak to byla rozsáhlá stavba, před níž bledly veškeré paláce a chrámové komplexy lidí. Bylo to ale pochopitelné. Zatímco Egypťané tesali kameny pyramid a chrámů v Luxoru či v Karnaku ručně, o úrovni d'áblů se jim ani nesnilo. Ve stavbách d'áblů zato scházela bohatá výzdoba, typická pro stavby lidí. Ale i to se dalo snadno pochopit. Jen lidé cítili potřebu naklonit si přízeň bohů. Věnovali jim proto rozsáhlé reliéfy a fresky s výjevy z bájí na stěnách chrámů, svěřených jejich ochraně. Dábové bohy neměli. Neměli komu skládat hold a už vůbec ne freskami a reliéfy, kterými se lidé vytrvale až zoufale, ale přitom marně snažili překlenout vlastní pomíjivost.

V současném Egyptě říkají: *Všichni se bojí času, jen čas se bojí pyramid.*

Ale i toto úsloví vzniklo díky lidské pomíjivosti, jak jinak. Většina pozemských d'áblů si pamatovala nejen stavbu pyramid, ale i dlouhou dobu předtím. Byli mezi nimi i svědkové potopy světa, kterou kdysi sami uměle vyvolali. Nepotřebovali si stavět sochy, žili déle než je životnost soch z nejtvrďšího kamene. Který člověčí tyran by si nechal stavět sochy z ledu? Vždyť i jejich záznamy byly trvanlivější než kamenné sochy a reliéfy! Asi proto byly stěny jejich sídel až spartánsky prosté, buď v barvě přírodního kamene, nebo v kombinaci krvavě rudé, černé a bílé.

»Cítím se tady skoro jako doma v Pekle,« sdělovala Ramiel své zkušenější parťáče směřovanou telepatii, aby se neprozradily.

»Tady ještě tefirové očividně napodobovali styl starých pevností Gehenny,« souhlasila stejně tiše Erniel. »Možná v tom byla i trocha nostalgie.«

Stará pevnost, připomínající svými interiéry starodávné Peklo, posloužila novodobým lidským nevolníkům jako ubytovna. Přišli sem za sliby práce a dobrého výdělku, netušíc, že práce bude to poslední, kde ještě sliby nelžou. Ačkoliv si někteří v šatních skříňkách pečlivě zamykali své utěšeně tloustnoucí balíčky dolarů, netušili, že je dostali pouze na povzbuzení pracovního nadšení, ale k čekajícím rodinám už je nedonesou. Jakmile se za nimi uzavřela pancéřová vrata d'ábelské výroby, která každý viděl otevřená poprvé v životě, netušíc, že je to i naposledy, byla naděje na dobrý výdělek jen chimérou. Zůstala jim tvrdá práce, zdánlivě dobře hodnocená, ale ve skutečnosti vedoucí ke smrti. Navíc v prostředí, které nefalšované Peklo nepřipomínalo jen náhodou, ale mělo s ním společného tolik, že by každému vstávaly hrůzou vlasy na hlavě, kdyby znal všechny souvislosti.

Ramiel zaujal anglicky napsaný nápis nad hlavním vchodem do noclehárny natolik, že Kryštofovi promítla jeho obraz telepaticky až do Oázy.

»Pěkné!« zhodnotil si to Kryštof. »**GOOD MONEY FOR GOOD WORK**, dobrá odměna za dobrou práci! Připomíná mi to ale něco hodně nepříjemného. Safra, holky, ještě že nemůžete vědět, co to bylo! Měli jsme to na Zemi jen pár let, ale...«

»Co je na tom špatného?« nechápala Ramiel.

»Na tom samotném nápisu nic...« odušil, ale i v telepatii bylo znát, jak ho to zaujalo. »Zeptám se ostatních, jestli tam nemají něco podobného.«

»Zajímalo by mě, proč je to anglicky?« přidala se Erniel. »Hebrejsky nebo arabsky by to sem patřilo víc. Proč zrovna angličtina?«

»Protože je světovější,« odvětil duchem nepřítomně Kryštof. »Počkejte, zkusím ještě kontaktovat ostatní, jestli tam nemají něco podobného... Zatím se tam porozhlédněte, ale jak říkám, pozor na předčasně prozrazení!«

Připomínal jim to pokaždé, takže jim to už trochu zevšednělo.

»Má ale pravdu,« řekla Ramiel. »Tohle místo na mě nedělá povzbudivý dojem.«

»Taky nevím proč, ale nelíbí se mi to,« přitakala jí Erniel. »Řekla bych, že za to může Yazatap. Pořád sýčkovala, že se těch lidí chtějí tefirové zbavit, až toho máme plnou hlavu a vidíme příznaky i tam, kde nejsou.«

Prohlédly si raději ubytovnu. Lidé byli za prací, bylo tu prázdno, měly tedy fůru času a klidu na prohlížení.

»Jsou všichni až neuvěřitelně skromní,« komentovala strohost interiéru Erniel. »Moc toho nemají, každý jen matraci a skříňku na věci. Jsou tady už půl roku a přitom nemají ani nejzákladnější posilovny a dokonce ani umývárny.«

»Nejspíš je tu drží vidina dolarů,« přemýšlela nahlas Ramiel. »Jestli celý den pracují, mají místo posiloven pracoviště a nepotřebují je.«

Až se hrdě vypjala, že ji to hned tak dobře napadlo.

»Ale vydržet půl roku ve špíně bych opravdu považovala za trest,« dodala Erniel.

»Máš pravdu,« zadívala se Ramiel, kam jí parťáčka ukazovala. »Oni se nejspíš na noc nesvlékají, spí v pracovním obleku a matrace mají od bláta, jen to z nich odprýskává!«

Obě se nad nepřilíš povzbudivým pohledem otřásly.

»Ty jsi ale byla na bláto z Bažin smutku zvyklá?« obrátila se na kamarádku Ramiel.

»Vydržet se to dalo,« odvětila tiše Erniel. »Však jsme měly v domku nejdůkladnější sprchy, abychom se mohly po návratu z Bažin vykoupat všechny najednou a nemusely jsme na sebe čekat.«

Obešly velkou halu a stály před jediným východem. Také zevnitř byl nade dveřmi ten velký bílý nápis s černým orámováním na krvavě rudé zdi.

»Právě jsem se zeptala Wirael,« telepatovala kamarádce směřovaně Erniel. »Mají tam totéž co my, dokonce i se stejným nápisem. Wirael se tomu divila ještě víc, podle ní nemají místní lidé důvěru ani v dolary, ani v angličtinu a říká, že je tam drží strážní se zbraněmi. Už to ale hlásily Adélce a tím pádem i Yazatap.«

»Angličtina je mezinárodní řeč a dolar symbol pevné měny,« pokrčila rameny Ramiel. »Co je špatného na hesle: za dobrou práci dobrou odměnu?«

»Nevím,« pokrčila rameny Erniel. »Kryštof se mi zdál k tomu heslu dost podezřívavý. Znáám ho jen chvíli, ale mohlo by to něco znamenat. Tady to aspoň vypadá, že jsou ti lidé na práci dobrovolně, u Wirael pod Bagdádem je to očividně horší.«

»Pojďme raději zpátky do nové části,« otřásla se Ramiel. »Nějak to na mě padlo jako balvan, kdo tu má vydržet?«

Projít do hlavní pevnosti nebylo nic příjemného, protože musely jít proti odcházejícím lidem. Ti o nich sice neměli ani potuchy, ale pro duchy nebylo příjemné jít proti valícímu se davu. Aniž by si co řekly, bylo jim jasné, že hlavní pevnost jen tak neopustí. Stará pevnost už pro ně vlastně nebyla zajímavá. Byla to pouhá ubytovna, co tam?

Spěchaly teď obě, aby byly včas na raportu. Homunkulové, vědomí služebníci d'áblů, tam podávali svým pánům hlášení. Očekávaly, že to bude zajímavé, ale minule to prošvihly a ani teď nepřišly včas, aby to slyšely od začátku. Nejvíce je zdržovalo, že musely postupovat opatrně, aby je nezachytily nějaké citlivější kamery, ale požadavek na utajení byl silnější.

»Ve staré chodbě na F-13-28 se utrhł strop,« zaslechly, když se přiblížily natolik, aby slyšely, o čem je řeč. »Zůstali tam tři jelimani, ale ostatní je tam nenechali, dostali se k nim a stihli to dřív, než ti tři zaklepali bačkorama. Mají ale přelámané nohy.«

»Teď už nám to ani nevádí,« odvětil d'ábel. »Ošetřete je a nechte je ležet ve chlévě, ať si ostatní myslí, že se o ně ještě postaráme.«

»Nepůjdou rovnou do kotle?« znejistěl homunkul.

»Vyhlásili jsme přece, že výtahy nefungují,« pokáral ho d'ábel. »Nemůžeme je jen tak

odvézt, to by si ostatní domysleli, že buď lžeme s výtahy, nebo je nevozíme až nahoru.«

»Z těch by to nikoho nenapadlo,« ušklíbl se homunkul.

»Napadlo je nenechat je v závalu,« připomněl mu ďábel. »Nejsou jim úplně lhotejší. Vy lidi se často dokážete skamarádit už za čtvrt roku.«

»Skoro je mi jich líto,« ušklíbl se opět homunkul. »A sebe ještě víc.«

Ďábel se na něho podíval trochu upřeněji než dosud.

»Nemusíš se tak litovat,« řekl po chvíli. »Domyslel sis hned, jak to tady dopadne, jsi chytrější než ostatní. Kdo by se zbavoval chytrého sluhy a zbytečně cepoval dalšího?«

»Na mně to beztak nezáleží,« pokrčil rameny homunkul.

»Jistě, ale můžeš občas počítat s mou přirozenou leností,« ujistil ho ďábel. »Vychovat si tě mi trvalo dost dlouho na to, abych tě teď hodil do kotle a začínal s někým novým.«

»I lenost může být k něčemu dobrá,« přikývl skoro lhotejně homunkul.

»Jistě, ale pochopil jsi dost dávno, že není zdravé nejen překračovat jisté meze, ale ani se k nim vůbec přibližovat. A teď mazej!«

Homunkul se uklonil a pozpátku vycouval několik kroků, pak se otočil a normálním, byť trochu rychlejším krokem zamířil k východu z místnosti.

Raport skončil a obě ďáblice se otočily, aby se co nejdřív dostaly z ďáblový pracovny. Stačilo jim sestoupit pár pater níž, kde byly stěny tlustší. Ramiel se ale po prvním průchodu stropem obrátila k Erniel.

»Slyšela's?« zeptala se jí telepaticky. »Mají tam nějaké zraněné. Co kdybychom jim je vyléčili?«

»Na to rychle zapomeň,« pokárala ji Erniel. »To by nás okamžitě prozradilo.«

»Proč?« namítala Ramiel. »Nikdo si nás tam nevšimne!«

»Prozradilo by nás, že by byli zdraví,« opáčila Erniel. »Ty nevíš, že to na Zemi nikdo neumí? Kdybychom je uzdravily, to už bychom jim rovnou mohly nechat naši fotku.«

»Myslíš?« znejistěla Ramiel.

»Jak dlouho jsi vdaná?« zeptala se jí Erniel. »Nenapadlo tě zjistit si o Zemi, co se dá? My máme Williama pár týdnů a zdá se mi, že toho o Zemi vím víc než ty.«

»Nezapomeň, že naši kluci jsou z Evropy, kdežto váš William z úplně jiného konce světa. Sama Adélka přiznala, že to v Americe s Wirael moc nezvládaly.«

»Je to možné,« ustoupila Erniel. »I na Zemi jsou různé kmeny, tak jako bývaly u nás. Dlouho nám trvalo, než jsme si na sebe v Oáze zvykly. Slyšela jsi Kryštofa, že je na Zemi tolik různých kmenů, že se nám o tom v Gehenně nezdálo! Ještě se tu nestačily vyvraždit, ačkoliv na tom některé již dlouho pilně pracují. Nu což, my musíme dávat pozor, co se děje tady, pod Jeruzalémem.«

»Slyšela jsem, že je to na pozemské poměry dost staré město,« změnila téma Ramiel. »Docela by mě zajímalo projít se jen tak po něm, jestli to někdy bude možné...«

»A zrovna my dvě bychom tomu mohly dopomoci,« ujistila ji Erniel. »Kdyby se nám podařilo překvapit chystaný kongres, naházet všechny tefiry někam, kde nebudou nikomu škodit, mohlo by se nám to všechno vyplnit. Přiznám se, trochu jsem tvým spoluzemkám záviděla, že se už jen tak procházely aspoň po Praze. A to je Praha zapadákov, nikdy pod ní nebyla ani pořádná pevnost tefirů. Jeruzalém, to je něco jiného! Tady bývala už dávno, dnes tu jsou hned dvě. Bude opravdu zajímavé procházet se ulicemi nahore nad námi, poslouchat, co si tam lidé povídají...«

»Neumím ani hebrejsky, ani arabsky,« posteskla si Ramiel. »Kryštof říkal, že si tady vystačíme se standardní angličtinou, ale tou tady nemluví všichni a hlavně tak nemluví mezi sebou. Bude to otrava jít městem a nerozumět lidem.«

»Vidíš!« podívala se na ni pobaveně Erniel. »Až tady, jak doufám, úspěšně skončíme, skoč si za Yazatap, ať tě zdejší jazyky naučí. Yazatap má učební programy na tisíce jazyků světa, můžeš mi věřit. Pak se třeba po Jeruzalémě projdeme spolu, chceš?«

»Docela se na to těším,« přikývla Ramiel.
Aniž by tušila, že se jim tohle nevinné přání nikdy nevyplní...
A už vůbec ne v Jeruzalémě.

Prospaly ve skále hluboko pod pevností první noc, ale hned po ránu je obě telepaticky vzbudil Kryštof.

»Holky, nevypadá to dobře,« začal, sotva se mu ohlásily, že jsou vzhůru a poslouchají.

»Co je?« prala se ho ještě rozespale Ramiel.

»Dějou se věci,« ujistil je. »Poslyšte, posíláme za vámi za okamžik dvě další zkušené bažinačky, Hayyoth a Uriel. Bylo by výhodné, pokud to ještě půjde, propašovat Hayyoth do pevnosti a jedna z vás by měla naopak vyjít ven a pomoci Uriel orientovat se v noclehárně pro lidské dělníky. Rozhodněte si samy, která kam půjde, ale obě budete muset co nejdřív ty nové zasvětit do všeho, co jste zatím zjistily.«

»Fí ha!« odvětila Ramiel, jak to pochytila od Pepka. »Co se to na nás sype?«

»Může za to ten nápis,« vysvětloval jí Kryštof. »Yazatap to vyhodnotila jako příznak první důležitosti a já se jí ani nedivím, my jsme ji k tomu vlastně dotlačili.«

»Co je špatného na heslu *Za dobrou práci dobrá odměna*?« nechápala Ramiel.

»To vy dvě nemůžete tušit, ale řeknu ti to,« ochotně pokračoval Kryštof. »Napadl nás totiž podobný nápis: **ARBEIT MACHT FREI**, práce osvobozuje. Zdobil brány německých koncentráků, včetně těch, kde byli lidé každodenně zabijeni po tisících. Byl to stejně lživý nápis, jako u vás. Nejprve jsme se nad tím s Yazatap pohádali, ale dala se přesvědčit, že je to velice důležitý příznak.«

»Yazatap přece tvrdila od začátku, že to tak dopadne!« upozornila Kryštofa Ramiel.

»Ano, ale domnívala se, že stačíme něco podniknout, až budou tefirové dělat přípravy k velkému vraždění. My jsme ji přesvědčili, že ty přípravy už jsou hotové a k zabíjení lidí dojde nejspíš bez viditelných předzvěstí. Možná to nechápete, ale při umístění všech lidí do jediné místnosti s jediným východem postačí uzavřít dveře a napustit tam jedovatý plyn, aby byli všichni během pár minut mrtví. Napadlo nás tisíc rychlých způsobů, například odstřelit nad nimi strop a nechat je zavalit tunami hornin, postřílet je, spálit hořlaviny, ale jedovatý plyn by byl nejjednodušší a na tu vraždu by stačil jediný ďábel. Vrata jsou tam pancéřovaná a nejspíš vzduchotěsná, nikdo by se ven nedostal.«

»Jak vás ale napadlo ten plyn?« zajímala se Erniel. »Přiznám se, mně by to napadlo až na posledním místě, spíš bych si představovala, že je někdo prostě postřílil eldyfem.«

»Možné je ovšem všechno,« připustil Kryštof. »Ale právě ten nápis v nás vyvolal krátké spojení na nacisty a jejich vyhlazovací tábory.«

»Myslíš, že je to tak podobné?« vyzvídala Ramiel.

»Až moc!« vzdychl si Kryštof. »Rozumějte mi, řádění nacistů v Evropě bylo příšerné, jenže jsme si donedávna mysleli, že to byla záležitost dokonale zvlčilých a zfanatizovaných lidí. Vyjasněné to dodneška není a nikomu se k tomu nechce vracet, jenomže tím nápisem se všechno změnilo. Ani bych se nedivil, kdyby i v holocaustu měli prsty ďáblové. Máme mezi zajatci v Sibírii dost ďáblů z Evropy, aby to z nich bažinačky alespoň dodatečně vytáhly, už se na to chystáme, ale není to tak důležité, aby se to muselo stihnout okamžitě. Nebezpečí u vás je podle mého mínění bližší.«

»Jste si tak jistí, že by to mělo být plynem?« zeptala se ho věcně Erniel. »Co třeba ta vakuová past nad Jeruzalémem?«

»Jistí si nejsme ničím, ale vakuová pevnost je použitelná pro pár obětí, nanejvýš pro desítku, ale ne pro stovky. Plyn by přitom byl nejhorší a je to dost logické. Kdyby se vám to povedlo nějak vyloučit, ostatní možnosti by zůstaly, ale dost bychom si oddychli.«

»Dobře, přijmeme to,« ujistila Kryštofa Erniel. »Jak se máme rozdělit?«

»To si rozhodněte mezi sebou,« řekl Kryštof. »Obě party budou stejně důležité. Jedna

může zabránit hromadné vraždě, druhá by nám vydala do rukou celý tefirský kongres.«

»Dobře, čekáme je za chvíli,« ukončila to Erniel.

»Jak se ale rozdělíme?« obrátila se na ni ihned Ramiel.

»Jestli bude oboje stejně důležité, pak na tom nejspíš nesejde,« uvažovala Erniel. »Jen když přiletí Hayyoth, byla bych nejraději s ní v nové pevnosti, známe se z Bažin. Tobě snad bude jedno, kde budeš, ne?«

»Aha,« usmála se Ramiel. »Tím na mě vyšlo hlídání staré pevnosti, noclehárny, nebo taky chléva, jak tomu ten tefir říkal. Ale máš pravdu, když už se máme rozdělit, ať se aspoň setkáš se svou známou. Já znám obě jen od vidění.«

»Díky ti,« podívala se na ni vděčně Erniel. »Ale pospěš si, Hayyoth už je v duchovité podobě v Okifeii. Měla bych jí otevřít bránu do pevnosti, ty bys zase měla propašovat Uriel do staré pevnosti.«

»Máš pravdu, už tam letím!« řekla Ramiel.

Ani jedna netušila, že je to rozdělí více než obě čekaly...

Privítání s Uriel se odbylo krátce, ale srdečně. Ramiel se podařilo opustit zónu nové pevnosti ještě dřív, než stačili Hayyothini pomocníci uložit do základů další zásoby. Zásob tam bylo pro dvě na celý rok, ale v Oáze toho využili, aby jim vylepšili možnosti.

Teprve potom mohla Ramiel otevřít podzemní hvězdnou bránu a přivítat se s Uriel. Nejprve ale musela ukázat jejím doprovodu, kam uložit zásoby, protože od nynějška měly být obě skupinky na sobě nezávislé.

»Nemáme se raději ani navštěvovat,« řekla Uriel. »Nejcitlivější kamery by mohly být právě v oblasti dveří a jestli je tam ještě nemají, tím lépe. Ale nikdy bych nepodceňovala naše protivníky a nespolehala se jenom na štěstí.«

»Procházet těmi dveřmi není jednoduché,« souhlasila Ramiel. »Jde to jen když je sami otevřou, ale to jimi procházejí i oni a když jdeme proti nim, není to zrovna příjemné.«

»Ukaž mi, jak to tady vypadá!« požádala ji Uriel stroze.

»Už jsem slyšela, že jsi byla odbornice na pevnosti,« řekla Ramiel. »Tak se tu pojďme rozhlédnout, ať jsi v obraze...«

Provázela pak Uriel po staré pevnosti.

»Velká hala,« povzdychla si Uriel, když procházely noclehárnou. Vzadu na matracích leželi jen tři ranění. Nikdo u nich nebyl, nikdo je nehlídal, ale duchy zřejmě neviděli. Jeden trochu sténal bolestí, ale Ramiel si připomněla, že nesmí zasahovat.

»Velké haly jsou vždycky problémové,« komentovala to Uriel, když došly na konec. Dál už bylo jen bludiště menších místností, všechny byly prázdné.

»Myslíš kvůli pevnosti stropů?« zajímala se Ramiel.

»To taky,« přikývla Uriel. »O tom dalším se ví málo, ale nehomogenity často zhoršují vlastnosti obranných polí. Proto je snahou každé konstruktérky pevností mít velkých hal co nejméně a umístit je co nejbliž středu pevnosti. Problém je s hangáry, které musí mít vchod až od povrchu. Jsou to přesně protichůdné požadavky. Vstupní části hangárů jsou na každý pád nejslabší místa obrany.«

»Tady žádné hangáry nejsou,« ujistila ji Ramiel.

»Nejsou,« přikývla Uriel. »Ale některé pevnosti na Zemi je mají! Prohlížela jsem si v Oáze plány, co opatřil Vít'a Horák. Je to hrozně schopný kluk.«

»Mimochodem, je to i můj manžel,« usmála se Ramiel.

»Měl kliku, jaká se stává jednou za sto tisíc let,« kývla uznale Uriel. »Takové plány se do nepovolných rukou často nedostávají.«

»Ty jsi je všechny prostudovala?« zajímala se Ramiel.

»Koho by to mělo víc zajímat?« vzdychla si Uriel. »Ale poslyš, na této pevnosti mě víc zaujalo, co je zakreslené poblíž hlavního vchodu do haly. Nepodíváme se tam spolu?«

»Jak chceš!« otočila se Ramiel k východu. »Přiznám se, s tebou mě to začalo zajímat. Do teďka se mi tahle pevnost nezdála ničím zvláštní, když vynechám ten anglický nápis nad vchodem, takové u nás v Pekle opravdu nebyly.«

»Bodejť by byly,« odfrkla si Uriel. »Tam by ještě scházely!«

Prošly opět kolem sténajících raněných, kterým se nikdo nevěnoval.

»To je tady tak nechávají?« nezdálo se to ani Uriel.

»Slyšela jsem, že už je chtěli **zkotlovat**,« řekla Ramiel. »Máme od Yazatap zakázáno předčasně se prozradit, nesmíme jim ani pomáhat.«

»Chápu,« přikývla Uriel. »I když mám cukání věnovat jim potají sílu. Ty ne?«

»Mně to Yazatap speciálně zakázala,« usmála se trochu smutně Ramiel.

»To víš,« utěšovala ji Uriel. »Nebylo by dobré kvůli třem lidem ohrozit několik tisíc jiných. To se prostě nedělá. Divím se jen, že se jim nevěnují oni.«

»Asi tu nemají lékaře,« pokrčila rameny Ramiel.

»I tomu se divím,« přidala Uriel. »Ale je to jejich starost i problém.«

Prošly branou, slibující dobrý výdělek. Za nepřilíš dlouhou chodbou byla další vrata. Uriel ale zamířila doprava k velikým vratům v boční stěně, překrytým pevnou závorou a zámkem, vedle menších, zřejmě také zamčených dveří. Což pro duchyně nebyla překážka, prošly jimi jako kdyby tam žádné nebyly.

»Zajímavé,« řekla Uriel, sotva se její kamarádka vynořila z kovových dveří.

Byli na kraji dlouhé místnosti. Přimo před nimi hlučel veliký a těžký dieselagregát na betonovém podstavci, přišroubovaný tlustými šrouby, obrovské palivové nádrže vyplňovaly celý zbytek místnosti. Řev motoru vnímaly duchyně slaběji, než jak by to slyšeli lidé, přesto to byl i pro ně nepříjemný strojový řev.

»Tohle přece není naše technologie,« ukazovala Uriel na stroj. »Co tady má co dělat?«

»Možná ten stroj patří lidem,« uvažovala Ramiel.

»Ale ovšemže je lidí,« odvětila Uriel. »Kryštof mi tvrdí, že je to běžný stroj na výrobu elektřiny, ale proč nepoužívají normální reaktory? Vždyť je tu mají taky!«

»To opravdu nevím,« nepomohla jí Ramiel. »Třeba té elektřiny potřebují víc.«

»To je ale blbost!« zpražila ji Uriel. »Nenuť mě věřit, že by tohle zařízení bylo nutné, když reaktor o kus dál pracuje na setinu výkonu a i tak dodává určitě víc než tohle!«

»Jsi si tím jistá?« chtěla namítat Ramiel.

»To bych řekla!« zavrčela Uriel. »Kryštof má o možnostech lidské technologie určitě správné představy, já zase o naší a přepočítávat jednotky není vůbec složité.«

»Třeba je to kvůli lidem,« napadlo Ramiel. »Všechna ta osvětlení tady musí něco krmit energií a když tu běží tohle, nikdo z lidí se nebude divit.«

»Možná máš pravdu,« připustila Uriel. »Reaktory jsou tišší. Ačkoliv, být člověk, řekla bych si, že sem elektřinu táhnou kabelem odněkud z dálky. Bylo by to i jednodušší, než sem tahat vzduch a odvádět spaliny. Pro mě by tady to monstrum být nemuselo. Ale možná máš pravdu, je to tady, aby se lidi nedivili.«

V monotónním řevu ale nemělo smysl zůstat déle než bylo nutné a obě se raději vrátily do haly. Ramiel provedla kamarádku všemi prostory, o kterých věděla, ale pevnost už byla vyklizená a většina místností byla prázdná. Až na velkou halu, neboli noclehárnu. Či snad chlév, jak jí říkal tefir? Ten zřejmě považoval všechny lidi za pouhý dobytek.

»Jako past je to dokonalé,« řekla Uriel, když skončily v nejnižších místech pevnosti. Došly si dolů do základů, každá si vzala malou obloženou housku a daly si svačinku.

»To máš pravdu,« souhlasila Ramiel. »Nechtěla bych být zavřená v podzemní kryptě, odkud je jeden jediný východ.«

»Původně jich bylo víc,« připomněla jí Uriel. »Ale ostatní jsou zalděné. A není to jen tak ledajaká zeď, ale tlustá vrstva pevné hmoty, propletené kovovými dráty.«

»Kryštof jí říká železobeton,« řekla Ramiel. »Tvrdí, že je velice odolný.«

»To by podepíralo podezření, že je to past,« řekla Uriel. »Zazdít všechny východy až na jeden, to by tomu svědčilo. Jedno mi tu ale chybí. Nikde jsme neobjevily jedovatý plyn, o kterém byl Kryštof tak pevně přesvědčený.«

»Ten mohou přitáhnout až těsně předtím,« nadhodila Ramiel.

»Jak?« nevěřila jí Uriel. »Stará pevnost je rozsáhlá, jen klenba haly má dobrých třicet metrů výšky, připočti k tomu související místnosti, menší chodby, malá schodiště... Vyjde ti, že by toho plynu bylo zapotřebí strašně moc.«

»Stlačený v tlakových lahvích moc místa nezabere,« krčila rameny Ramiel.

»S tím počítám,« řekla Uriel. »Ale tlakové láhve tu nikde nejsou. Je tu menší skladiště stlačených plynů ke sváření, ale je až u nové pevnosti a těch lahví tam zas tak moc není.«

»Mohou použít některého potrubí, co vede odshora,« napadlo Ramiel. »Momentálně sem přivádějí vzduch, ale to by mohli nahoře snadno přepojit.«

»To bych chápala,« přikývla Uriel. »Náš hlavní úkol bude asi hlídat přívodní potrubí, vedoucí odshora. Budeme se ale muset střídát a hlídat i v noci.«

»Nejsem proti,« řekla Ramiel. »Jak si to ale rozdělíme? My jsme s Erniel donedávna spaly, ale vy jste podle časového posunu vstávaly ještě v noci. Nechceš si teď dospat zbytek noci? Vzala bych si první hlídku.«

»Máš pravdu, vyburcovali nás pozdě večer a nespala jsem většinu noci,« kývla Uriel. »Ale na druhou stranu se mi ani spát nechce. Navrhla bych to takhle: odpoledne půjdu spát a ty mě vzbudíš na noc. Do té doby budeme šmejdít po pevnosti a hledat. Kdybychom našly podezřelé skladiště tlakových lahví, bylo by to blíž k dosavadním předpokladům, a pro nás by to bylo paradoxně lepší. Známé nebezpečí – menší nebezpečí.«

»Tohle úsloví neznám, ale souhlasím s ním,« broukla telepaticky Ramiel. »Dobrá, jde se na průzkum odlehlejších místností. Ještě že máme výhodu, že nás nezajímají zámky.«

»Zámky ne,« souhlasila zamyšleně Uriel. »Ale ty jsou to nejmenší...«

»Uvidíme!« řekla Ramiel.

Ubytovna se tentokrát naplnila až k večeru. Nejprve se rozdávaly balíčky studeného jídla, údajně nebylo možné kvůli poruše výtahů dovést nic lepšího. Pravý stav věcí znali jen d'ábel se svým pomocníkem, ostatní proto nereptali. Následovala výplata peněz. Pokladníci byli tři, ochranku tvořilo pět ozbrojenců a jak d'áblíci nemilosrdně odhalil Vítův indikátor, všichni patřili k d'ábelským pomocníkům.

»Můžeš si jít lehnout,« navrhla Ramiel kamarádce, když ji přistihla při zívání. »Dnes už se tady nic dít nebude.«

»Jak to můžeš vědět?« zívla ještě jednou Uriel.

»Protože je tu hlavní d'áblův pomocník,« ujistila ji Ramiel. »Nedávno jsem ho slyšela, jak si před svým pánem a šéfem posteskl, že jsou tady všichni beztak odsouzeni k smrti. Šéf ho ale ujistil, že nemusí mít obavy. Víceméně tím potvrdil, že ostatní skončí špatně, ale také řekl, že si přece nezabije svého sluhu, aby si nemusel dlouho připravovat jiného.«

»Ptala jsem se včera Kryštofa, jak to bylo s nacistickými koncentráky,« opáčila na to ospale Uriel. »Vyprávěl mi jednu krátkou historku. Do vyhlazovacího koncentráku přivezli vojáky, Maďary. Byli to němečtí spojenci, někteří měli i nacistická válečná vyznamenání, ani ve snu by je nenapadlo, co se na ně chystá. Před koupelnami, ve skutečnosti plynovými komorami, je vrchní esesák ujišťoval, že jde skutečně jen o společnou koupel a žádal je, aby jako ukáznění spojenci pochopili, že se ve válečné době nedá vždy zajistit oddělená koupel důstojníků od mužstva. Maďarští důstojníci to pochopili, ukázněně vstoupili s mužstvem do koupelen a za několik minut byly z ukázněných spojenců ještě ukázněnější mrtvolky...«

»Pěkný podraz!« komentovala to Ramiel.

»Chtěla jsem ti jen naznačit, že utěšování toho d'áblova pomocníka může mít podobný účel. Jeho pomocník bude jistě horlivější, když bude doufat, že se vyhne osudu, chystanému

jiným. Ani ty by ses neměla spoléhat na sliby, které dává tefir jelimanům.«

»Ani když vypadají pravděpodobně?«

»A co je pravděpodobné?« opáčila Uriel. »Že tefir dodrží slovo dané pomocníkovi? Tomu bych věřila, kdyby byl pro něho opravdu nenahraditelný. Ale kdyby byl pro něho tak nenahraditelný, neschoval by si ho na jiném, klidnějším místě?«

»Myslíš, že je zabijí všechny?«

»To nevím,« pokrčila rameny Uriel. »Ale nespolehala bych se na čestná slova tefirů. Nejprve by museli nějakou čest mít.«

Jak se ale zdálo, výdej stravy i peněz proběhl v klidu. Pokladníci sklapli opancéřované kuffíky a s ozbrojenou ochrankou odešli jediným východem. Dělníci si opatrně odemykali skříňky, aby k našetřeným balíčkům peněz přidali další vábně potišťené papírky a víceméně mlčky se pustili do studené večeře. Hned po ní se unaveně uložili ke spánku, krajní zhasl světlo a hala se ponořila do tmy a ticha, rušeného jen občasným chrápáním.

Uriel si tedy šla přece jen lehnout a Ramiel měla do půlnoci hlídat.

Co kdyby právě teď začal proudit z větracího potrubí jed? pomyslila si. Duch to zjistit nemůže, leda podle barvy, ale to by musel plyn nějakou mít. Jak to zjistit, dříve než část otrávených lidí zemře?

Aby zaplašila černé myšlenky násobené pocitem bezmoci, zkusila se telepaticky spojit s Erniel a přednesla jí své obavy.

»Nejsi první, koho to napadlo,« ujistila ji kamarádka. »Kdyby ses zeptala Kryštofa, řekl by ti, že vám do rána donesou indikátory.«

»To jste stihli tak rychle vyvinout indikátor, aby rozpoznal všechny možné jedy?«

»Na něco takového nebyl čas,« ujistila ji Erniel. »Dostanete klíčky s myškami, budou v normální hmotě, ukryjete je poblíž ventilace a budete se na ně chodit dívat. Dokud budou naživu a v pohodě, máte klid i vy. Kdyby se začaly dusit, začnete okamžitě jednat.«

»Jistě. Ale kolik budeme mít času na případné jednání?«

»Mohu tě jenom ujistit, že málo. Ale to jsi musela vědět předem.«

»Já vím,« vzdychla si Ramiel. »Ale to víš, každý má někde v koutku trochu naděje, že to není tak zlé, jak to vypadá.«

»Moc takové naději nevěř,« poradila jí Erniel. »Aby tě realita nezaskočila víc, než si vůbec připouštíš!«

Noc ale uběhla v klidu, nic se nestalo. Ramiel po půlnoci vzbudila kamarádku, předala jí službu i s informací o chystaných změnách a šla také spát. Ráno, když se vzbudila, obešla s Uriel celou prostorou, ale všude byl klid, dělníci halu dávno předtím opustili.

»Děláme to špatně,« napadlo Ramiel. »Věříme, že k masakru dojde tady v ubytovně, kde jsme trochu připravené jednat, ale stejně tak se to může stát jinde. Budeme muset chodit s nimi a ne tady na ně čekat.«

»Ale tady to vypadá nejpravděpodobněji,« namítla Uriel.

»Dobře, přes den budeš tady a já se půjdu podívat za lidmi,« navrhla Ramiel.

»To by nás tu muselo být sto,« namítla Uriel, ale dala se přemluvit.

Ramiel tedy vyrazila za lidmi, ale brzy zjistila, že jsou rozmístěni na tolika místech, že nemůže být se všemi. Většina jich byla v nové pevnosti, kde starost o ně převzaly Hayyoth a Erniel. Nakonec si vybrala hlídání na jedné křižovatce chodeb, kde měla přehled alespoň o dvou partách, na které viděla, s tím, že se tudy bude většina ostatních vracet. Zaplula do stěny, takže byla venku jen obličejem, těžko by si jí někdo všiml.

Během hlídání se připojila na diskusní klub bažiňáček v Oáze. Diskusní klub vznikl telepatickým všesměrovým propojením několika bažiňáček na krátkou vzdálenost. Nebylo tak těsné jako při sdílení sexu, přenášely se jen telepaticky vyslovené pojmy a obrazy, ale k tomuto jádru se postupně přidávaly směrovanou telepatii další, aniž by dělily směrování,

jinak omezené na dva objekty. Ke každé účastnici se mohla připojit jen jedna další, ale když byla součástí jiného diskusního klubu, spojila oba kluby do jednoho. Víc než dva kluby se ale mezi sebou nespojovaly, pak už to přestávalo být zajímavé. Ideální klub míval od pěti do deseti diskutujících. Všechny se pak telepaticky bavily se všemi ostatními. Jádro dnešního klubu bylo v Oáze, ale pětice připojených špiónek měla přebytek čerstvých dojmů, o které se mohla dělit s ostatními. Dohromady pečlivě rozebíraly, co která viděla.

Idylku porušila až Eserchiel z pevnosti v Tibetu.

»Máme čerstvou zprávu!« spojila se s Ramiel, ale tím se dostala do diskusního klubu, takže přerušila všechny. »Víme, kde a hlavně kdy bude tefirský Kongres. Má být v pevnosti u Jeruzaléma a to už pozítří. Mám vyřídít Ramiel, že mají do té doby očekávat akci, týkající se lidských dělníků v podzemí pevnosti.«

»To je pěkné!« zabědovala Ramiel. »A co ten slíbený klecový indikátor jedů, co jsme měly ještě dnes dostat?«

»Už je na cestě,« ujistila ji Eserchiel. »Kryštof to právě teď zařizoval přes Uriel.«

»Tomu říkám na poslední chvíli!« komentovala to Ramiel, ale spíš s uspokojením než aby to vyznělo jako výčitka.

Odpojila se od diskusního klubu a zalovila v telepatii po Uriel. Dozvěděla se, že Olda uložil klíčku se dvěma myškami do přírodního potrubí vzduchu k noclehárně a stačil se už vrátit z podzemních prostor pod Jeruzalémem na Okifeiu.

»Zůstaň tam co jsi a bav se dál, tady je to zatím v suchu,« ujistila ji Uriel.

Ramiel se tedy opět připojila k diskusnímu klubu, doplnila ostatním informace o ty, co se sama právě dozvěděla a pochopitelně tím vyvolala změnu tématu diskuse, neboť všechny začaly rozebírat, jestli jsou myšky dostatečným indikátorem hrozícího nebezpečí.

Večer po návratu dělníků na ubytovnu nastal obvyklý ceremoniál s výdejem jídla, ale už bez výplaty. Vydávání jídla se jako každého dne účastnili všichni d'áblíci pomocníci, jen bez kufříčků s penězi. Vydávání jídla se proto odbylo rychle a d'ábelští pomocníci se otočili k východu.

Za pancéřovými dveřmi se náhle ozvala silná, ocelovými dveřmi nepatrně ztlumená rána. Všichni se tam poděšeně ohlédli, ale nic se tam nedělo. A přece! Monotónní dunění dieselagregátu, které už nikdo ani nevnímal, začalo klesat do hlubší tóniny a současně s tím začínaly zhasínat stropní lampy. Diesel se nakonec zastavil a hala se ponořila do tmy, kterou se marně snažila rozptýlit jediná nouzová lampa nad vchodem.

»Klid!« zvolal na celou halu hlavní d'áblův pomocník. »Zachovejte klid! Vysadila jen diesel-centrála, to nic není! Kdo máte oprávnění k manipulaci, vezměte si baterky a jděte se tam podívat. Ostatní zůstanou na svých místech!«

Tři chlapi vyzbrojení baterkami zamířili pod vedením ozbrojeného člena ochranky ke vratům, ostatní kupodivu zachovali klid. Taková všední závada nikoho z míry nevyvedla.

Dříve ale, než došli k vratům, ozvaly se za stěnou další dvě duté rány, betonová stěna vedle dveří praskla, prasklinou vystříkl ohnivý pramínek a za stálého prýštění se rozléval po podlaze do zvětšující se hořící kaluže.

»Tam hoří!« vykřikl jeden z montérů a zastavil se.

To už Ramiel pochopila, že se něco děje a bleskově si s Uriel rozdělily úlohy. Ramiel letěla k vratům podívat se, co je za nimi, zatímco Uriel telepaticky přivolávala posily.

Než ale Ramiel doletěla k vratům, ozvala se za stěnou další rána, stěna povolila ještě víc a z tenkého pramínku se stal proud ohně, jako kdyby hasiči stříkali místo vody benzin. Kaluž ohně se na podlaze začala zvětšovat tak rychle, že by útěk nenapadl jedině sebevraha.

»Hoří!« ozvalo se halou z mnoha hrdel.

Nejbližší vyskočili a dali se na útěk. I montéři pochopili, že tuhle poruchu příručným náradím nezvládnou a přidali se k utíkajícím. Vpředu utíkali ozbrojenci ochranky.

»Stůjte!« řval na všechny hlavní d'áblův pomocník. »Není kam utíkat, musíme hasit!«
»Ale čím?« opáčil dělník, běžící kolem něho. »Matracemi? Ty budou hořet taky!«

D'áblův pomocník se zarazil. Hasit neměli čím a jezero ohně, valící se proti nim, pořád víc a víc příživovaly proudy ohně z prasklé stěny. Hořící nafta z obrovských nádrží paliva za stěnou teď proudila prasklinou do ubytovny.

»Musíme dozadu a po schodech výš!« vykřikl jeden z pokladníků.

»To si nepomůžeme!«

»Tady to za chvíli zaplaví oheň!« namítal pokladník. »Vzadu je pár místností o patro výš, tam to za námi nevystoupá, ale musíme se tam dostat!«

»Nevejdeme se tam!«

»Všichni zřejmě ne, ale my máme zbraně, na nás se místo dostane. Poběžme!« otočil se pokladník a rozběhl se.

»Guriel mi slíbil, že se mi nic nestane!« zavrtěl hlavou d'áblův pomocník.

»To mně taky,« pokrčil rameny pokladník. »Ale jen protože mě považuje za chytrého. Není zrovna chytré zůstat tady a nechat se upéci. Jestli chceš, zůstaň si tu, já běžím!«

Vyběhli oba současně, ale před nimi byla většina dělníků. Úkryt ve výše položených místnostech nejspíš napadl každého. Oba d'ábloví poskoci běželi až na konci pelotonu, ale oba za běhu vytahovali zbraně, zřejmě byli odhodlaní si cestu do úkrytů prostřílet.

»Chtějí utéci po schodech nahoru, ale tam se všichni nevejdou!« upozornila Ramiel telepaticky kamarádka.

»Nepomůže to nikomu, i kdyby se tam vešli,« odušila s klidem Uriel. »Koho neupeče oheň, otráví se kouřem, případně se udusí, až oheň spolýká všechn vzduch. Nasměřuj je do chodby nad schody, otevírám tam bránu!«

Ramiel jediným pohledem zjistila, že to Uriel odhadla správně. Hořící nafta polykala kyslík ze vzduchu a měnila se v černý dým, který se nejprve hromadil pod stropem, ale pak začal klesat v černých kotoučích níže. Lidé kašlali, když se do nich na okamžik dostali, ale někteří už lapali po dechu i v nezasazené části haly. Ramiel to necítila, duchovitý vzduch to nijak nezasáhlo, cítila jen sálající horko z plamenů.

V té chvíli z chodby zafoukal svěží vzduch takovou silou, až některé zastavil. Vichr netrval dlouho, ale většina lidí se obrátila tím směrem už proto, že se tam dalo lépe dýchat.

Ramiel pochopila, že Uriel otevřela bránu a do prostory haly, kde už oheň strávil část kyslíku a vznikl tam podtlak, se nahrnul vzduch z Okifeie. Aspoň tam nebude třeba nikoho nahánět, běží tam sami, napadlo ji. Sama je tu ale najednou cítila zbytečná, bránu do Okifeie otevřela Uriel a nikomu jinému to aforxita nedovolí. Jedna na to tedy musí stačit. Brány do jiných světů nemá smysl otvírat, leda v nouzi největší. V Raphaelově Arestu je právě sníh a mráz, to by překonali zoufalci zahnaní do kouta, ale těžko by se tam chtělo někomu, kdo má na výběr něco lepšího.

Jestli chce být víc než pasivním divákem, měla by ukázat těm lidem směr k záchraně, napadlo ji. Vznesla se, přeletěla většinu utíkajících, zůstala ve výšce nad správnými dveřmi a zviditelnila se. Její zjev všechny překvapil, působila na ně jako bytost z jiného světa.

»Tudy vede cesta k záchraně!« volala hlasem i telepatii na prchající dělníky nádherná dívka s dlouhými blond vlasy, celá v bílém, vznášející se nad otevřenými dveřmi do chodby, odkud před okamžikem zavanul do temné haly doušek čerstvého vzduchu. Správně odhadla, že ji většina těch lidí pochopí jako posla záchrany a poslechne ji.

Nebyl to ale nejlepší nápad, protože nepočítal s menšinou.

»Anděl!« zařval vztekle jeden z ozbrojených d'ábelských pomocníků. Ale nezůstal jen u křiku, pozvedl automatickou pušku, zamířil na Ramiel a stiskl spoušť.

Ozvala se dávka a Ramiel zaúpěla bolestí.

Střela s pláštěm ocelovým, ale s vnitřní vložkou z mezohmoty, projela jejím ramenem, otočila ji a odhodila ji dozadu. Zapadla do betonové stěny jako do bláta, ale narazila tam na

něco ostrého, co jí rozřízlo rameno zezadu. Ramiel se pokusila uhnout stranou, ale i tady narazila na cosi ostrého. Pak se jí našťěstí podařilo couvnout hlouběji do betonu mimo dosah těch zbraní. Rychle dýchala a snažila se pochopit, co se stalo.

»Pozor na ně, střílejí!« vnímala z nepřiliš velké dálky Urielinu všesměrovou telepatii, jak se kamarádka snažila někoho varovat.

»Ramiel, co je s tebou?« obrátila se pak ostře a směrovaně na ni.

»Mám prostřelené rameno,« nahlásila jí, co se stalo.

»To nic není,« uklidňovala ji zkušenější Uriel, pro kterou bylo takové zranění pouhou prkotinou. »Zneviditelní se a prolet' branou na Okifeiu, už pro tebe spěchají!«

Už při jejích slovech si Ramiel uvědomila správný směr. Vynořila se z masivní stěny na druhé straně a neviditelná zamířila nad hlavami prchajících ke schodišti. V místě podesty byl veliký oválný otvor a za ním se táhla sluncem zalitá písčité mořská pláž, končící na okraji tropického pralesa. Někteří dělníci před branou zděšeně přibrzdili, nenadálé světlo je oslnilo, ale ti za nimi se na ně zezadu tlačili, až se ti první odhodlali proskočit tím záhadným otvorem do sousedního světa. Mžourali tam jako sovy za dne, než se rozkoukali, ale dodali tím ostatním odvahy a když tam přilétla Ramiel, valila se na pláž šedivá lidská řeka.

»Ramiel, tady!« krátce se nad ní zviditelnil létající minibus.

Zamířila k němu, v létání jí rána nepřekážela. Těsně před ní se minibus opět objevil a z otevřených dveří se k ní napřahovala Oldova pomocná ruka. Podala mu zdravou ruku a nechala se vtáhnout do kabiny.

»Ti tě zřídili!« hvízdal od řízení Vít'a.

Stačilo jí pohlédnout na své rameno, aby věděla, že si moc nevymýšlejí. Sněhobílou andělskou kombinézu měla celou od krve až na kolena a krev jí pořád tekla.

»Dej tam autopilota, dáme jí sílu!« navrhl Olda.

Vít'a se otočil a jen na Oldu zavrčel.

»Postav se radši do kříže a nezdržuj, já jsem připoutaný.«

Olda sebou bez odporování trhl, zaujal správné místo a poslali na Ramiel kosmickou léčivou sílu. Pocítila teplo a úlevu od bolesti, kterou do této chvíle beztak příliš nevnímala, ale která by ji zaskočila, až by se dostala z nejhoršího.

»Poletíme do Oázy!« rozhodl Vít'a. »Pro Uriel se vrátím později.«

Zamířil ihned nejbližší modrou vesmírnou branou do sousedního světa a chvíli potom prolétávali jednou branou po druhé, až skončili přistáním na kamenité půdě pod vysokou skálou, o níž se jako zapadlá chata opírala neveliká kabinka teleportu.

»Odved' ji k Pepkovi a vrať se!« nabádal Oldu Vít'a.

Olda s Ramiel vstoupili do kabiny, aby vzápětí vyšli přímo v jejich domku v Oáze.

»Povídejte, jaké to tam bylo?« vítal je ve dveřích Pepek v čele ostatních manželek. Trochu pajdal, ale už se na nové noze udržel, i když byla ještě znatelně menší než ta zdravá.

»Blbé,« odvětil Olda. »Ramiel postřelili mezohmotovým střelivem. Sílu jsme jí dali, nechte ji pořádně umýt a uložte ji, nejlépe ať se z toho vyspí. Já se tam ještě vracím.«

Vystrčil Ramiel před sebe, otočil se a zmizel ve dveřích kabinky teleportu.

Teprve teď se všichni věnovali postřelené Ramiel.

»Poznáš, kdo na tebe střílel?« obrátil se Pepek na manželku. »Pojd' se zatím umýt, jsi celá bledá a od krve.«

»Toho syčáka určitě poznám,« přikývla s bolestivým úsměvem. »Kdyby nic jiného, má cejch. Ale už se mi to zatáhlo.«

Měla asi pravdu, krev jí přestala téci a zřejmě byla z nejhoršího venku, ale starostlivá Yazatap ji hned vedla do koupelny, následovaná Pepkem, Jarčou a Marií.

»Už mi dali sílu Olda s Vít'ou!« ujišťovala je Ramiel, ale tím je neodehnala.

»Jsi první, koho postřelili jako ducha,« řekla Yazatap. »Musíme se na tebe podívat.«

Následovaly ji i do sprchy a zatímco ze sebe smývala zbytky krve, odborně prohlížely

její rány: nejen už skoro zacelený průstřel, ale i rychle se hojící šrámy na zádech a rameni.

»Měla jsi při vši smůle i kus štěstí,« hodnotila to znalecky Yazatap. »Kdyby ten syčák mířil lépe, měla bys díru v hlavě a než bys zemřela, trpěla bys jako zvíře. Nejspíš bychom ti pak věnovaly čtyřnásobnou dávku, ale byla bys na tom hůř.«

»Myslíš?« zbledla znovu Ramiel.

»To si piš!« ujistila ji Yazatap. »Máš štěstí, že ti ta munice prolétla ramenem naskrz, i tak po ní zůstala strašlivá spoušť. Představ si ale, že by ti taková kulka uvízla v těle!«

»Taková mrňavá věc se snad dá vyndat,« namítla Ramiel.

»Vyndat?« podívala se na ni Yazatap. »Ještě teď bys tam visela, přišpendlená kulkou do betonu! Každá tam zůstala zapasovaná a nedá se s ní ani hnout. Další šrámy máš od těch, co se do tebe netrefily, ale zůstaly v betonu a chovaly se jako hřebíky vyčuhující z prkna, na které neopatrně šlápneš. Abychom je z tebe dostaly, musely bychom pohybovat tebou a to by sis teprve užila bolesti! Buď ráda, žeš' dopadla aspoň takhle!«

»Ale Uriel tam je pořád a kluci se tam taky vrátili!« vzpomněla si Ramiel.

»Tam už je to v pořádku,« ujistila ji Yazatap. »Nezapomeň, že mě Kryštof informuje, jak si na tom stojíme. Zatímco jsme se zabývali tebou, dostali ven všechny, jen homunkuly musely nejprve přimrazit, aby nemohli střílet, a raněné museli kluci vytahat. Při tom frmolu na ně ostatní zapomněli, ale tomu se nedivím, všem šlo o krk.«

»Co s nimi bude dál?«

»Homunkulové jsou v Raphaelově Arestu, kde je vzali mezi sebe ostatní, ti obětovaní jsou v Oáze. Prozatím v nouzovém ubytování na ostrově Tegguah, než se ukáže, co s nimi dál. Raněné jsme ošetřili, ale vrátit na Zem nikoho nemůžeme, to by nedopadlo dobře.«

»Jak to snášejí?« zajímala se hned Ramiel.

»Tomu sama nějak nerozumím,« znejistěla Yazatap. »Nikdo nepochybuje, že jsme je zachránili na poslední chvíli, ale oni nám teď strašně spílají.«

»Ale proč?« divila se Ramiel.

»To nevím,« odušila Yazatap. »U homunkulů se tomu nedivím, ti patří k d'áblům, ale u ostatních mě to upřímně překvapilo. Nechme je na starosti našim vyjednávačům, snad si s nimi poradí.«

»A co d'áblové?« zajímala se Ramiel.

»Zatím jsou v blahém domnění, že se jim jejich zločin podařil,« ušklíbla se Yazatap. »Jen ať si to klidně myslí dál. Hala noclehárny je plná ohně a hustého černého dýmu, nafta tam pořád ještě hoří, nemohou poznat, že jsme lidi dostali ven.«

»A jejich Kongres?«

»Možná počítají s tím, že nafta z nádrží brzy dohoří,« odušila Yazatap. »Vít'a navrhl nasypat tam pár tun plodů hitlernafty, aby se oheň udržel až do začátků Kongresu a aby tak nikdo nezjistil, co se tam doopravdy stalo. Ale zdá se, že Kongres začne bez ohledu na to, jestli to tam hoří nebo ne.«

»Co Erniel a Hayyoth?«

»Měly do této chvíle pohotovost, aby zjistily případné reakce d'áblů,« řekla Yazatap. »Ale před chvílkou ji ukončily. V nové pevnosti Jeruzalém je v současné době jediný d'ábel, jmenuje se Guriel. Odeslal kamsi hlášení o splněném úkolu a v současné době šel spát. Jen ať se mu zdá o pochvale za dobře odvedenou práci!«

»A naše holky?«

»Ty už touhle dobou určitě debatíš v diskusním klubu bažiňáček od Tabriel,« ujistila ji s úsměvem Yazatap.

»Poslyš, Yazí, proč sis tady nesestavila také takový diskusní klub? Měla bys zprávy ze všech stran a k tomu jistě i pár dobrých nápadů! Víc hlav víc ví!«

»Diskusní kluby jsou dobrá věc,« přikývla Yazatap. »Jsou ale příliš demokratické, to je hrob pro skutečně účinné velení.«

»Demokracie že je hrob?«

»Normálně ne a jsem ráda, že ji v Oáze máme,« řekla Yazatap. »Ale ve válce, nebo při jakýchkoliv akcích tohoto druhu, to nic dobrého nepřináší. Na palubě vimaanu musí být jediná velitelka a ta nesmí ztrácet čas diskusemi o tom, co je dobré a co zlé.«

»To říkáš ty?« nestačila se divit Ramiel. »Neříkala jsi, jak je dobré, že neválčíme?«

»Říkala,« přikývla Yazatap. »Ale teď jsme v nezáviněné válce, kdy někdo velet musí. Každý, kdo velí, by si ale měl uvědomit, že až bude po všem, podrobíme každé rozhodnutí kritice a zkoumání, zda bylo nutné. Jen tak se dá zabránit zvěsti a zbytečným krutostem.«

»Tím jako chceš říci, že bys měla být po válce i ty postavena před nějaký soud?«

»Ano,« přikývla Yazatap. »Já s tím dokonce počítám. A protože to dosud v zákonech nemáme, budu trvat na tom, aby to tam pan Ježek vložil. Zákon musí pamatovat na všechno, nejen na vraždy, ale i na tak hnusné jevy, jako je válka.«

»Vražda není hnusná?« otřásla se Ramiel.

»Je,« přikývla Yazatap. »Ale válka je ještě horší. Buďme rádi, že jsme z ohnivě pasti dostali raněné i ďábelské zmetky, dokonce i toho, kdo po tobě střílel. Toho čeká soud za pokus o vraždu, ale kdyby ho tam nechaly, byla by to naše vina.«

»I když je musely vytahat násilím?« zeptala se Jarča.

»I pak,« přikývla Yazatap.

Kongres

Večerní válečné porady se už Ramiel účastnila, jako by se jí nic nestalo.

»Připojíš se k nám do diskusního klubu?« vyzvala ji večer Yazatap.

»Netvrdila jsi, že je to pro velení hrob?« opáčila Ramiel.

»Teď nerozhodujeme, co budeme dělat, ale hodnotíme ukončené akce ohledně chyb a úspěšnosti,« ujistila ji Yazatap.

»Kdo všechno se klubu účastní?« chtěla vědět Ramiel.

»Větší část naší rodiny a pár lidí zvenčí,« řekla Yazatap.

Ramiel se tedy připojila a jen trochu ji překvapilo, kdo už připojený byl.

Větší částí Horákovy rodiny se rozuměli skoro všichni, až na Hedviku a Soňu, které dnes večer držely službu u dětí. Zvenku se k nim připojili bývalý redaktor Kryštof, jeho také tak bývalá podřízená Adélka a k Ramielinu údivu i ředitel hudební školy pan František.

»Máme dnes mezi námi i poslední spoluzemelku Ramiel,« uvedla ji Yazatap. »Když si vydupala účast v akci, chtěla jsem jí přidělit nějaké místo, kde by toho moc nezkazila. Ať to vezmete zleva zprava, Ramiel na rozdíl od ostatních žádné válečné zkušenosti neměla.«

»Což už v této chvíli není tak docela pravda,« usmál se šibalsky Pepek.

»Opravdu jsem netušila, když jsem ji posílala do Jeruzaléma, že se tam odehraje první velká akce,« nedala se vyvést z míry Yazatap. »Jeruzalém si pamatuji, žila jsem tam dlouho, když tam ještě nebyla ani ta první podzemní pevnost. Na Zemi byla i živější místa. Jenže se ukázalo, že to začne právě tam a jak se zdá, mohlo by se tam všechno rozhodnout. Jakou radost by měl ten pitomec Šalamoun!«

»Proč pitomec?« vskočila jí do myšlenek Marie.

»Protože si jako každý despota myslel, že je středem světa a jeho hlavní město musí být proto ve středu všech map,« odušila Yazatap.

»My říkáme: o mrtvých jen dobré,« napomenula ji Marie.

»Dobře, dobře, tradovalo se o něm, že byl moudrý,« přikývla jí Yazatap. »Víc o něm neceknu ani pojem, máme jiné starosti.«

»Proč zrovna Jeruzalém?« nadhodil raději Kryštof. »Nebude to prostě tím, že tamní nová pevnost byla těsně před dokončením? Spíš mi je podezřelé, že tam na všechno dohlížel jediný ďábel, jakýsi neznámý Guriel. Očekával bych, že se tam před takovou akcí budou ďáblové přímo hemžit.«

»To už náhodou vím,« odpověděla mu Yazatap. »Naše špionka Erniel si vyposlechla pár jeho hovorů – ty dvě jsou opravdu na správném místě. Je to přesně naopak. Ďáblové se nejprve rozhodli, že Kongres bude tam a až potom urychlili výstavbu a vybavení pevnosti.«

»Ale proč?« chtěl vědět Kryštof.

»Nesouvisí to nakonec s lidmi?« nadhodil František. »Jeruzalém je přece náboženské středisko velkého významu.«

»Zapamatuj si už konečně, Franto, že náboženská hlediska mezi ďábly nerozhodují,« zarazil ho Kryštof. »Prostě zapomeň, že nad těmi pevnostmi jsou nějakí lidé.«

»Proč jsou tedy ty pevnosti svázané s městy?« vyhrkl František. »Nad všemi je nějaké město, až na výjimku v Tibetu, kde je nad pevností alespoň hodně velký klášter.«

»Může to mít dvojí vysvětlení,« uvažoval Kryštof. »První počítá s návratem andělů, pak jsou města nad pevnostmi takovými živými štíty. Druhé, jednodušší a nejspíš i pravdivé vysvětlení počítá s tím, že ve městě je snadnější zamaskovat východy, aniž by si lidé všimli, kdo tudy vchází a vychází.«

»Těch vysvětlení může být víc, ale skutečný důvod se asi nedozvíme,« řekla Yazatap. »Nevědí to ani ďáblové, které jsme zajali a vyzpovídali. A nebylo to tím, že by se jich na to bažinačky zapomněly zeptat, oni to prostě nevědí. Když se o tom rozhodovalo, bylo na

Zemi d'áblů méně než dnes a z těch původních nám ještě žádný do rukou nepadl.«

»A co Baal-Zeeb?« nadhodila Adélka.

»Baal-Zeeb je známější na Zemi mezi lidmi,« ujistila ji Yazatap. »Pamatuji si ho ještě z Gehenny, byl válečníkem s hodností maršála, ale v posledních pěti tisíciletích ho kněžny nasazovaly do čím dál tím obtížnějších misí, až zřejmě pochopil, že se ho chtějí zbavit. Pak se z jedné akce nevrátil a prohlásily ho za padlého. Komentátorky o něm ještě týden bájily válečnou propagandu o jeho úspěších, předhazovaly nám to a pořád nám ho dávaly za vzor, asi jako se dnes na Zemi otravuje s reklamou. Měly jsme ho vážně plné zuby a když na něho oslavné intrády přestaly, radovaly jsme se, že snad už konečně padl. Jenže on nepadl, ale jako mnozí jiní utekl na Zem.«

»Takže nepatřil k těm původním, kdo rozhodoval o umístění pevností?« povzdychla si zklamaně Adélka.

»Zřejmě ne,« usmál se jejímu zklamání Kryštof. »Ale mezi lidmi měl velký respekt. Můžeš být pyšná, že jsi byla u toho, když sám Belzebul i díky tobě zahučel do bažin.«

»Dobře, ale co dál?« dožadovala se Ramiel.

»Dál to necháme na velitelce Yazatap,« usmál se Pepek. »My teď jen hodnotíme, co se nám do dneška povedlo a nepovedlo. A jak se zdá, povedlo se toho víc. Záchrana dělníků z pevnosti Jeruzalém proběhla úspěšně a dostali jsme tím větší elán i v ostatních podobných místech, i když možná jinde použijí něco jiného než oheň.«

»Přimlouvala bych se za přiživení toho ohně hitlernaftou,« přerušila ho Ramiel.

»Ten nápad už tady byl,« ujistil ji Vít'a, který to přece navrhl první.

»Ale je dobrý!« řekla Ramiel.

»Pak ponech rozhodnutí na Yazatap,« přidal se i Olda.

»Jste všichni proti mně,« zavrčela nesouhlasně. »Proč?«

»Nejsme proti tobě,« ujistil ji Olda. »Yzatatop to vede dobře, máš snad něco proti ní?«

»Proti ní ne,« stáhla se trochu Ramiel.

»Zatím to tam pořád hoří,« řekl Olda. »Byl jsem tam a vím, že rozhodnutí bude podle mého odhadu aktuální až za pět až šest hodin. Yazatap to ví a my ostatní se jí do rozhodnutí nemícháme. Kdyby potřebovala poradit, zeptá se sama, koho uzná za vhodné.«

»Takhle to ale vypadá na čistě její záležitost,« brblala Ramiel.

»To se pleteš,« zamračil se Pepek. »Yzatatop nám velí, protože jsme ji zvolili za svou velitelku. Je to jen pro tuhle akci, ale Yazatap ji vede dobře. V každém případě je to ale věc nás všech. Ty jsi už svoji část udělala, na ostatní to teprve čeká.«

»Udělal?« opáčila nesouhlasně Ramiel. »Vždyť jsem tam akorát schytala průstřel do ramene, to bylo všechno!«

»Ba ne,« namítal Olda. »Ten průstřel byla prostě smůla, ale i ten nám dal varování, na co si musíme dávat pozor. Šlo o to, že jste pomáhaly odhalit, co mohou d'áblové proti lidem použít. Nakonec to nebyl jed, ale oheň. Barachiel v New Yorku zase odhadla, že by tam mohli prostory pod hladinou moře zaplavit a lidi utopit. Musíme uvažovat všechno možné, něco z toho se nejspíš stane.«

»No dobře, necháme to tedy na Yazí...« ustoupila Ramiel.

»Dobrá. Přijmu nápad s přiživením ohně pod Jeruzalémem hitlernaftou,« doplnila spor svým rozhodnutím Yazatap. »Bylo by chybou, aby tefirové předčasně zjistili, jak to dopadlo s dělníky a jde o to, aby na poslední chvíli neodvolali Kongres. Když bude hořet v době jeho zahájení, nebude to nápadné. Ale musíme to udělat opatrně, aby na nic nepřišli. Výhodou je, že jejich kamery, pokud jim nějaké fungují, nevidí nic než hustý dým a že tam nemohou nikoho poslat přesvědčit se o stavu věcí. Takže dávám svolení k této poslední akci ve staré pevnosti, po níž se Uriel stáhne zpátky do Oázy. Dopravu hitlernafty zajistí Olda s Vít'ou, je to nakonec Vít'ův nápad.«

»Jdeme na to,« řekl Vít'a.

Zvýšený příliv cestujících do Jeruzaléma očividně nikdo z lidí nezaznamenal. Přilétali soukromými tryskáči na blízka i vzdálenější letiště a pokračovali pancéřovými limuzínami do Jeruzaléma. V běžných místních hotelích nezaznamenali žádný nárůst, všechny privátní návštěvníky ubytoval jediný, zato nejluxusnější hotel. Také na jeho ploché střeše přistávaly jeden za druhým vrtulníky a ihned odlétaly, aby uvolnily místo dalším.

Kdo by přijíždějící boháče sledoval, asi by se divil, jak se všichni do toho velkého, ale ne nekonečného hotelu vejdou? Kdyby každý bydlel ve vlastním apartmánu, musel by mít hotel tisíckrát větší rozlohu a i kdyby se tam mačkali jako bezdomovci v útulku Armády Spásy, ani tím by se to nedalo vysvětlit. Hotel, pyšníci se několika stovkami pokojů, nemohl přece pobrat desetitisíce!

Kdo by ale sledoval přijíždějící boháče?

Luxusní limuzíny jezdily městem po celý den, ani v noci se jejich provoz nezastavil. Naštěstí byl ve městě běžný provoz, ve kterém se všechno ztrácelo. Helikoptéry také nebyly ničím neobvyklým, na střeše hotelu byl přece regulární heliport a spousta boháčů si dopřává pohled na svět z ptačí perspektivy.

Uvnitř hotelu ale vypadalo všechno jinak.

Prvním nesouladem bylo, že všechen ten shon se neodehrával v prázdných hotelových pokojích. Veškerý provoz přepychového hotelu se omezoval na dva výtahy, které ale divné hosty nevyvážely nahoru do pokojů, ale naopak dolů, do podzemí.

Další nesoulad by mohl objevit jen trvalý návštěvník hotelu, kdyby tu nějaký takový v poslední době byl. Z chodeb zcela zmizeli obvyklí hoteloví zaměstnanci, nosiči zavazadel, uklízeči i údržbaři. Místo nich v chodbách hlídali zamračení hoši se samopaly, odhodlaní ke střelbě na každého vetřelce, ačkoliv by se sem žádný nemohl dostat přes vrátnici, střeženou jako kdyby sem měl zavítat nejmocnější panovník světa. Také na střeše bylo ozbrojenců víc než obvykle. Pečlivě kontrolovali každou přistávající helikoptéru, ale zřejmě poznávali své a zbytečně nikoho nezdržovali.

Jinou ze zvláštností bylo, že nikdo z přijíždějících a přilétajících neměl žádná osobní zavazadla. Všichni přilétali nalahko, sice bezvadně oblečení, ale nikdo neměl ani aktovku, ani jinou tašku.

A nebyla mezi nimi ani jediná žena, aby jednotvárný průvod mužů v černých oblecích svým zjevem zpestřila.

Nad Jeruzalémem vyvstávalo krásné ráno, nijak se neodlišující od tisíců takových rán v posledních letech. Mimo vyklizenou, uzavřenou a bedlivě střeženou oblast, rozkládající se bezprostředně kolem hotelu, šel život svým pokojným tempem, jako už celá tisíciletí.

Hluboko pod hotelem, kde byly spodní stanice výtahů, byla velká podzemní hala, ze které vedla také skvěle osvětlená, dlouhá a několikrát zalomená chodba. Dopravu zajišťoval pohyblivý pás, na který muži v černém nastupovali a dali se jím unášet. Opačným směrem nejel nikdo, to asi bylo normální. Někteří muži spolu začali tlumeně hovořit, jiní po celou dobu nepronesli slova, ale kdyby se někdo zaposlouchal do řeči, kterou se hovořilo, nejspíš by nikomu ani slova nerozuměl.

Chodba několikrát zatáčela, na několika místech byla odpočívadla se stoly plnými různého občerstvení, ale nikdo u nich nestál. Ačkoliv všichni na pohyblivém chodníku stáli a nikdo neudělal ani krok, všichni zřejmě spěchali na konec, do další veliké haly, stejně tak skvěle osvětlené.

Zde ale museli projít podivným turniketem, kam je zřejmě místní pořadatelé vpouštěli po menších skupinkách. Podobalo se to trochu odbavení na letištích, jen tu chyběli strážníci, kteří by procházející cestující kontrolovali.

Za turniketem byla opět hala, již ne tak vydatně osvětlená, kde každý přichozí zamířil k některé volné obrazovce, která mu po vložení malé kartičky ukázala jeho další cestu.

Nikdo si v tlumenějším osvětlení nemohl všimnout dvou očí, které společně s nosem nepatrně vyčnívaly ze stěny stranou od vchodu. Oči i nos byly téměř úplně průsvitné a všiml by si jich asi jen ten, kdo by je na červeně natřené stěně hledal.

Erniel odpočítala další desítku přichozích a telepaticky požádala kamarádku Hayyoth, ať to za ni na chvíli vezme. Ze stěny se vynořil další průhledný nos s očima, zato Erniel se stáhla do masivního kamenného bloku, podpírajícího strop. Vzápětí se na Oázu, vzdálenou za dvojí vesmírnou branou, neslo její telepatické hlášení.

»Vážně ještě nejsou všichni? Vždyť už je jich mnohem víc než očekávaných dvacet tisíc! A jsou bez svých homunkulů, čistě jen tefirové!«

»Lailah nahoře tvrdí, že to tam končí,« ujišťoval ji Kryštof. »Do hotelu přestaly létat helikoptéry a auta vozí poslední opozdilce.«

»Neměli byste ještě víc posílit partu v Bažinách?«

»Beze spěchu,« uklidňoval ji Kryštof. »Pěkně počkejte, až tam budou všichni a když pak otevřete bránu přímo přes jediný východ, nikdo vám nemůže uniknout.«

»Myslím, že se budou hodně divit,« odvětila Erniel a šla opět vedle Hayyoth počítat přichozí d'ábly.

Ramiel se ani v Oáze nenudila.

Kryštof ji zapojil do přenášení telepatie mezi Zemí a Oázou. Do Bažin odlétal autobus bažinaček, aby byly na místě, až to začne. Další parta dokončovala kontrolu oblasti kolem Jeruzaléma v sousedním Raphaelově Arestu, aby tam nebyl žádný člověk. Měli by tam být d'áblůvi pomocníci, ale Yazatap k nim nechtěla posílat právě d'ábly, aby si na nich nechtěli zchladit vztek, až jim ta prohra dojde. Počítala, že druhou branou přesunou právě d'ábly jako obvykle na Sibiř. Tam další skupina dobrovolníků připravovala městečko ze standardních domků, kde měli být zajatci již brzy ubytovaní.

Ramiel telepaticky rozmlouvala s kamarádkou Uriel, hlídkující poblíž hotelu. Tvrdila optimisticky, že příjezd delegátů Kongresu již končí, dojíždějí poslední opozdilci, takže její úloha v Jeruzalémě už podruhé skončí a bude se hned ucházet o další úkol. Byla pořád ve stavu duchovitém, takže by se do pevnosti nedostala, ale to nevadilo, mohla by se přesunout do Bažin smutku a počkat tam, až Erniel otevře bránu z pevnosti do Bažin. Touto cestou by mohla proniknout do pevnosti a pomoci vyhazovat d'ábly.

»Jen tam ještě chvíli počkej!« povzbuzovala ji Ramiel. »Ať nám některý neuteče jen proto, že by se opozdil!«

»Byla jsem se podívat tam, co tě postřelili,« sdělovala jí Uriel jen tak mimochodem. »Kulky, co tě provrtaly, jsou pěkné svinstvo. Uvnitř je menší kulička z mezohmoty, plná trnů kolem dokola. Nemůžeš ji ani vzít do ruky, jak píchá. Několik kulek vězí v betonu, ale spíš se o ně pořežeš, než abys jednou jedinou pohnula.«

»Díky za informaci,« otřásla se Ramiel. »Aspoň vím, o co jsem se tam pořezala.«

Převyprávěla jí pak, co si o těch kulkách myslela Yazatap.

»A víš, že má asi pravdu?« souhlasila Uriel. »Musím s ní souhlasit, při vši smůle jsi měla neuvěřitelnou kliku.«

»V první chvíli se mi to jako klika nezdálo, ale Yazatap má pravdu.«

»Má pravdu, protože má zkušenosti,« dodala Uriel. »Hele, ještě jedna helikoptéra! Už by mohla být poslední, nezlobila bych se.«

»Počkej chvíli, řeknu to Erniel,« požádala ji Ramiel a odpojila se, aby se telepaticky spojila s druhou kamarádkou.

»Vypadá to, že přiletěl poslední opozdilec,« hlásila jí vesele.

»Kéž by byl poslední!« vzdychla si Erniel. »Je to pravda, tolik jsme jich nečekali, ale jestli to jsou všichni, bude to jen dobře.«

»Vydrž, jen co projdou hotelem a chodbou,« povzbuzovala ji Ramiel. »Už to nebude

dlouho trvat, všichni budou ve velké hale a pak to spustíme. Ti budou létat!«

»Jsme na ně připraveni,« odvětila Erniel.

»Dobře, jdu se zase bavit s Uriel, kdyby se objevil ještě některý, dám ti ihned vědět.«

»Radši nééé!« vzdychla si Erniel.

Spor o to, kolik d'áblů ještě chybí, vyřešila šikovně Hayyoth. Zatímco Erniel počítala příchozí, Hayyoth se přitočila k d'ábelským pomocníkům u vstupního turniketu a zaslechla tam větu, která povzbudila především napjaté čekající obyvatele Oázy.

»Ariel už je v hotelu. Letos mu to nějak nevyšlo, ještě nikdy nebyl poslední! Ale stihl to v termínu. Až projde, zavíráme vchod.«

Hayyoth to okamžitě sdělila Erniel a sama se hbitě protáhla spolu s několika d'ábly do vnitřní části pevnosti. Až d'ábloví pomocníci uzavrou mezohmotové dveře, nedostane se už dovnitř ani duch, leda skrz hvězdnou bránu. Erniel to rychle sdělila Kryštofovi do Oázy a přerušila tím i debatu Ramiel s Uriel.

»No sláva!« oddychla si Uriel. »Balím to tu a prchám do Bažin.«

»Ale neblokuj nám bránu dlouho!« napomenula ji Hayyoth.

Vytvořit si bránu a přejít do Bažin smutku bylo pro Uriel otázkou okamžiku. Bránu za sebou ihned zrušila, ale nebyl spěch, poslední d'ábel v této chvíli teprve sjížděl výtahem do podzemí hotelu. Až projde turniketem dovnitř pevnosti, Hayyoth nebo Erniel otevrou bránu na místě východu a nastane šrumeč, jaký d'áblové za celé desítky tisíc let nepamatují!

Nad bahnisky čekaly nedočkavě i bažinačky. Byly posílené dobrovolnicemi, pro které to měl být zácvik, který už nejspíš nebudou nikdy v životě potřebovat, ale právě dnes měla nastat rozhodující chvíle. Země by se měla zbavit tisícileté nadvlády, přinášející více zla než všechny přírodní pohromy, které kdy lidstvo postihly. Už proto, že většina těch pohrom byla tak jako tak dílo d'áblů.

Některé bažinačky se nehybně vznášely nad kalnými stojatými vodami bahnisek, jiné nevydržely stát ve vzduchu na jednom místě a pořád se pohybovaly po velikých elipsách, osmičkách i složitějších náhodných dráhách. Nervozita stoupala. Bažinačky musely počítat s tím, že budou z bažin zachraňovat i ozbrojené nepřátele, kteří nebudou váhat s použitím zbraní. Donedávna mívaly početní převahu, takže agresivní jedince vždycky bez problémů zpacifikovaly. Teď měl být počet zajatců větší, početní převahu by mohli mít oni a zatímco budou bažinačky pacifikovat jedny, jiní by se mohli vzpamatovat a zahájit palbu.

Akci mělo proto podporovat několik neviditelných duchů, visících nad bažinami co nejbliž od brány. Měly usměrňovat vyhazované d'ábly, aby nepadali na hlavy předchozím a hlavně bez milosti přimrazit každého, kdo by se chystal střílet. Mohlo by se pak stát, že by se přimražený nedočkavě zachrání a utonul v bažině, ale duchyně se nesměly prozradit, byly d'áblům nejbliž a předpokládaly, že budou mít mezohmotové střelivo když ne všichni, pak určitě ti, kdo zbraně použijí. Někoho by mohlo napadnout střílet bez míření nad sebe a jak říkaly staré, ostřílené bojovnice, *náhoda je blbec*.

Uriel se připojila k ostatním, ale ne aby jim pomáhala. V krátké diskusi získala svolení Yazatap vletět po otevření brány dovnitř pevnosti a pomáhat Hayyoth a Erniel. Aby příliš neriskovala, měla se k ní připojit Lailah, aby se vzájemně jistily. Neměly se zabývat velkým sálem, který Hayyoth s Erniel dokáží vyklidit samy, ale zaměřit se na d'ábly, rozprchnuté po pevnosti. Uriel je chtěla s parťáčkou vyhledávat na svou pěst, podle potřeby otevírat bránu do Raphaelova Arestu a vyhazovat je do spárů další party. Yazatap rozhodla, že pro ten úkol budou nejvýhodnější dvojice. Víc by se jich neuplatnilo, už protože bránu mohla otevírat jen jedna, ostatní by si navzájem překázely aforxitou.

Yazatap vybídla Kayyoth a Erniel, aby po vyklizení velkého sálu stejně jako Urielina parta pročesávaly pevnost. Duchyně měly výhody v neviditelnosti a ve schopnosti procházet zdi, jen se nesměly prozradit, aby se nestaly terčem mezohmotové munice.

Yazatap v této fázi udělala něco, co od ní nikdo nečekal. Obklopila se bažinačkami, nechala je vytvořit diskusní klub, sama se k němu připojila v Oáze a prostřednictvím klubu se spojila s nejvíce exponovanými bojovnicemi. Samozřejmě především s Erniel, další byla Uriel a bažinačky, čekající na místě, kde se měla otevřít brána. Diskusní klub žádné nebránil jednat, ale Yazatap získala skvělý přehled o všech důležitých místech jejího plánu.

»Zdá se, že poslední opozdilec už vchází,« hlásila klubu Erniel.

Současně se všem účastnicím propojení mihl před očima obraz chodby přede dveřmi velkého sálu, kam právě vstupoval chlap v černém obleku, neodlišující se od jiných d'áblů. Jako ostatní měl tvrdé rysy obličeje a vystupoval stejně sebejistě. Jeho obraz měl ale všem utkvět nesmazatelně v paměti. Především pro to, co následovalo.

»Myslím, že můžeme začít,« řekla Erniel.

Hayyoth byla připravena zablokovat otevřenou bránou hlavní vchod do sálu, když se stalo něco, co nikdo nečekal. Trvalo to necelou vteřinu, ale Erniel to natolik vyvedlo z míry, že mimoděk vyslala diskusnímu klubu telepaticky všechno, co sama viděla.

Postavu posledního d'ábelského opozdilce znenadání obkroužila modrá elipsa hvězdné brány, kterou si nejspíš vytvořil on sám, protože současně s tím zmizel. Místo elegantního šviháka se tam ale objevilo něco, co všem vyrazilo dech. Nakrátko jakoby tam ve vzduchu visela obrovská šedivá letecká bomba s černým hákovým křížem na malých stabilizačních křídélkách. Vzápětí poslechla příkazu gravitace a ztěžka dopadla na rudý koberec.

Současně všechny účastnice velitelského diskusního klubu zkroutila a srazila k zemi strašlivá, nervy drásající bolest. Klub se v okamžiku rozpadl, bažinačky v Oáze se sesunuly bez vědomí ze židlí na podlahu, v Bažinách smutku se přestaly vznášet a stejně bezvládně napadaly do bažin. Kamarádky je rychle vytáhly, ale chvíli si s nimi nevěděly rady, hlavně si nedovedly vysvětlit to náhlé bezvědomí. A také to, že se chvíli nemohly s nikým spojit.

Omráčená Yazatap se v Oáze zvedla jako první. Zuby jí po otřesném zážitku jektaly, cítila se jako na omdlení, ale viděla kolem sebe jen bažinačky, rozházené po celé místnosti jako po neuvěřitelném flámu. Když se ale trochu vzpamatovala, považovala za nejdůležitější zjistit, co se to stalo a co by se snad dalo zachránit.

»Kryštofe!« zaměřila se telepaticky na svého nejbližšího pobočníka.

»Yazatap, stalo se něco neočekávaného,« informoval ji poplašeně Kryštof. »Úplně mi zmizela Hayyoth, přímo uprostřed věty.«

»Vím dokonce proč,« zahučela temně Yazatap. »Byla moc blízko.«

»Blízko čeho?« dožadoval se Kryštof vysvětlení.

»V Jeruzalémské pevnosti vybuchla veliká letecká bomba,« sdělila mu Yazatap jen na půl úst. »Erniel nám právě předávala své dojmy, ale zdá se, že ji to roztrhalo.«

»Vždyť byla duchem?« divil se Kryštof. »Co by jí mohla nějaká bomba udělat?«

»No jo!« zarazila se Yazatap. Na okamžik jí blesklo hlavou, že bude pořád pod vlivem právě zažitého otřesu, když ji nenapadlo něco tak jednoduchého, ale vzápětí jí došlo, že ani duch nemusí v takové blízkosti přežít explozi – atomové bomby.

Pepek atomový úder přežil, ale byl od centra výbuchu vzdálený několik set metrů, což ho uchránilo před účinky sálavého tepla a gama záření, které jediné může v takovém případě ublížit i duchům. Intenzita obojího naštěstí klesá se čtvercem vzdálenosti, ale gama záření by ho i tak spolehlivě zabilo, naštěstí ne okamžitě, takže se dočkal pomoci od Učedníků. Hayyoth a Erniel byly ale od bomby sotva na deset metrů a to už je příliš blízko. Klasická bomba by jim neublížila, ale Yazatap dobře znala účinky atomových bomb a dokázala si je až příliš živě představit i ve vztahu s duchovitou hmotou. Jestli to skutečně byla atomová bomba, pak se obě bažinačky žářem prostě vypařily.

»Kryštofe, ani duch nemusí přežít výbuch atomové bomby!« ujistila o tom kolegu.

»Atomové?« zděsil se Kryštof. »Jsi si tím jistá?«

»Nejsem,« odvětila Yazatap. »Ale nic jiného nemohlo duchyním ublížit. A uvědom si,

tu bombu tam přinesl d'ábel!«

»No právě!« vyskočil Kryštof. »Proč by to dělal?«

»Nevím!« odvětila rychle Yazatap. »Neptej se mě na detaily, zkus zjistit, co se děje na Zemi. O d'ábly nejde. Jestli je ta bomba zlikvidovala, neulovíme už ani jednoho, ale dovedeš si aspoň trochu představit podzemní nukleární výbuch pod Jeruzalémem?«

»Panebože!« došlo i Kryštofovi. »To by byl megaprůser!«

Sám by se na místo dostal kdoví kdy, i kdyby použil teleport, ale naštěstí si věděl rady. Požádal první bažinačku, netrpělivě čekající v Bažinách smutku, aby otevřela bránu na Zem a zjistila, co se tam děje. Za chvíli měl i její dojmy z prvního pohledu hvězdnou branou.

»Je to katastrofa, Yazatap!« hlásil ihned své velitelce. »Horší než podzemní jaderný výbuch! Pod Jeruzalémem vybuchla sopka!«

»Sopka?« nechápala Yazatap. »To snad ne! Očima Erniel jsem jasně viděla bombu, to přece bylo naprosto jisté!«

»To se nevyklučuje!« namítl Kryštof. »Mohlo to nastat současně!«

»To snad nemyslíš vážně!« namítl Yazatap. »To je tak šíleně nepravděpodobné...«

»Nebudeme se přít, co je možné a co ne!« opáčil Kryštof. »Poslal jsem tam bažinačky a ostatní posílám k Chétezům, aby se postaraly o lidi, které se bažinačkám podaří dostat ze Země na Okifeiu!«

»Co se tam tedy děje?« dožadovala se zpráv Yazatap.

»Už jsem ti to řekl!« opáčil Kryštof. »Mezi domy létá ze země žhavá láva a rozlévá se po městě. Kdo nestačí utéci, shoří! Zemětřesení pobořilo spoustu domů, lidé se nemohou dostat z trosek a žhavá láva je pohřbívá zaživa! Několika stovkám už nepomůžeme a umírají tam další. Navíc jsou tam jedovaté plyny, sopečný popel omezil viditelnost na minimum...«

»Tak na co ještě čekáš?« vyjekla Yazatap. »Musíme jim pomoci!«

»Na nic jsem nečekal, poslal jsem tam bažinačky,« ujistil ji Kryštof. »Už se do toho pustily, vyhazují lidi současně čtyřmi branami. Okifeia a svět Liščí Hory jsou nevhodnější, jsou tam široké pláně, kde se mohou lidé rozprchnout, takže neblokují bránu. V Bažinách je musí bažinačky lovit z bažin, dávají je zatím na nejbližší sušší vršek. Nejhorší je Raphaelův Arest, tam je zima, lidi se sněhu zalekli a bojí se tam jít, takže je tam holky hází násilím.«

»Co tam budou dělat?« vyhrkla Yazatap.

»Tam nic,« podotkl Kryštof. »Další party je stěhují do Oázy. Na místě Jeruzaléma je v Oáze ostrov, provizorně mu říkáme Jeruzalémský, lidí se tam vejdou tisíce. František tam postavil dvě kopie hospody a teď to tam diriguje. Nabízí jim pití, jídlo, matrace a okifejské deky, aby se vzpamatovali ze šoku a shledali se, kdo ke komu patří. Bohužel, po dnešku asi nebude spousta rodin úplná, takže tam převažuje spíš nárek, ale za to už nemůžeme.«

»Hele, Kryštofe, ty tomu velíš beze mě!« uvědomila si najednou Yazatap.

»Taky mám největší přehled a vím co dělat,« odsekl Kryštof. »Ty jsi otřesená a tohle už přece dávno není pokračování tvé akce, tak se nezlob, že jsem převzal velení.«

»Jsi jako Pepek,« vyčetla mu.

»Pepek je teď v Jeruzalémě,« sděloval jí Kryštof. »Měl dobrý nápad. Vyletěl do výšky a trochu proti větru, takže je mimo oblak sopečného kouře, má přehled a radí bažinačkám, co mají dělat dřív a co snese odklad. Holky bažinačky se v tom kouři neorientují a kdyby zachraňovaly lidi podle toho, co samy vidí, spousta lidí by uhořela. Brána smí být otevřena jen jedna na každý svět, ale když se do uličky žene ze dvou stran žhavá láva a holky dvacet zaskočených lidí popadnou očima, zvednou je a přehodí přes domy stranou, poblíž otevřené brány, zachrání je také, i když na to vlastní bránu nemají.«

»Světů, použitelných k záchraně lidí, je snad víc!« řekla Yazatap.

»Moc už jich není,« ujistil ji Kryštof. »Ostatní dostupné světy nejsou vhodné. Jezerní svět a Xijtra mají na místě Jeruzaléma moře, Jezerní svět je navíc nebezpečný. Marsické se zase podobají peklu, lidi tam jen tak nedostaneš. Olda s Mančou je používají ke speciálním

záchranným akcím.«

»Jak speciálním?«

»Změnili se s Mančou v duchy,« vysvětloval jí rychle. »Nevadí jim jedovaté plyny, popel ani láva a navíc procházejí zdmí. Pročesávají trosky zřícených budov a kde najdou zasypané lidi, otevrou jim malou bránu na marsický svět. V Marsické Poušti i na Oarizuo na ně čekají ošetřovatelky, lidi vyprostí, na místě ošetří a dopraví do Oázy. Vytahují lidi i zpod trosek zalitých lávou, pokud se k nim ještě nedostala. Někdy je berou i bez nohou, však jim po našem ošetření dorostou. Jde jim to pomaleji, ne po desítkách, ale po jednom, zato z toho vydolují i ty, kdo by už neměli nejmenší šanci.«

»Dobře je to napadlo!« uznala Yazatap. »Já jsem tady ale úplně zbytečná!«

»Nemáš poblíž sebe aspoň nějaké omdlelé?« připomněl jí Kryštof.

»Mám, ale nebude jim nic víc než mně,« odvětila. »Vzpamatují se brzy samy.«

»Víš co?« navrhl jí Kryštof. »Jak říkám, na Zemi to přestala být tvoje akce, teď tomu velím já a jestli chceš být užitečnější, odleť nejbližším teleportem za Františkem, zdá se mi, že na to nestačí. Má tam strašný zmatek, měla bys mu pomoci organizovat to na místě, tobě to jde líp. A dávej pozor, někteří pitomci jsou ozbrojení a chtěli by střílet. Hoří jim koudel, ale místo aby zachraňovali děti, nenapadlo je nic lepšího než popadnout zbraně. Holky je odzbrojují již na Okifeii, v Bažinách a v Raphaelově Arestu, ale kdo jim proklouzne až do Oázy, musí být zpacifikovaný až tam. Běž to tam pomoci srovnat, než se něco stane!«

»Hleďme, nakonec to nebude záchranná, ale bojová akce!« zavrčela na to Yazatap, ale nic víc už neřekla a vyběhla z místnosti. Na chodbě vlétla do dveří teleportu a za okamžik se zdravila s nešťastným Františkem, pro kterého to bylo úplně něco jiného než dirigovat sbor ukázněných zpěvaček. Nejhorší bylo, že těm lidem nerozuměl ani slovo a oni mu rozuměli jen díky telepatii.

»Jsem tu a jdu ti pomoci,« mrkla na něho.

»Zaplat' Pánbůh!« oddychl si.

Nový spojenec

Záchranná akce trvala celý den a pokračovala i v noci, až k ránu se zachránci z Oázy stáhli a vyklidili pole místním profesionálům. Sopka soptila stejnou silou, ale nejhroženější oblast byla vyklizená, lidé prchali organizovaněji a záchranáři si s tím začínali vědět rady.

Zůstali tam jen duchové. Pořád nacházeli pod troskami živé lidi, kteří by bez nich byli beznadějně odepsaní. Oldu a Máňu vystřídalý bažiňáčky, měly se svou psí telepatii přece jen lepší synchronizaci, navíc převzaly brány do Bažin, na Okifeiu a do Raphaelova Arestu, kde se početné skupiny bažiňáček zredukovaly na pár ošetřovatelek.

Na mnoha místech ale zůstaly pod troskami jen mrtvolý a bažiňáčky se po všeobecné telepatické poradě rozhodly ponechat je tam, kde je zastihla smrt. Sopka jim připravila hrob, jako kdysi obyvatelům Pompejí. Bažiňáčky by snad některé dokázaly oživit, ale všechny by nevzkřísily a bylo lépe šetřit hvězdnou sílu pro živé než ji vyčerpat na mrtvé a pak se bezmocně dívat, jak umírají i ti, kdo měli víc naděje.

Na Jeruzalémském ostrově se postupně nashromáždilo přes dvacet tisíc lidí, hala pro ně nestačila, František jich nakonec postavil deset a všechny se naplnily.

Yazatap začala organizovat jejich evidenci, aby se rychle setkali příslušníci rozbitých rodin a omezila nárek, který ve všech halách panoval. Musela zorganizovat i zklidnění těch, kteří ani v této chvíli nedokázali překonat vzájemnou nenávisť, od zbytečného obviňování až po rvačky. Vymínala si, aby k ní všechny rváče přivedli, že jim dá patřičné kapky. A brzy měla před sebou první.

»Pořád tvrdil, že za to můžeme my a že nás měli včas postřílet,« hájil se vysoký chlap, oblečený do dlouhého, původně bílého arabského obleku, teď šedého od sopečného popílku, pokrytého mnoha skvrnami a na několika místech potřhaného. Přivedli ho, neboť sousedovi rozbil hlavu táčem, na jakých všichni dostávali jídlo a který se dal jako jediný použít v roli primitivní zbraně.

»Hanobil naši víru!« hájil se napadený, honosící se původně světlým oblekem, teď už také značně špinavým. Ďáblice ho nejprve ošetřily, takže mu krev netekla, ale sako měl od ní pořádně zakrvácené. »A je to určitě terorista!« dodal.

Yazatap se krátce zamyslela. Oba mluvili hebrejsky, ale to jí nevadilo, rozuměla jim bez potíží a mohla jim odpovídat jejich řečí i bez telepatie.

»Vážně si myslíte, že něčí víra ovlivnila přírodní katastrofu?« zeptala se obou.

»Jistě!« trval na svém napadený.

»Nějak moc si o sobě myslíte,« řekla Yazatap. »Na přírodní jevy nemá člověk vliv.«

Jako jedna z mála tušila, že tentokrát to pravda není. Ta bomba to nejspíš začala. Tady to ale nemělo smysl řešit, ti nahoře, jedni jako druhí, za nic nemohli.

»Já taky říkám, že je to nesmysl!« vykřikl chlap v arabském.

»Podejte si tedy ruce a požádejte jeden druhého o smír!« nařídila jim Yazatap.

»Nikdy!« vykřikl muž v obleku.

»To mu spíš vrazím ještě jednu!« dodal druhý.

»Vám zřejmě nedošlo, že už nejste na Zemi, co?« pokračovala klidně Yazatap. »Vaše pozemské spory a nenávisť měly zůstat tam. Tady je jiný svět.«

»Co je to ale za svět?« zeptal se opatrně muž ve špinavém obleku.

»Mohla bych vám to napovědět,« řekla Yazatap. »Jsem totiž vaše královna.«

»My nejsme žádná monarchie, ženská!« vykřikl chlap v obleku.

»Teď už ne, ale byli jste,« přikývla klidně Yazatap. »Vládla jsem vám před třemi tisíci lety s králem Šalamounem. Nazývali jste mě Yazatap Sibyla Kumana, královna ze Sáby.« Poslední větu doprovodila telepatii, která účinky slov značně zesílila.

Arab se přitom celý jakoby schoulil, ale chlap v obleku se zřejmě rozhodl vzdorovat.

»Dávno byste musela být vyschlá mumie!« ušklíbl se.

»Být člověkem, byla bych dávno po smrti,« souhlasila Yazatap, už zase hebrejsky, bez telepatie. »Nejsme ale na Zemi, já nejsem člověk a je mi opravdu tři a půl tisíce let. Odešla jsem od vás, ale královnou ze Sáby jsem nikdy nepřestala být.«

Pak opět přidala ke zvýšení dojmu telepatii a pokračovala:

»Titulu jsem se nikdy nevzdala a vaše země, ačkoliv dávno není monarchií, mě titulu nikdy nezbavila. Jsem tedy pořád vaší královnou.«

»Takže je to... onen svět?« zeptal se opatrně chlap v obleku. »Ale jak to, že jsme se do nebe dostali v takových ...hadrech?«

»Tady přece není nebe,« ujistila ho s milým úsměvem Yazatap.

»Ale přece... když jste tady vy...?«

»Kdo tvrdí, že jsme v nebi?« usmála se pobaveně Yazatap. »My zdejší svět nazýváme prostě Oáza. Nejsem člověk, ale pravá d'áblice! Až na pár zanedbatelných desetiletí jsem svůj život prožila v Gehenně, ano, můj domov je pravé Peklo! Máte neskutečné štěstí, že se setkáváme tady, u nás by se vám vedlo hůř. Ale nejsme na Zemi a buď zapomenete na svou hloupou pozemskou nenávisť, nebo vám pořád ještě mohu ukázat pravé Peklo zblízka! Silně pochybuji, že byste po něm toužili!«

Jak její hlas sílil, přidávala k němu i účinky telepatie, až před ní svorně couvali oba.

»Vy...?«

»Královna ze Sáby... a d'áblice?« nechtěl tomu uvěřit chlap v obleku.

»Ano, jsem d'áblice,« odvětila tvrdě. »A nejsem tady jediná! Je nás tu většina a když se o vás staráme, měli byste skončit s vaší hloupou pozemskou nenávisť. Uvědomte si, na Zemi vás v této chvíli všechny považují za mrtvé!«

»My jsme mrtví?« zaúpěl chlap v arabském hábitu. »A starají se o nás d'áblice? Nikdy jsem proti Koránu nic neudělal! Vždycky jsem dodržoval pravidla!«

»Před chvílí jsi tady tomu rozbil hlavu!« připomněla mu Yazatap. »Nezapírej, ještě má hlavu od krve!«

»Ale on je nevěřící!« protestoval Arab.

»A to má být omluva?« odpálila ho Yazatap. »Poslyš, není součástí víry i kamenování d'áblů? Pravou d'áblíci máš přímo před sebou, zvedni kámen a začni mě kamenovat! Stačí mi už jen málo, abych tě ztrestala jak se patří!«

»To bych si...« zůstal zaraženě stát. »Nevěděli jsme, kdo nás zachraňuje!«

»Ty bys tam raději zůstal?« ušklíbala se. »To by sis dal! Všichni byste na Zemi zemřeli v plamenech! Nebyly pekelné, ale oheň ze sopky je také žhavá a je zázrak, že nejste všichni mrtví. Ani my jsme nevěděli, jaké jste kdo víry, ale netahali jsme vás z ohně, abyste si tu sami rozbíjeli hlavy!«

»Vždyť říkám, je to terorista!« přisadil si druhý.

»A kdo tady vybízel ke střílení?« obrátila se na něho, až se pod tím pohledem roztrásl.

»Střílení snad není násilí? Máš na hlavě kromě krve taky hodně másla!«

»Já jen... že nám byl teroristy čert dlužen!« koktal.

»My vám nic nedlužíme!« odpálila ho Yazatap. »Proč spolu nedokážete žít v míru? My d'áblice jsme kdysi byly kruté potvory a mohly jsme tak zůstat, ale smířily jsme se mezi sebou i s lidmi! A když to dokážeme my d'áblice, proč se mezi sebou neumíte usmířit i vy?«

»Protože... protože my jsme národ vyvolený a oni...«

»Jo ták, vy jste náš národ vyvolený...!« ušklíbala se na něho jedovatě Yazatap. »To se ale máte čím chlubit!«

»Nejsme váš národ, ale národ Hospodinův!« ohradil se spěšně.

»Ale ovšemže jste náš!« opáčila nelítostně Yazatap. »Vládly jsme vám tisíce let, co si budeme nalhávat? Zrovna dnes se ve vašem městě konal celosvětový kongres d'áblů, proč si asi vybrali zrovna Jeruzalém?«

»To není možné! To nemůže Hospodin dopustit!« zaúpěl chlap.

»Hospodin už toho dopustil!« pokračovala tvrdě Yazatap. »Více než tušíš! Světové války, hromadné vyvraždění, ďábové nedávno zničili i Andělský svět! Teď se to otočilo, většina ďáblů se doslova vypařila a my se staráme o vás. Ale nechce se nám plýtvat zázraky pro ty, kdo si jich neumí vážit.«

Střídala měkký tón s tvrdým, občas svá slova podbarvila telepatii a ti dva se před ní podle toho choulili nebo narovnávali. Celkově je ale setřela načisto na dvě doby a oba.

»To je katastrofa!« chystal se za hlavu chlap v obleku. »Čeho jsme se to dočkali! Aby tak nakonec měli pravdu Japonci!«

»Japonci?« zamračila se Yazatap v domnění, že se snaží jen uhnout od nepříjemného tématu. »O čem to mluvíš?«

»O tom japonském podvodu!« vyhrkl chlap. »Bylo to velice věrohodně nafilmované, dala se tam prý poznat i skutečná místa v Jeruzalémě, ale na těch pravých místech se to dnes filmovat nedá! Museli na to použít dekorace, ale museli jich postavit tisíce a najmout tisíce statistů, jistě je to stálo strašné peníze! Kdyby je raději věnovali na něco užitečného! V naší televizi šly jen krátké ukázky, ale byl tam i král Šalamoun... a herečka, co hrála vás, se vám opravdu podobala... Ačkoliv – kdo ví!«

»Pravá Sibyla jsem já!« trvala na svém Yazatap. »Ale o Japoncích nic nevím! O co tam vlastně šlo? Co to mělo být?«

»Přišli s tím nedávno!« lamentoval dál. »Tvrдили, že to jsou autentické dokumentární obrázky z biblických dob, získali je prý od vás...«

»Ode mě určitě ne!« vyhrkla Yazatap.

»Já věděl od začátku, že to je podvod!« opáčil chlap. »Naše prapředky tam věrolomně poplivali, muslimům zase pohanili Mohameda, na žádném náboženství nenechali kámen na kameni...! Přitom to drze uváděli jako skutečné archivní dokumenty nějakých... Asbeelů!«

»Asbeelů?« vybuchla Yazatap. »Ti přece byli dávno vyhubeni!«

»Vždyť říkám, byl to podvod!« rozjasnil se chlap. »Soudnému člověku to bylo jasné od začátku! Jak by se mohly do dnešní doby uchovat tak dokonalé obrázky, když z těch lidí nezůstal ani prach? To je přece nesmysl!«

»Nebud' si tím tak jistý!« okřikla ho Yazatap. »Obrázky se dají uchovávat déle než si myslíš. Dodnes mám schované obrázky z potopy světa! Japonci je určitě nemají ode mě, ale mohli by je mít od některé kolegyně. Podívám se na ně k Japoncům a hned budu vědět, jestli jsou pravé nebo ne! A teď si koukejte rychle podat ruce a usmířit se, nebo mě dohřejete a donutíte mě ukázat vám pravé Peklo vašich praotců! Tak pravé, že vás jediný pohled bude strašit každou noc až do nejdelší smrti!«

Oba se na sebe úkosem podívali, ale do smířování se nehrnuli, ačkoliv si předtím opět vypomáhala psychorezonancí, se kterou by žádný její manžel nesouhlasil.

»Podívejte se!« přešla do mírnějšího tónu, ale jak už věděli, nemusela v něm vydržet dlouho. »Netahejte sem vaše malichernosti ze Země! Tady nejste doma. Oáza není váš svět, tady násilí trpět nebudeme. Co jste si navzájem navyváděli na Zemi, je tady odpuštěno a už nás to nezajímá, ale v našem světě se budete chovat jako nejlepší přátelé, rozumíte?«

»Přátelé?« zvýšil nesouhlasně hlas Arab.

»Jste u nás na návštěvě, tak se podle toho chovejte!« okřikla ho tak tvrdě, až se celý schoulil. »Bud' s námi budete vycházet po dobrém, nebo po zlém, ale připravte se, byste toho strašlivě litovali!«

»S vámi snad nějak vyjdeme, ale...«

»Žádné **ALE!**« zahřměla najednou Yazatap a vložila do toho všechno, až před ní oba poklesli v kolenou. »A podejte si ty ruce! V tomhle světě se staré účty vyřizovat nebudou!«

Měla sice proti sobě dva chlapy, z nichž ani jeden neměl daleko k fanatismu, ale tohle by mohl odmítnout jen japonský kamikaze, notně posilněný saké. Tak tvrdí přece jen nebyli.

Váhavě k sobě natáhli ruce a vlažně si je stiskli.

»Pořádně!« poručila jim Yazatap. »Ať to má váhu!«

Potřásli si tedy rukama víc. To už se jí líbilo, pokynula hlavou a dovolila jim odejít se sklopenými hlavami. Snad si z toho vezmou ponaučení i ostatní.

Ještě pár okamžiků je sledovala, ale duchem už byla jinde.

Snažila se telepaticky spojit s Kryštofem, aby mu sdělila, co se právě dozvěděla. Cože to slyšela o Japoncích a obrázcích od Asbeelů? Že by v tom měl nakonec prsty poslední člen kmenu Asbeelů Arael? Kde by ale přišel k těm dokumentům? Pepek ho přivedl jako zajatce s holýma rukama... ačkoliv kdoví, od koho je mohl získat. Její vimaan není jediný, kde by se mohly nějaké prastaré obrázky uchovat.

Bude to muset zjistit.

Kryštofa sehnala snadno, ale místo aby ho ohromila novinkami, ohromil on ji.

»O Japoncích jsem slyšel před chvílí aspoň desetkrát, mezi zachráněnými se to o nich povídá,« přerušil ji, ani to nestačila dotelepatovat. »Budeme to ale muset odložit, máme tu něco mnohem horšího.«

»Mnohem horšího?« podivila se.

»Poslyš, ty jsi přece viděla bombu v tefirské pevnosti pod Jeruzalémem, přinejmenším očima jedné z těch dvou, nemýlím se?«

»Ano, viděla jsem ji.«

»Byla to opravdu vaše, tefirská bomba?« zeptal se jí.

»Počkej!« zarazila se. »To mě vlastně nenapadlo! Nebyla! Aspoň ne ve smyslu, jak je známe z Gehenny. Musela být pozemského původu, ale dopravil ji tam tefir, automaticky jsem ji tedy považovala za tefirskou... Pravda, neměla ten správný tvar, byla zbytečně velká a baňatá, naše jsou štíhlé a menší, ale kdo ví, jakými bombami disponují tefirové ze Země?«

»Vzpomeneš si ještě na emblém, který na té bombě byl?«

»Jistě,« přikývla. »Prastará svastika Ářjů! Přestali je používat před třemi tisíci lety, ale byla to ona, bezpečně jsem ji poznala!«

»Takže prastará svastika Ářjů!« opakoval Kryštof. »Od té doby ji ale používali i jiní!«

»Vím,« souhlasila. »Od Ářjů ji převzali lidé v Indii, považovali ji za šťastné znamení či co... šťastné sice pro ně nebylo, ale...«

»Naposledy je používali Germáni!« ujistil ji Kryštof. »A není to tak dávno. Musím tě ujistit, že ta bomba nebyla vaše, tefirská. Byla to bomba lidí.«

»To není možné!« nesouhlasila Yazatap. »Klasická bomba by neškodila duchům!«

»I lidé už mají atomové bomby,« ujistil ji Kryštof. »A možná i silnější. Poslyš, tebe nenapadlo, že by měla být láva z té sopky příšerně radioaktivní, když protékala přes místo, kde ta bomba vybuchla?«

»Na záření jsme zapomněli, nevšimli jsme si toho,« vzdychla si Yazatap. »Máš jistě pravdu, láva by měla svítit, ale všichni se od ní drželi dál už kvůli teplotě. A i kdyby někoho ozářila, dá se to snadno napravit, nebo ne?«

»Není třeba,« ujistil ji Kryštof. »Žádná radioaktivita tam není. Některé bomby po sobě žádné záření nezanechávají a přitom jsou stejně silné jako vaše.«

»Neříkej!« vyhrkla Yazatap. »Co je to za novinku?«

»Neslyšela jsi o Q-bombě, kterou Nové Německo nedávno odrazilo invazi Brazílie?«

»Slyšela!« vzpomínala usilovně.

»Klasická trhavina to nebyla, když jediný výbuch smetl celé loďstvo,« ujistil ji. »Měla sílu vašich nejnovějších kumulativních a přitom také nezanechávala radioaktivitu.«

»A ty si myslíš, že v Jeruzalémské pevnosti vybuchlo něco takového?«

»Všechno tomu nasvědčuje,« řekl Kryštof. »Nediv se. A řeknu ti ještě něco. Vzpomeň si, prosím, na tefirku, co jste nedávno oživili přímo v Oáze a která se vám pak postavila.«

»Už vím...« chytla se d'áblice za hlavu. »Tu s těmi malými usmrcenými tefirkami, zabitými v Čechách!«

»Odkud se na Zemi vzala? A nebyla to náhodou Asbeelka?«

»Byla!« vydechla Yazatap. »Poslyš, to může být stopa k Japoncům i k Novoněmcům! Kryštofe, asi jsme něco strašného prošvihli! Půjdu se na tu Asbeelku podívat a to hned!«

Obrátila se k nejbližšímu teleportu, ani nezrušila své spojení s Kryštofem.

»Taky by mě zajímala,« souhlasil. »Ale prosím tě, nechod' za ní sama! Dej si pozor, aby z případného souboje nevyšla jako vítězka, mohla by mít silnější **yvoro** než ty!«

»Neboj se!« ujistila ho. »Vpadneme na ni čtyři... Ramiel ještě není bojeschopná, ale vystačíme si i bez ní!«

Tefirka, probuzená svistem přilétajícího vimaanu, vyskočila a opustila domek kočičím skokem oknem na opačné straně. Zapadla do nejbližšího houští, ale nebylo jí to nic platné. Čtyři výsadkářky domek obešly a zamířily přímo k ní, schovávání nemělo smysl.

»Mír s tebou! Nepozveš nás raději do svého domu?« oslovila ji nejstarší.

»Pěkný mír!« udrtila tefirka mezi zuby, ale vyšla pomalu z křoví na cestičku. »Beztak je ten dům váš!«

»Jak se to vezme,« usmál se na ni mladík, který vystoupil z vimaanu poslední. Trochu napadal na nohu a až teď domek obešel, aby se připojil k ostatním.

»Odkdy vám pilotuje člověk?« ušklíbla se na něho tefirka.

»Ota Vávra také v případě potřeby pilotuje letadla,« usmál se na ni opět mladík. »Máš dnes pro nás chvílku k rozhovoru?«

»My už jsme spolu přece hovořili!« obrátila se tefirka na něho s nechutí. »Vyhnanství na tomhle ostrově jsi mi přece zařídil ty, Pepku Horáku! Dobře si tě pamatuji!«

»Nepopírám to,« odvětil Pepek. »Zkus popřít, že s tebou nebyla řeč, Belial Vávrová!«

»My spolu ani nemůžeme jednat jinak než nepřátelsky!« odvětila suše. »Mezi tebou a Otou Vávrou je nebetyčný rozdíl!«

»Bohužel máš pravdu!« přikývl mladík. »Nejdeme bezohledně přes mrtvoly, jako jeho parta. Chceme se s ním setkat, aby těch mrtvol bylo méně.«

»Ota je už přece mrtvý!« odsekla tefirka.

»Není. A ty to víš!« zamračil se na ni Pepek náhle.

»Vím, že je mrtvý! Na vlastní oči jsem ho viděla umírat!« vykřikla.

»Xijtrané nám potvrdili, že ho vyléčili,« řekl. »Co jsi viděla nebo neviděla, to teď není důležité a hlavně – není to pravda. Máme na to spolehlivější svědectví.«

»Chceš mi snad tvrdit, že ještě žije? Proč mě tedy nechává u vás v zajetí? Proč se mě nesnaží vysvobodit, nebo aspoň o mně s vámi jednat?«

»Protože tě považuje za mrtvou,« řekl Pepek. »Na rozdíl od něho jsi přece byla mrtvá doopravdy, místní lékaři to zjistili beze všech pochybností.«

»Nejsem na mrtvou nějak moc živá?« odvětila jízlivě Belial.

»To snad můžeš posoudit sama,« přikývl. »Ano, jsi živá. Umíme oživovat mrtvé, jako jsi byla ty. Udělali jsme to, ale postavila ses proti nám a to vyhnanství sis způsobila vlastní tvrdohlavostí. Do dneška jsme na tebe neměli čas, ale nemůžeš nás obviňovat, že se ti dařilo špatně. Měla ses tu jako na rekreaci.«

»Pěkná rekreace! Sama na pustém ostrově, obklopeném žraloky!« odfrkla si.

»Beztak jsi neměla kam odplout, nemělo smysl se o to pokoušet. Ale poslyš, tentokrát na tebe víc času máme a opravdu se chceme dohodnout. S tebou i s Otou.«

»Se mnou se bez Oty nikdy nedohodnete!« řekla dvojsmyslně.

»Na to přistoupím, ta podmínka je docela logická,« odušil s klidem. »Ale požaduji od tebe příměří do doby, než Otu najdeme. To zase musíš uznat ty. Těžko ti ho sem přivlečeme bez jeho svolení.«

»To by mělo smysl jen kdyby byl naživu!« podotkla.
 »Je naživu, ale budeš tomu muset nejprve uvěřit,« opáčil.
 »Už v tomto bodě se zřejmě neshodneme,« podotkla.
 »Dobře, ale něco pro nás můžeš udělat i kdybys nevěřila, že je naživu,« slevil trochu.
 »Co by to mělo být?« zpozorněla ještě víc. »Na nějaké kličky vám nenaletím!«
 »Chceme, abys Otovi něco vzkázala,« řekl. »Zdá se, že se nám vyhýbá a Xijtrané nám s tím nechtějí pomoci. Tvůj hlas by ho mohl přesvědčit, aby nás sám chtěl vyhledat.«
 »A vy ho pak zabijete, co?« odvětila prudce.
 »Nejprve bys musela připustit, že žije,« usmál se Pepek. »To ti ale říkáme od začátku, stejně jako že nepoužíváme násilí.«
 »Lži, lži, samé lži!« vyhrkla. »Když jste schopní tvrdit mi takové nehoráznosti, jako že umíte křísit mrtvé, proč bych vám měla věřit tohle?«
 »My ale křísit mrtvé umíme!« přikývl. »Chceš se o tom přesvědčit?«
 »Jak?« zavrčela.
 »Jednoduše. Vzkřísíme před tebou někoho prokazatelně mrtvého,« navrhl. »Včera se na Zemi odehrála těžká přírodní katastrofa. Hodně lidí jsme zachránili, ale dost mrtvých tam ještě zůstalo. Někoho sem tedy vezmeme a vzkřísíme.«
 »Proč ne všechny?« vyhrkla podezřívavě.
 »Můžeme to dělat jen výjimečně,« přiznal. »Ale dnes jednu výjimku uděláme, bude potřebná nejen pro tebe. Polet' s námi a uvidíš.«
 »Odpor beztak nemá smysl,« řekla. »Tím jsem vám ale nic neslíbila. Museli byste mě hodně důkladně přesvědčit.«
 »Přesvědčíme tě,« ujistil ji. »Sama si rozhodneš, jestli ti to postačí.«
 Místo k domku se obrátili rovnou k vimaanu. Eskortu čtyř výsadkářek je doprovázela bez původní ostražitosti, všem bylo zřejmé, že nebezpečí konfliktu pro tuto chvíli nehrozí.

Prostranství před velikou halou bylo zaplněné davy přihlížejících. Pepek nebyl proti, aby pokusu přihlíželi všichni lidé ze Země, kteří chtějí spatřit vzkříšení mrtvého a Yazatap se postarala, aby se ta zvěst co nejvíc roznesla.

Lidstvo se odjakživa dělí ve vztahu k málo pravděpodobným jevům na čtyři skupiny.

Jedni věří tomu, co sami viděli a zažili. Tato skupina je asi nejpřirozenější.

Druhá skupina nevěří ničemu, co sami neviděli a nezažili. Také tato skupina se chová do jisté míry přirozeně, potíží je, že každý si sám všechno ověřit prostě nemůže. Chybami se člověk učí, ale u pyrotechniků je to větší riziko.

Třetí, nejpočetnější skupinou, jsou ti, kdo uvěří něčemu, co sami neviděli ani nezažili, ale spolehnou se na autoritu toho, kdo jim to k víře předkládá. Patří sem nejen většina žáků, kteří věří školské vědomosti svým učitelům, ale i všechna náboženství, neboť zázraky prožil či na vlastní oči viděl jen málokdo.

Poslední skupinku tvoří lidé, kteří něco sami viděli nebo zažili a přece tomu neuvěřili. S těmi je nejtěžší porázení, pařez zkrátka nepřesvědčíte.

Zázrakům věří spousta lidí, ale něco jiného je, když někdo prohlásí, že to svede také. Pak obvykle následuje jednoduchá žádost: »Dokaž to!« Kříšeni mrtvých je součástí většiny náboženství, ale aby to někdo předváděl veřejně a před zraky lidí, to se opravdu nestává tak často. Není divu, že se na tu podívanou seběhly desetitisíce.

Pepek přesvědčil všechny, na koho se obrátil, že to bude nutné a zázrak mohl začít.

Dvě ženy – d'áblice položily na veliký stůl měkkou matraci a opatrně na ni vysypaly obsah vaku z černé plastické hmoty, který jiná žena přinesla hvězdnou bránou. Z dálky se to podobalo hromádce uhlí, teprve zblízka bylo možné rozpoznat, jak ze spálené černé hmoty vyčnívají úlomky kostí.

»Dobře se všichni dívejte!« oslovila davy Yazatap.

Vyslovily to hebrejsky, ale současně to doprovodila všesměrovou telepatíí, takže její slova přicházela k lidem zesílená jako megafonem. Dav lidí se okamžitě ztišil, lidé napětím ani nedýchali.

Čtyři d'áblice se postavily do čtyř stran a soustředily se. Náhle se zaleskly, jako kdyby byly ze stříbra a na stole mezi nimi vzplálo oslnivě jasné světlo. Neplápolalo jako plameny, byla to jen ohnivá koule, roztahující se do všech stran. Současně se prostranstvím rozlehl podivně smutný, zesilující a vibrující tón, který všechny rozechvěl posvátnou hrůzou.

Koule ohně se chvíli roztahovala a vyčerpané d'áblice před ní opatrně ustupovaly. Pak tón zvolna slábl, ohnivá koule se zmenšovala, až to náhle prsklo a ohnivá koule zmizela.

Na ohněm nedotčené matraci se posadilo malé, úplně nahé roční dítě a dalo se ihned do hlasitého, zoufalého pláče. Čtyři d'áblice k němu přiskočily, jedna je vyzvedla do náruče a začala je utišovat, zatímco v davu se začal rozmáhat šum tisíců tlumeně diskutujících lidí.

»Kdo má oči, viděl zázrak vzkříšení,« oznámila Yazatap konec nevšední podívané.

»To je přece moje dítě, můj Mostafa!« ozval se náhle výkřik ženy, přihlížející v první řadě. »Vraťte mi mého chlapečka!«

Ačkoliv se jí několik rukou pokusilo zadržet, vytrhla se jim a vyběhla k d'áblicím. Za okamžik byla u nich, ale tam se přece jen zarazila a jen k nim tiše vztahovala ruce.

»Salgiel!« obrátila se Yazatap na spoluzákladatelku směrovanou telepatíí, aby to nikdo nevnímal. »Jak rychle umíš otestovat, jestli to skutečně je nebo není její dítě?«

»Stačila by mi čtvrt hodinka,« odušila stejně neslyšně Salgiel. »Ale je to zbytečné. To dítě leželo mezi pozůstatky svých pravých rodičů. V tom domě byla pohromadě celá rodina, tři dospělí a pět dětí, tohle bylo nejmenší. Dům se na ně zřítil a zalila je láva, ze všech zbylo jen to, co jsi viděla před chvílí. Nikdo to nepřežil.«

»Takže se o ně jeho praví rodiče nepřihlásí, je to tak?« opáčila Yazatap.

»Nepřihlásí,« potvrdila Salgiel. »Leží na nich deset metrů tuhnoucí lávy.«

»Ta žena nejspíš přišla o dítě,« odušila Yazatap. »Myslím, že nemusíme mít výčitky svědomí, když jí je dáme. Bude se k němu určitě chovat jako ke svému.«

Salgiel na to neodpověděla, ale bylo vidět, že není proti.

»Jsi si jistá, že je to tvé dítě?« obrátila se Yazatap nahlas arabsky na ženu. Odhadla ji na Arabku, ale svůj hlas zesílila telepatíí, takže jí dobře rozuměli i ostatní lidé ze zástupu.

»Ano, zrovna tak vypadal můj malý Mostafa!« trvala na svém žena.

»Je-li to tvé dítě, vezmi si je!« podala jí je Yazatap. »A lépe si je opatruj!«

A zatímco si nešťastná a teď už opět šťastná matka odnášela svého znovunalezeného chlapečka mezi ostatní lidi, kteří si vzkříšené dítě zblízka zvědavě a dopodrobna prohlíželi, obrátil se Pepek na tefirku Belial Vávrovou, která to všechno sledovala spolu s ním.

»Už nám věříš?« zeptal se. »Také ty jsi vypadala jako to dítě před vzkříšením. Přivezli jsme tě s dalšími mrtvými dětmi z vašeho spáleného domu. Otu Vávru zachránili už předtím Xijtrané, obyvatelé sousedního světa. Vypadají jako chobotnice, ale žijí i na souši, jsou větší než my lidé a především, jsou inteligentní. Nevím proč, ale s Otou Vávrou jednájí ochotněji než s námi. Pomůžeš nám i ty, nebo ne? Je to přece i ve tvém zájmu! Nebo se raději vrátíš na ostrov trucovat?«

»Nedivte se,« odvětila Belial zkroušeněji. »Xijtrany znám, Ota mě s nimi seznámil, ale o kříšení mrtvých jsem nikdy neslyšela, neuměla jsem si to představit a nemohla jsem vám proto uvěřit ani to ostatní. Teprve teď jste mě přesvědčili. Jen mi není jasné, jak si moji pomoc představujete?«

»Chceme, abys namluvila svým hlasem vzkaz pro Otu Vávru,« řekl Pepek. »Vzkážeš mu, aby nás zavolal pomocí Xijtranů. Budou mít roli nezúčastněných prostředníků a setkání můžeš navrhnout přímo u nich, aby ses o něho tak nebála. Proti pouhému vzkazu nemohou Xijtrané protestovat. Další zanecháme v Novém Německu u někoho, kdo ho tam dobře zná. Doufám, že Ota tvůj hlas pozná a zařídí se podle toho.«

»Ota Xijtranům věřil, budu jim tedy věřit i já,« vzdychla si.

A Pepek ji měl tam, kde ji chtěl mít.

Sehnat diktafon nebyl problém. Za chvíli spolu seděli proti sobě v nevelké odpočívací místnosti, oddělené od hlučící haly. Belial se musela smířit s tím, že ji Ota asi po celou dobu považoval za mrtvou a přemýšlela, jak mu to má říci. Nepochybovala, že její hlas pozná, ale nechtěla ho příliš rozrušit. Brzy si ale všechno promyslela, po dvou pokusech na nečisto se rozhovořila a brzy vzkaz namluvila.

Netušila, jak brzy to – ztratí smysl.

Vyjasnění pozic

Jednání s Xijtranskými chobotnicemi se ujal Olda, kterého si víc pamatovaly. Poslední dobou nejevily nadšení při jednání s lidmi, Pepka dokonce zdvořile, ale rázně požádaly, aby je do lidských problémů nezatahoval. Olda měl jejich slib, že s ním o důležitých věcech jednat budou, ale ani jemu neprojevovaly víc než povinnou zdvořilost.

Pepka s Yazatap se rozhodli vypravit se do Nového Berlína, kde by mohli najít Otovy známé a zanechat u nich vzkaz od Belial. Ta nedala jinak, než že půjde s nimi.

»Znám v Novém Německu pár lidí,« slibovala jim. »Určitě mě ještě poznají.«

Na místě Nového Německa bylo ale v Oáze i v Okifeii u Chétezů moře. Pepka zprvu napadlo vzít všechny malým letadlem, ale včas si vzpomněl, že Nové Německo nedávno zažilo vpád a neohlášené letadlo by nemuselo působit mírumilovným dojmem.

Nakonec to pojali jako výlet spojený s přátelskou návštěvou a rozhodli se odletět tam jen tak, bez letacích strojů. Belial Vávrová létat neuměla, ale pro Pepka ani Yazatap nebyla přítěží. Použili nejbližší teleport u Chétezů, neboť v Oáze stále ještě nebyla jejich síť natolik hustá, aby pokryla celý svět, ale Chétezové je přijali srdečně jako dobré přátele a vůbec nic nenamítali. Belial je viděla poprvé, ale chovali se k ní stejně přátelsky jako k Pepkovi nebo k Yazatap. V těch opičkovitých lidech bylo cosi dětského, takže se i Belial na ně usmála.

Na Zemi se vynořili z hvězdné brány na samém okraji ostrova Nové Německo. Stáli na skále nad propastí, hluboko dole pod nimi pleskaly vlny. Žádný ostrov na Zemi nemá tak strmé břehy. Ota Vávra vykrojil Nové Německo hvězdnou bránou z pevniny světa Xijtranů a vyměnil ji za stejnou plochu moře. Od té doby se nikdo o nic podobného nepokusil a ostře ohraničené okraje Nového Německa byly unikátní ve všech světech, které lidé ve vesmíru navštívili. Omyl byl vyloučený, stačil pohled ze skály dolů do moře.

»Potíž je, že je teď Nový Berlín skoro padesát kilometrů odsud,« podotkla Belial.

»To je pro nás chvilka,« usmál se Pepka a vznesl se.

Yzatap se vznesla s ním a také Belial ztratila náhle pevnou půdu pod nohama. Než se stačila polekat, zjistila, že se mezi těma dvěma vznáší volně jako ve snu. Yazatap ji držela za ruku spíš aby jí dodávala odvalu, než aby ji táhla do výšky. Rozletěli se s větrem o závod a pod nimi ubíhala zdejší plochá krajina, rozdělená na políčka různobarevných plodin.

»To je krása!« volala Belial, aby přehlušila šum větru. »Létáte takhle často?«

»Jen když to potřebujeme, jako právě teď,« odvětil Pepka. »Čistě pro zábavu si létají jen naše děti.«

»Nebojíte se svěřit jim letací stroje?«

»Už se s nimi narodily,« zasmála se Yazatap. »Na létání nemáme stroje, sami si tak létáme. Kdyby ses proti nám po svém vzkříšení nepostavila, dávno bys s námi létala i ty.«

»Jak jste na něco tak krásného přišli?«

»Dostali jsme to jako dárek od andělů,« ujistil ji Pepka.

»Cože?« ztuhla Belial. »Vy jste se spojili s těmi bestiemi?«

Pepka s Yazatap na sebe jen chápavě mrkli.

»To ti vysvětlíme jindy,« uklidňovala ji rychle Yazatap. »Bát se jich nemusíš, nejsou tady. Létání máme od nich, ale to by bylo na dlouhé povídání a nejprve si tě bude muset vzít do práce Salgiel.«

»Proč?«

»To uvidíš,« vyhnula se odpovědi Yazatap.

»Nejste nakonec andělé... vy sami?« napadlo náhle Belial a zamračila se.

»To těžko!« zasmála se Yazatap. »Já jsem Baalka z Gehenny, ale nemusíš se bát ani mě, my už jsme doválčily.«

»My také,« přikývla trochu klidněji Belial. »Ale tisíce let jsme se Gehenny báli!«

»To ti věřím a bylo proč,« odušila Yazatap. »Slyšela jsem, že se váš kmen odstěhoval kamsi do kdovíkolikátého vesmíru. Dobře jste udělali. V Gehenně byli Asbeelové vyhubeni do posledního, pokud tam nějakí zůstali. V Oáze dnes máme jediného, ale ten to přežil jako nehmotný duch na Zemi.«

»Nehmotný?« ubezpečovala se pro jistotu Belial.

»Naši vědátoři, jako Vít'a nebo Olda, tomu říkají *polarizovaný stav hmoty*,« zkusila to Yazatap vědecky. »Rozeznáváme tři stavy hmoty: normální, polarizovaný a mezohmotu, ale kdyby tě to zajímalo, musela by ses obrátit na kluky, ti se v tom lépe vyznají.«

»Já jsem spíš na biologii,« odušila omluvně Belial. »Technické vědy mě neoslovují, raději se také spolehnu na odborníky. Nemusí znát každý člověk všechno!«

»Já to taky znám jen povrchně,« utěšovala ji Yazatap. »Přitom jsem byla dost dlouho duchem, takže to znám z vlastního prožitku a umím se podle potřeby v ducha změnit.«

»To musí být docela zajímavé!« uznala Belial.

»Zajímavé možná, užitečné taky, ale nesmí to být proti tvé vůli, to by ti asi tak krásné nepřipadalo,« mínila Yazatap. »Nejhorší je nevědět, jak z toho ven.«

To už ale byli na dohled města Nový Berlín, kde Belial doufala najít někoho známého. Ostrov Nové Německo měl města dvě. Port Uaxio plnilo funkci námořního přístavu, bylo na okraji ostrova na poloostrově zvaném Fríský, hlavní město neslo jméno Nový Berlín a bylo zhruba uprostřed ostrovního oválu, jak jej Ota Vávra kdysi kolem Nového Berlína hvězdnou branou vyřízl z pevniny světa Xijtry.

Letadla mívajíc určené vzdušné koridory, ale ty se netýkají samostatně létajících lidí. Letecké předpisy s tím nikde na světě nepočítají a v Oáze žádné letecké předpisy neměli, neboť těch pár letadel jim nesloužilo k pravidelné dopravě. Lidé vznášející se za bílého dne tady budili pozornost, ukazovali si na ně a cosi na ně zdola volali, ale cestovatelům z Oázy to nevadilo. Dříve než se zvěst o nich dostane do centra města, budou tam jistě sami.

Podle návrhu Belial přistáli všichni tři před vchodem do nejvyššího hotelu, nazvaného pořád stejně *Rote Fahne*, ačkoliv rudé prapory nacistů už dávno nikde nevládly. Rudá barva se na současné vlajce Nového Německa nevyskytovala, ačkoliv i tato vlajka byla symbolem pozůstatku po dřívějších dobách. Na vrcholu hotelu jich vlálo několik a Belial na ně obrátila pozornost Pepka i Yazatap.

»Víte, co ta vlajka znamená?« zeptala se obou. Pochopitelně to nevěděli.

»Ty vodorovné pruhy jsou bílý, modrý, zelený, modrý a opět bílý znamenají pásma ve světě Xijtra. Dvě polární pevniny, mezi nimi moře a uprostřed zelená pevnina, obepínající celý svět. Tak mi to Ota vysvětloval, sám to tak navrhl a prosadil.«

»To by ho potom mohli znát skoro všichni,« nadhodil Pepek.

»Však ho znají všichni,« tvrdila Belial. »Ale někteří ho znají víc a myslím si, že by ho měli znát nejvíc zaměstnanci hotelu Rote Fahne, byl jejich šéfem.«

Rozruch kolem jejich přistání spíš rostl, než aby se utišoval, ale podařilo se jim projít do recepce, kde se vyjednávání ujala Belial. Hovořila německy, Pepek nerozuměl ani jí, ani odpovédím recepčních. Yazatap se tvářila neutrálně, ačkoliv ji Pepek důvodně podezíral, že německy umí, jen to nedává najevo.

Konečně Belial skončila.

»Musíme jít vedle do budovy televize,« obrátila se ke svým průvodcům.

»Proč?« chtěl vědět Pepek.

»Máme se obrátit na šéfku televize,« řekla Belial. »Gerta Wernerová se s Otou zná ze všech nejlépe a Ota se u ní skoro vždycky zastaví, kdykoliv zavítá do Nového Berlína. Já si ji také pamatuji a snad pozná i ona mě.«

»Dobře, půjdeme za ní,« pokrčil rameny Pepek.

Belial zamířila do budovy televize a ti dva nezůstávali pozadu. Hlouček shromážděný před hotelem na ně očividně čekal, ale nebyl tak velký, aby jím neprošli. Na otázky z davu

jednoslabičně odpovídala jen Belial. Pepek neuměl německy ani slovo a musel být zticha, Yazatap také mlčela.

První vážnější překážku představoval vrátný, který je nechtěl pustit dál.

»Za kým jdete a za jakým účelem?« začal je stroze německy zpovídat.

»Ty už mě neznáš, Fritzi?« vzdychla si Belial.

»Panenko Maria!« zděsil se vrátný. »Belial! Ty jsi přece mrtvá!«

»Byla jsem, ale už nejsem,« ujistila ho. »Poslyš, je Gerta u sebe? Potřebuji s ní nutně mluvit, pustíš nás k ní?«

»Tebe vždycky!« řekl vrátný. »Ale nesmíš se zlobit, musíte všichni tři projít tady tím rámem. Je to detektor kovů, to víš, zažili jsme pár teroristických útoků, musíme být opatrní. Tebe bych tam pustil rovnou, ale ostatní neznám.«

»Myslím, že u sebe, až na jeden diktafon, nic kovového nemáme,« řekla Belial.

»Polož to tady a projděte,« vyzval je vrátný.

Prošli rámem všichni a vrátný vrátil Belial i diktafon, ostatně tak malý, že se za skrýš pro nálož určitě nehodil. Belial vyrazila v čele trojice ke schodům, zatímco vrátný popadl telefon a zřejmě se snažil Gertu Wernerovou na příchod nečekané návštěvy upozornit.

Nestihl to. Belial tam byla dřív.

Zaťukala na dveře, ale na dovolení nečekala a vstoupila.

Pak ale strnuli všichni. Ti, kdo ve velké místnosti byli, i nově příchozí.

»Belial!« zaúpěl muž, vstávající z křesla pro hosty.

»Oto!« vykřikla Belial a vrhla se mu do náruče.

»To snad ne!« vyjekla další žena, rovněž vstávající z křesla. K údivu všech příchozích mluvila česky, takže jí rozuměl i Pepek, ale neměl čas na údiv. Okamžitě zaujal s Yazatap křížové útočné postavení proti dalšímu muži, rovněž vstávajícímu z křesla.

»Tady jsi, vrahu!« ukázala na něho Yazatap a přešla na všesměrovou telepatii, aby jí všichni rozuměli. »Nikdy by mě nenapadlo, že tě najdu zrovna tady! Budeš nám muset něco vysvětlit!«

Chlap zůstal stát jako přimražený, ačkoliv na něho Yazatap Pepek neútočili. Jen se na to chystali, ale měli k tomu pádný důvod. Oběma svítil před očima, Vít'ovy indikátory ho označily za pravého ďábla, ne jako pouhého pomocníka. Pepek na okamžik zalitoval, že se venku nechali zaujmout davem zvědavců a zapomněli na nutnou opatrnost, ale teď stáli tváří v tvář pravému ďáblu a na ústup bylo pozdě. Nezbyvalo jim, než ho zneškodnit.

»Asi si mne s někým pletete,« odvětil ďábel zdánlivě klidně, ale i on to řekl česky, jen s trochu tvrdším přízvukem.

»Neteš se,« odvětila Yazatap telepaticky. »Pamatuji si tě až příliš dobře a poznám tě mezi milionem jiných, *maršále Arieli!* Ale opravdu by mě zajímalo, co děláš zrovna tady.«

»Mýlíš se,« odvětil muž. Nejspíš nevěděl o telepatii, která nezná vykání, takže začal Yazatap tykat, jako kdyby byl její dávný známý. »Nejsem maršál Ariel, ale generál policie Schmidke, i když bývalý. Bez velkých vytáček přiznám, že mám maršálovo tělo, takže máš částečně pravdu, ale to na tvém omylu nic nemění a jestli mě považuješ za nepřítel, mýlíš se. Pamatuji si tě také a ani ty přece nejsi, čím jsi bývala, Yazatap Naarská!«

»To bys nám měl ale vysvětlit, nemyslíš?« zavrčela Yazatap.

Také přešla na češtinu, ale zůstala u tykání, zřejmě se s pekelným maršálem znala. Na češtině se shodli všichni, ale nejvíc to ocenil Pepek. Německy nerozuměl ani slovo, takhle přece jen stihl ledacos pochopit.

»Taky nám dlužíte vysvětlení!« vzpamatoval se i druhý chlap, pomalu se vyprošťující z objetí Belial. »Kdo vlastně jste?«

»Moji zachránci!« odpověděla mu jeho znovu nalezená žena.

»Všichni říkali, že jsi mrtvá!« držel ji v náručí muž, ale nevypadal šťastně, jak najisto očekávala, spíš nerozhodně.

»Ano, byla jsem mrtvá,« řekla Belial. »Tihle ale dovedou mrtvé křísit.«

»Aha,« dodal pomalu ďábelský maršál Ariel. »To by hodně vysvětlovalo. Znamená to, že jste andělé, nemýlím se? Už jsem o vás slyšel, ale opakuji, nejsem váš nepřítel.«

»Nejsou to andělé!« vybuchla náhle nenávisně Belial. »Právě naopak!«

»Naopak? To nedává smysl,« prohlásil klidně Ariel.

»Dává to smysl!« odvětila vzrušeně Belial, ale rychle se uklidňovala. »Měla bych vám asi své záchránce nejprve představit.«

»Bylo by to velice vhodné,« souhlasil s ní rychle Ota Vávra. »Obávám se, že jinak nic nepochopíme. Já teď například nechápu, proč bychom měli být nepřáteli.«

»Tvoji kamarádi ale nevypadají, že by je zajímaly zdvořilostní fráze,« obrátil se klidně na Belial Ariel. »Soudím tak podle toho, jak mě uvítali, ale mají částečně pravdu a nesmím se na ně zlobit. Mám na tom aspoň část viny.«

»Část?« vybuchla Yazatap. »Nepřiznáš raději, že jsi vrah? A dokonce hromadný?«

»Jak se to vezme,« odtušil pekelný maršál klidně. »Když už jsme se tak krásně shodli na češtině, vytáhnu jedno vynikající české úsloví. **Podle vyššího principu mravního vražda na tyranu není zločinem.** Zřejmě už víte, že se v podzemní pevnosti hluboko pod jedním městem sešli ďáblové. Byli to tyrané, že jim nikde na Zemi nebylo rovno. Zničil jsem je tedy oprávněně, to musí uznat každý, kdo k nim sám nepatří.«

»Pochopila bych, že jsi mohl mít dobrý důvod zabít své kamarádíčky ďábly, ačkoliv i to bylo barbarství,« vrčela nazlobeně Yazatap. »Kdybys neměl jinou možnost a kdyby tam zahynuli jen ti, které jsi zabít chtěl, uznala bych ti je. Ale nešlo jen o ně! Teď mluvím i za tvé nevinné oběti! A že nebyla jen jedna!«

»Na to ti odpovím, že to nešlo jinak,« odvětil pevně ďábel. »Žádné nevinné oběti jsem zabít nechtěl, jen jsem špatně odhadl sílu torzní bomby. Nečekal jsem, že prorazí zemskou kůru nahoru i dolů a že tak vznikne sopka. Mohu ti jen slíbit, že žádný další masakr s jinou torzní bombou nechystám. Naštěstí k tomu nemám nejmenší důvod, ta první bomba stačila.«

Yzatap na okamžik zaváhala, ale rychle se vzpamatovala. Neměla původně na mysli výbuch sopky... ale ovšem, kdysi se něco podobného stalo i s Vesuvem! Země je tektonicky aktivnější než Gehenna, tak by to opravdu mohlo být...

»Ten výbuch sopky v Jeruzalémě byl tedy vaše dílo?« zeptala se suše.

»Obávám se, že ano,« přikývl pomalu ďábel. »Ale nechtěně a nečekaně.«

»O tom jsem ani nemluvila,« řekla. »Ale připočtu vám to k účtu.«

»Jaképak účtování?« obořil se na ni nesouhlasně ďábel. »Kdo jsi, abys směla mluvit za moje oběti? Znáš tě z Gehenny, zpočátku jako výzkumnici a později bojovnici. Co ty víš o pozemských ďáblech, aby ses jich mohla zastávat? Nemáš k tomu nejmenší důvod! Lidé Země si oddychnou, že jsem je zbavil krutovlády a kdyby ses mohla vcítit do jejich myslí, uznala bys, že to stálo i za nevinné oběti. Ačkoliv ti opakuji, rozhodně nebyly úmyslné.«

»Tvrdíš, že to jinak nešlo?« dorážela na něho Yazatap. »Nedělej ze sebe prostřáčka, mohla bych tě velice snadno usvědčit! Pamatuji si dobře všechny tvoje **úspěchy**.«

»Nešlo to jinak!« trval na svém, i když při tom obvinění trochu zbledl. »Byla to jediná a možná poslední příležitost, jak je zničit jedinou ranou. Neopakovala by se přinejmenším sto let a nejspíš už nikdy. Také je mi líto mrtvých Jeruzaléma, ale opakuji, mým cílem bylo zničit definitivně ďábly. Toho jsem dosáhl, bylo to opodstatněné a nesouvisí to ani s tím, že mám tělo ďábla, protože uvnitř jsem člověk.«

»To jsi asi jediný ďábel, který se cítí být člověkem,« řekla Yazatap přezíravě.

»Jsme takoví přinejmenším dva,« odvětil. »Jsem člověk jako Ota, ačkoliv oba sdílíme tělo s ďáblem. Rozdíl je v tom, že já jsem člověk v těle ďáblové, kdežto Ota má ďáblici ve svém původním lidském těle. Oba se ale právem cítíme být lidmi a ne ďábly.«

»Promiň mi, ale nějak to nechápu,« vložil se do toho Pepek, aniž by s Yazatap polevil v ostražitosti. »Podle mě jsi pravý ďábel. Poznáme vás bezpečně i na dálku podle... jistých

odlišností, které se dají spolehlivě odhalit. Trvám na tom, že nejsi člověk a nesnaž se nám to namluvit, lži jsou ještě horší.«

»Jsem člověk a je to v pořádku,« trval na svém ďábel. »Zatím jste se s něčím takovým nemohli setkat, ale je to tak. Jsme na celém světě jen dva, kdo máme dvě osobnosti, lidskou i ďábelskou. Ale počítáme se za lidi! Na vysvětlování bych sem musel pozvat hlavonožce z Xijtry. Mají schopnosti... dokáží přenést z jedné hlavy do druhé to, čemu lidé říkají duše. Sami si tak prodlužují život, když používají jako příjemce zárodek bez vlastní osobnosti. Výjimečně to dělají také na podezřelých z nejhorších zločinů. Pak jejich osobnosti přepíší do někoho, kdo již vlastní osobnost má, ale jen jedna z těch dvou osobností zůstane živá, ze druhé zůstanou jen její vzpomínky. Hlavonožci tu operaci zásadně nedělají, kdyby tím měli zahubit nevinné. Musí jít o zločince a musí se očekávat nějaký přínos, aby spáchané zločiny vyvážil, ale oba ďáblové, v tomto případě můžeme výjimečně říci *naštěstí*, byli viníky smrti mnoha rozumných bytostí. Ota má v sobě ďáblici, zajatou ve světě Pegsda. Naléhavě tehdy potřeboval vědět, co chystají proti lidem ďáblové z Gehenny a Xijtrané mu to umožnili. Já jsem později získal vědomosti a vzpomínky zajatého maršála Ariela, když jsme potřebovali vědět, co chystají proti lidem ďáblové na Zemi. Člověk tu operaci snese jen jednou za život, ale my jsme ty vědomosti oba správně použili. Asi to bude vypadat jako velikášství, ale oba jsme, i když každý jiným způsobem, zachránili miliony lidí před velikým utrpením.«

»Ano? Jak?« zeptala se ho stroze Yazatap.

»Využil jsem znalostí jedné pekelné kněžny, shodou okolností také Belial,« odpověděl ochotně, i když zamračeně Ota. »Podařilo se mi předejít chystanou invazi Árijů, dopravit do jejich poslední pevnosti Árij-Cuginoli na Gehenně bombu a odpálit ji.«

»Takže jste masovými vrahy oba?« ušklíbla se Yazatap, ale kupodivu už ne tak přísně, spíš spokojeně.

»Odvrátil tím invazi ďáblů z Gehenny,« zastal se ho Ariel. »Protiútok se ve válce nedá považovat za zákeřnou vraždu. Válku začali oni, na Zemi už hořela města a umírali lidé.«

»Dobře, to je dostatečná omluva,« připustila Yazatap. »Uznávám ji.«

Peppek se na ni tázavě podíval, ale nic nenamítal. Ani se nesnažil skrytě telepaticky se s ní spojit. Nebylo to ani nutné, souhlasil s ní přece.

»A pokud připustíte oprávněnost zabití tyranů,« pokračoval Ariel, »nebyl to zločin ani ode mě tady na Zemi. Zdejší ďáblové tyranizovali lidi po celá tisíciletí.«

»Náhodou to vím,« přiznala Yazatap. »Bylo to sice barbarské, ale uznám to, když jste to jinak nedokázali. Škoda, že jsme se nesešli dřív, obětí mohlo být mnohem méně, ale teď už nemá cenu honit bycha. Dobrá, byla tu řeč o vzájemném představování, dovolte mi začít. Jmenuji se Yazatap Sibylla Kumana Horáková z kmene Baalů z Gehenny. Znáte mě možná všichni, nejen maršál Ariel, je o mně totiž zmínka v pozemské Bibli, kdysi jsem totiž bývala královnou ze Sáby. To říkám jen pro pořádek, dnes už to není důležité. Později jsem byla pilotkou leteckých sil Baalů, dnes žiji s ostatními lidmi i ďáblicemi ve světě zvaném Oáza.«

Peppek a zachráněná Belial to již věděli, zato ostatní vypadali udiveně. Pravda, ti dva napůl lidé a napůl ďáblové měli jisté povědomí o tom, co se dělo kdysi dávno, ale každého může vyvést z míry setkání tváří v tvář se skutečnou biblickou postavou.

»Vlastně už jsem se představil také,« vzpamatoval se rychle Ariel. »Mé tělo, jak tady královna Sibylla správně poznala, donedávna patřilo bývalému pekelnému maršálu Arielovi, ale dnes je uvnitř generál policie Nového Německa Alfréd Schmidke. Kdyby vám nestačilo svědectví tady Oty, který byl u toho, mohli by vám mou totožnost potvrdit obyvatelé Xijtry, kteří tu operaci provedli. Dostal jsem tenkrát na výběr. Mohl jsem buď jako Ota přijmout do své vlastní lidské hlavy osobnost ďábla Ariela, anebo získat i jeho tělo, bohužel výměnou za mé vlastní. Tělo ďábla mi ale umožnilo proniknout mezi ostatní ďábly. Zvolil jsem druhou možnost a dnes jsem tedy ďábel, ale podařilo se mi ostatní ďábly zničit torzní bombou. To není zrada na bývalých kamarádech! Nikdy jsem nepřestal být člověk, nestydím se za to, co

bylo nutné a udělal bych to kdykoliv znovu. Přiznávám, mám dnes některé vlastnosti ďáblů a umím s nimi zacházet, ale proti lidem je nezneužívám.«

»Já jsem Ota Vávra,« vyvinul se druhý muž z Belialina objetí. »Ano, také já mám na svědomí poslední zničenou pevnost Árijů v Gehenně, ale i to byl jen oprávněný protiútok ve chvíli, kdy na Zemi hořela města, zapálená vimaany z Gehenny. Asi jsem ďáblů na Gehenně vyhubil, ale trvám na tom, že jsem zabil jen vojáky, žádného civilistu.«

»Byly tam i děti,« zavrčela Yazatap. »Ale z vlastní zkušenosti komukoli potvrdím, že to nebyli civilisté, jen poněkud mladší kanonenfutr.«

»Koukám, že jsem tady nejmladší a úplně bezvýznamný,« vzdychl si Pepek. »Dodám jen to, že Yazatap je moje manželka. Poznali jsme se jako duchové a je mezi námi největší věkový rozdíl, jaký si vůbec umíte představit. Což nám kupodivu nevadí.«

»Nejmladší jsi, ale bezvýznamný?« nesouhlasila Belial. »To není pravda! Jestli jsem to správně pochopila, má Pepek Horák podíl nejen na mém vzkříšení, ale i na vzkříšení dětí, postřelených v našem domě v Čechách. Prý ho to napadlo a postaral se o provedení. Slyšela jsem taky, že to byl největší hromadný zázrak v Oáze.«

»Vy jste vzkřísili naše holčičky?« rozjasnil se Ota Vávra. »A víte, že to jsou poslední tefírky z Gehenny?«

»Poslední možná,« souhlasil Pepek. »Ale jediné ne, vytahali jsme jich z pekla stovky a s nimi i mnoho dospělých. Žijeme teď všichni v nepřítliš vzdáleném světě Oáze a budete-li mít zájem, pozveme vás tam.«

»Byl bych rád, kdybyste mi umožnili ty děti vidět a případně nám je vrátit,« řekl Ota Vávra. »Měli jsme je jako vlastní. Ale připravili jste nám jiný problém. Abych to všeobecně představování dokončil: moji zabitou a oživenou ženu Belial Ameatu zřejmě znáte. Zřejmě ale neznáte moji poslední ženu, Belial Sarchu. Když mi Belial Ameatu zabili, žil jsem delší dobu sám, ale pak jsem si vzal druhou Belial. Takže jsem ne vlastní vinou bigamista a ty dvě jsou obě moje manželky. A bude to problém, protože jsem měl a vlastně je pořád mám rád obě.«

Řekl to ustaraným tónem, ale Pepek s Yazatap se na sebe jen podívali a usmáli se.

»To vůbec jako problém nevidím,« řekl Pepek. »Problém to bude jen na Zemi, kde je bigamie trestná. Můžete přece žít jinde, kde to je normální!«

»Normální by to asi bylo na Firhoi,« odvětil Ota. »Ale nezlobte se, mám k Zemi příliš hluboké vztahy a nesmět se vrátit by bylo kruté.«

»Navštěvovat Zemi můžete bez obav, do vašich vztahů na jiných světech nikomu nic není,« utěšoval ho Pepek. »Na Zemi ale beztak nemůžete žít, když máte za ženu tefírku. Není to jen z důvodu trestnosti bigamie. Tefírky by rozvrátily pozemskou civilizaci, proto se na Zem nesmí vdát žádná. Nezbude vám nic jiného než se usadit buď u nás v Oáze, kde jsou sňatky tefírek s lidmi normální, nebo na Firhoi, kde se to dá také brzy očekávat.«

»Čím by tefírky rozvrátily pozemskou civilizaci?« vskočil mu nezdvorně a naléhavě do řeči Ota. »Nedávno jsem to slyšel od ďábla Mefistofela, který dal kvůli tomu postřít naše holčičky! Taky tvrdil, že by naši civilizaci rozvrátily, ale neobtěžoval se nám říci, proč si to myslí.«

»My jsme mu k tomu ani nedali příležitost,« dodal omluvně Ariel-Schmidke. »Během toho krátkého setkání jsme ho zastřelili. Nešlo to ale jinak, on chtěl zabít nás.«

»Dobře mu tak,« řekl Pepek. »My si to ale jen nemyslíme, víme to zcela věrohodně.«

Pak všem pozemšťanům, kteří ten problém ještě neznali, vysvětlil, jaké nebezpečí pro Zemi představují dívky, kterým se dědičně rodí tři děvčátka na jednoho chlapce.

»Muslimům by to problém nedělalo, ale pro monogamní kulturu křesťanů by to byla katastrofa,« skončil svůj výklad.

»Poslyšte, vy Asbeelky,« obrátil se pak na obě Belial. »Jaká je běžná skladba rodin ve vašem světě? Nejsou to čirou náhodou tři ženy na jednoho muže?«

»Jak to víš?« podivila se tomu druhá Belial.

»Máme v Oáze bývalého Asbeela,« usmál se Pepek. »Ale především, když se rodí na jednoho kluka tři holčičky, je taková rodina nejen přijatelná, ale přímo vynucená.«

»Kdyby Ota chtěl, mohl by se odstěhovat k nám na Firhoi,« vzdychla si druhá Belial. »My dvě bychom se shodly, to jen pozemské zákony budou docela určitě proti.«

Řekla to tak klidně, až se na ni Ota udiveně podíval.

Z pozemšťanů se nad tím vlastně nepozastavil jen Pepek. Znal tefírky lépe a pochopil, že Belial Sarcha nevidí v Belial Ameatě sokyni, jen lituje Otu, příliš svázaného se Zemí, kterému to řešení zatím nepřipadalo ani vhodné, ani vítané. I Pepek chápal, jak se Ota musí cítit zaskočený a přišlo mu ho líto.

»K vám nebo k nám,« pokusil se aspoň rozšířit jeho možnosti. »Obecně bych řekl, že kdo si vezme za ženu tefírku, může žít už jen na světě, kde mají tefírky převahu. Jen Země je pro nás tak trochu tabu, leda bychom se vědomě rozhodli rozvrátit monogamní kulturu. Už jsme o tom také uvažovali, ale zatím jsme se k tomu neodhodlali.«

»Poslyš, ty máš přece také za manželku tefírku!« obrátil se na něho Ota Vávra, neboť mu blesklo hlavou, od koho jedině může očekávat pomocnou ruku.

»A kdyby jednu!« zasmál se Pepek. »Mám jich hned pět a k nim ještě čtyři manželky ze Země! Ale i já s nimi musím žít v Oáze a ne na Zemi.«

Ostatní pozemšťané při těch slovech jen třesli oči a lapali po dechu, kdežto tefírky se tvářily, jako by nechápaly, co by tu mělo vadit. Zarazil se ale i Ota, tohle přece jen nečekal.

»A nejsi na ně trochu mladý?« vzpamatoval se konečně a zatvářil se přísně. »Není to na takového kluka příliš velký – harém?«

»Byl by,« přikývl Pepek. »Jsme na ně ale tři manželé, takže na každého připadají tři, to přece vyhovuje i Asbeelům. Děti máme dohromady jedenáct, pět z nich je mých vlastních a až na jedny dvojčata mám každé s jinou. Nechtejte se za hlavy, v Oáze je to normální. Neodpovídá to zvykům pozemským ani Asbeelským, ale v Oáze platí dávné rodinné zákony Gubirufa a podle Baalek i Árjá je to správné.«

»Jak jste na to ale mohli přistoupit?« mračila se Gerta, která dosud neřekla ani slovo. Teprve teď se odhodlala vstoupit do hovoru, jenže jako jediná měla tak příšernou češtinu, až to všemi otrásl. »Vy jste nebyli nikdy křesťani?«

»Byli,« odsekl Pepek. »Byli jsme křesťané, nejspíš jsem od rodičů pokřtěný katolík, ale dostali jsme se do situace, kdy to jinak nešlo. A vy už v tom jedete s námi, pane Vávro! Nebylo vaší chybou vzít si druhou tefírku, chybou byla už ta první! Svatbou s tefírkou jste se rozešel s křesťanskou společností. Zřejmě si to neuvědomujete, ale tradiční monogamní rodinu rozvrácíte, i kdybyste ji sám dodržoval. Když ne vy, rozvrátí ji vaše děti. Můžete to vzít všechno zpět a s oběma se rozvést. Doufám ale, že to nechcete, nebo se pletu?«

»Nevypadalo to tak,« namítal zdrceně Ota. »Opravdu teď nevím, co s tím.«

»Nevypadalo, ale je to tak,« pokračoval tvrdě Pepek. »Tefírky jsou na Zemi genetické časované bomby, jediná obrana je nepustit je tam. Umíte si představit, jak by to bylo dál? Víte přece, že k rodině obvykle patří děti?«

Byl si jistě dobře vědomý své nebetyčné troufalosti veřejně peskovat o tolik staršího a zkušenějšího chlapa, ale nechtěl a po pravdě nesměl ustoupit. V tomhle byl zkušenější on!

»Nějaké představy bych snad měl,« usmál se trochu Ota, kterému také došlo, kdo se ho to snaží poučovat. »Syna mám určitě staršího než jsi ty!«

»Pokud máte na Zemi syna, je to jistě pozemšťan a ten mě nezajímá,« nedal se Pepek. »Představy o dětech možná máte, ale falešné. Musím vás z nich vyvést, vaše představy totiž vycházejí ze zvyklostí Země a proto platí jen tam.«

»Jsi si tím jistý?« zkusil ho naviklat Ota.

»Naprosto,« nedal se Pepek. »Až budete mít s tefírkami děti, budou mezi nimi chlapci výjimkou, většina budou holky. Krásné jako obrázek, inteligentní, zkrátka žádoucí. Takové

kočky těžko zůstanou na ocet a všechny se vdají. To není mazání medu kolem pusy, to je naše zkušenost z Oázy, kde holky také převažují. Jenže až se vdají, budou mít zase jen samé holky, jednu krásnější než druhou. Ještě vám nedošlo, jaká je v tom matematická obludnost v podobě geometrické řady?«

»To snad ne!« protestoval Ota. »Tak to jistě není, v přírodě se geometrická řada nikdy dlouho neudrží, časem se to srovná a vytvoří se opět nějaká rovnováha!«

»Jo, vytvoří,« přikývl Pepek. »Jenže mezitím tefirky strašlivě převálcují své ošklivější konkurentky pozemšťanky, na Zemi bude převaha žen s genetikou *jedna ku třem* a původní monogamní společnost odkráčí kamsi za dinosaury. Křesťané by se měli už teď modlit, aby to proběhlo bez krveprolévání, víc toho jejich modlitby neovlivní.«

»Vidíš to příliš katastroficky,« podotkl vážněji Ota.

»Ale reálněji než vy,« zastala se ho Yazatap. »Nezlobte se na nás, ale on vám podává prognózy, sestavené našimi biologickými odborníky. Zřejmě jste se nad tím ještě pořádně nezamysleli, ale je to přesně tak, jak to říká.«

»Mein Gott!« zděsila se Gerta. »Alfréd je teď taky tefir!«

»Alfréd?« nechápal hned Pepek.

»Můj Alfréd!« ukázala na Ariela-Schmidkeho. »My se chtít brát! Ale nechtít jít pryč ze Země!«

»Alfréda si klidně vezměte a můžete zůstat na Zemi,« uklidňovala ji Yazatap. »Geny přenáší výhradně ženy, přesněji tefirské ženy. S tefirem můžete mít také neobvyklé děti, zdědí totiž po otci některé vlastnosti, ale to se dá snést. I kdybyste měli děvčátka, po vás ty geny nezdědí, takže i ony budou patřit na Zem.«

»Ó, díky!« řekla vděčně Gerta. »To jste mě hodně potěšit!«

»Mě ale ne,« vzdychl si Ota. »Začali jsme se sice stěhovat do vesmíru, ale nikdy by mě nenapadlo, že si tím přibouchnu dveře domů. Vy jste se s tím smířili?«

»Nic jiného nám nezbylo,« přikývl Pepek. »Vám taky nic jiného nezbude.«

»Zrovna nedávno jsme zvažovali možnost seznámit se s vámi a uzavřít i spojenectví proti pozemským d'áblům,« pokračoval odevzdaně Ota. »Předešli jste nás, ačkoliv už to asi bez d'áblů nebude tak zajímavé.«

»To jsme opravdu hodně prošvihli,« odvětila Yazatap kysele. »Abyste věděli všechno, Alfréd či Ariel zabil pod Jeruzalémem nejen všechny pozemské d'ábly, ale i naše komando, připravené s d'ábly zatočit po našem. Tam jste zase předešli o pár minut vy nás.«

»Vy jste tam měli nějaké lidi?« trhl sebou Alfréd. »To je mi opravdu líto. Co jste tam ale chtěli dělat?«

»To, co jsme s d'ábly dělali jinde po Zemi,« řekla Yazatap. »Už jsme jich zlikvidovali něco kolem tisícovky, teď bychom je poprvé měli pěkně pohromadě. Zablokovali bychom jim východy, neunikl by nám žádný! S tou bombou jste nás předběhli, jenže jste tam zabili i dvě naše ženské.«

»Snad proti d'áblům neposíláte ženy?« mračil se Ota. »Nenapadlo vás, že bývali dobře ozbrojení? Nebo si myslíte, že je to taková hračka?«

»Nepodceňujeme je,« přikývla Yazatap. »Mám také jakési představy o válečnictví, ale jako duchové si většiny zbraní nevšímáme. Dlouho nám nebyly nebezpečné vůbec, teď sice d'áblové na něco přišli, ale zatím jsme měli jen jednu raněnou.«

»Poslední dobou se mezi tefiry hodně diskutovalo o duální municí,« zpozorněl Alfréd. »Toho jsem se už neúčastnil. Měla být velice účinná na nehmotné, nebylo to nakonec ono?«

»Asi to bude ono,« připustila Yazatap. »Ta munice účinná je, ale není to katastrofické, jak jste nejspíš čekali, naše jediná zraněná už bude zdravá. Horší je pro nás d'ábelské yvoro. Pozemšťané jako Pepek je nemají, nemohou je tedy používat a navíc jich máme příliš málo. V Gehenně nezůstal ani jeden muž, posíláme tedy proti d'áblům naše d'áblice!«

»To má asi pravdu,« přijal to Alfréd. »Už jsem vám říkal, že všichni d'áblové před

těmi potvorami utekli na Zemi!«

»A přitom vypadají tak nevinně!« povzdychla si Belial Sarcha.

»Co s d'ábly vlastně děláte?« zajímal se Ota. »Jak je likvidujete?«

»Házíme je do světa, odkud se sami nedostanou,« ujistila ho Yazatap. »Neobydlených světů máme dostatek, vyhradili jsme jim jeden nevlídný, říkáme mu Sibérie. Kolem rovníku rostou primitivní lišejníky, jinak je tam led, sníh a mráz, ale dá se to přežít. Postavili jsme jim zateplené domky, zařídili zásobování potravinami, ale víc od nás čekat nemohou, máme s nimi hodně nevyřizovaných účtů. Uznávám, to vyhnanství je drsné, ale snesitelné, vězení by bylo jistě horší.«

»Takže byste to možná vyřešili i bez Alfréda?« usmál se opět Ota.

»Vyřešili a navíc humánněji,« ujistila ho Yazatap. »V prvním opravdovém střetnutí s d'áblem zvítězili Olda s Marií spíš náhodou. Až Pepek se jako duch pustil s d'ábly na Zemi do války, ale zpočátku si s nimi nevěděl rady a také je zabíjel. Pak se je naučil zneškodňovat bez prolévání krve a my jsme v tom pokračovali, určitě je to tak lepší. Dnes je posíláme na dva nevlídné světy, Sibérii máme pro d'ábly a Raphaelův Arest pro jejich lidské pomocníky. Oddělujeme je, aby si d'áblové z lidí zase nenadělali sluhy.«

»Unášíte je potají, že?« nadhodil Ota. »Já jen, že to není moc známé.«

»Znamé to moc není, ale my, jako d'áblové, jsme to na lehkou váhu nebrali,« řekl suše Alfréd. »Podezřívali jsme je, že unesli i amerického presidenta a jeho generální štáb!«

»To souviselo s přepadením Nového Německa,« přikývl Pepek. »Kdysi se mi podařilo zastavit války na Zemi pohružkou smrti presidentům největších velmocí. Působilo to, než to Američané porušili. Považoval jsem ale v takovém případě za svou povinnost tu vyhrůžku splnit, i když mírněji než jsem původně sliboval. Příšerně nás ale zaskočilo, že se do války vložily i pravé vimaany z Gehenny. Byly to vaše, nebo z Firhoi?«

»Ukořistili jsme kdysi tři,« přiznal Ota. »O jeden vimaan jsme přišli na Varvei, druhý nám ukradl Francouz Pierre Lavarédé, naštěstí nám vypomohli tefirové z Firhoi. Posádky jsme ale měli čistě české. Mám v sobě d'áblici, umím s nimi létat a naučil jsem to i ostatní. Tehdy naše vimaany představovaly největší údernou sílu na světě.«

»Naštěstí jste nevěděli o naší flotile,« podotkl Pepek. »Měli jsme stovku vimaanů plně vyzbrojených a všechny s originální d'ábelskou posádkou. Naštěstí jsme je nikdy nepoužili a jak vidím, bylo to dobře. Bylo by to pro vás kruté vystřízlivění z pocitu *největší úderné síly* na světě.«

»A sakra!« uklouzlo Otovi. »Proč jste je ale nepoužili?«

»Protože jsme v té době věděli o vaší flotile tří vimaanů,« usmál se Pepek. »Jeden můj známý mě tehdy snažně prosil, abych Novému Německu pomohl. Zeptal jsem se ho, jestli si umí představit souboj na zidibady nad některým městem? Tvrdil jsem mu, že by se počet obětí mohl rovnat počtu jeho obyvatel, jinými slovy, zplanýrovalo by to celé město, že by to nepřežila ani poslední myš v kanalizaci.«

»Tomu bych věřil,« oťrásl se Ota. »My jsme tenkrát použili jen rodzoty.«

»To vás také zachránilo!« podotkl Pepek. »Pochopili jsme, že nechcete Nový Berlín zničit, že vám jde čistě jen o americkou leteckou okupační flotilu. Likvidovat okupanty není žádný zločin, ale kdybyste použili větší sílu, měli byste nás do dvaceti minut na krku a pak teprve by nastal ohňostroj, jaký byste nečekali!«

»Tenkrát jsme zidibady ani neměli,« přiznal Ota Vávra. »Podnikli jsme to se slabšími vimaany zapůjčenými z Firhoi. Doufali jsme, že na to postačí, naštěstí nám to vyšlo.«

»Měli jste snad aspoň jeden z nejnovějších, ne?« zajímalo Pepka.

»Poslytli jsme náš poslední tefirům na Firhoi ke zkoumání zbraní a štítů,« přiznal Ota.

»Rozšiřujete po vesmíru zbraně takového kalibru?« ušklíbl se Pepek. »Máte štěstí, že nedopadnete jako manželé Rosenbergoví, když dali Stalinovi tajemství atomových pum.«

»S těmi to bylo trochu jinak,« podotkl Ariel-Alfréd.

»Vy o tom víte něco víc?«

»Jistě. Chystám se sepsat své paměti posledního pozemského d'ábla a odhalit spousty tajemství za poslední tisíciletí. Dějiny světa jsou úžasnou sbírkou nechutností od dob dávno před potopou světa až po darebáctví z poslední doby, to byste se divili!«

»Vidíte, to mě zajímá!« vzpomněla si Yazatap. »Nemáte náhodou prsty v odhalování tajemství biblických příběhů? Slyšela jsem, že to začali dělat Japonci, ale pochybuji, že by se sami dostali k archivům Asbeelů.«

»To je moje akce,« přiznal se Ota Vávra. »Ty dokumenty jsou pravé, skutečně je mám od Asbeelů, jen jsem se postaral o jejich přepis do podoby vhodné pro televizi. Nějaké jsem vytáhla i z paměti svého vimaanu, mám tam i pár čerstvějších.«

»Ty starší bych mohla posoudit,« nabídla se Yazatap. »Tvrdili, že tam máte i mě. Dost by mě to zajímalo, sama všechny své záběry nemám a ráda se na ně po té době podívám.«

»Klidně,« usmál se Ota. »Chcete televizní podobu nebo originál tefirské záznamy?«

»To se rozumí, že radši originál,« přikývla.

»A chcete všechny, nebo zatím stačí ty, co Japonci odvysílali? Na všechny si budete muset počkat, ale hned je na Firhoi objednáme. Chcete? Předal jsem do jejich archivů i ty novější, které tam ještě neměli.«

»Objednejte všechny,« přikývla. »Můžete na oplátku počítat s mými záznamy, mám jich také dost. Jestli se s Asbeely z Firhoi znáte, nemohli byste je pozvat na uzavření míru? Předpokládám, že se o nás tak jako tak dozvědí a mohli by nás považovat za nepřátele.«

»Dobrý nápad!« souhlasil Ota. »Přes nás to bude snadnější, my už jsme je přesvědčili, aby s námi jednali. Dalo nám to pěknou fušku!«

»My bychom je přesvědčili dřív,« neocenila to Yazatap. »A ještě něco. To, že jsme šli proti pozemským tefírům každý na vlastní pěst, nás stálo spoustu nepříjemností a všechno šlo vyřešit lépe. Kdybyste věděli, že se chystáme proti Kongresu tefírů i my, nenapadla by vás ta bomba a tisíce nevinných mohly žít.«

»Jinou možnost jsme neviděli,« zamračil se Alfréd. »Podle nás to zkrátka jinak nešlo. Z toho pohledu bylo lépe obětovat třicet tisíc lidí, aby se na druhou stranu podařilo zničit to pradávné zlo na Zemi. Opakuji, neměli jsme jiné východisko.«

»Obětovali jste jich méně, než si myslíte,« opravila ho Yazatap. »Nejspíš to nevíte, ale když se do ulic Jeruzaléma začala hrnout láva a létat sopečné pumy, pochopili jsme, že nás přestali zajímat tefírové, zato musíme zachraňovat lidi. A tak místo abychom do vyhnanství v Sibérii házeli tefirské zajatce, začali jsme všemi branami do sousedních světů zachraňovat lidi, zaskočené sopkou. Je jich v Oáze dvaadvacet tisíc, nejspíš většina z uváděných obětí.«

»Vy jste je zachránili?« divil se Ota. »Proboha, jak? To přece bylo nad lidské síly!«

»Nad naše síly to nebylo,« ujistila ho Yazatap. »Všechny jsme nezachránili, ale máme jich u nás v bezpečí většinu. Měli jsme tam několik duchů. Pro ně není problém procházet zdmi a hvězdnou bránou vysvobozovat lidi i zpod trosek domů, natož jen obklíčené ohněm. Teď se o ně staráme, ale co nejdřív je chceme vrátit zpátky na Zem. Není to ale vaše zásluha a kdybyste neodpálili tu bombu...«

»Prostě jsme to neuměli jinak,« skoro vybuchl Alfréd. »O vás jsme nevěděli a neměli jsme ani tušení, že byste to dokázali! Museli jsme si pospíšet, aby to zlo nepokračovalo další tisíce let! Nejbližší válka na Zemi by přišla lidi dráž!«

»No dobře, to už jsem vám uznala,« ustoupila Yazatap. »Ale pro příště budete každou akci konzultovat s námi a my naopak s vámi, souhlasíte?«

»Jsem všemi deseti pro,« přikývl Ota. »Mohli bychom vám na to dokonce poskytnout náš mezivesmírný telefon, kdybyste měli zájem.«

Vytáhl z kapsy přístroj, podobný mobilnímu telefonu a podal jej Pepkovi, který si jej začal se zájmem prohlížet.

»Mezivesmírný telefon?« zajímalo Yazatap. »Dosáhne aspoň přes tři hvězdné brány?«

»Mnohem dál,« ujistil ji Ota. »Retranslátory máme prakticky všude, kde už jsme byli. Máme tak zajištěné spojení i s osadou Kogucu, i se světem Firhoi.«

»Městečko Naděje?« usmála se Yazatap. »Také jste začali osidlovat vesmír?«

Kogucu znamená v tefirštině Naděje a to tefirské slovo Yazatap očividně potěšilo.

»Donedávna jsme to drželi v utajení, jak jen to šlo,« přikývl Ota. »Teď už to skrývat nebudeme, alespoň ne před vámi. Beztak mám obavy, že byste nás brzy objevili, kdybyste o to opravdu stáli. Není to daleko, jen jednu hvězdnou bránu od Země.«

»Tyhle telefony klidně vyhod'te,« zavrtěl hlavou Pepek a vracel Otovi přístroj, zřejmě ho nenadchl. »Spolehněte se raději na nás. Věnujeme vám psí telepatii a můžete se s námi bavit kdekoliv i bez retranslátorů. Telepatie nepřenáší jen hovory, ale i obrazy a jiné vjemy, je lepší než televize. Telefon můžete ztratit, může se poškodit, nevydrží elektrickou bouři a na neznámých světech selže úplně... tam všude telepatie funguje bez problémů. Zeptejte se Yazatap, kolik strachu zažila ve světě duchů, když ještě neměla telepatii, mně v kapse shořel tefirský gunis a byli jsme rázem bez spojení...«

»Vážně?« podivil se Ota spolu s ostatními.

»Jak myslíte, že jsme na vás přišli?« pokračovala za Pepka Yazatap. »Začalo to tím, že jsem očima Erniel viděla, jak jste zmizel a nechal po sobě bombu s emblémem svastiky. Když jsme to později rozebírali, svastika nás přivedla za vámi do Nového Německa.«

»Nepředpokládal bych, že někdo uvidí explodující torzní bombu z takové blízkosti, aby rozeznal její emblémy, a bude takový postřeh ještě někdy rozebírat!« vrtěl hlavou Ota.

»Ty dvě, co tam byly, se toho pozdějšího rozboru neúčastnily,« zpražila ho Yazatap. »Chystaly se zablokovat d'áblům východ z pevnosti, když se to stalo. Pro vás byly nehmotné a neviditelné, ale žár bomby byl i na ně příliš silný. Spálilo je to a my, co jsme s nimi byly spojené telepaticky, jsme také schytaly svůj díl. Omráčilo nás to jako psychoúderem.«

»Nevěděli jsme, že se na ně chystáte,« opět se omlouval Alfréd.

»Co to znamená pro příště?« pokračovala Yazatap. »Už ani ránu jedni bez druhých! Podívejte se, začali jste osidlovat vesmír a zapletli jste se s tefirkami. Nevím, jak daleko jste se s tím dostali, ale předpokládám, že jste na samotném počátku. Nechci se chlubit, ale my jsme dál a mám proto pro vás návrh: spojte se s námi!«

»Měli bychom se alespoň spřátelit, i když to spojení nebudeme nutně potřebovat,« vzdychl si Alfréd.

»Snad si nemyslíte, že problémy skončily?« podívala se na něho Yazatap, jako by ho litovala. »Uvědomujete si, že na každého pozemského tefira připadlo plno jeho pomocníků, od zasvěcených homunkulů po jelimany, kteří jim sloužili, aniž by to tušili?«

»To je vlastně pravda,« zvažněl Alfréd. »Každý tefir měl své homunkuly, nebyl jsem výjimkou. Homunkulové si mezi lidmi vytvářeli organizace, nejznámější je italská Mafie, ale zločin čísel ze všech. Každý tefir znal i sousední gangy. Bylo to nutné, aby jim neškodil a občas bylo výhodné spojit ke složité akci sousední gangy, například pro vojenské puče, revoluce a převraty. Bylo to výhodnější, než aby si každý udržoval vlastní síly.«

»Koukám, byl jste jako ostatní, pěkný darebák!« zasmál se Pepek.

»Nesud'te mě za můj d'ábelský život,« odrazil ho Alfréd. »Jako člověk za nic nemohu! Jak jsem řekl, část těch gangů zneškodním, jenže nevím o všech, takže i to spojení může mít smysl. Poslyšte, my to bereme. Myslím, že mohu mluvit přinejmenším za všechny tady v této místnosti, ale ani ostatní snad nebudou proti.«

»Výborně!« řekla Yazatap a trochu se uvolnila z dosavadního napětí. »Spojenci se mi líbí víc než neutrálové, o protivnících ani nemluvě.«

»Budete si ale muset zvyknout, že jsem donedávna vašim protivníkem skutečně byl,« nadhodil Alfréd. »Sami jste tvrdili, že jsem d'ábel.«

»To nebude problém,« mávl rukou Pepek. »Nebudete ani první d'ábel, který se k nám dostane. Většina obyvatel Oázy jsou d'áblice, které se na nás na Zemi dívaly skrz prsty.«

Zvykli jsme si na ně, všechna manželství jsou dnes v Oáze smíšená, d'áblice nás uznávají a my je také nepovažujeme za nepřátele. Tam byste byl mezi svými.«

»Mezi svými?« zavrtěl hlavou Alfréd. »Ba ne, mezi svými jsem tady, na Zemi! Říkal jsem vám přece, že jsem uvnitř člověk! A myslím to poctivě.«

»Jste teď něco jako doktor Jekyll, co?« neodpustil si Pepek narážku.

»Ten příběh znám a dost mě vystihuje,« přikývl vážně Alfréd. »Můj Hyde je ale mrtvý a neškodný. Mimochodem, autor toho příběhu byl jedním z homunkulů.«

»Cože?« zůstal Pepek překvapeně stát. »Jak to?«

»Homunkulové nebyli jen profesionální darebáci,« pokrčil rameny Alfréd. »Někteří tefirové si pro zábavu vydržovali umělce, něco jako kdysi králové šašky. A ponechávali jim volnost. Ale málo platné, umělci podporovaní d'ábly byli vždycky poznamenáni. Zkuste si vzpomenout na umělce, kteří opěvovali diktátory, hromadné vraždy a násilí, sami pěstovali chlast, drogy a jiné neřesti! Někteří, jako Oscar Wilde, se svými neřestmi nijak netajili a ty jsou dodnes nedílnou součástí jejich díla. Znáte jeho světově proslulý Obraz Doriana Graye s motivem dlouhověkosti s krvavými rukama? Všichni umělci-bohémové jistě nemuseli být miláčky d'áblů, ale ti si obvykle žili mnohem líp.«

»Oscar Wilde byl přece nějakou dobu zavřený ve vězení, ne?« namítl Pepek.

»Byl,« souhlasil Alfréd. »A měl štěstí, že nepřišel na místě o hlavu, jiní dopadli hůř. Je snadné rozzlobit d'ábla, ale těžko se mu zavděčíte.«

»A co jiní homunkulové?« zajímal se Pepek. »Předpokládám, že jste měli pod palcem většinu politiků a bank, aby vám umožnili ovládat svět mocí i penězi.«

»Předpokládáš celkem správně, ale málo,« usmál se trochu smutně Alfréd. »Ovládali jsme svět nejen světskou mocí a penězi, ale i prostřednictvím většiny církví a nevadili nám ani gangsteři. Účel vždycky světil prostředky, jen jsme tomu pokrytecky neříkali svěcení.«

»A většina vašich bývalých pomocníků ve světě zůstala,« přisadila si Yazatap. »Proto si také nemyslím, že to všechno skončilo.«

»Největší problém nebude s pravými homunkuly,« mínil Alfréd. »Obávám se menších darebáků, kteří to od nich jen odkoukali. Homunkulové jsou sice bestie, ale disciplinované bestie. Vědí, že d'áblům se neodporuje. Není u nich neobvyklé, aby se na příkaz svých pánů otočili úplně naopak. Dostalo se to až do Bible, jako známá proměna Šavla v Pavla, to když se naše pozemské pekelné Grémium rozhodlo křesťany nevyhladit, ale využít.«

»Poslyš, chceš říci, že je pod vaším velením i většina církví?« nechtěl uvěřit Pepek.

»Najdeš i výjimky,« ujistil ho Alfréd. »Politikové ani církve veřejně neříkají, komu skutečně slouží! Raději vystavují na odiv obětavou službu lidem. Hodně lidí proto vstoupilo do politiky i do církví z čirého idealizmu a ti se skutečně snaží dělat něco i pro lidi. Výjimky ale nikdy neměly velký vliv. Bývaly doby, kdy nám církve sloužily lépe než diktátoři. Jen si vzpomeňte na křížové výpravy a na Inkvizici! Lucius, tedy postaru Lucifer, poslední dobou rád opakoval, že církve, zejména ty křesťanské, lidem příliš dlouho kázaly pokoru. Poctivý křesťan vrchnosti neodporuje, ale jako voják za moc nestojí, příliš váhá zabíjet. V poslední době se i křesťanské války vedly pomocí žoldníků, tím se církve ocitly mimo náš zájem a ztratily svůj dřívější vliv. Držíme si v nich nadpoloviční většinu, stejně jako ve většině parlamentů, aby nám neškodily, ale více se spoléháme na politiky nezátížené křesťanskou pokorou. Ti povýšili zabíjení z umění na průmyslové odvětví a křesťané z posledních válek vypadli. Jako kanonenfutr je dobrý kdekdo, ale k velení armád si dnes církev ani nečichne.«

»Koukám, že jsem na Zemi nějak dlouho nebyla,« vzdychla si Yazatap. »Ale teď bych se ale vrátila k jádru věci. Ne že by mě to nezajímalo, bývala jsem odbornice na pozemské kultury a někdy si ráda vyslechnu přednášku o současných tajnostech Země, ale teď bychom měli rozhodnout, co dál. Pepek s kamarády nás naučili přemýšlet a ani ve válce neubližovat nevinným. Divila jsem se, že to jde, ale měli pravdu. Musíme opatrněji rozlišovat idealisty od darebáků, kteří se jen přizpůsobili homunkulům, ale nechceme je nechat dál řídit.«

»Homunkuly zjistíme podle identifikačních biočipů,« mínil Pepek. »Ti nám neutečou. Ale ti ostatní darebáci, co se to od nich naučili, čipy nemají. Asi budou opravdu horší.«

»Česky se řekne: *Poturčenec horší Turka*,« přikývl souhlasně Alfréd. »Právě to vidím jako největší problém. Homunkulům stačí dát rozkaz a z mafiánů se stanou zapálení činitelé charity. Možná to budou považovat za ďábelský trik, ale nebudou o tom diskutovat, prostě sklapnou kufry a podřídí se. Jejich podřízeným tak snadno neporučíme a ostatním, co se tam vetřeli jako hyeny k mršině, už vůbec ne.«

»A to mám na mysli, když tvrdím, že to neskončilo,« přisadila si Yazatap, očividně potěšená, že zase došlo na její slova. »Měli bychom se na dalším postupu dohodnout. Proto navrhuji spojit se a protože jsme v osidlování vesmíru dál, zveme vás do Oázy. Připojte se k nám, bude to tak nejlepší.«

»Máte přece ve vaší Oáze většinu tefirek,« namítl Ota. »Mohla by to být cesta pro mě, kdybych nešel na Firhoi, ale i na Firhoi už jsme dohodli, že by měli svět Bykyle osídlit lidé ze Země. A jestli se tefirky nesmí usazovat na Zemi, pak by se neměly objevit ani tam.«

»Dobrá,« ustoupila operativně Yazatap. »Naději vám nebereme. Ale vy sám, pokud se nechcete se svými tefirkami rozejít, tam nepatříte. Pokud s nimi chcete odejít na Firhoi, kde budou doma, nic proti tomu nemám, ale Oáza vám může nabídnout lepší domov. Je to první smíšený svět tefirů a lidí, postavený na rovnoprávnosti. Byli byste u nás mezi stejnými, jako jste sami.«

»O tom bychom měli uvažovat,« souhlasil Ota Vávra obezřetně. »Mohli bychom se na tom dohodnout. Můžete ale vy dva jednat za celou vaši skupinu, komunitu, či co to v Oáze máte? Já přece sám také za ostatní nic nerozhodnu, ačkoli pevně věřím, že na Bykyle tuhle spolupráci jistě všichni přijmou.«

»Zapomínáte na telepatii,« usmála se s převahou Yazatap. »Zatímco jednáme s vámi, ví o tom nejen všichni naši členové tady na Zemi, ale i celá Oáza. A co je důležitější, stačili jsme to prodebatovat a většina s námi souhlasí. Kdyby šlo jen o nás, můžeme to dojednat třeba hned na tomto místě.«

»Navrhl bych raději použít k jednání vhodnější místo, někde ve vesmíru mimo Zemi,« zavrtěl hlavou Ota. »Tady se zdržuji jen krátce, než mě homunkulové stačí zaměřit. Nerad bych, aby neštěstí opět postihlo místo mě jiné. Navrhuji jednat u nás ve světě Bykyle.«

»Moji homunkulové už tě pronásledovat nebudou,« ujistil ho Alfréd. »Sedí spořádaně doma a čekají na mé rozkazy.«

»Můžeš ručit nanejvýš za svůj gang,« připomněl mu Ota. »Za městečko Kogucu bych ručil s větší spolehlivostí. Kromě toho se to tam bude týkat všech.«

»Pro mě za mě,« souhlasila Yazatap. »Jednání by se mělo týkat i zdejších lidí, ale taky věřím, že nikdo nemá rozumný důvod nesouhlasit. Máte ve vaší Naději dost velký sál, aby se tam všichni vešli? Nebo si k jednání vyberete zástupce?«

»Důležitá rozhodnutí děláme raději společně,« ujist'oval ji Ota. »A vy?«

»Většinou také,« přikývl Pepek. »V Oáze máme velké haly, ale ve všech jsou teď lidé z Jeruzaléma. Mohli bychom narychlo postavit další, ale raději bychom jednali u vás, my už si to mezi sebou telepaticky předáme.«

»V tom případě vás jako starosta města Kogucu zvu k mírovým jednáním,« zvedl se trochu teatrálně pan Ota.

»Můžeme jít třeba hned,« přijala to Yazatap. »Také cestujete vesmírnými branami, že? Využíváte nejspíš našich, tefírských. Nebo máte vlastní konvertory?«

»Máme vlastní, ale vyvinuli je vědci z civilizace, sousedící se Zemí. Jsou to nesmírně zajímavé bytosti, i když se nám lidem vůbec nepodobají, nemají ani kostru.«

»Myslíte Xijtrany?« otázal se bez obalu Pepek. »Od nich přece o vás víme. Několikrát nám hodně pomohli, ale poslední dobou nás nějak přestali mít rádi. Občas za nimi chodíme, jednáme s nimi, jsou na nás pořád zdvořilí, ale už to není ono.«

Ota Vávra vyskočil, jako když ho píchne.

»Vy je znáte?« vytřeštil na Pepka oči. »Ano, Xijtra je jejich největší podzemní hnízdo. Ale jak to, že vás neznám? Většinu turistů z Čech jsem viděl, bylo jich jen pár a pro mě to byl vždycky svátek, ale vás si mezi nimi nepamatuji...«

»To asi bude tím, že za nimi nechodíme přes Nový Berlín,« přiznal klidně Pepek.

»A kudy, když je to k nim jediná cesta? Svěřili vám snad ovladače svých propustí? Nebo používáte nějaké starodávné tefirské?«

»Nepotřebujeme žádné cizí konvertory, nejsme na nich závislí, máme jiné možnosti,« ujistil ho Pepek. »Můžeme si chodit kdy chceme a kam chceme. Olda se s nimi zná už více než deset let.«

»Tak dlouho?« nechápavě vrtěl hlavou Ota. »Proč mi ale o vás nikdy neřekly? Vždyť ani nevím, že vás znají. Zvou vás do jejich světa, nebo s vámi jednájí na Zemi?«

»Já je znám kratší dobu,« přiznal Pepek. »Ale Olda se k nim dostal hned na začátku. S ním také jednájí nejochotněji. Pravda je, že nás nikdy nezvaly, ale ani nás nevyhazovaly, když jsme za nimi přišli. Na Zemi jsem je nikdy neviděl, ale u nich jsme občas potkali i jiné inteligentní tvory. Naštěstí se dá se všemi vyjít po dobrém.«

»Znáte i Grosswolfy? Takové obrovské tvory s chapadly jako stromy? A také s vámi vycházejí v dobrém?«

»Proč ne?« opáčil Pepek. »Oldu prý zpočátku podezírali, že je Němec, ale když jim to vyvrátil, byli na něho hned milejší.«

»Mluvíte s nimi německy?« zajímal se Ota.

»Proč? Německy neumím ani slovo a Olda nejspíš taky ne,« vrtěl hlavou Pepek. »Proč bychom měli mluvit německy, když se s nimi bavíme jejich vlastní pojmořečí?«

»Vy tu jejich nevyslovitelnou řeč ovládáte?«

»Tu ultrazvukovou ne, tu ani pořádně neslyšíme,« přiznal bezelstně Pepek. »Naštěstí tam všichni znají telepatickou pojmořeč, univerzální ve všech vesmírech. Drobné odlišnosti nám nevadí. Domluvíme se tak nejen s Xijtrany, ale i s Chétezy a znali ji i Mrzouti. Rozumí nám i bytosti, které pojmořeč neovládají. Nejen lidé a tefirové, ale také človíčkové z Pegsda a Cifuri, kočky Ciropegy z Loanebu a dokonce i některá zvířata s nižší inteligencí. Xijtrané přece věděli, že se touláme po okolních světech a fandili nám, že se na všech domluvíme.«

»Tím spíš nás měli o vás informovat,« trval na svém Ota. »Věděli o vás a nechali si to pro sebe. Přitom trvali na tom, že k nim nepustíme nikoho neprověřeného!«

»Chodili jsme k nim, kdykoliv nás to napadlo,« nezapíral Pepek. »Měli jsme už dávno zájem setkat se s vámi, ale zrazovali nás od toho a když se mělo jednat o vás, byli vždycky strašně neochotní. Asi nechtěli, abychom se s vámi setkali.«

»O tom si s Uaxio popovídám,« mračil se Ota. »Jednal jsem s nimi vždycky upřímně a očekával jsem totéž od nich. Ačkoliv...«

Nedořekl a nechal si to pro sebe. Jen mu blesklo hlavou, že kromě Uaxio potkal v tom světě i jiné Kopfüsslery, kteří spoluprací s lidmi očividně nepřáli. Určitě bylo správné jednat s nimi upřímně, ale bylo naivní očekávat stejnou upřímnost i od nich.

»Ani bych se jim nedivil,« omlouval je rychle Pepek. »Lidé ze Země jim prý přinesli mnoho zla. S námi jednali, neboť Olda byl podle jejich měřítek mládě a s těmi prý neválčí.«

»To ti snadno vyvrátím,« odvětil pořád zamračený Ota. »Když vyvražďovali německá města, nikde děti nešetřili. Pobili je vždycky do posledního kojence.«

»Pak to asi bude tím, že se s nimi Olda zpočátku setkával s andělkou,« mínil Pepek.

»Cože?« vyskočily obě Belial, jako kdyby dostaly elektrickou ránu.

»Tady někdy byly ty bestie?« vykřikla Belial Ameata hlasem plným nenávisti.

»Jaké bestie?« obrátil se na ni udiveně Ota. »Tobě snad andělé něco udělali?«

»Nám ne, ale jsou to bestie!« vyhrkla stejně nenávisťně i Belial Sarcha. »Vy nevíte, co jsou zač? Nikdo vám o nich nikdy neřekl!«

»Jak je možné, že jste s nimi vůbec jednali?« přidala se stejným tónem Belial Ameata.
»Ach jo,« vzdychl si Pepek. »A já se tomu chtěl vyhnout!«
»Proč chceš před námi zatajovat anděly?« zeptal se ho přísněji Ota.
Oběma Belial to opět trhlo, jako kdyby se jich dotkly rozpálené žehličky.
»Protože k nim mají tvé dvě tefirky prastarý, geneticky podmíněný odpor,« ukázal na ně Pepek. »Účinkuje i po tisíciletích odděleného vývoje, nejspíš na všechny obyvatele jejich světa. Je to další problém, zralý k urychlenému řešení.«
»Poslyš,« obrátil se na něho Alfréd. »Ve mně se také cosi vzepře, když to slovo slyším nebo je chci sám vyslovit. Myslíš, že je mi to nepříjemné, protože mám tělo tefira? Vypadá to přece hrozně nepravděpodobně. Jak může takhle působit pouhý shluk hlásek?«
»Samozřejmě může!« odvětil Pepek. »To není alergie na pouhé spojení hlásek! Kdyby to bylo vysloveno v jazyce, kterému nerozumíte a kde má jiný tvar, nechá vás to klidným. Musíte to slovo pochopit a přiřadit si k němu správný pojem, teprve ten ve vás vyvolá amok podobný tropickému šílenství. U vás možná slabší, ale máte tu vadu určitě taky.«
»Královna ze Sáby je přece také tefirka. Na ni to vliv nemá?« ukázal Ota na Yazatap.
»Má tu genetickou vadu odstraněnou,« odvětil Pepek. »Naše odbornice vám vysvětlí, jak se to dělá. S tak úděsnou nenávisťou přece nedá žít.«
»Myslíš, že je to tak nutné?«
»To si tedy pište!« řekl Pepek. »Znáte tu nevinou pozemskou lichotku, když někomu řeknete, že je anděl? Udělejte to před nimi a ony se ho okamžitě pokusí zabít! Nazvěte jejich vlastní dítě andílkem a rozbijí mu pěstí hlavičku!«
A opět ukázal na obě Belial, které skutečně vypadaly jako dvě rozlícené fúrie.
»To snad ne!« nedůvěřoval mu Alfréd.
»Jestli podobné nutkání nemáte, buďte rád,« ujistil ho Pepek. »Možná se to v d'áblech na Zemi časem zeslabilo, možná je to tím, že jste aspoň napůl člověk, ale tefirky v Gehenně a jak se zdá, i Asbeelky ve světě Firhoi při tom slově úplně ztrácejí rozumovou kontrolu.«
»Ale říkáš, že se to dá odstranit?« zajímalo Otu.
»Jistě,« přitakal Pepek. »I když to bude strašlivá fuška, jestli se to opravdu týká všech obyvatel jejich světa. Jen se obávám, že to tak bude. Mají to tam všichni včetně kojenců, je to něco jako dědičný hřích, jenže tenhle má skutečný reálný podklad.«
»V tom bych snad mohl pomoci,« nabídl se Ota. »Přece jen mě tam už trochu znají, mám na ně vliv, bylo by chyba toho nevyužít.«
»Problém je už v tom, že jim budou muset pomáhat i tefirky z Gehenny,« řekl Pepek. »Jestli se podaří ty nenávislné kmeny usmířit, bude to trvalá zásluha.«
»Stejná, jako bylo usmíření nás, tefirek z Gehenny,« podotkla Yazatap. »Srovnal jsi nás nejen mezi našimi kmeny, ale i tefirky s lidmi. Dosvědčím ti, jaká to byla obtížná práce. Na Firhoi je obyvatel víc a pana Vávru tam čeká něco podobného, ale bude to mít snadnější. Půjde do toho s vědomím, že totéž už dokázal někdo před ním.«
»To jsou ale věci!« povzdychl si Alfréd. »Ale ať je to jak chce, řekl bych, že nejhorší snad máme za sebou. Dáblové v Gehenně a na Zemi byli největší zlo.«
»Kéž by,« vzdychl si Pepek.

Naděje

Ačkoliv se dohoda se skupinou Oty Vávry dala očekávat, byla velice významná. Podle Yazatap ale bylo třeba co nejdřív se dohodnout i s Firhoi. Ota sice tvrdil, že to jsou spojenci, ale právě proto se s tím podle Yazatap nesmělo otálet. Ani dobří spojenci nevidí rádi, když se někdo bez nich dohaduje s nedávným nepřítelem.

Ota navrhl poslat zprávu synovi na Bykyle, aby přiletěl do Nového Berlína airbusem a odvezl všechny na Firhoi, ale Pepek ho zastavil s tím, že minibus z Oázy na odvoz postačí a než by to Ota vytelefonoval, budou dávno všichni na Bykyle.

»Tvrdíš, že je vaše telepatie rychlejší, co?« usmál se pan Vávra.

»Nejen to,« řekl Pepek. »Budeme rychlejší i na Firhoi. Poslední dobou jsme se naučili ovládat naše hvězdné brány tak rychle, jak se vám ani nezdá.«

»My jsme také něco pochytili,« nedal se pan Ota. »Řídíme naše propusti tak jemně, že nás slíznou s podlahy, aniž by ji poničily.«

»Vážně?« zarazil se trochu Pepek. »Pak bych vás asi trochu podcenil. Ale náš minibus už je tady, Víťa si nenechal ujít příležitost.«

»Vždyť ještě nevíte, kam máme namířeno!« pochyboval pan Ota.

»Tvrdili jste, že Bykyle je jednu hvězdnou bránu od Země,« nedal se Pepek. »Tím se to hodně zjednodušuje. Předpokládám, že neovládáte brány Venušské, Jupiterské, Saturnské a obecně všechny, kde nedokázaly postavit konvertor d'áblice z Gehenny. Nejbližší světy, Gehennu a Xijtru, můžeme vyloučit. Marsické světy a světy měsíců Jupitera a Saturna mají prostředí srovnatelné s pobřežím Antarktidy, tam bych nikdy kolonii nestavěl. Zbývají nám tak prakticky jen dva směry, měsíční nahoru nebo dolů. A protože jeden z těch dvou vede na svět obydlený, musí být vaše Bykyle světem, kterému my říkáme Svět Liščí hory.«

Vstupovali právě do výtahu, který je měl vyvézt do nejvyššího patra budovy. Yazatap mezitím upozornila Víťu, aby přistál na její ploché střeše. Dole překáželi zvědavci, mohl by jim nechtěně ublížit i kdyby je jen odstrčil antigravitací. Do výtahu se všichni naráz nevešli, takže tu byli jen Pepek s Yazatap, pan Ota a obě Belial.

»Výborně!« neodpustil si pan Ota. »Poslyšte, říkáte svět Liščí hory... hora toho tvaru se tam skutečně nachází, kousek od naší osady Kogucu v místech, kde jsou na Zemi Čechy. Nebyli jste tam už před takovými... devíti lety?«

»Před devíti lety?« uvažoval Pepek. »To mohl být jedině Olda, tenkrát ještě nikdo jiný do okolních světů nechodil. Toulal se tenkrát po okolních světech jen se svým psem Čertem. Takové objevitelské období jsme ostatně měli všichni a není čemu se divit.«

»A nenechal tenkrát na vrcholu té hory vlaječku?« visel mu Ota na každém slově.

»Říká, že ano!« odvětil po krátkém, ale snadno vysvětlitelném zaváhání Pepek. »Vy jste ji tam našli?«

»Našli,« přikývl pan Ota. »Ani nevíš, co bolení hlavy nám způsobila! Obávali jsme se, že to bylo dílo d'áblů, ale nehrálo nám, že to byla právě česká vlajka.«

»A jakou by tam mohl Olda zanechat, když je Čech jako my? Každý správný objevitel zarazí na nejbližším místě od domova svou vlajku, to se přece dělá, ne?«

Vystoupili z výtahu, který ihned sjel dolů pro další část party. Rozhodli se počkat na ostatní zdvořile tady a ne až na střeše. Ani si nevšimli, kdy si vlastně začali tykat.

»Rozuměj mi,« pokračoval pan Ota. »Dostali jsme se na Bykyle obrovským úsilím, po postavení mnoha konvertorů. A tam jsme zjistili, že tam byl někdo dávno před námi.«

»Jo ták...« usmál se Pepek. »A kdybys věděl, že to byl jen dvanáctiletý kluk s malým psíkem, to bys teprve zíral, co?«

»Zírali jsme i tak,« přiznal pan Ota. »Měl jsem na stole zteřelý kus bavlny, barvy se na něm daly stěží domyslet, ale nespali jsme kvůli tomu. Obrátili jsme se na Xijtrany, aby

nám určili stáří a druh materiálu. Určili to správně, ale neřekli nám, kdo za tím stojí.«

»Možná je to ani nenapadlo,« pokrčil rameny Pepek. »Anebo je to napadlo, ale neměli zájem vám to říct.«

»Opravdu spolehliví spojenci!« vzdychl si pan Ota.

»Nebud' na ně tak přísný!« zastal se jich Pepek. »Co o nich víme? Slyšel jsem, že měli s lidmi ze Země víc trampot a ztrát než užítku. Já jejich rezervované chování chápu, ačkoliv jsme jim nic zlého neudělali. I tak nám dali nesrovnatelně víc než my jim.«

»My jsme jim nedávno slíbili celý svět!« řekl Ota.

»Vážně?« podivil se Pepek. »Který?«

»Postavil se nám tenkrát do cesty svět tak nevlídný až nebezpečný, že se tam dal těžko postavit konvertor,« snažil se mu to vysvětlit pan Ota. »Pro nás to byl svět číslo Třináct, ale sami tefirové z Firhoi mu říkali Wuduhi, Nedostupný. Je na něm pár ostrovů a pořád jimi lomcuje zemětřesení, vybuchují tam sopky a řadí vlny tsunami.«

»Není to sousední svět od Bykyle?« zajímal se Pepek. »Tomu jsme říkali Sulc, jak se tam všechno pořád třásl.«

»Xijtrané tvrdili, že jim to vadit nebude, jsou na ledacos zvyklí. V moři jim ty otřesy nevadí a hrozící výbuch sopky prý poznají včas, aby se stačili odklidit do bezpečí.«

»Dobře, ale i tak je to dar-nedar,« řekl Pepek. »Volných a přitom příjemnějších světů je přece víc. Kolik vesmírů jste vlastně objevili?«

»Zatím jsme prošli celý prstenec šestnácti světů,« řekl hrdě pan Ota. »Byli jsme krátce i na čtyřech měsíčních!«

»My jsme nešli vaším směrem,« usmál se shovívavě Pepek. »Nás prstenec nelákal, navíc měli tyhle vazby zvládnuté d'áblové a o případné setkání s nimi jsme nestáli. Prošli jsme jedním směrem po Sulc, tedy vaše Wuduhi, druhou stranou k Loanebu, ale mnohem dál jsme pronikali venušskou vazbou do dalších prstenců. Kdysi jsem si psal do zápisníku, kde všude už jsem byl, ale když jsem měl těch světů přes šedesát, zápisník jsem na jednom z nich ztratil, takže je nemám ani pořádně spočítané. Pokud vím, ostatní kluci se taky toulali po vesmírech, když je nikdo nehlídal, všichni jsme prošli objevitelským obdobím. Je přece krásné, vzít si malé letadlo a proletět se po neznámém světě, kde žádný člověk ještě nikdy nebyl... Olda tam chodil s Čertem, tedy se psem, přece jen psí instinkty nejsou k zahození, ale Víťa na nějaké nebezpečí kašlal a já nakonec taky. Dokonce i holky se tam odvažovaly, ačkoliv ty spíš jen jako doprovod, asi si samy tolik nevěřily...«

»To jste se tam nebáli?« vrtěl hlavou pan Ota, jako kdyby tomu nemohl uvěřit.

»Ani ne,« pokrčil rameny Pepek. »Respekt jsme měli jedině z radioaktivity, té se prý báli i Ogdurové. To ale nebyl problém, kapesních dozimetrů jsme měli co hrdlo ráčí, stačilo do neznámého světa zamířit sondu a hned to bylo jasné... horší byly bakterie, ale i ty se daly včas zjistit a buď zpacifikovat, nebo takový svět raději obejít.«

»Ale co obydlené světy?« vytáhl další argument pan Ota. »My jsme se ze dvou světů raději stáhli, když jsme na nich zjistili nepříjemné sousedy, sůvičky Hyriome.«

»Jo, Hyriome!« usmál se Pepek. »S těmi jsme měli dohadování! Nafoukané byly, jako kdyby jim patřily všechny okolní vesmíry, ale to bylo všechno.«

»Vy jste ty potvory Hyriome ani nepovažovali za nebezpečné?« vrtěl hlavou pan Ota, jako by nemohl pochopit Pepkovu neopatrnost.

»Nebezpečné?« ušklíbl se Pepek. »Pravda, párkrát jsme se s nimi popadli. Vyzkoušely na nás své psychoútoky, ale když zjistily, že na nás nestačí, pokaždé pěkně zkrotly!«

»Na Firhoi nedávno vyvolaly válku a pobily tam tisíce tefirů a tefirek!«

»Kde?« zvažněl Pepek. »Nepotřebujete proti nim pomoc?« dodal rychle.

»Teď už jsme je zvládli, ale... ty by sis na ně troufl?« podíval se na Pepka zvědavě.

»Aby ne!« opáčil Pepek suverénně. »Ty sůvičky mají v ruce prakticky jen dva trumfy. Teda, ony vlastně ruce nemají, ale to beztak říkám jen obrazně... Perfektně ovládají slabší

jedince a úplně jim seberou vůli, takže jim některé bytosti doslova otročí...«

»To jsem zažil i na sobě,« podotkl Ota. »Odolal jsem jim, ale nebylo to příjemné!«

»To vím,« souhlasil Pepek. »Na mě to zkusily taky. Přimrazil jsem je a byly nahané. Pak jsem je odmrazil, jen jsem je varoval, aby toho nechaly, nebo jim odvedu jejich otroky. To by je vyřídilo úplně, Hyriome totiž nemají ruce a pomoc jiných tvorů nutně potřebují. Měl jsi je vidět, jak slibovaly polepšení! Naštěstí je poslouchají jen primitivové, kterým se pod nimi daří lépe, než kdyby si vládli sami. Hyriome jim zvýšily životní úroveň, i když je na druhé straně nestydatě využívají. To je ale podobné i u nás na Zemi, srovnej si to se vztahy vyspělých a rozvojových národů!«

»Víme už o civilizaci, kterou Hyriome vyvraždily, když ty bytosti nedokázaly udržet v otroctví natrvalo,« podotkl vážně Ota.

»Opravdu?« podíval se na něho Pepek. »To by bylo něco jiného. Potom bych byl pro, udělat jim menší zdvořilostní návštěvu a trochu je omezit na svobodě, aby pochopily, jak to chutná jiným!«

»Vážně je považuješ za neškodné?« podíval se Ota pátravě na Pepka. »Nevíš, že mají i atomové bomby?«

»Nevypadaly na to,« zvažněl i Pepek. »Jejich největším technickým hitem jsou podle mě stroje na blokádu kovové vodivosti. Mají je velké, dokáží vytvořit oblast o průměru až několika kilometrů, ale to je asi tak všechno.«

»To se ti zdá málo?« podíval se na něho Ota zkoumavě. »To přece vyřadí všechno, co má co činit s elektřinou! Jak vlastně víš, že to byla právě kovová nevodivost?«

»Abych ji nepoznal! My ji přece umíme způsobit taky,« odvětil bezelstně Pepek.

»Taky jsme ji zvládli,« usmál se shovívavě pan Ota. »Nejméně pro jednoho ďábla to bylo fatální překvapení! Ale zajímalo by mě, co by sis počal, kdyby to proti tobě použily?«

»Vždyť mi to jednou udělaly,« přikývl Pepek. »Ale jen jednou. Pravda, vimaan je v té oblasti naprosto neovladatelný, ale při jeho rychlosti z ní rychle vyletí. Přiznám se, v první chvíli mě to vylekalo, ale zvládl jsem to, neskákal bych z havarovaného letadla poprvé. To už mi bylo jasné odkud vítr fouká a podruhé jsem tam vletěl schválně, ale pomaleji a těsně nad zemí, takže jsem akorát dosedl do písku.«

»Tím tě ale zneškodnily taky, nebo ne?«

»Vimaan zmrtvěl, to je pravda,« usmál se trochu Pepek. »Ale to bylo všechno, pořád jsem to bral sportovně, ještě nešlo o život. Kdyby to opravdu vypadalo hustě, stačil bych jim v okamžiku zmizet na druhé straně hvězdné brány. Byl jsem ale zvědavý, co proti mně ještě mohou použít. Dlouho jsem nečekal, poslaly na mě své pochopy, takové šestinohé koně. Představ si, vyzbrojené luky, šípy a meči! S tímhle šli proti vimaanům!«

»Říkal jsi ale, že byl neovladatelný!« připomněl mu Ota. »Nebyl ti k ničemu?«

»Vimaan ano, ale já ne,« zasmál se Pepek. »Když už napínali luky, řekl jsem si, že by to mohlo stačit. Vy do mě kovovou nevodivostí? Dobře, já do vás elektrolytickou! My Češi jí říkáme přimrazení, naštěstí ji neznali a naskládali se jeden přes druhého. Luky a šípy jsem rozsekal jejich vlastními sekery, sekery a meče jsem překoval na pluhy, aby si neublížili, umím to i bez ohně.«

»Xijtrané vám také dali quro?« vyzvídal hned pan Ota.

»Ne, ale vím oč jde,« odvětil Pepek. »Naše xeri je něco podobného, ale přece jen je jiné a nám se zdá výhodnější.«

»Já doma pomocí qura ovládám všechny vypínače,« pochlubil se pan Ota.

»My je ovládáme telepaticky, to je ještě lepší, ani na ně nemusíme vidět. Vimaan nás telepaticky poslouchá a následuje nás jako cvičený psík. Ale to vám všechno dáme.«

»Jestli je to lepší, a jsem ochoten tomu uvěřit, budeme rádi.«

»No nic, vraťme se k sůvičkám! Šel jsem pátrat dál, čím vytvářejí tu nevodivost. My ji sice umíme, ale tak velká oblast nevodivosti je na nás trochu moc. Bylo to ale snadné, dělaly

ji velikým strojem, kolem byla celá jejich banda. Přimrazil jsem je i s tím strojem. Vimaan ožil a přiletěl za mnou, jak říkám, umíme je řídit telepaticky. Než jsem odlétl, odmrazil jsem je, ale bez jejich stroje a nejprve jsem jim uštědřil pořádné kázání, že se tohle návštěvám nedělá a zejména ne těm, které přicházejí v míru.«

»Koukám, že bys je zpacifikoval úplně beze ztrát!« vydechl obdivně pan Ota. »Nás to stálo víc trápení a hlavně mrtvých na obou stranách. Jen nevím, jak bys uspěl proti jejich atomovým bombám!«

»O těch jsem naštěstí pro ně nevěděl,« opáčil Pepek. »To bych se nespokojil kázáním! A kdyby vyváděli opravdu velká darebáctví, vtrhli bychom k nim jako duchové a nestačili by se divit! Možná k tomu jednou dojde, ale nejprve musíme udělat pořádek na Zemi. Nemá cenu rozvážet po vesmíru spravedlnost, když nám samotným chybí.«

»Vždyť vy vlastně také rozvážíte spravedlnost, jenže z vaší Oázy na Zem, ne?«

»Ano,« přiznal Pepek. »Ale to je něco jiného. Pojď se k nám podívat a sám zjistíš, že v Oáze spravedlnost nechybí a můžeme ji klidně i vyvážet!«

»To se tedy ceníš!«

»Není to moje zásluha,« odmítl to Pepek. »To je dílo pana Ježka, našeho geniálního právníka. Zákony navrhl jednoduché, aby později neměl tolik práce. Jak říkám, bílá vrána mezi právníky, ostatní se spíš snaží zákony zašmodrchat, aby měli kšefty.«

»To mě začíná zajímat ještě víc!« těšil se pan Ota.

V té chvíli ale přijel výtah se zbytkem zájemců o cestu na Bykyle a všichni se vydali na střechu budovy. Tam se ukázalo, že pozornosti reportérů jen tak neuniknou, neboť vedle Vít'ova letadla mezitím přistál i pohotovostní mikrobuse Televize Nový Berlín. Paní Gerta se na své kolegy trochu hněvala, ale nemohla k nim být příliš nekolegiální a poskytla jim proto aspoň krátký rozhovor, samozřejmě německy, takže tomu Pepek nerozuměl.

Mezitím všichni nastoupili do mikrobuse, takže Gerta poslední slova říkala už jen ze zavírajících se dveří. Mikrobuse se zvedl jen o pár metrů, pak kolem něho prolétlo modravé kolo vesmírné brány a reportéři začali balit náradí, naštěstí aspoň trochu využitě.

Málokdo z nich tušil, co se přímo před nimi odehrálo.

Bykyle všechny přivítala velmi srdečně. Příčinil se o to Alfréd Schmidke, zavolal tam vlastním mezivesmírným telefonem, aby nebyli nečekanou návštěvou překvapení. Krátce po přiletu mikrobuse se tam objevili další návštěvníci, tentokrát z Oázy. Zařídila je Yazatap, nechtěla zůstat bez spojení s Oázou, když ona sama ani Pepek neměli psí telepatii. Na Zemi se jí o spojení staralo několik ochotných bažiňáček, ale na Bykyle žádné nebyly. Yazatap to ale vyřešila. Náhle se podruhé otevřela vesmírná brána a vletěl tudy velký airbus pilotovaný Oldou Horákem, plný zájemců o účast na jednáních. Ve velkém letadle nebylo místočko volné. Z Horákovy rodiny chyběla Hedvika, která nikomu nechtěla svěřit Honzika a raději se ujala hlídání zbytku dětí.

V Kogucu neměli Hospodu jako v Oáze. Svůj největší sál nazývali honosně divadlem, ačkoliv se tam kromě koncertů reprodukované hudby odehrálo jen pár kabaretů a krátké hudební pásmo, sestavené místními nadšenci. Yazatap měla ještě na Zemi, když naléhavě žádala Oldu o sestavení delegace, dobrý nápad. V letadle seděl i kompletní dívčí orchestr, vedený Františkem a jeho třemi ženami. Až na zpěvačky měli s sebou i nástroje a byly mezi nimi i houslistky Eiael a Malakim, nejstarší Horákovíc dcery.

Do sálu se ale všichni zájemci vešli a jednání mohlo začít.

Úvodní slovo si vzal Ota Vávra, všemi uznávaný jako zakladatel osady. Nejprve všem krátce zopakoval události posledních dnů, ale zaměřil se hlavně na změny, které se mezitím staly. Největší nadšení vzbudilo oznámení, že původně uvažovaný počet třiceti tisíc obětí akce v Jeruzalémě se díky záchranné akci obyvatel Oázy snížil pod třetinu. Obyvatelé osady Naděje se s katastrofou v Jeruzalémě smířili a považovali ji za přijatelnou daň za vítězství

nad pozemskými d'ábly, kterou zmírnit nebylo v lidských silách, ale zjištění, že to někdo jiný přece jen dokázal, přivítali s nadšením.

Rozpačíteji přijali zvěst, že osadu v Oáze tvoří převážně d'áblice z Gehenny. Zničení Gehenny znamenalo pro všechny velikou úlevu a teď zjistili, že z ní nezůstalo jen osmáct posledních dětí, ke všemu postřílených kdesi v Čechách, ale celý svět plný dospělých d'áblic nedaleko od Bykyle. Když Ota všechny ujistil, že d'áblice z Oázy budou stejně přátelské jako obyvatelé Firhoi, bylo v sále chvíli ticho. Návštěvníci byli potichu, aby nerušili, ale místní se na ně dívali zaraženě a s nedůvěrou.

Bystré Yazatap to nemohlo uniknout a požádala o přestávku, po které d'áblice z Oázy vedené křesťanem Františkem zahrají, co se mezitím naučily. Neopomněla hlavně zdůraznit Františkovu víru, ačkoliv František už měl podle zvyků v Oáze tři ženy, ke všemu dříve tak obávané bažinačky. Yazatap to nepovažovala za nutné rozvádět, v dobré víře, že než se to lidé v Bykyle dozvědí, budou mít o d'áblicích z Oázy jistě lepší mínění.

Orchestr se vyhrnul na jeviště a Pepek, Olda i Vít'a věnovali více pozornosti dcerám, pro které to sice nebylo první vystoupení, ale první zájezd do úplně cizího prostředí.

Jen Yazatap použila koncert spíš jako prostředek k odstranění nedůvěry a místo aby sledovala přípravu na produkci, věnovala se raději Otovi Vávrovi a jeho dvěma tefirkám. Při nástupu hudebníků na podium se uklidili stranou a teď tam trochu zvědavě čekali.

»Musíte nás ještě dnes navštívit v Oáze!« vmlouvala se do jejich přízně. »Uvidíte, že je to tam naprosto ideální. Máte nějaké děti? Naše dvě nejstarší jsou ty dvě houslistky zleva. Prý máte na Zemi syna, je to tak?«

»Měl jsem ho na Zemi,« přikývl pan Vávra. »Ale jestli vás zajímá, sedí se svou ženou tady v sále ve druhé řadě.«

Nenápadně jim ho ukázal a Yazatap tím přidal další záminku k rozhovoru.

»Toho ale máte s nějakou pozemšťankou, jestli jsem dobře slyšela, ne?«

»Ano,« přikývl pan Vávra. »Jenže mě opustila a našla si jiného, když jsem pomáhal ve světě Xijtra likvidovat tamější zlo, Hitlera a jeho gardu.«

»Slyšela jsem, že se to na Zemi stává,« řekla trochu lehkomyšlným tónem.

»Synové se ke mně v dospělém věku vrátili a spolu jsme pak objevovali jeden svět po druhém,« pokračoval raději Ota.

»Synové?« zpozorněla Yazatap. »Kde máte toho druhého?«

»Zahynul na Varvei, obydleném měsíci světa Firhoi,« odvětil pan Ota chmurně. »Byl to omyl, ale velice tragický, stál mě syna.«

»Promiňte, to jsem nemohla vědět,« omlouvala se hned Yazatap a také zvažněla. »Co se tam stalo?«

»Sestřelili ho s vimaanem,« odvětil suše pan Vávra. »Zůstal po něm jen oblak dýmu.«

Bylo vidět, že se mu nechce tohle téma otvírat a Yazatap se raději omluvila a vzdálila. Tohle opravdu nechtěla, ačkoliv na tom neměla nejmenší vinu. Hudebníci se naštěstí již připravili a Yazatap byla ráda, že to snad pana Otu přivede na jiné myšlenky.

Kapelník František cítil, že to bude nejvýznamnější koncert jeho života. Světoznámé koncertní haly na Zemi ještě nezažily nic srovnatelného! Dirigovat první koncert, sledovaný lidmi čtyř různých světů! Poprvé se sešli lidé ze Země, Gehenny, Firhoi i z Oázy, narození pod čtyřmi různými slunci. Jeho světenkyně si to zřejmě nepřipouštěly, všechny přece byly tefirky, ale František měl snad poprvé opravdovou trému.

»Ukaž jim to, Františku!« ucítil najednou úzce směřované telepatické volání. »Neboj se jich! Tři čtvrtiny těch lidí nejsou z Oázy a nikdy v životě neslyšeli andělský zpěv!«

František poznal Oldu a vděčně po něm zapátral očima v plném sále. Neviděl ho, ale byl rád, že si na něho zrovna v této chvíli vzpomněl. Olda má vlastně pravdu, opakoval si. Nikdo ze zdejších přece nic takového neslyšel, musí to mít úspěch!

Uklonil se do sálu, obrátil se k orchestru a povzbudivě všechny přelétl pohledem. Jeho

orchestr byl jako jeho dítě, byl připraven a František věděl, že dobře. Ale přece jen, zkazit se dá všechno... Hlavně si neúspěch nesmí připouštět, nebo to ještě přivolá!

Tak holky, jdeme na to! povzbudil je slabou všesměrovou telepatii, aby nedosáhla až k divákům. Ukážeme jim, co je to ďábelská muzika!

Rozmáchl se – a začal...

Pepkovy dobře ukrývané obavy, že jim ztráta společného nepřítele znesnadní dohody, se naštěstí nevyplnily.

Yazatap to tušila správně. Hudba lidi povznesla a rozhovory pak pokračovaly v lepším duchu než po úvodním seznámení. Hodně zapůsobil andělský zpěv, který zdejší lidé neznali. Neznaly to ani obě tefirky z Firhoi, byly tím úplně uchvácené. Kdyby chudinky tušily, komu za tak krásný zážitek vděčí!

Pepek navrhl, aby orchestr zůstal na jevišti do další hudební přestávky. Dala se tedy čekat další porce hudby a pod tím dojmem se rychle ztrácely nepříjemné pocity vyvolané zjištěním, že obyvatelé Oázy jsou převážně jejich dosavadní úhlavní nepřítelky.

Po první části koncertu vyzval Pepek pana Otu, aby ďáblicím z Oázy přiblížil krátkou historii jejich *dobývání vesmírů*, včetně objevu světa Firhoi a založení osady Naděje. Vávra nebyl zřejmě velký řečník, ale brzy se rozhovořil. Začal, jak jinak, nedávnou historií Xijtry, kde začínal jako zajatec a skončil jako starosta celé pozemské enklávy, kdy za všechny lidi vyjednával s chobotnicovitými Xijtrany. Nevynechal ani klacky pod nohy, které mu házeli staří příznivci Hitlera a tuto etapu pobytu lidí ve světě Xijtra skončil grandiózním přesunem stokilometrové oblasti z Xijtry na Zemi, známým jako vznik Nového Německa na mělkém Atlantickém šelfu poblíž břehů Brazílie.

Trochu nejistěji pokračoval svým působením na Zemi. Tady měl na krku něco, co mu právem či neprávem vyčítaly miliony lidí na Zemi. Necítil sice velkou vinu, když při obraně před invazí ze strany nepoměrně větší Brazílie použil proti lidem na Zemi obávanou torzní bombu, ale věděl, že mu to dodnes mnozí počítají za válečný zločin, i když se zkáza dotkla výhradně brazilských vojáků.

Ještě větší obavy měl asi, když se pustil do svého líčení bitvy s posledními pekelnými obyvateli na Gehenně. Také tady útočil až po úderu pekelných kněžen, ale výsledkem byla naprostá zkáza všech obyvatel Gehenny. Satanisté to dodnes nazývají *nepromlčitelným zločinem genocidy*, což teprve mohl čekat od těch, proti komu to bylo přímo zaměřeno?

Když skončil líčením, jak po zničení pevnosti Áry-Cuginoli opustil ukořistěný vimaan na invalidním vozíčku, protože nedokázal čekat na uzdravení, neboť byl vlastně jediným, kdo mohl proti ďáblům na Gehenně zasáhnout, Pepek Horák se přihlásil o slovo, aby k tomu něco dodal z druhé strany.

Podíval se na Pepka trochu udiveně, ale slovo mu přenechal a Pepek spustil.

»Prosím vás, lidi!« začal. »Jistě se najdou rejpalové, co najdou chlup i na holé dlani. Mě taky kritizuje kdekdo, ale už si to ani neberu. Kdysi jsem pro zločince taky neviděl jiný trest než smrt. I když jsem vybíral jen ty nejhorší, dával jsem jim poslední šanci a snažil se, aby to bylo aspoň spravedlivé, vždycky se mi to nepovedlo. Uvažujte, prosím: když zaviníte něčí smrt, ale víc nevinných to prokazatelně zachrání, neomlouvejte se. Brazílie zahájila bez důvodu válku, přišla o část armády, ale ta bomba zachránila milion lidí, na které se ta hrůza valila. To bylo v pořádku, agresora ať nikdo nelituje! Baalové i Áry začali vraždit na Zemi, dostalo se jim spravedlivé odvety, v tom fofru to nešlo jinak, i to musíme uznat. Američané přepadli Nové Německo, dostali na frak a dobře jim tak. Bomba pod Jeruzalémem možná nebyla stoprocentně nutná, zlikvidovali bychom ďábly i bez ní, ale to jste nevěděli, takže nám opět nezbylo než to uznat, ačkoliv s ďábly, které nelitujeme, zemřelo i plno nevinných, včetně dvou našich dobrovolnic. Rozhoduje, že to ukončilo ďábelskou tyranii. Teď máme před sebou ještě úkol vyčistit Zemi od ďábelských pomocníků a ostatních darebáků. Nebude

to snadné a darebáky opět nebude nikdo litovat. Ale jedno si neodpustím. Když jsme našli metodu zneškodňování d'áblů bez zabíjení, chtěl bych, aby už příště měla přednost.«

»Ani když si někteří darebáci smrt spravedlivě zaslouží?« ozvalo se ze sálu.

Musel to být někdo z místních. Pepkova parta by jistě použila směřovanou telepatii.

»Ani když si to zaslouží,« opakoval Pepek pevně. »Samozřejmě s výjimkou situace, kdy jedině okamžité zabití darebáka může zachránit někoho jiného, například rukojmí. Ale to jsou jen velice výjimečné případy.«

»Ale co potom s těmi grázly?« zeptal se opět kdosi ze sálu.

»Dám vám příklad,« navrhl Pepek. »Poznal jsem d'áblici, měla na svědomí životy tisíců jiných d'áblů. U vojaček to není nic nezvyklého, ale ta, co mám na mysli, zabíjela i na Zemi, vraždila nevinné lidi, nevadilo jí ani trhat na kusy nemluvnata matkám před očima. Podle pozemských soudů by si někde zasloužila trest smrti, jinde alespoň doživotní vězení. Když mě viděla poprvé, zkusila mě hned několika způsoby zabít a musím se přiznat, dlouho mi trvalo, než se mi z ní přestalo dělat špatně.«

»Co to bylo za zrůdu?« ozvalo se ze sálu.

»K tomu se dostanu,« odvětil Pepek. »Kdybych ji zabil, nikdo by mi to dnes nevyčítal. Dal jsem jí místo toho poslední šanci k nápravě. Pravda, nebylo to hned, ale dnes už se sama za své tehdejší chování stydí, má podíl na záchraně tisíců dětí, vychovává je, aby se za sebe nikdy stydět nemusely a je to jedna z neaktivnějších organizátorek v Oáze. Nebyl to dobrý nápad, dát jí šanci? Myslím si, že vinen byl jejich tehdejší systém. Nerozhoduje, zda ji jen ovlivňoval, nebo se na něm i sama aktivně podílela, důležitý je jedině obrat k lepšímu. Kdo může vyloučit, že aspoň část dnešních darebáků nezmění časem přesvědčení?«

»Ale přece... kde potom zůstala spravedlnost?«

»Podle mě nepřišla zkrátka!« trval na svém Pepek. »Raději uvedu podobný případ. Pane Vávro, jak hodně nenávidíte obyvatele Firhoi za to, že vám zabili syna?«

A obrátil se aby si vychutnal překvapení ve tváři osloveného. V sále bylo chvíli ticho jako v kostele, než se pan Ota vzpamatoval.

»Říkal jsem přece před chvílí vaší manželce, že to byl omyl!« vyhrkl údivem, jak to někdo může nechápat. »Pro mě tragický, pro ostatní smutný, ale jen omyl.«

»Omyl?« usmál se trochu Pepek. »Nebyli snad obyvatelé Firhoi na nelítostnou válku po několik tisíc let systematicky připravováni?«

»Ano, ale vzdali se nenávisti, když jim nebezpečí z Gehenny přestalo hrozit.«

»Stejně se moje d'áblice vzdala nenávisti, když pochopila, že nemá smysl pokračovat v nesmyslné válce na Gehenně,« navázal plynule Pepek. »Vezměte fanatikovi cíl a dejte mu jiný, lepší. Nebudete se stačit divit té proměně.«

Napadlo ho vyzvat Yazatap, aby se všem ukázala jako důkaz, ale nejprve se s ní chtěl domluvit, zda s tím bude souhlasit. Znal ji přece, věděl, že jí to nebude proti mysli, že se tím nedotkne její důstojnosti, sami mezi sebou si to přece tisíckrát vyjasnili. S údivem ale zjistil, že ji nemůže zachytit. Yazatap nebyla na Bykyle a když telepaticky přešel po svých ženách, zjistil, že kromě ní a Hedviky chybí i Ramiel. Až od Oldy se něco dozvěděl. Yazatap musela odletět, ale vzala si kvůli spojení Ramiel, ujistil Olda bez obav svého spoluzaměstnaného.

Pepek tedy nemohl předvést živoucí důkaz svého tvrzení, ale nebylo to nutné, uvěřili mu všichni. Nikoho ani nenapadlo, aby jim svou napravenou d'áblici ukázal. Snad si někteří představili, jak by jí mohlo být, kdyby měla před davu lidí předstoupit po té putně špíny, co na ni Pepek na počátku vyhrstl. Netušili, že Yazatap není citlivka a sama na sebe prozradí i horší věci, zejména když je může dát do protikladu se současným stavem. Přesvědčovala tím úspěšně své bývalé spolubojovnice, před kterými si rozhodně nemohla hrát na svěťici, přesvědčila by i tady.

Jenže tu nebyla. Kam ale šla? napadlo Pepka. Jak může opustit tak historické setkání?

Zmateně vrátil mikrofon Otovi, ale naštěstí si jeho zaváhání nikdo nepovšiml.

Ota Vávra pokračoval historií objevování prstence světů, začínajícího na Zemi, aby se jeho parta po objevení šestnácti světů vrátila druhou stranou zpátky. Pepek, který těch světů sám prošel aspoň pětkrát víc, ho ale nechal mluvit a dokonce ho začal trochu obdivovat.

Pepkovi stačilo mrknout a bránu měl otevřenou. Otova parta musela nejprve postavit obrovskou betonovou pevnost, zamontovat do ní dovezené stroje a ještě se dvakrát dívat, jak z jejich díla zůstaly po záblesku atomového ohně sutiny. Nejprve se jim to stalo v Gehenně, pak na Vorgyle. No, zkáza Andělského světa byla ještě horší, zkusil to srovnat Pepek. Ale zaujalo ho to úžasné úsilí, které Vávrovci věnovali, aby prošli jednou jedinou bránou. Pro ně opravdu znamenal každý další svět úžasné vítězství!

Největším vítězstvím ale bylo, že se obě party, zpočátku ve svém odporu proti d'áblům beznadějně osamocené, přece jen sešly. I když má každá jiné výchozí předpoklady a každá si budoucnost představuje jinak, než ta druhá. Pepek se ale nemohl zbavit dojmu, že dosud ani zdaleka neřekl všechno, co měl na srdci. Ti druzí, Vávrovci, měli přece jen tvrdší názory na spravedlnost. Pepek se staral především o to, aby neubližoval nevinným, tihle si nedělali těžkou hlavu ani s dvaceti tisíci nevinných obětí, hlavně že se jim podařilo zlikvidovat své nejhorší protivníky. Bude ale správné vybavit je andělskými dary?

Na jednu stranu by to bylo spravedlivé, neměli by nechávat spojence v nevýhodě. Na druhé straně se zařekli, že andělské dary nesmí dostat nikdo, kdo by jich mohl zneužít. Kdo se ale zaručí za tyhle?

Pepkovi se vybavilo, že už jednou, kdysi dávno, se takhle mučil myšlenkami a neuměl se rozhodnout, co je správné. Tenkrát mu bylo pouhých deset let, to ještě potřeboval, aby ho někdo postrčil správným směrem. Však to byl také fenomenální výsledek! Dítě s atomovým kuffíkem, které aspoň na čas zbavilo svět válek. Ne všech a ne navěky, ale když se to zpětně a nezaopatě hodnotí, zachránil několik milionů životů. Přinejmenším.

Ano, ale byl u toho Přítel. Přítel andělů, bytost, která si tak sama říkála. První se s ním setkal Olda, ale to bylo jen takové nevinné oťukávání, kdy šlo více o vypůjčeného psa Čerta než o pomoc lidem. U Pepka to ale bylo jiné. Tomu Přítel nabídl elegantní řešení problému, na jaké by se Pepek, tenkrát ještě dítě, sám zaručeně nezmohl.

Pepek si na to vzpomněl, neboť by dnes opět potřeboval radu. Nikdo by jí nepohrdl, ale budou to muset opět zvládnout sami. Přítel zmizel, ani dalekonosná psí telepatie se s ním nedokázala spojit, i když je prý schopná kontaktu přes stovky vesmírných bariér.

Proč vlastně Přítel tak náhle zmizel?

Musel přece vědět, že děti, kterým trochu pomohl, nestačí na d'ábelskou sebranku ani silou, ani vědomostmi. Olda přiměl celou kolonii Andělského světa k využívání andělských darů na léčení lidských neduhů, snad až na Pepka, který naopak díky vlastním zkušenostem pochopil, že nemoci nejsou na Zemi nejhorší zlo, horší je zoufalý nedostatek spravedlnosti. Přítel oběma pomohl, i když každému jinak. Oldovi umožnil získat, byť oklikou skrz Čerta, chybějící Ogdurské orgány, které se mu andělka neodvážila poskytnout. Pepkovi vnukl ještě bizarnější rady. Oba byli potom svým způsobem úspěšní, ale už i Olda dnes přiznává, že Pepkova snaha po spravedlnosti byla důležitější.

Olda si zvykl žít s vědomím, že v případě nouze stačí zavolat Přitele a ten jim svou nepředstavitelnou mocí pomůže z každé bryndy, ale bál se ho volat bezdůvodně, aby nebyl za zneužití té možnosti kárán. Pepek se spíše spoléhal na sebe. Když pak nastala katastrofa, ukázalo se, že Přítel ze Země prostě zmizel. Nepovažoval asi svou další přítomnost na Zemi za nutnou a vrátil se k Ogdurům. Kolonie Učedníků na Andělském světě jeho nezájem krutě odnesla a zbytek Učedníků to srazilo z nadoblačných výšin do prachu beznaděje.

Proč se vlastně spoléhali na tak nespolehlivou pomoc? Příteli nic vyčítat nemohou, nic jim neslibil a neměli se nechat ukolébat falešným pocitem bezpečí v tak těsném sousedství d'áblů. Dobře věděli, že jsou jim trnem v oku. Od té doby to záleží jen na nich a také teď to budou muset zvládnout sami. Naštěstí už vědí, že se musí spoléhat především na sebe.

Ale na druhé straně, nějakou pomoc přece jen čekali. Čert tvrdil, že ji smí přivolat, jen kdyby šlo o život. Když pak pomoc nepřišla, zanechalo to ve všech trpkou pachut' – zrady.

Neslíbila Bísíája Oldovi, že se k němu vrátí? Pravda, nemělo to být hned, Alexijev asi správně počítal s návratem Ogdurů až v horizontu kolem dvou set let, ale kdyby Olda nebyl čirou náhodou spolu s ostatními v Oáze, vrátila by se Bísíája jen k radioaktivnímu popelu, který zbyl v Andělském světě ze všech ostatních.

Ogdurové tedy zanechali na Zemi Učedníky na pospas d'áblům. Varování od andělky nestačilo. Kdyby andělka po svém návratu domů správně vyličila ostatním Ogdurům situaci na Zemi, snad by jejich příchod urychlila. Očividně to také podcenila, ale omlouvá ji, že byla sama dítě a zahlédla jen tu pověstnou špičku ledovce. Ale co Přítel? Ten přece zkoumal organizaci d'áblů dlouho, sám neviditelný, na mnoha místech současně, ten to musel správně pochopit! Proč je nechal bez pomoci?

Jestli se sem někdy vrátí a budu ještě naživu, pořádně si s ním popovídám, umiňoval si Pepek v bezmocném vědomí, že se toho rozhovoru nejspíš nedožije. Kdoví, jestli se aspoň Olda dočká Bísíáji. Až se Ogdurové na Zem po dvou stoletích vrátí, zbude tu nejspíš jen pár vzpomínek. Není možné, aby se vrhli do bitvy a všichni ji ve zdraví přežili. Navzdory torzní bombě, hozené do d'ábelského Kongresu, d'áblové pořád ještě vedou na počty mrtvých.

Ale přece jen je škoda, že se takový rozhovor neuskuteční! I kdyby neměl kladný efekt, aspoň by Pepkovi umožnil vykřičet se z pocitu marnosti. Marnosti, kterou v sobě od zkázy Andělského světa všichni právě tak marně potlačovali.

Skupinka Oty Vávry na Bykyle nebyla velká. Každý spojenec může být užitečný, ale co když se někdo z nich jako spojenec jen tváří?

Najednou Pepek zpozorněl. Ota Vávra se dostal k objevu světa Firhoi, kde dodnes žijí rozumnější d'áblové Asbeelové po svém ústupu z nekonečné a nesmyslné války v Gehenně. Firhoi zbavila Oázu výjimečnosti jediného světa, kde d'áblové přežili. Objev mírumilovného světa d'áblů snad povede k lepšímu, samozřejmě pokud se nebude do Oázy příliš vměšovat.

Ota ale vykládal dál. Jak mezi sebe přijali Francouze Pierre Lavarédé, prověřeného Radou bezpečnosti OSN, aby jim nikdo nevyčítal, že ponechávají celé lidstvo stranou svých epochálních objevů. Francouz s pověřením OSN si zdánlivě nezúčastněně prohlédl všechny dosud objevené světy včetně Firhoi a odhadl, že obyvatelé Firhoi nebudou po zničení zbraní a zrušení svých armád schopni ubránit se invazi ze Země. Odcizil pak Vávrově partě jeden ze dvou vimaanů a postavil se do čela letecké armády, vyslané Američany k dobytí Firhoi. Takže i Vávrovci se stali obětí zrady. Přesně takový případ Pepek potřeboval! Nedá se dělat nic jiného, každý, kdo má dostat Ogdurské dary, musí projít bažinačkami!

»Ta výprava našťestí skončila naprostým fiaskem,« pokračoval pan Vávra. »Zlobily nás tehdy ovladače konvertorů, ale díky jejich poruše zůstala celá invazní flotila trčet na Gehenně, uvízla tam a nemohla dál ani zpátky.«

»Jedno jejich letadlo jsme tam tenkrát zajali,« neudržel se Pepek a vskočil panu Otovi do řeči. »Pak jsme ale měli naléhavější problémy a když jsme se na Gehennu vypravili pro zbytek, nikdo už tam nebyl.«

»My jsme je zneškodnili, zajali, odzbrojili a odvezli na Ribge,« vysvětloval rychle pan Vávra s netajeným údivem nad tím, že parta z Oázy měla prsty i v americké letecké flotile na Gehenně, kde se přece nic podezřelého nešustlo. »Museli jsme spěchat, v radioaktivitě by dlouho nevydrželi. Skoro všichni skončili v zajateckém táboře na Ribge.«

»Nechceš k nim dát i naše zajatce?« navrhl Pepek. »Třeba jim mezi ostatními nebude tak smutno, jako samotným.«

»Většinu jsme již vrátili na Zem,« přiznal pan Vávra. »Neměli jsme důvod zadržovat je bez soudu. Soud jsme nad nimi uspořádat netroufali, osočili by nás ze zaujatosti. Předali jsme je tedy americké spravedlnosti. Až na vrahy, kteří v zajateckém táboře zabíjeli vlastní lidi, a velitele, které považujeme za zločince.«

»Vážně by mě zajímalo, jak to s tou spravedlností dopadlo!« vyhrkl Pepek.

»Americké soudy všechny propustily s tím, že se ničeho zlého nedopustili,« vzdychl si pan Ota. »Nám to ale bylo jedno, důležité bylo, že nám už nebyli nebezpeční.«

»Takže jste d'áblům vrátili jejich věrné služebníky?« ušklíbl se Pepek. »Tomu tedy říkám velkorysost!«

»Jak říkám, nebyli už nebezpeční!« opakoval pan Ota.

»Nebyli nebezpeční *vám*,« upřesnil to Pepek. »Vrátili jste je domů, aby mohli pořádat další hony na lidi.«

»O tom nevíme, ale co dělají doma, to je konec konců jejich problém,« zarazil se pan Ota. »Nevrátili jsme hlavní velitele a pak ty, kdo vraždili v zajateckém táboře, ale i ty nám vyčítají a chtějí po nás, abychom je vrátili.«

»V tom se asi trochu neshodneme,« řekl Pepek. »Nezabíjíme ani d'ábly, ačkoliv jsou pravou příčinou zla na Zemi. Ale nezdá se mi spravedlivé pustit na svobodu žoldáky, kteří šli vědomě někoho zabít.«

»Ti lidé tam byli posláni rozkazem,« omlouval je pan Ota. »Někteří ani nevěděli, kam mají zaměřeno.«

»To jediné vám potvrdím,« řekl Pepek. »Také jsme zajatce vyslechli, většina opravdu netušila, kde jsou a kam mají zaměřeno, ale žádná nevinátka to nebyla. Kdo se dá najmout k vraždění, nedojme mě nářkem, že chtěl finančně zabezpečit hladovějící rodinu. Prakticky všichni věděli, že šlo o loupežnou výpravu. Nezadržujeme je jako zajatce, ale jako zločince. Stejně jako jejich presidenta, který zpytuje svědomí za vpád do Nového Německa.«

»Vidíte! A celý svět si myslí, že havaroval v letadle!« vzdychl si pan Ota.

Pepkovi nezbylo než začít povídat, jak ty události vypadaly z pohledu obyvatel Oázy. Od nesmělých začátků dvanáctiletého kluka Oldy, pokoutně léčícího nemocné po pražských nemocnicích, setkání s primářem Alexijevem, který mu chtěl pomoci, ale společně narazili na příliš mocné a bezohledné d'ábelské protivníky. Zkázu Andělského světa přežila jen malá skupinka v Oáze, ale ta pak pokračovala ve válce proti d'áblům úplně jinými prostředky, než si to dosavadní neomezení vládcové Země představovali.

Bylo toho ale příliš mnoho, než aby se to dalo odbýt za pár hodin.

»Kdybyste je nevyhodili do povětří, zlikvidovali bychom je my,« končil Pepek.

»Nebylo přece jen lepší, že je Alfréd odstranil jednou provždy a naráz?« nadhodil pan Ota Vávra. »Co teď budete s těmi zajatci dělat?«

»My?« ušklíbl se Pepek a pokrčil rameny. »Řekl bych, že nic. Zneškodnili jsme je a to snad stačí. Stihli na Zemi napáchat tolik zločinů, že jejich osvobození by bylo nespravedlivé k jejich dosavadním obětem, ale i kruté k těm budoucím. Podle mě je pořád ještě možné, že některý z nich začne svých dosavadních krutostí litovat a chtěl by se napravit. Vyloučeno to není, i když to za současné situace nepovažujeme za pravděpodobné.«

»Slyšel jsem, že ani Sibérie, ani Raphaelův Arest nejsou světy oplývající životem a na pobyt příjemné,« namítl kdosi ze sálu.

»Nejsou,« připustil Pepek. »Podnebí je na nich příjemné možná pro Eskymáky, ale i ti by se tam těžko užívali, není tam co lovit. Nejsou tam ale ani velké šelmy a kromě mrazu je tam nic neohrožuje. Domky mají bezpečné, nedostatkem jídla netrpí. Chybí jim jen možnost návratu na Zem, ale tu jsme jim odepřeli právem, pochybuje snad o tom někdo?«

»A skutečně byli všichni vinní?« zkusit pochybovat pan Ota.

»Nepoužívali jste ke zjišťování viny svých zajatců prostředků od tefirů z Firhoi?«

»Používali,« přikývl pan Vávra. »Ale na některé jedince to nezabíralo. Část lidí je od přírody odolná, tefirové tomu říkají **uturge**. Sám jsem jedním z nich, takže ani ode mě ten zápis nezískáte.«

»Memozáznamy známe,« kývl Pepek. »Na nás ale nefungují. Žádného podprahového působení se nebojíme, jenže to nemáme od přírody, ale uměle. Odolnost je totiž důležitá při

setkání s ďáblý anebo se sůvičkami Hyriome. Pomáhá nám i proti reklamám na Zemi.«

»Odolné lidi ale nemůžete zkoumat a zjišťovat jejich podíl na vině,« namítl pan Ota.
»Lidem to může pomáhat, ale bohužel, taky darebákům a těm snad ještě víc.«

»Psychorezonančního působení je více druhů,« trochu se usmál Pepek. »Používáme jiné než vy, účinkuje i na lidi podle vašeho mínění odolné a naše bažiňáčky vydolují pravdu z každého. Nikdo při tom nic neutají. Darebákům je to nepříjemné, pro nás je to normální součást našeho života. Denně se dobrovolně telepaticky spojujeme, můžeme si vstupovat až do podvědomí, ale když je to vzájemné, nevadí nám to. Chce to jen jedno: nemít co tajit.«

»No potěš pámbu!« usmál se trochu pan Vávra. »Ukažte mi člověka, který nikdy nic před jinými lidmi netajil! Musíte mít přece i tajemství, která nesmíte vydat protivníkům, aby je nepoužili proti vám!«

»S takovými se nespojujeme, dokud je nemáme pevně v rukou,« usmál se Pepek.

»Říkáš ale, že se spojíte denně!« namítl Ota.

»Denně, ale v rodině,« upřesnil s úsměvem Pepek. »U nás nemá soukromá tajemství nikdo, i když rodina jako celek před nepřáteli tajemství uchová. Ze své zkušenosti musím potvrdit, že to jde.«

»Jak dlouho už to tak máte?« zajímalo pana Otu.

»Skoro od začátku,« ujistil ho Pepek.

»Je to zajímavé,« připustil pan Ota. »Ale nevím, jestli to bude vyhovovat všem.«

»Chce to trochu psychické průpravy,« usmál se Pepek. »Zkuste o tom uvažovat! Taký jsem o tom dlouho přemýšlel, než jsme s tím začali, ale dnes ničeho nelitujeme.«

Chvilí pak musel upřesňovat podrobnosti o své rodině. Na zdejší nepřipravené lidi to asi působilo jako úder palicí do hlavy, ale Pepek to zvládal s klidem. Ano, na Zemi jsou jiná pravidla, ale jeho rodina tak jako tak na Zem nesmí, leda by tam přešla i se svými pravidly. To není výhrůžka, to je prostě genetický fakt.

»A nepřipadlo vám správnější něco proti tomu dělat?« ozval se jeden z mnoha návrhů ze sálu. »Tefirky z Firhoi jsou přece v genetice dál než my, nepomohly by vám?«

»Tefirky z Firhoi žijí v podobném prostředí jako my,« odpovídal s převahou Pepek. »Rodiny na Firhoi mají na jednoho muže tři ženy. Proč by nám tefirky pomáhaly měnit, co je pro ně samotné výhodné?«

»Výhodné?« zděsil se občan z pléna. »Jim ty harémy nevadí?«

»Harém je nehezke pozemské slovo,« odvětil Pepek. »Odpovídá muslimské praxi mít více žen a chovat se k nim jako despota. Tak tomu ani na Firhoi, ani v Oáze není. Neříkáme tomu harémy, ale rodiny, kde mají všichni stejnou úroveň. Chlapi ani ženské nemají výsady a odlišnosti kromě biologických. Je to výhodné především pro ženy. Kde je jich víc než mužů, nemusí mít pro udržení rodu tolik porodů jako v monogamních rodinách.«

Argument, že ženy v Oáze nemusí mít tolik porodů, jako ženy na Zemi, by přivítaly spíš přítomné ženy než chlapi, ale Pepek diskusi ukončil tím, že je daná geneticky a nemá smysl se tím zabývat, zejména když tefirským bioložkám, které by to snad dokázaly změnit, se současný stav líbí víc než to, co je na Zemi.

»Země je v současné době v hrozném stavu,« přidal se pan Ota Vávra. »Belial Ameata zjistila, že lidé mají od ďáblů umělý genetický defekt, zkracující život. Až se podaří tu past překonat, můžeme na Zemi očekávat obrovskou populační explozi. Přitom je už dnes Země přeplněná. Dá se to řešit kolonizací neobydlených světů, ale bude to obrovská práce.«

»S tím plně souhlasím,« řekl Pepek. »Po technické stránce si velkou starost nedělám, to už dokážeme. Horší bude zanedbaná výchova lidí.«

»Já bych viděl problém už v té technické části,« namítl pan Vávra. »Nemůžete lidi jen tak poslat do neznámého světa, musíte to předem připravit. Lidé potřebují alespoň nouzové domy a továrny, musí tam vzniknout odpovídající zemědělství, jinak z toho vznikne Divoký Západ a ten z lidí vychová sice velice odolné jedince, ale příšerné sobce.«

»Proto říkám, výchova je důležitější,« opakoval Pepek. »Díky možnostem civilizace Mrzoutů, které máme k dispozici, ustoupí technické problémy do pozadí. Každému zajatci v Sibírii i v Raphaelově Arestu jsme zajistili domek a dostatečné zásobování, aniž by hnuli prstem. Dokážeme to i ve větším měřítku. Jde o to, aby to naopak nevychovalo lidi změkčilé a navíc ještě větší sobce! Asi jako byli Mrzouti.«

»Vy jste zajatcům, které sami považujete za zločince, zajistili všechno pohodlí až pod nos, aniž by museli hnout prstem? Tomu neříkáte velkorysost?« ozvalo se opět ze sálu.

»Ne,« odušil Pepek. »To je totiž součást trestu.«

»Že dostanou všechno až pod nos, je součástí trestu? To bych si taky dal líbit!«

»Líbilo by se vám to možná prvních pět let,« podotkl Pepek. »Pak byste pochopili, že je to trest. Není to tak, že **nemusí** nic dělat. Oni nic dělat **nemohou** a to je podstatný rozdíl.«

»My jsme největší zločince přesunuli do Pekla,« řekl pan Vávra. »Zbyla tam prázdná pevnost Myeor, kdysi vyklizená a podminovaná kmenem Árjá a nechaná na pospas kmenu Baal jako léčka. Věděla jsem ale, jak ji zneškodnit a dnes nám slouží jako vězení. Upřímně řečeno, má mnohem blíž odstrašujícímu pojmu kriminál než vaše domečky, i když ve světě, kde lišky dávají dobrou noc.«

»Mají tam nějakou práci?« zajímal se Pepek.

»My přece nepotřebujeme, aby na nás vězňové pracovali,« odvětil pan Ota.

»Nejde o to, že to nepotřebujete vy,« odušil Pepek. »Jde o to, jak brzy to bude chybět jim. Pak to totiž bude stejné jako u nás.«

»Až na to, že je musíme hlídat,« přiznal pan Ota. »Kdybychom je ponechali osudu, mohli by se pevnosti zmocnit. Na Gehenně nemají proti komu válčit, ale nikdo nemůže ručit za to, že by nedokázali využít jejího technického a vojenského potenciálu, stejně jako jim nikdo nezabrání dostat se k případným ovladačům zapomenutých tefirských konvertorů. Pak ale nikdo neví, zda by se jim nepodařilo vyzbrojit se a proniknout znovu na Zem.«

»Nebylo by lepší, kdybyste své zajatce naopak svěřili nám?« usmál se Pepek. »Klidně pro ně postavíme podle potřeby další domky, budou tam pěkně pohromadě, nikdo je nebude hlídat, jen utíkat nemají kam. Z Raphaelova Arestu se žádnými zapomenutými tefirskými branami nikam nedostanou, tefirové Saturnské světy nikdy neovládli. A jestli myslíte, že je to mírnější svět než Peklo, ani tím bych si moc jistý nebyl.«

»No, možné by to bylo,« začal uvažovat pan Ota. »Ale vlastní domečky... všechno až pod nos... není to trochu měkký kriminál?«

»Teď možná je,« souhlasil Pepek. »Za sto let už jim to tak příjemné připadat nebude.«

»Nu což, můžeme o tom uvažovat,« připustil pan Ota. »Můžeme se ale spolehnout, že ve vašem světě, kde je nebude nikdo hlídat, nevyvinou vlastní technologie, se kterými se časem nedostanou až k nám?«

»Na to jim bude chybět pár set tisíc let,« vyhrkl Pepek. »Jak dlouho by jim trvalo, než by vyvinuli něco takového, jako je... třeba xijtranské quro? Jakou by měli šanci?«

»To ale srovnáváš nesrovnatelné, nemyslíš?«

»Proč nesrovnatelné?« usmál se Pepek. »Naopak, je to bližší, než myslíš.«

»Aha...« pochopil pan Ota, ale k další diskusi už se nedostal.

Na pódium s hudebníky a diskutujícími se davem prodíraly Yazatap s Ramiel a vedly mezi sebou neuvěřitelně vychrtlého a strašně zarostlého chlapa, oblečeného do úplně zteřelé a plísni zelené kombinézy.

»Někoho jsme vám přivedly!« hrnuly se k panu Oto Vávrovi.

»Ahoj, tati!« dodal zarostlý vagabund.

»Ježíši Kriste!« vykřikl pan Ota. »To není možné!«

»To mě tedy pěkně vítáš, tati!« usmál se smutně příchozí. »Nebo už mě neznáš?«

»Ježíši Kriste, to není možné!« opakoval jen zničeně, zato tím naléhavěji pan Ota.

»Panebože, Jirko!« vztyčil se i v hledišti velice sebevědomě vyhlížející mladý muž.

»Aspoň brácha že mě poznal!« oddychl si vagabund.
»Ty jsi naživu?« vyjekl pan Ota. »Vždyť jsme tě všichni dávno obrečeli! Kde jsi celou tu dobu byl?«
»V říši duchů, tati,« řekl vážně Jirka.

Spojenci

Setkání dvou bratří, i otce s dávno ztraceným synem přerušilo jednání.

Yazatap, která se na to očividně těšila, převzala řízení diskuse a ohlásila další hudební vložku, aby mohla vypoklonkovat všechny Vávrovce ze sálu. Podle jejích slov se měli plně věnovat nalezenému Jirkovi. Tvrdila, a nejspíš právem, že se musí nejprve vykoupat, najíst a upravit, aby působil zase jako člověk. Obě Belial naopak požádala zůstat v sále, neboť se po hudební vložce bude jednat o kontaktech s Firhoi, Pepka naopak poslala s Vávrovci, aby jim jako chlap chlapům vysvětlil, co se stalo. Prý bude určitě vědět, jak se všechno seběhlo.

»Snad ti to došlo, ale kdyby ne, zeptej se mě,« oťukla ho směrovanou telepatíí, aby to nikdo jiný nevnímal.

Pepkovi to samozřejmě došlo skoro okamžitě.

Yazatap si na ten výlet nebrala Ramiel kvůli telepatickému spojení s jednacím sálem v Kogucu, ale kvůli její telepatické citlivosti. Pravděpodobnost, že se Otův syn Jirka nachází ve světě, kde byl sestřelen, byla jen třetinová, proto začaly v neobydleném sousedním světě Zerakira. Tam by byl prakticky sám, stálo to tedy za pokus a zřejmě jim to vyšlo.

Jak to vlastně Yazatap napadlo? uvažoval Pepek. Někdo z Vávrovců jí asi vykládal, že se Jirkovo letadlo úplně rozplynulo. Což, jak víme, nemusela být pravda. Rozplynulo by se každé pozemské letadlo, ale ne poslední typy vimaanů Árjá se zapnutým štítem. Výbuch by je ale mohl změnit v duchovitou hmotu a na to si Yazatap vzpomněla. Zerakira nemá měsíc, jenže přistát na ní by neměl být problém ani pro nezkušeného pilota, tím spíš, že se nemusel obávat havárie. V nejhorsím případě by přistál pár metrů pod terénem.

»Kde jsi celou tu dobu byl?« ptal se syna otec, když mu pomáhal do vany plné horké vody, zatímco bratr Jaroslav přinášel čisté prádlo a šaty.

»V říši duchů,« opakoval syn.

»To přece nemyslíš vážně!« durdil se pan Ota v domnění, že si syn dělá legraci.

»Myslí to vážně,« zastal se Jirky Pepek. »Nikdy jste se s tím nesetkali, ale věřte nám, opravdu máme s říši duchů zkušenosti. Dlouho jsem byl sám duchem a umím si velice živě představit, jak se tam asi Jiří cítil.«

»Příšerně!« vzdychl si Jirka, ale labužnický se ve vaně protáhl. »Tohle mi tam moc chybělo, nikde tam není voda.«

»Nesmysl!« namítl pan Ota. »Zerakira je země tisíců jezer!«

»Voda tam je, ale ne pro ducha,« zastal se opět Jirky Pepek. »Já to znám. Můžete jako duch po vodě chodit, ale napít se jí nedokážete.«

»To není možné!« trval na svém pan Ota. »Vydržet tak dlouho bez vody je nesmysl, to ví přece každý!«

»Měl jsem tam nějaké limonády,« ospravedlňoval se Jiří.

»Aby ti pár láhví vydrželo na tolik let?«

»Však jsem měl taky žízeň!« souhlasil Jirka.

Bratr Jára se ho na nic nevyptával. Klekl si k němu a pomáhal mu dostávat z něho tu hroznou zelenou plíseň, kterou byl Jirka úplně obrostlý. Jeho kombinéza by ihned putovala do koše na odpadky, kdyby Pepek Járu nezastavil s prosbou, aby ji nevyhazoval, ale nechal si ji jako vzácnou památku.

»Jednou bude vystavená za sklem v muzeu,« věstil mu. »Kluci všech věkových skupin ji budou prohlížet a obdivovat.«

»Myslíš?« nedůvěřoval mu Jára.

»To si piš!« ujišťoval ho Pepek. »V jednom muzeu v Praze jsem jako malý kluk viděl kombinézu, ve které český vědec Běhounek cestoval s italskou vzducholodí na severní pól a po ztroskotání trpěl na ledové kře. Ta kombinéza byla ušmudlaná, zčernalá, v zašlé špíně

byla možná ještě krev ledního medvěda, kterého tam tehdy trosečníci zastřelili a živili se medvědinou, co vám budu povídat, jako kluk jsem to strašně obdivoval a možná tam ještě je. Kdoví, kolik generací zdejších kluků bude obdivovat tuhle.«

»Poslyš, kamaráde,« obrátil se na Pepka už opravdu vážně pan Ota. »Jak se tak dívám, bereš to jako nějakou samozřejmost, ale my o samozřejmostech ze světa duchů nemáme ani páru. Vážně mi chceš tvrdit, že pár láhví limonády, které ve vimaanu měl, mu vystačily na tolik let?«

»Mohly,« potvrdil mu vážně Pepek. »Duchové mají zpomalený metabolismus. Když jsem byl duchem, skoro rok jsem nejedl ani nepil. Hlad by dostal až po roce, možná ještě později, žízeň se tam dala taky vydržet.«

»Jen ze začátku,« trochu ho opravil Jirka. »Taky jsem se tomu divil, že nemám po celé týdny hlad a na žízeň mi pokaždé stačilo trochu usrknout. Zdálo se mi, že v tom světě ubíhá čas nějak zvláště. Šetřil jsem zásoby jak to šlo, nekazily se a mizely pomalu, ale přece jen ubývaly, až jsem jednoho dne spolkl poslední čtvrtku sušenky a zapil ji posledními kapkami vody. Pak to bylo opravdu k zbláznění. Věděl jsem, že žádné další zásoby nemám a v tom podivném světě se ničím neuživím. A nejhorší bylo, že jsem tam byl sám. Nemít zápisník, kam jsem si zaznamenával neobyčejné úkazy, které jsem zažil, asi bych se dřív zbláznil.«

»Být sám, to nebyl žádný med, zažil jsem to taky,« doplnil ho Pepek. »Byl jsem i ve světě, kde skutečně jinak ubíhá čas, ale Zerakira to není. A pochybuji, že by se ti stýskalo po společnosti, jakou jsem zažil na Pegsda. Tam byly duchů stovky, někteří tam živořili tisíce let, pak se z toho zbláznili a začali se živit masem ostatních. Možná začali mrtvolami, ale když jsem tam přišel, řádily tam organizované bandy lidožroutů. Nováčkové se tam často nestačili ani rozkoukat a už je porcovali na kusy.«

»Nevím,« otrásl se i Jirka. »Klidně se přiznám, mrtvolou bych nepohrdl, ale zabíjet živé by se mi hodně přičilo.«

»Vezmi si raději tohle!« vnutil mu bratr Jára do ruky krajíc ukrojený z masohrušky.

Jirka ji vděčně přijal a jak byl hladový, rychle se do ní přímo ve vaně zakousl.

»Lidožrouti se mi nelíbili,« navázal raději Pepek. »Trochu jsem je litoval, ale nebyla s nimi řeč, tam to bylo opravdu na nože, kdybych je nechal na pokoji, odnesla by to spousta jiných... musel jsem jim sekat hlavy jako kat Mydlář!«

»Ty jsi tam jedl lidské maso?« trhl sebou Jirka, ale ostatní se také na Pepka podívali, jako kdyby na jeho místě viděli obrovskou ropuchu.

»Já? Proč? V té době už jsem se uměl měnit v ducha a zpátky, hladem jsem netrpěl, naopak jsem duchům na Pegsda vozil jídlo...« ospravedlňoval se Pepek.

»Tak proč jsi je zabíjel?« ozval se i otec Ota Vávra.

»Protože to jinak nešlo,« řekl Pepek. »Nabízeli jsem jim jídlo, ale oni chtěli jen maso, syrové a navíc lidské. Kdybych je tam nechal, kdoví kolik desítek ženských by to stálo krk. Co jsem s nimi mohl dělat? Když to nešlo jinak, dal jsem se tedy i na kata.«

»A co ti ostatní duchové?« chtěl vědět pan Ota.

»Byli mi neskonale vděční, že jsem je z toho dostal,« usmál se Pepek. »Co zažil Jirka na Zerakíře, byl opravdu slabý čajíček proti Pegsda, kde jsem se z toho uměl dostat a měnit se zpátky v člověka jako jediný. Když jsem těm ubožákům nabízel vysvobození, mohl jsem si klást jakékoliv podmínky a bez protestů mi je splnili!«

»Ty jsi je za takových okolností ještě vydíral?« napadlo Jardu.

Pepek se zarazil a podíval se na Járu, jako kdyby ho chtěl zakousnout.

»Vlastně... vydíral jsem je,« řekl po chvíli. »Slíbil jsem zavést je do světa podobného ráji pod podmínkou, že na Pegsda zůstane jejich dosavadní nenávist, která by udělala peklo i z ráje. Slíbil jsem jim klid a mír, jen když navždycky zanechají válčení. Bylo to podle vás hodně kruté vydírání?«

»Takové podmínky přece nejsou tak nepřijatelné,« couvl trochu pan Ota.

»Nejsou?« usmál se trochu kysele Pepek. »Člověk, který má v sobě myšlení d'áblice, by měl vědět, jak se ty potvory dívaly na nás, lidi ze Země!«

Chvilí čekal, až si to pan Ota uváží. Ten by to pochopit mohl.

»Máš asi pravdu,« přiznal Ota po chvilce. »Pro ně to tak jednoduché nebylo.«

»A vidíte! Sebral jsem jim válku, vojenské hodnosti, zbraně a zásluhy, zato jsem jim dal klidnější život a především děti. Žádná z těch válečnic to s dětmi neuměla a musely se to učit, ale teď už to zvládají i bez mého dohledu. Není to lepší pro všechny?«

»Kde jsi vzal pro ně děti?«

»V pekle, tedy v Gehenně,« usmál se Pepek. »Pořádali jsme na ně loupežné pirátské výpravy a vytahali jsme z Pekla všechny, které jsme stihli. Ty ostatní jsou dneska po smrti, o tom byste měli vědět nejvíc vy, ale Yazatap to říkala správně, ty děti tam byly jen mladší kanonenfutr. Nemusím vám snad vykládat, že je tam vyráběli v továrně klonováním, takže ani nemohly přijít o rodiče, naopak všechny u nás získaly matky. A máte vidět, jak se o ně naše válečnice starají! Přijďte se aspoň podívat, budete zírat!«

»Koukám, to je snad na Nobelovu cenu míru!« podíval se pan Ota na Pepka tentokrát skoro s obdivem.

»Proboha!« vyjekl Pepek. »To snad ne! Jak vás to mohlo napadnout?«

»Máš snad něco proti tomu?«

»Co je Nobelova cena míru?« opáčil Pepek. »Prestižní cena, kterou se kdysi pyšnili darebáci jako Chamberlain, který v Mnichově předhodil Čechy Hitlerovi, nebo protagonisté nekončící palestinsko-izraelské války Jicchak Rabin, Šimon Peres i terorista Jásér Arafat. Za co ji dostávali? Za příměří, které nemělo ani rok trvání? Nebo za mírovou iniciativu, kterou jsem kdysi ze šéfů velmocí vydupal hrozbou, že je vyhodím do stratosféry jejich vlastními atomovými bombami? Pyšnili se, jak jsou mírotvorní! Nikdy se neodvážili přiznat, že za tím stojí nezřetelná silueta dítěte s atomovým kufříkem, sejmutá kamerami v jejich supertajných krytech. Přečtěte si jenom seznam laureátů té ceny a z některých vám bude špatně.«

»Ty je nějak nemáš rád!«

»Někteří si možná úctu zaslouží a o mír se snažili, ale většina byli služebníci d'áblů. Přínejmenším nepochybují o šéfech států, ty měli d'áblové pod kontrolou všude.«

»Třeba ne,« namítl pan Ota. »Nikdy jsem nebyl sluha d'áblů a přitom jsem Novému Německu starostoval celou řadu let.«

»No dobře, výjimky by se snad našly,« ustoupil Pepek. »Ale sympatický mi byl nejvíc Vietnamec Le Duc Tho, který tu cenu odmítl. Do společnosti těch teroristů a Mnichovanů by se mi taky nechtělo.«

»Nemusíš se obávat, nabízet ti to nikdo nebude,« usmál se pan Ota.

»To doufám!« usmál se Pepek šelmovsky.

Jirka se rozhodl vylézt z vany a za chvilku už seděl u stolu plného jídel, připravených starostlivým bratrem Járou. Pobízeli i Pepka a sami si také vzali, i když jen ovoce. Jirkovi dali veliký krajíc chleba se salámem, ale Pepek v tom ihned rozpoznal plody chlebovníku a salámovníku. V osadě Naděje se tedy také žilo zdravě, podobně jako v Oáze.

»Poslyš, Pepku,« nedalo to panu Otovi. »Přece mi to nejde do hlavy. Hledat v úplně cizím světě ztraceného člověka, natož ducha, se mi zdá horší než hledat jehlu v kupce sena. Dnes jsem se tvé choti Yazatap zmínil o tom, že mi nad Varvejí sestřelili syna, včera o něm nejspíš nevěděla. Sotva se to ale dozvěděla, zmizela a přivedla nám ho. Říkala, že budeš vědět, jak to dokázala, mně ale nic nenapadá. Zerakira je pustý svět, jsou tam husté pralesy a jezera, najít člověka by byla práce pro tisíce záchranářů. Máš pro to nějaké vysvětlení?«

»Nevšiml sis, že tam šly dvě,« usmál se Pepek. »Ta druhá, Ramiel, má ze všech mých manželek nejcitlivější telepatii. Kdyby byl Jirka po smrti, nenašly by ho, ale Yazatap vsadila na to, že může být ještě naživu. A měla pravdu. I kdyby už byl v komatu, přece jen se v něm našla jiskřička života. Ve světě, jako je Firhoi, kde jsou miliony živých lidí, by to nestačilo,

ale na pustém světě jako je Zerakira ještě nějaká šance byla. Začaly ho telepaticky volat. On jim sice vědomě neodpověděl, ale přece jen se nějaké zachvění objevilo a Ramiel po něm šla jako pes stopař po pachu krve, až ho objevila.«

»Na nic takového si nevzpomínám,« vrtěl hlavou Jirka. »Najednou jsem cítil podivné horko, otevřel jsem oči a ty dvě už stály nade mnou.«

»Jo, to už tě křísily,« souhlasil Pepek. »Na to předtím si nejspíš nepamatuješ.«

»Ale že se jim i to kříšení povedlo nějak rychle,« podivoval se Jirka. »Vím, že už jsem se hladem nemohl ani pohnout, z posledních sil jsem zalezl do tmavé jeskyně, aby mi nešlo světlo do očí a už jsem tam jen čekal na konec... Ani nevím, jak dlouho. A pak mě probudilo to teplo... Víte, že jsem si opravdu myslel, že to jsou andělé a vedou mě do ráje? Ta větší mi podala ruku, zvedla mě ze strašné hromady prachu, ale pak už jsem šel sám.«

»Ty dvě mají k andělům hodně daleko,« ušklíbl se Pepek. »Ale křísily tě Ogdurskými metodami, máme je od nich. Máš štěstí, že jsi ještě nebyl mrtvý. Ne že by tě pak nedokázaly vzkřísit, na to by stačila i jediná, ale tak snadno by tě nenašly. Máš prostě kliku. Abys věděl všechno, ten prach byla plíseň. Té to v blízkosti každého ducha prospívá, ať je v normální hmotě, nebo v duchovité. Dokud se hýbeš, není to znát, ale když se nepohybuješ, roste.«

»Zásoby mi tam ale vůbec neplesnivěly,« namítl Jirka.

»Ty nebyly živé,« upozornil ho Pepek. »Plíseň potřebuje něco živého. A chová se jako kdyby měla rozum. Než by tě skrz naskrz prorostla a sežrala, jen tě obalí a trpělivě čeká na každý tvůj pohyb. Ten jí nejspíš dává sílu.«

Jirku ovšem takové podrobnosti nezajímaly, když neměl ani potuchy o tom, co se za jeho nepřítomnosti seběhlo na Varvei, na Firhoi, i na Zemi. Pepek raději nechal slovo panu Otovi a Jirkovu bratru Járovi, aby mu to postupně podávali. Sám poslouchal také, ačkoliv něco z toho už věděl.

Na to, že se Belial Ameata nabídla provdat za pana Otu, aby mu nahradila syna a tím aby zažehнала roztržku mezi Vávrovci a Firhoi, měli ale připomínku oba.

»Doufám, že jsi ji neodkopl,« prohlásil Jirka s šibalským úsměvem.

»Neodkopl,« přikývl jeho otec. »Vzali jsme se, i když bych po ní splnění vynuceného slibu nikdy nechtěl.«

»Že vám slíbila syna?« vytáhl obočí Pepek. »Tomu já říkám slib jako řemen! Neříkal jsem vám, že tefirky mají na jednoho kluka tři holčičky? Hodně bych se divil, kdybyste měli syna hned napoprvé. Možná až po několika dcerách!«

»Netrval bych na tom slibu tak puntičkářsky,« usmál se trochu smutně Ota. »Vždyť to nedělala jen aby se obětovala. Docela nám to spolu klapalo, než...«

Jen Jirka ještě neslyšel, jak tátovi Belial Ameatu zastřelili, jeho málem zabili a přežil to jen díky tacuky hlavonožců z Xijtry a s jejich pomocí. V domě Vávřů na Zemi zahynula i spousta dětí a ošetřovatelek, pan Ota tomu říkal největší teroristická akce v Čechách.

»Její hlavní viníky máme u nás,« doplnil to nenuceně Pepek.

»Koho?« překvapeně vyhrkl pan Ota. »Myslel jsem, že vražedné komando zahynulo na Gehenně při havárii letadla!«

»Komando možná,« připustil Pepek. »Máme ale ty důležitější. Ne střelce, ale samotné velitele. Ďábly Efraima a Isidora, od kterých to nejspíš vyšlo, presidenta Spojených států, který vydal rozkazy a generála Redwicka, který je patřičně propracoval.«

»Redwicka...« vzpomínal usilovně pan Ota. »To jméno se párkrát objevilo, když jsme vyslychali zajaté posádky amerických letadel na Ribge. Ujišťovali nás, že je v tom generál Redwick dlouho nenechá.«

»Ten by jim nepomohl,« ujišťoval ho Pepek. »Je za trest v tom nejhorším vyhnanství, jaké tady máme pro obzvláštní vyvrhele. Máme u nás jedno nevlídné místo, velice podobné stejnojmennému koutu Země. Určitě vám něco říká název ostrov Krakatoa. Právě tam dnes generál Redwick spolu s presidentem zpytují svědomí.«

»Ne že bych to někomu přál, ale těm to asi patří!« usoudil Jirka.

»Ostatní, zejména ti kdo to provedli, jsou po smrti,« přikývl pan Ota. »Nebyla to moje pomsta, ale nepodařilo se mi dostat je z Gehenny. Máme jednoho zajatce, který se podílel na střelení našich děvčátek, ale ani ten tam sám nebyl, jen to zařizoval.«

»Přihodil bych ho ke generálu Redwickovi,« navrhl Jára. »Kriminál v pevnosti Myeor se mi zdá horší než pouhé vyhnanství, ale Krakatoa by mohla být tvrdší kriminál než Peklo. Pro některé výtečníky by to bylo docela přiměřené. Je to tam hodně nebezpečné?«

»Trochu,« ujistil ho Pepek. »Domek pana generála je monolit, nerozsype se ani při zemětřesení, jen trochu poskakuje. Stojí stranou, ale sopečné pumy dolétnou až tam, jenže střecha i stěny domku to vydrží a uvnitř je relativně v bezpečí. Příjemné mu to ale nebude.«

»Ale jinak ven může, ne?« ubezpečoval se Jára.

»Klidnější období si může zpestřovat procházkami,« přikývl Pepek. »V tom mu nikdo nebrání, i když procházky po ostrově, kde nic neroste, kde šlapete jen po sopečném popelu, sklu a ztuhlé lávě, to asi nebude nic povzbuzujícího. Další potíž bude, že klidnější období je tam sotva jeden den v měsíci. Nepříjemné nejsou jen občasné otřesy, ale především neustálý řev vulkánu poblíž, je to zkrátka bydlení na sopce. Sám bych tam bydlet nechtěl.«

»Výborně!« pochvaloval si Jára. »To je větší peklo než Myeor.«

»Nebud' takový sadista!« mírnil bratra Jirka.

»Sadista?« obrátil se na něho bratr. »Viděl jsi, co zůstalo z Belial? Já to viděl, byla to hrůza! Z pohledné ženské, které jsem už říkal maminko, zůstala hromádka spečeného masa s trčícími kostmi - jak ji z toho dokázali v Oáze oživit, to vážně nepochopím.«

»Jednoduše!« opáčil Pepek. »Zázrakem! Ty děti přece vypadaly stejně. Dalo nám to zabrat, ale my se zázraky běžně pracujeme.«

»Zázraky?« vybuchl Jára. »Takhle černá magie, tomu bych věřil víc! Zvlášť když sám připouštíš, že vaše ženské pocházejí z Pekla!«

»Pocházejí z Pekla a proto jsme je museli zázraky učit my, co ty schopnosti máme od Ogdurů,« nedal se Pepek. »Říká se, že je těžké odlišit zvlášť pokročilé technologie od černé magie, ale to se dá i otočit: když se dá nějaká technologie odlišit od černé magie, pak prostě není dostatečně pokročilá.«

»A ty o tom mluvíš, jako kdyby o nic nešlo?« vzdychl si pan Ota. »Vaše technologie mě opravdu zajímají. Čím víc o nich slyším, tím víc.«

»Však se vám chystáme některé věnovat,« řekl Pepek. »Samozřejmě za předpokladu, že je nezneužijete proti lidem. To je u nás kategorický požadavek, který nikomu neslevíme, ale ten byste měli pochopit.«

»Ten ti uznáme,« přikývl pan Ota. »Ale nemá to ještě nějaký háček?«

»Má,« přiznal bez vytáček Pepek. »Říkal jste, že po vás na Firhoi požadovali jakousi psychozkoušku. My požadujeme něco takového od každého, kdo má naše možnosti dostat.«

»Říkal jsem přece, že jsou někteří lidé proti psychozkuškám odolní,« připomněl Ota.

»Já jsem zase říkal, že proti našim zkouškám není odolný nikdo,« nenechal se zmást Pepek. »Ale nebudeme je vyžadovat hned zkraje, to by byly nepříjemné. Nejprve dostanete andělskou paměť, psí telepatii a kdo ještě nemá tacuky od Xijtranů, dostane je od nás. Pak ale budeme požadovat telepatické propojení s našimi bažinačkami, ty už jsou ve vyšetřování povah nejběhlejší. A teprve kdo tím projde, dostane zbytek.«

»Andělskou paměť?« zarazil se pan Ota. »My už nějakou paměť máme od Xijtranů, ale tefirové z Firhoi nás varovali, že může snadno dojít k jejímu přeplnění. Nepříjemně se to prý podobá Alzheimerově nemoci.«

»Tuhle nedokonalost andělská paměť nemá,« ujistil ho Pepek. »My už jsme to dávno s Xijtrany konzultovali. Jejich paměť nefunguje dokonale, však ji Xijtrané používají jen pár tisíc let a pro lidi ji navíc jen narychlo adaptovali, zatímco Ogdurové ji mají ověřenou tisíci lety bezproblémové funkce na milionech jedinců.«

»Myslíš, že se vám nebude přepřínovat?« zajímalo pana Otu.

»Podle mě ne,« řekl Pepek. »Zeptejte se našich expertů, nejlépe Oldy nebo Salgiel, čím se Ogdurská paměť nejvíce liší, ale mně utkvělo v hlavě, že vědomosti lépe organizuje. Můžeme si je předávat našimi pihami i vašimi borůvkami, i když naše pihi jsou jednodušší. Důležité je, že když do paměti Xijtranů vstřebáte dvě úplně stejné borůvky, zaberete tím dvojnásobek paměti, zatímco při přijímání poznatků do Ogdurské paměti se vstřebá jen to, co člověk předtím ještě nevěděl. Nejenže ta druhá borůvka nezabere vůbec nic, ale už ta první se uskrovní, protože něco z toho mohl člověk vědět už dřív a odjinud a co není nové, to se nikam zbytečně neukládá.«

»Prima!« rozjasnil se trochu pan Ota. »Mně to zajímá nejvíc. Mám v hlavě d'áblici, proto jsem se začal borůvkovým vědomostem vyhýbat, abych neskončil v demenci.«

»Ogdurská paměť vám to zorganizuje lépe,« ujistil ho Pepek. »Ogdurové mají každý několik univerzit, však uvidíte!«

»To bych asi uvítal nejvíc,« liboval si pan Ota. »Nebudu ani protestovat proti vašim psychozkuškám, zdá se, že jste i v tom směru lepší než my. Kdybychom rozpoznali faleš pana Pierre Lavarédé včas, spousta neštěstí by se nikdy nestala. Ještě kdybychom se shodli ve vašem, jak bych to nazval, rodovém zřízení!«

Opět nezbylo než do problému zasvětit i Jirku, který o něm ještě nevěděl. Zdálo se ale, že existenci dvou nových nevlastních matek přijme docela klidně.

»Už jsem řekl, že pro vás nebude jiná cesta než přidat se k nám,« řekl Pepek vážně. »Jistě se nechcete rozejít se svými tefirkami. A když se s nimi nerozejdete, nemáte už jinou cestu. Zpočátku budete muset v sobě překonat pozemské zvyklosti, monogamie je v Evropě zabydlená už tisíce let, ale myslím, že si zvyknete. Vaše tefirky vám to jistě usnadní.«

»Ale co na to řeknou pozemské zákony?« nadhodil pan Ota.

»Na Firhoi i v Oáze platí ohledně rodin jiné,« pokrčil Pepek rameny. »Oáza je v tom nejtolerantnější, uznáváme klasickou monogamní rodinu i rodiny platné na Firhoi, zatímco na Firhoi považují pozemské i naše rodiny za nemravné. Země i Firhoi se tedy budou muset naučit tolerovat odlišné zvyklosti. Nikoho nebudeme nutit do našich, ale nenecháme si ani diktovat něco, co by tefiry uvrhlo do nestability.«

»Dobře, tefirové jsou jiní,« přistoupil Ota i na tuto podmínku. »Ale co my ze Země?«

»Budeme muset prosadit naše pravidla,« řekl Pepek. »Jsou přirozená, neboť jsou daná geneticky. Když si pozemská žena vezme tefira, jejich děti tefirské geny nenesou a mohou žít kdekoliv. Když si ale člověk vezme tefirku, musí se jí přizpůsobit, bydlištěm počínaje. Tam zkrátka neplatí, že žena následuje muže. Bude tomu přesně naopak.«

»Máš to zřejmě hodně probrané,« rezignoval pan Ota. »Ale pořád máme na vybranou mezi Oázou a Firhoi, že?«

»Máte,« přikývl Pepek. »Ale na Firhoi by vám mohli nutit třetí ženu, ať chcete nebo ne. Jak říkám, u nás jsme tolerantnější.«

»Nechci, aby někdo řekl, že jsem se dal lehce ukecat,« usmál se pan Ota. »Ale jak si to tak před očima otáčím ze všech stran, Oáza mi vychází nejlíp. Doufám jen, že není úplně odtržená od Země.«

»Na Zem máme jen o jednu bránu dál než vy z Bykyle,« ujistil ho Pepek. »Největší rozdíl je v tom, že se tam dostanete jedině skrz Venušské světy. Tam tefirové ani vy žádné brány nepostavíte. Naštěstí je ani nebudete potřebovat.«

»Vidíš! A my jsme je stavěli tak důkladně...«

»Neříkám, abyste je zničili,« řekl chvatně Pepek. »Co vím, vytvářejí mnohem větší otvory a dnes třeba nevíte, k čemu mohou být dobré. Ale na Venušské a Saturnské světy je zkrátka nepostavíte.«

»Doufám, že na Venušské světy nebude třeba dopravovat letadlové lodi, ani z nich na Zem přemísťovat celé stakilometrové kusy pevnin,« zasmál se trochu pan Ota.

»Od Xijtranů jsem slyšel, že oboje dodnes strašně obdivují!« připomněl Pepek. »Prý to rychle vyřešilo válku s Hitlerem i odstěhování Němců. Nejvíc oceňovali, jak snadno jste přesvědčil Američany, aby vám pomohli.«

»Snadné to zrovna nebylo,« podotkl pan Ota. »Ale když jsem se zmínil o tom, že tam nebude problém s palivou, neboť Xijtrané hitlerovcům hned na počátku vyšlechtili plodiny, později nazývané hitlernafta, pak už to šlo jako po másle.«

»Jo ták, hitlernafta!« došlo i Pepkovi.

Jako kluk se nikdy nestaral o tak přizemní věci, jako benzín do automobilů, ale teď už věděl, že ta plodina nedávno zachránila Zemi před hrozící palivovou krizí. Že by tím ale odstranila zdroj válek, to už se tvrdit nedalo.

Jirka se ještě znovu přeptal na strukturu Horákovy rodiny. Zpočátku se, pravda, chytal za hlavu, když slyšel o třech manželích a devíti manželkách, ale postupně se s tím smiřoval, zejména když viděl, že jeho vlastní táta má podobný, na Zemi neřešitelný problém. Měl teď dvě manželky tefirky, obě krásné jako obrázek, obě do něho zamilované a podržte se, obě ochotné spravedlivě se o něho dělit. Přitom bylo jasné, že na tom nikdo nenese žádnou vinu. Viníci, kteří první Belial Ameatu zastřelili, se trestu dočkali, ale problém zůstal. Co s tím? Řešení jménem Oáza se skutečně nabízelo samo jako nejlepší.

»Jen ještě nechápu, co ve vaší rodině dělají manželky pocházející ze Země?« zeptal se nakonec Jirka. »Chápu, že to tefirkám nevadí. Jsou jiné. Ale co pozemské holky?«

»Zvykly si taky,« usmál se Pepek. »Dvě se k nám dostaly se svými kluky a všechny se připojily v zoufalé situaci a pohřební náladě po zkáze Andělského světa. Spojenectví jim slibovalo aspoň náznak jistoty a dneska ničeho nelitují. Náš svět je spravedlivější než Země, náš harém může být lepší i než nespravedlivé monogamní vztahy, tak časté na Zemi.«

»Takže si myslíš, že se jim to líbí?« podíval se na Pepka pátravě pan Ota.

»Já to vím naprosto jistě,« řekl Pepek. »Nezapomeňte, že se spolu denně telepaticky spojujeme a vím tedy přesně, co si kdo z nás myslí. Všichni zase vědí, co si myslím já, tak to musí být, spravedlnost nade vše! Vyžaduje to jen jedno, nemít před nimi co skrývat.«

»To si pořád nějak nedovedu představit,« povzdychl si pan Ota.

»Vždyť to stejně všechno zůstane jen mezi vámi,« utěšoval ho Pepek. »Neříkej, že jsi před nimi předtím kdeco tajil. Určitě jsi před nimi tak jako tak neměl tajemství.«

»No, abych před nimi tajil něco závažného, to jistě ne,« ustupoval Ota. »Ale takhle mi budou obě vidět až do žaludku!«

»A ty jim,« pokrčil rameny Pepek. »Nejkrásnější je to při sexu. Možná si myslíte, že naše rodina žije v nepoměru, když na každého manžela připadají tři ženy, ale ty přebývajících všechno sdílí s ostatními, žádná nezůstává mimo. Vidíme si přitom nejen do žaludku, ale až do nejhlubších vzpomínek. Až to zkusíte poprvé, pochopíte, jak je to krásné.«

»Vy provozujete sex všichni dohromady?«

»No jasně, to je přece nejlepší,« odvětil Pepek. »Všichni si přijdou na své, každý zná každého a rodina je tak jednoduchá, jak se to jiným ani nezdá. Už se mě víc lidí ptalo, jestli mi nevadí mít každý den jinou. Nevadí. I když se střídáme, jsme ta nejvěrnější rodina, jakou si dokážeš představit.«

»Věrnost v harému?« zasmál se Jára.

»Moc se tomu nesměj!« okřikl ho Pepek. »Naše ženské se za cizími chlapy neohlížejí a my se nekoukáme po ženských. To se nechlubím, to vím. Mimo rodinu máme plno přátel, občas si navzájem vypomáháme, každý večer si to v rodině pěkně probereme, zhodnotíme, ale vnější vztahy se nikdy nedostaly nad rámec přátelství a nikdy nevznikl sebemenší důvod k roztržce. Před telepatii přece nic neschováš.«

»Máte při tomhle vůbec nějaké roztržky?« zeptal se Jirka.

»Občas se na sto procent neshodneme,« přiznal Pepek. »Ale neřekl bys, co všechno se dá společně při sexu vyřešit.«

»A to všechno dělá ta telepatie?« zajímal se Ota.
»Jistě,« přikývl Pepek. »Až ji dostanete, uvidíte.«
»Myslíš, že by telepatie svedla do harému i nás monogamisty?« pochyboval Jára.
»Ty už jsi ženatý, vid'?'« podíval se na něho Pepek. »Neměj obavy, k harému tě nikdo nesvádí, ale to telepatické propojení si se svou ženou vyzkoušejte, až ji budete mít. Jde to i ve dvou a budete velice příjemně překvapení.«
»A co kdybych tě teď požádal, abys mi tu vaši Oázu ukázal?« obrátil se najednou na Pepka pan Vávra. »Vešlo by se do vašeho autobusu pár lidí navíc? Přinejmenším tři, ledaže by se tam kluci chtěli podívat také?«
»Na to přece čekám!« rozzářil se Pepek. »Airbus je plný, ale když se tam našlapeme... nebojte se, nebude to větší tlačenice než v městském autobuse a nepoletíme daleko, jen přes tři hvězdné brány. A kdybyste si chtěli udělat výlet všichni, airbusů máme víc.«
»Bereme!« vykřikl nadšeně Jirka.

Vrátili se do největšího sálu právě včas. Yazatap tam mezitím dokonale rozehrála své dávné umění diplomacie, ze kterého zřejmě nic neztratila. Vávrovce s Pepkem přivítal jásot, neboť se s vyhlášením spojenectví mezi Bykyle a Oázou čekalo už jen na ně.

Pan Vávra se nad připravenými listinami trochu zarazil.

»Myslím, že by to šlo i bez nabubřelých oficialit,« řekl omluvně. »Papírové smlouvy mohou obě strany porušit, kdy se jim zachce, zato neformální, ale tím upřímnější dohody mívají delší trvání.«

»Máš jistě pravdu,« přikývla mu na to Yazatap, »ale až se budeme po pěti tisíci letech shánět po originálech téhle smlouvy, bylo by trapné žádnou nemít.«

»Kde ji budeme skladovat?« namítl Pepek. »Ačkoliv, nebylo by od věci založit nějaké muzeum, ale dával bych tam zajímavější věci. Třeba důstojnické meče, ukořistěné tefirským pilotům, nefunkční makety různých zbraní nebo i tu Jirkovu plesnivou kombinézu.«

»Dobrý nápad!« přijala to Yazatap. »Muzeum zatím ještě nemáme, ale už teď máme dost exponátů. Například ty zbraně. Ale máš pravdu. Za pár let po nich nebude ani zmínka a jak je jednou budeme vysvětlovat dětem? I tu smlouvu bych pečlivě zakonzervovala, aby přežila třeba až sto tisíc let!«

»Záznamy přece vydrží i déle,« ujišťoval ji Pepek.

»Na ty taky dojde!« nedala se Yazatap.

Na smlouvě už bylo připravené všechno. Pepek se trochu podivil, že ho v textu uvedli jako hlavní osobu za stranu Oáza, o něco méně se divil tomu, že za svět Bykyle byl hlavní osobou pan Vávra. Bylo to ale logické, oba měli klíčový podíl na založení prvních obydlí na těchto světech a bez nich by byly dosud pusté. Podpisy byly slavnostně snímány tefirskými záznamníky, aby se zajistila jejich tisíciletá trvanlivost.

Pak teprve vypukl jásot, kterého se účastnili všichni bez rozdílu, nejhlasitěji ovšem hudebníci, kteří smlouvu oslavili jásavými fanfárami.

Nicméně každá sláva musí jednou skončit.

»Nechte si trochu nadšení i na smlouvu s Firhoi!« uklidňoval všechny marně Vávra.

Jásot se ještě zvýšil, když Pepek navrhl všem zájemcům z Kogucu výlet do Oázy.

V Kogucu nežili žádní peciválové. Stavitelé a obyvatelé zdejšího městečka měli již za sebou putování přes několik světů, ale nabídka výletu na dosud nedostupné Venušské světy je přece jen uvedla do nadšení. Ani tlačenice v airbusu by nikomu nevadila, jenže v delegaci z Oázy byla převaha telepatů se psi telepatii a zakrátko v Kogucu přistál druhý airbus, aby se všichni pohodlně svezli i bez mačkání. Yazatap s Tabris rozmísťování pečlivě dirigovaly a obyvatelé Bykyle a Oázy důkladně promíchaly, jak se to nedávno osvědčilo při smířování kmenů Baal s Árjá. Tady se sice nedalo mluvit o bývalém nepřátelství, ale i pouhé oddělení těchto skupin zavinilo spoustu zbytečných obětí.

Přílet airbusů vyvolal obrovské pozdvižení také v Oáze, zejména mezi zachráněnými obyvateli Jeruzaléma. Většina se jich vyrojila z nouzového ubytování v halách, aby viděla přistávání airbusů bez křídel na malém prostranství mezi halami a mořem. ažsem

Divadlo ovšem bylo na obou stranách a ne jedno.

Návštěvníci z Bykyle mohli na roztodivném davu nechat oči. Na první pohled mohli rozeznat místní od návštěvníků, všichni místní měli totiž na sobě andělské kombinézy, které svým dočasně ubytovaným hostům nabídnout nemohli. Naštěstí se v pamětech robocenter zachovalo klasické pozemské oblečení z dob Andělského světa, takže nikdo nemusel chodit v hadrech jako první den po katastrofě. O zachráněné se zde staraly tisíce ochotných rukou, nouzí nikdo netrpěl. Pro místní nebyl problém objednat u robocentra obleky libovolného střihu a Vít'a rozhodně nebyl jediný, kdo uměl vytvořit programy na to, co chybělo. Ale jen malá část Arabů zůstala u svých tradičních oděvů, byť aspoň z lepších materiálů, větší část podlehla volnějším režimu v Oáze. Naštěstí zde nebyli ortodoxní náboženští vůdci a pokud tu někteří byli, byla pro ně pomoc d'áblíc obzvlášť hořkou pilulkou. Neodvažovali se proto své dosavadní ovečky ani usměřňovat, natož rozeštvávat. A to nejhorší na ně teprve čekalo. Yazatap všem slíbovala předvést záznamy ze svého vimaanu. Vyhlásila, že zájemci uvidí autentické obrazy z pravé potopy světa, jaké ještě nikdo z nich ani ve snu neviděl. Kdo by nechtěl něco takového spatřit?

V Oáze se Yazatapin původ rozesl rychlostí světla. Všichni už věděli, že je to bývalá královna ze Sáby a přitom pravá d'áblice, ale tím spíš budila zvědavost a právě její minulost jí dodávala na věrohodnosti.

Aby se promítání zúčastnilo co nejvíc lidí, Salgiel napadlo nepromítat v žádné hale, ale v půlkruhovém přírodním amfiteátru nedaleko od laguny, kde bude ze všech míst krásně vidět. Původně to byla jen velká rokle, ale Salgiel odhadla, že drobnými terénními úpravami vznikne přírodní divadlo podobné starořeckým, jaké nenajdete nikde na Zemi. S terénními úpravami jí samozřejmě pomohlo robocentrum, dodalo i pohodlné sedačky, jedině tak se to dalo stihnout za zbytek odpoledne, ale obyvatelé Oázy byli zvyklí na jiné zázraky a tohle už jim ani zázračné nepřipadalo.

Nebylo to jediné, čím Oáza všechny přivítala. Dalším zážitkem měly být koncerty pod vedením kapelníka Františka, jinak ředitele zdejší hudební školy. František přímo zářil, jak se na to těšil. Jeho několikaleté snažení teď ukázalo výsledky a ty rozhodně nebyly špatné. Paměťové pihy odstranily léta dřiny, které museli dosavadní hudebníci přetrpět, aby zvládli mechanickou část hry na nástroje a František se tak mohl více věnovat skutečnému umění, zaměřenému více citově než na pouhou rutinu. A talentů našel víc než doufal.

Na Pepka s Yazatap čekalo ale další překvapení, které nečekali, ačkoliv se jim nejspíš připravovalo přímo na očích.

Adélka s Kryštofem přišli za Pepkem s žádostí, která ho přivedla do rozpaků. Nechtěli po něm totiž nic méně, než aby je oddal.

»Copak jsem starosta?« bránil se. »Dojděte si za Tabris Dvořákovou, ta přece v Oáze za normálních okolností oddává!«

»Když se ale vdávala Tabris, oddával jsi je ty!« vyčetla mu Adélka. »A platilo to snad, takže to můžeš dělat i ty.«

»Poslyš, Pepku,« doplnil Adélku i Kryštof. »Přece by ses z toho nevyzouval! To nám jako kamarád neuděláš!«

»Podle smlouvy s Bykyle jsi tady přinejmenším stejně důležitý jako Tabris,« dodala rychle Adélka. »Ale nejdůležitější je, že jsi člověk.«

»To jsme snad všichni!« zamračil se trochu Pepek.

»Člověk ve smyslu Homo Sapiens, čili pozemšťan,« dodala rychle Adélka. »Viš, my se chceme vzít tady, ale oba se chceme vrátit na Zem. A tam by třeba svatba, kterou oddává

skutečná d'áblice, nemusela platit.«

»Vy se chcete vrátit?« podíval se na ně užasle Pepek.

»Ano!« řekla Adélka. »Tady je krásně, ale Země je Země!«

»Uvědomujete si, že na Zemi mezi lidmi nebudete ještě dlouho bezpeční?« zkoušel je Pepek. »Vidím to na delší dobu.«

»My tam nechceme hned teď,« dodala rychle Adélka. »Ale rozuměj nám, až to půjde, určitě se tam vrátíme.«

»Chceme to oba,« přidal se k ní Kryštof.

»Nebyl jsi náhodou sveřepým nepřítelem ženění?«

»Byl,« přiznal bez mrknutí oka Kryštof. »Kde ale na Zemi najdu ženskou, se kterou si bez jediného slova rozumím i přes dvě hvězdné brány? Navíc reportérku, ochotnou jít pro reportáž třeba do pravého Pekla? Řeknu ti, budeme pár, jakých na Zemi není nadbytek.«

»Tady je takových víc a nejsou to jen páry!« upozornil ho jemně Pepek.

»Tady!« usklíbl se Kryštof. »Tady není Země! Teprve na Zemi se ukáže, kdo v sobě má jiskru a kdo ne! Nekomunikoval jsem přece telepaticky jen s Áďou, ale jen my dva jsme si nejlépe rozuměli. Chápeš to?«

»Proč bych to nechápal?« opáčil Pepek. »Já jen, že nám tady budete chybět.«

»Nemyslím si, že bychom si tím uzavřeli cestu sem, stejně jako ty se jistě budeš často objevovat na Zemi,« usklíbl se Kryštof.

»Tady bychom si ale mohli uzavřít tu Zemi,« dodala Adélka. »Pamatuješ se snad, co jsem ti říkala ten den, kdy jsem tě poznala? Že chci kluka, který bude mít jenom mě a já jen jeho. Tady je to... řekněme neobvyklý stav. Když si i křesťan František vzal tři ženy...«

»Ale vyčítat vám to tady nikdo nebude,« ujistil ji Pepek. »František to měl těžší, vzal si hned zpočátku d'áblici a ta ho nakonec k polygamii dovedla, u vás by to snad nehrozilo.«

»To doufám!« usmála se Adélka na Kryštofa, ale v tom úsměvu byla jen laskavost bez náznaku přísnosti nebo čehokoliv jiného.

»Proč tedy nezůstanete tady?« naléhal na ně Pepek.

»Kvůli dětem,« řekla Adélka. »Zatím žádné nemáme a ještě dlouho je mít nebudeme, na Zemi by to ani nebylo vhodné, ale my s nimi už teď najisto počítáme. A opravdu chceme, aby naše budoucí děti vyrůstaly na Zemi.«

»Ani to vám nikdo vyčítat nebude a já nejméně ze všech,« řekl vážněji Pepek. »Ale co vám musím říci a opakovat, budete nám chybět.«

»Neboj se, pár let to tady vydržíme,« usmála se na něho Adélka. »Možná i pár desítek let, než se to na Zemi změní. Když se běžná délka lidského života zvedne až na stovky let, nic nezmeškáme. Ale už jsme se na všem shodli.«

»Vážně?« zažertoval si Pepek.

»Vážně,« přikývla Adélka. »Neboj se, nemusíš nám doporučovat telepatické spojení při sexu, to už máme taky vyzkoušené.«

»Jestli máte, tak asi o sobě víte všechno,« ustoupil Pepek. »Takže budu mít už jen dvě otázky: kdy se chcete brát? A chcete svatbu v užším kruhu nebo s tisícovkou hostů?«

»Chceme se vzít hned jak to půjde, nejlépe dneska,« řekla rychle Adélka.

»A co se týče hostů,« začal Kryštof. »Tady jsme nebyli úplně rozhodnutí. Za jiných okolností bychom se chtěli brát v menší společnosti. Příbuzné ze Země bychom sem raději netahali, abychom někomu neublížili. Pozvali bychom jen tvoji rodinu a pár bažinaček, se kterými se oba nejlépe známe. Wirael nám ale navrhl, abychom svatbu vzali manifestačně před všemi současnými návštěvníky, kdo o účast projeví zájem.«

»Takových by ale mohlo být přes dvacet tisíc!« zasmál se Pepek.

»No právě!« řekl Kryštof. »Nejlépeším místem by byl amfiteátr, co tam chtějí Salgiel s Yazatap ukazovat potopu světa.«

»Pak jsme jen uvažovali, jestli by to mělo být před potopou nebo po ní,« pokračovala

rychle Adélka. »A shodli jsme se, že by svatba měla být napřed. Mě sice napadlo, že to bude přesně podle hesla *Po nás potopa*, ale Kryštofa napadlo, že by se po potopě dala naše svatba chápat jako *Pokračování katastrofy*. Co ty na to?«

»Vy dva jste se ale našli!« zasmál se Pepek ještě víc. »Koukám, že vám to myslí hned v palcových titulcích! Škoda, že tu nemáme noviny!«

»Budeme vám ty naše ze Země posílat,« sliboval Kryštof. »Založíme na Zemi vlastní noviny, to bude to první, co tam uděláme. Už jsme o nich s Vítou jednali. Nebylo to přímo o novinách, ale potvrdil nám, že nebude problémem postavit na Zemi robocentra, jen jak se to tam trochu uklidní.«

»Robocentra by snad neměla Zemi krmit novinami,« zaškaredil se Pepek. »Myslím, že by pro ně bylo tisíc důležitějších využití. Novin jsou už dnes na Zemi tisíce tun.«

»Tak zrovna o tomhle jsme naopak s Vítou a Oldou hodně jednali,« nedala se Adélka. »Olda souhlasí, že nemá cenu přinášet na Zem blahobyt, dokud nebudou lidi připravení, aby to nedopadlo jako u Mrzoutů. V tom světle budou noviny opravdu důležité. Dnes je jich tam opravdu hodně, ale kolik jich patří ďáblům? I když jsou redaktori většinou lidé, ďáblové je ovládají. Jen si vzpomeň, jak zemetli s námi! Vyhodili nás, ani jsme nemrkli a v žádných jiných novinách už jsme se ani prstíčkem nezachytli. Že tím úroveň našich novin poklesla? No bóže, to bylo asi to poslední, co je zajímalo.«

»Ďáblové jsou ale minulostí,« připomněl jim Pepek.

»Ti hlavní zmizeli, ale tisíce homunkulů na Zemi zůstalo,« nedala se Adélka. »Dobře víme, jak jednají i bez svých pánů. Ve vymyšlení darebáctví jsou vynalézaví, že nad sebou ďábelský dozor ani nepotřebují. Čekáme, že se na nás sesypou jako hejno sršňů, budou se nás snažit vyřídit všemi způsoby, od pomluv po násilí. Nezapomeň, po ďáblech jim k tomu zůstaly prostředky všeho druhu.«

»No právě!« zapochyboval Pepek. »Jak dlouho asi vydržíte, kdyby se na vás opravdu všichni sesypali jako ti sršní? Den, možná dva?«

»Promyšlené to máme dost a Olda s Vítou nás v tom podporují, vyjasni si to s nimi,« odvětila Adélka. »Samozřejmě musíme přijmout důkladná bezpečnostní opatření. Kluci nás zasypali spoustou katastrofických nápadů, ale všechny by se daly vyloučit. Nesměli bychom bydlet v normálních bytech, jsou příliš na ráně najatým zabijákům. I redakci musíme umístit do bezpečí. Oldu napadlo usídlit se v nějakém pustém světě. Měl by to být blízký soused Země, aby nebyly problémy s dopravou, ale nesmíme ohrožovat místní obyvatele. Výběr se tím zúžil na Gehennu, ale to není tak špatný nápad, jak to možná na první pohled vypadá. Pan Vávra tvrdí, že tam zná opuštěné pevnosti, ponechané jako nástraha, které by dokázal zprovoznit. Co myslíš, ukecáme ho, aby přesunul vězně z pevnosti Myeor do Raphaelova Arestu? Nám by ta pevnost pro začátek stačila.«

»Řekl bych, nechte Gehennu Gehennou,« vzdychl si Pepek. »Já bych tam bez vážných důvodů nevlezl ani za zlaté prase. Nejbezpečnější byste byli na Zemi, je tu spousta nádherně zabezpečených pevností, mám na mysli opuštěná ďábelská podzemní sídla. Žilo by se vám tam jako v bavlnce a rozhodně byste nebyli odtrženi od světa jako v Gehenně. Ďáblové měli komunikační kanály dokonalejší než lidé nahoře, aby byli vždycky o všem informovaní. Tam byste mohli vydávat noviny ve velkém. A kdyby tam zacláněli služební homunkulové, pošleme je za ostatními do Raphaelova Arestu, aby na světě nezůstal jediný svědek, nikdo, kdo by vás tam mohl ohrožovat.«

»Jediný nebezpečný bod by potom byla distribuce,« vzdychl si Kryštof.

»I to se dá zajistit,« nedal se Pepek. »Můžete využít některý Marsický svět, ďáblové už vás tam ohrožovat nebudou, postavíme tam tedy překladiště. Můžeme jich postavit i víc, aby byly v záloze. Navrhl bych přepravovat noviny na návěsech v nevratných kontejnerech, které by se daly po vyložení změnit na jednoduché domky. Zabijete tím dvě mouchy jednou ranou. Domky se na Zemi vždycky uplatní, těch tam nikdy nebude dost. A když se nebudou

vracet, nikdo vám do nich nepřibalí bombu.«

»No vidíš!« rozjasnil se Kryštof. »Bál jsem se, že nás od toho budeš odrazovat a zatím nám dáváš docela dobré nápady!«

»Odrazoval bych vás od nesmyslného hazardu,« odvětil Pepek. »Tohle ale nesmyslné není. Lidstvo přišlo o vládcu, ale to neznamená, že smíme nečinně zůstat v Oáze stranou ode všeho. Budeme se muset o Zem zajímat, je to nezbytné a nevyhnutelné.«

»Taky si to myslím,« přidal se Kryštof. »Na Zemi dnes chybí stabilita. Po pádu d'áblů se vyrojí spousta menších místních vládců, kteří by v jejich díle pokračovali. Tomu musíme zabránit. Alfréd Schmidke doufá, že zpacifikuje část Mafie, ale sám na všechny nestačí.«

»Už jsme s ním mluvili,« přidala Adélka. »Tvrdil, že pokrok, který chceme přivést na Zem, musíme dávkovat opatrně. Ani andělské dary nejsou bezpečné před zneužitím. Není to tak dávno, co Vávra přivezl na Zem plodiny od Xijtranů a letecké motory d'áblů. Hitlernafta světu skutečně významně pomohla z palivové krize a nová letadla se také začala brzy stavět, jenže Američané začali jako první vyrábět bombardéry a války nejenže na Zemi nepřestaly, ale lidé by je rozšiřovali i do vesmíru. A nebyli za tím jen d'áblové! Pozemšťané jim v tom tak zdatně pomáhali, až je skoro nemožné je od sebe odlišit.«

»Taky je mi to jasné,« souhlasil Pepek. »Nebojte se, nenecháme vás v tom samotné.«

»Říkal jsi ale, že se na Zem vrátit nemůžeš,« připomněla mu Adélka.

»Nemohu tam mít rodinu,« opravil ji Pepek. »Vybral jsem si tefirky, musím žít s nimi. Nechápej to ale jako žalář. Zemi můžeme navštěvovat, i když tam trvale žít nebudeme.«

»Takže nás budeš podporovat?« rozjasnila se Adélka.

»To se rozumí!« slíbil jí Pepek. »Budeme podporovat stejně kolonii na Bykyle, jako lidi na Zemi. A jestli se dohodneme s tefiry na Firhoi, můžeme se kamarádit i s nimi a to by bylo ještě lepší.«

»A co Xijtrané, nebo ti lidičkové na Pegsda?« nadhodila Adélka.

»Přijdou na řadu později,« uklidňoval Pepek její nadšení. »Teď se jim jistě ulevilo od nájezdů z Gehenny, později jim pomůžeme i jinak, ale teď máme nejdůležitější úkol přinést na Zem spravedlnost. Té se tam nejvíc nedostává!«

»Budeme se snažit,« přikývla Adélka.

Pomoc

Hosté z Bykyle i ze Země si pobytu v Oáze užívali víc než vrchovatě.

Obyvatelé Oázy jim v krátké době ukázali to nejlepší, čím se mohli chlubit. A nebylo toho málo. Pravda, početné rodiny v Oáze neodpovídaly pozemským zvykům, ale kritikové dostávali pořád stejnou odpověď: Nikdo za to nemůže, je to jediný možný důsledek zdejší genetické odlišnosti. Část kritiků dál cosi brblala o Boží nepřírozenosti, ale pro místní byl ten problém dávno oddiskutovaný, nemínili se o něm dohadovat a kritikové tak nenaráželi na odpor. Ano, máte pravdu, na Zemi je to jinak, ale tady je to docela přirozené a nemůže to být nemravné, opakovali jim trpělivě nejen d'áblice, ale i pozemšťané, kteří se tu mezitím zabydleli. Neznají ostatně i muslimové mnohoženství? Proč by jim vadily tefirské rodiny? Že je v nich nejen více manželek, ale i manželů? To je přece spravedlivější, ne?

Zatím se ale nezdálo, že by to někoho ze zachráněných obyvatel Jeruzaléma nadchlo. V oblastech světa, kde víra pomáhá udržovat pospolitost části obyvatel proti táboru opačné víry, se lidé k radikální změně názorů odhodlávají jen ztěžka.

Svatba Adélky s Kryštofem vyšla velkolepě a části kritiků nahnala vodu na mlýn.

»Hleďme, najednou to jde i normálně!« neslo se mezi přihlížejícími.

Pak se dozvěděli, že to je proto, aby se ti dva mohli vrátit na Zem, kde budou muset respektovat pozemské zvyky.

»Na Zem se mohou vrátit jen lidé, kteří se na Zemi narodili,« snažil se to Pepek všem vysvětlit, když ty dva podle zdejšího práva prohlásil za manžele. »Přejme jim všichni, aby se jim tam dařilo.«

Novomanželé nadšeně přijímali gratulace, ale veliký amfiteátr se už začal připravovat na úplně jinou podívanou. První částí měly být Yazatapiny autentické záznamy ze skutečné potopy světa, způsobené kdysi dávno d'ábly. Druhou část záznamů přinesl pan Vávra, který je měl ve svém velitelském vimaanu z doby, kdy byl kněžnou Árijů. Je nutné přiznat, že měl záznamy novější, lidem bližší a tedy důležitější.

Tefirské záznamy jsou dokonalejší než pozemský film. Nejen tím, že z nich vyvstávají třírozměrné objekty, ale kromě toho působí i na smysly, které pozemský film ponechává na okraji zájmu. Člověk si leďacos domyslí, ale lidská fantazie v tomto směru přece jen není dost přesvědčivá. Při spatření něčeho hnusného se vám může vybavit i smrad, který k tomu patří, ale v žádném kině se tím nebudete tak dusit, jako při pravých tefirských záznamech.

Již pohled na spousty vod, padajících z černého nebe, vyvolával pocit nebezpečí, ještě podtržený vnímáním syrové vlhkosti, hukotu kalných vod a tříštěním lámajících se stromů. V řevu vichru se skoro ztrácel marný křik a úpění posledních lidských bytostí. Zběsilá voda je vyplavovala z posledních úkrytů, než je přikryla rozbouřenou kalnou hladinou, odkud se již nikdo živý nevynořil.

»Za několik desetiletí pomalého vysušování jsme do stratosféry dostali velké množství vody,« komentovala to Yazatap. »Během té doby hladina oceánů poklesla a lidé závislí na moři si svá obydlí přesunuli blíž k vodě. Když se voda téměř naráz na povrch Země vrátila, hladina oceánů se opět zdvihla a po příbřežních městech nezůstala ani nejmenší stopa.«

Nemluvila tefirštinou. Tefirský záznamník, přepnutý na promítání, by dokázal zesílit její hlas, ale ne přeložit tefirštinu do jiných jazyků. Vít'a ale přinesl zesilovač Mrzoutů, který zesílil do celého amfiteátru všesměrovou telepatii, stačilo přiložit k hlavě snímač.

»Ale co na horách?« ozval se z davu kdosi odvážnější. Otázka byla v hebrejštině, což Yazatap nedělalo potíže.

»Správná otázka,« souhlasila a pro jistotu ji zopakovala telepaticky: »Jak asi dopadli lidé na horách, kudy se při potopě voda jen přehnala? Lidé obvykle nežijí až na vrcholcích, ale maličko níž, v údolích. Tam se ale voda z vrcholků hor přiřítla v podobě dvacetimetrové

vlny a smetla i nejpevnější kamenné stavby i s lidmi. Nebylo před ní úniku. A zatímco lidé, žijící na břehu moře, se *jen* utopili, těla ostatních se do moře dostala rozemletá na kousky. Dopadly tak i mohutné kmeny stromů a jistě uznáte, že dřevo je maličko pevnější materiál, než měkká těla lidí i zvířat.«

»Vy jste u toho byla?« zeptal se kdosi zaraženě.

»Ne,« zavrtěla hlavou Yazatap. »Stalo se to dřív, než abych u toho mohla být, potopu jsem znala jen ze záznamů. Jsem ale d'áblice a musím přiznat, byla jsem pěkná bestie. Jako děcko jsem si ty záznamy ráda prohlížela, litovala jsem, že jsem u toho nebyla a obdivovala ty, kdo tuhle spoušť vymysleli.«

»Já jsem u toho ale *byla*,« řekl temnějším hlasem Ota Vávra.

Potíž byla v tom, že ještě neměl telepatii. Dokázal by to říci všemi jazyky, kterými se dnes v Oáze mluvilo, včetně tefirštiny, ale musel by to pokaždé znovu opakovat.

»Klidně mluv, Oto,« pobídl ho ale Pepek. »Yzatatap to přetlumočí.«

Yzatatap rychle přikývla. Ani jí nedělaly jazyky problém, takže pan Vávra mohl mluvit libovolnou řečí. Yazatap s telepatickým zesilovačem obsáhla bez problémů celý amfiteátr, takže si někteří ani neuvědomovali, že k nim pan Ota nemluví jejich mateřštinou.

»Mám v sobě d'áblici, jednu z pekelných kněžen,« začal pan Ota s vysvětlením. »Žila pětadvacet tisíc let, vystřídala několik těl a u mě snad skončí, ale díky ní si pamatuji i potopu světa. Byla taky pěkná bestie a měla na ní nemalý podíl, jen tomu neříkala vina, ale zásluhy. Záznamy Yazatap Horákové zřejmě pocházejí z dnešního středního Východu. Moje d'áblice byla tou dobou někde na místě dnešní Indie. Tenkrát tam byla vyspělá říše Atchoe, lidnatější než dnes. Voda ji smetla, města i menší osady, lidé se topili po milionech, ale poměrně dost lidí by tu katastrofu přežilo. Říše Atchoe měla flotilu velikých lodí kvůli obchodu se svými sousedy, hlavně s ostrovy Cibilgó na místě dnešní Indonésie. Jenže vimaany d'áblíc létaly nad mořem a přeplněné lodě i s lidmi s gustem potápěly. Nevím, kolik lodí jim uniklo. Bible trvá na jedné jediné Arše, já sám doufám, že se pár lodí schovalo mezi ostrovy, ale tisíce jich rozhodně nebyly a jinde ve světě to nebylo o moc lepší. Větší vyhlídku měli lidé ukrytí ve vysokohorských jeskyních, tak snad přežilo dost lidí v Kordillerách, v Tibetu a v Číně. I dnes stojí některá obydlí vysoko v horách. Poblíž vrcholů byly i přívaly vody slabší a lidé se proti nim udrželi.«

»Jak se mohly lodě schovávat mezi ostrovy, když byly potopou spláchnuté?« zajímalo někoho z diváků.

»Na některých nezatopených vrcholcích nižších hor přece jen nějaké stromy zůstaly,« vysvětloval to pan Ota. »Tak to jistě přežila i některá zvířata. Noe by těžko dokázal rozvážet klokany do Austrálie a lamy do Jižní Ameriky, o jedovatých hadech ani nemluví.«

»Ať to bylo jakkoliv, potopa vrhla lidi o tisíce let zpátky,« souhlasila Yazatap. »Kdo ji přežil, začínal od úplného začátku. Vědci se na lodě nedostali, většina oborů lidské činnosti úplně zanikla a musela být po tisíciletích znovu objevenána. V nastalém boji o holé přežití měli největší naději primitivové, zejména rybáři. Ti ale úroveň civilizace neudrželi.«

»Říše Atchoe v Indii měla slušně zvládnutou technologii železa, vyspělé zemědělství a rozsáhlé knihovny,« přidal Ota Vávra. »Zemědělství spláchla voda, po průmyslu nezůstala ani stopa a potomci těch, kdo to přežili, již pouhých pár set let po potopě neznali písmo.«

»A vy jste pak lidmi jako primitivy pohrdaly,« potřásl hlavou Pepek.

»Však se za to dneska stydíme,« vzdychla si Yazatap. »Ale to je asi všechno, co s tím můžeme dělat, napravit se to nedá. Tenkrát jsme to považovali za správné. Lidé pro nás byli podřadná rasa a na jejich životech nám nezáleželo. I dnes přece někteří považují jiné lidi za méněcenné a neumí si jich vážít.«

»Ano, přesně tak to je!« ozvalo se z davu arabsky. Pepek tomu nerozuměl, ale smysl si rychle domyslel podle reakce Yazatap.

»Smutné je, že to často bývá vzájemné!« okřikla ho. »Jedni neuznávají druhé, kdeco

si navzájem oplácíte a ještě vyhledáváte spory. Oko za oko, až budete všichni slepí!«

»A vy nás už uznáváte?« ozvalo se vyčítavě.

»To už jste mohli u většiny obyvatel Oázy poznat!« odvětila Yazatap. »Pevně doufám, že jsem i já svou nejhorší pýchu překonala, i když to nebylo mojí zásluhou. Musela jsem ale projít beznadějným stavem duchů, kdy jsem žíznila nad potůčkem čisté vody, které jsem se nemohla napít, procházela jsem skálou, ale nemohla jsem utrhnout ani stéblo trávy. Změnilo mě to tak, že dnes lidem pomáhám a jsem pyšná za každý zachráněný život, ať už je to život pozemských nebo d'ábelských dětí.«

»Vy d'áblové byste přece měli být nesmrtelní!« divil se kdosi, pro změnu hebrejsky.

»Ne, to nejsme,« nesouhlasila Yazatap. »Život máme delší, ale ne věčný. Skvěle se nám podařilo oddálit stárnutí, je mi tři a půl tisíce let a počítám ještě s další tisícovkou, než na mně bude věk znát. Jenže úmrtnost ve válce jsme měli příšernou a tím se to otočilo, náš průměrný věk byl kratší, než je dnes v současných vyspělých lidských zemích.«

»Co ale chcete na Zemi dneska?« tázal se opět kdosi, tentokrát arabsky a nevlídně.

»Chceme vám lidem pomoci od špatných vládců,« chopila se otázky klidně Yazatap. »Máme spoustu možností a některé k tomu využijeme.«

»V první fázi stačí zbavit lidi vlády d'áblů a jejich pomahačů.« zjednodušil to Pepek.

»V tom bychom měli lidem pomoci především,« souhlasila s ním Yazatap. »Musíme ale přiznat pravdu i panu Alfrédovi. Nebude to jednoduché.«

»To snad nikdo netvrdí,« souhlasil s oběma pan Vávra. »Bude to velká fuška, než svět zbavíme d'ábelských pohrobků. Dokud budou u moci, nedá se dělat nic jiného, všechno by obrátili proti lidem.«

»Znamená to snad, že nám chcete vnutit svoji vládu? Co když ji ale nechceme?« ozval se opět nesouhlasně někdo z Arabů.

»My vám vládnout nebudeme!« ujistila ho Yazatap s trpkým úsměvem. »Ani po tom netoužíme, to by byla jen výměna jedněch d'áblů za jiné, žádná změna. Budete se muset naučit vládnout si sami, i když to zatím neumíte. Sama jsem velice zvědavá, jak vám to bez vašich dosavadních pánů půjde. A že to nebyli žádní andělé, tím si můžete být jistí!«

»Tak co vlastně chcete na Zemi dělat?« dožadoval se Arab stále odpovědi.

»Trochu se mezi vás zamícháme a když se vaši spoluobčané v zodpovědných funkcích nebudou zodpovědně chovat, svrheme je,« řekla s klidným úsměvem Yazatap.

»A co když ani o takové vměšování nebudeme stát?«

»Kdo o to nebude stát?« usmála se klidně Yazatap. »Nějaké zkušenosti s tím máme, většinou příznivé. Pochopitelně se to nebude líbit těm nezodpovědným, kteří se k ostatním chovají jako k nevolníkům. Většina lidí ale brzy pochopí, že nám jde o spravedlnost. Těm to vůbec vadit nebude, naopak. Jen to přivítají.«

»Jenže my si chceme vybrat vládu sami!« trval na svém Arab. »A když to bude nutné, budeme ji také bránit. A třeba i se zbraní v ruce!«

»Se zbraní v ruce půjdete proti duchům?« zasmála se Yazatap, ale pozorně se zadívala do davu, aby si toho tvrdohlavce zapamatovala.

»Nový druh munice prý dokáže zabít i ducha!« opáčil Arab.

»Jak vidím, máte nejčerstvější informace přímo od d'áblů,« zvázněla Yazatap. »Jenže vám nebudou nic platné. Ta tajná munice ještě nikoho z nás nezabila, ale počítáme ji jako dum-dum a její používání budeme hodnotit okamžitým odesláním do pekla.«

»Mně horko nevadí!« odvětil lehkomyšlně Arab. Zřejmě neměl ani tušení o výhodách andělských darů, jakou byla i Yazatapina fotografická paměť, to by se jistě držel zpátky.

»Asi budete nepříjemně překvapený,« zasmála se d'áblíce. »Do pověstného pekla pro hříšníky se už nedostanete, ale vařící olej není jediný možný trest. Známe třeba Raphaelův svět, kde je jen led, sníh a mráz.«

»Svět zvaný Sibérie je co do mrazu ještě krutější,« doplnil ji pohotově Pepek. »To pak

není příjemný odpočinek ani pro samotné d'ábly. Kdo z lidí se bude chovat nezodpovědně, dostane od nás jedno varování a když si nedá říci po dobrém, poletí tam.«

»Ale to přece není možné!« vybuchl Arab. »Alláh to nedopustí!«

Alláh to nedopustí! ušklíbl se Pepek, ale nedal na sobě nic znát. Za každé války se na Zemi odehrávaly hrůzy a nikdy se proti nim nikdo nepostavil.

Gabriela Affariss, maršálka Baalů, se kdysi sešla s Mohamedem a umožnila mu dobýt Mekku, což dodalo jeho přívržencům na celá staletí sílu k neuvěřitelným krutostem. Tenhle pravověrný by měl být rád, že se d'áblíci obrátily na dobro, ačkoliv je docela dobře možné, že v tom bude vidět zlo a bude úpěnlivě prosit Alláha o pomoc. Ale nač? Opravdu je kruté zabíjení nepřátel bohulibým skutkem? Pepek si to rozhodně nemyslel.

Yazatap si samozřejmě neodpustila záznamy ze svého pobytu na Zemi v dobách krále Šalamouna, jen se zdržela hodnocení. Pepek už to znal a věděl, jak bývalá královna o svém pradávném milenci smýšlí. Znal Šalamouna nejen ze záznamů, ale zejména z Yazatapiných vzpomínek a ty byly syrovější než záznamy z oficiálních ceremonií. Jedno ale bylo všem od začátku jasné: na těch záznamech je skutečně Yazatap. Nešlo jen o podobu, ale i o způsob chůze, hlas i drobné bezděčné grimasy. Pochybovači by museli napadnout pravost záznamů jako celku, ale to by znamenalo nevěřit ani vlastním smyslům.

Pepek se po ukončení svatebních obřadů a prvních historických záznamech nenápadně vzdálil. Nebylo to těžké, většina lidí viděla tyto historické záznamy poprvé, upoutaly skoro všechny. Pepek byl jedinou výjimkou. Nebylo to ale tím, že by všechny záznamy již viděl. Podrobně shlédl jen ty Yazatapiny, o záznamech dovezených panem Vávrou nevěděl nic víc než pár letmo zaslechnutých zmínek. Výhodou rozlehlého amfiteátru je, že tyto historické klenoty mohly shlédnout obrovské počty lidí současně. Výhodou menších místností je méně rušivých vjemů z okolí, člověk se lépe soustředí na to, co vidí. Pepek věděl, že si všechno brzy prohlédne někde v klidu, kde se na to lépe soustředí.

Proto mu nevadilo, že záznamy zaujaly všechny ostatní natolik, že si nikdo nepovšiml jeho tichého odchodu. Chtěl si něco v klidu promyslet. A musel být na to sám.

Vydal se po okružní cestě kolem ostrova. Minul dům, kde dnes obětavá Tabris hlídala své i jeho děti, minul pomníky včetně svého vlastního a zamířil do ještě málo zastavěného koutu ostrova pod horou, která získala jméno v době jeho nedobrovolné jednodenní a přitom tříleté nepřítomnosti. Medvědí hora nenesla jméno podle toho, že by tu někdo někdy spatřil jediného medvěda, ale podle tvaru, vzdáleně prý připomínajícího tvar medvědího hřbetu.

Zastavil se pod úpatím, před strmou skálou. Musel si tady o samotě něco ujasnit, něco, co jistě nebude bez významu.

Alláh to nedopustí! křičel ten Arab.

Nebyl sice označený d'ábelským cejchem, ale věděl o *duální municí*, nejčerstvějším tajemství pozemských d'áblů. Musel mít tedy kontakt přinejmenším na jejich pomocníka. Ti přece k podpoře svých cílů zakládají mafiánské organizace z lidí neoznačených cejchy, kteří ale rovněž tak vynikají škodlivostí.

V Oáze je i d'ábelský pomocník téměř neškodný. Není ozbrojený, když se nepočítá, co by mohl využít z místních zdrojů, od kamenů a klacků po kuchyňské náčiní a nádobí. Je ale namísto otázka, zda bude správné takové lidi vracet spolu s ostatními na Zem. Nu což, to bude předmětem diskusí, až na to bude čas. Horší je, že v některých lidech ani zázračná záchrana nevyvolala pocit vděčnosti a nepřinutila je zamyslet se nad sebou. Co teď s nimi?

Pepek se posadil na velký kámen. Byl vyhrátý a ohlazený, příjemně se na něm sedělo. Ano, tady mohl nerušeně, v klidu přemýšlet.

Jak to ten chlap křičel?

Budeme svou vládu bránit! A třeba se zbrání v ruce...

Jakou vládu chce ale bránit?

Nejspíš tu, která ho vyzbrojila *duální municí*... Vládu, která by pokračovala v tom, co tady d'áblové rozehrávali už celé tisíce let. Vždyť ani d'áblové by nedokázali svět ovládat tak pevně bez svých lidských sluhů, ať už homunkulů, nebo jelimanů.

Atomovou bombu nemusel dopravit do Andělského světa sebevrah, ale vyloučeno to není a je to naopak velice pravděpodobné. Takoví lidé prostě na světě jsou, nemá smysl před tím zavírat oči. Ze světa během Kongresu zmizeli d'áblové, ale jejich široce rozvětvené sítě lidských pomocníků zůstaly a jsou mnohem početnější. Větší část není označená d'ábelským cejchem a bude těžké je vypátrat, pokud se sami neprozradí. Kéž by to bylo jen takovým nenávisným výkřikem, jako se prozradil tenhle!

Peppek věděl, že je čeká dlouhá a nekončící práce, než se jim podaří lidstvo vyčistit od posledních zbytků d'ábelské minulosti. Vlastně ani nemohou vyčítat Alfrédu Schmidkemu, že problém d'áblů vyřešil tak rázně. Použil jen totéž co d'áblové proti Andělskému světu. Že si Učedníci slibovali takových metod nepoužívat? Schmidke o té nepsané dohodě nevěděl, nebyl jí tedy vázaný. Málo platné, v jeho situaci bylo i tohle správné řešení. Parta Oty Vávry na Bykyle byla slabší a tedy ohroženější než Učedníci, i když měla a v nouzi i použila torzní bomby po Hitlerovi. V jejich situaci se to nedalo jednoznačně odsoudit, ačkoliv by přitom zahynuly tisíce nevinných. Alfréd má pravdu, v nejbližší válce by byl počet nevinných obětí mnohem vyšší. I když ani teď není jisté, jestli tím nějaké válce zabránil. Neměl přístup do všech d'ábelských armádních štábů a i když sami d'áblové ze světa zmizeli, nikdo nemůže ručit za jejich homunkuly. Alfréd díky svému novému tělu d'ábla, může vyřídít alespoň své bývalé homunkuly, ale ne všechny. I když by bylo dobré i to, co ještě dokáže.

Ano, ale co dál?

V Sibiřii je kolem dvou tisíc zneškodněných, zato neuvěřitelně dlouhověkých d'áblů. Dosahují prý věku až sta tisíce let, ale bez žen se nemohou rozmnožovat a jsou tam pěkně u ledu, přeneseně i doslova. Ti už nebudou nebezpeční, postačí občas je zkontrolovat, aby se jim nepodařilo to přírodní vězení opustit, ačkoliv ani to není pravděpodobné. Že mají pouhé dvě tisícovky zloduchů pro sebe celý svět? Aťsi, Sibiřii jim nikdo závidět nebude, o tu se nedá čekat žádná tahanice.

Dobré je už to, že Oáza a Bykyle jsou v současné době bezproblémové kolonie. Parta z Bykyle se zřejmě spojí s partou z Oázy. Nebudou už muset používat torzních bomb, i bez nich budou silnější. To by mohl být dobrý základ.

Velkou neznámou jsou ale d'áblové kmene Asbeelů na Firhoi. Ota Vávra je chválil, jak se nedávno zbavili nenávisti, ale ukázalo se, že to není pravda. Pořád u nich přetrvává ta prastará animozita k andělům. Dobrá, s tím jim Oáza pomůže. Salgiel už zaškolila několik svých kolegyň, jistě vycvičí další odbornice přímo na Firhoi. Asbeelové si za pár tisíciletí na Firhoi zvykli, je to teď jejich domov, vracet se na zničenou Gehennu nechtějí a obavy z nich možná nejsou na místě. Až se přestanou obávat nájezdníků z Gehenny, mohli by skoncovat i se zbraněmi, jako se jich zbavila Oáza. Pan Vávra tvrdil, že to už jednou udělali a nebýt šílených pozemských válečníků už by žádné zbraně neměli. Jistě budou rádi, že si mohou po tisíciletích neustálého napětí konečně oddychnout, budou ale ochotní pomáhat lidem? Nebo to všechno zůstane na nepříliš početné skupině obyvatel Oázy, doplněné o pár stovek lidí z Bykyle? Dohromady jich je méně než d'áblů. Nebude to příliš těžký, až nadlidský úkol?

Až se z toho Pepkovi točila hlava, když o tom přemýšlel. Pravda, válka proti d'áblům začala za podstatně horší situace. Zničení Andělského světa byla prohra na celé čáře, přišli tam prakticky o všechno, ale když se rozhodli začít znovu jako lovci d'áblů, měli před sebou jediný cíl: zbavit Zemi d'áblů. Kdo by si pomyslel, jak brzy toho dosáhnou? Nerozhoduje přispění skupiny pana Vávry z Bykyle, i sami by to dokázali, a s menším počtem obětí, ale kdo by tušil, že další cíl bude jednodušší a přitom složitější než první?

Jednodušší, neboť d'áblové byli nepochybně tvrdšími protivníky, ale složitější, protože lidských bestí je stokrát, ne-li tisíckrát víc a jsou mezi ostatními lidmi dobře rozptýlení.

Začít s tím ale budou muset. A čím dřív, tím lépe. Každé zdržení pomůže d'ábelským homunkulům lépe se zamaskovat a upevnit si pozice. Dnešní den nebude ztracený, spojení Oázy s Bykyle je pro obě strany úžasným přínosem, ale nejpozději od zítřka by bylo dobré na Zemi začít.

Ano, teď už zbývá jediné Země, ale bude to fuška!

Pepék si dovedl živě představit, že i ostatní o tomhle přemýšlejí. Věděli o tom všichni stejně, ale při samostatném přemýšlení se přece jen mohli v názorech rozejít. Později se asi sjednotí na tom nejlepším nápadu, ale nemá cenu čekat, kdo s tím přijde. Každý o tom musí přemýšlet a jistě to všem vrtá hlavou, i když se možná právě teď dívají na prastaré záznamy, nebo se starají o hosty z Bykyle. Večer si to jistě dají dohromady.

»Pepku! Kde jsi? Přileť rychle domů, máš tu návštěvu!« ozvalo se mu ale v té chvíli v hlavě směrované telepatické volání Ramiel.

»Jakou návštěvu?« zeptal se jí stejně telepaticky.

»Jeden z tvých českých krajanů, od Vávry z Bykyle,« informovala ho Ramiel ochotně. »Ale chce jen tebe, s námi se domlouvát nechce, víš přece, že lidé...«

»Já vím, nejsou zvyklí na telepatii,« odušil Pepék a vstal z vyhřátého kamene.

Otočil se směrem k domovu, nadechl se a vzlétl. Hosta se nesluší nechat čekat. Na tak krátkou vzdálenost se ani nedostal nad koruny stromů a už musel dolů. Před dveřmi jejich domku nikdo nestál, asi byli všichni uvnitř. Pepék hladce přistál na obě nohy na plochých kamenech zápraží, zhoupal se v kolenou, jak vyrovnával rovnováhu, a otevřel dveře. Chodbu přešel rychle a konečně vstoupil do velké haly, kde zůstal stát hned za dveřmi.

Hala nebyla přeplněná, jak víceméně očekával. Mimo jeho rodiny, zastoupené Marií, Ramiel a Yazatap, tu seděl u stolku nad oranžovou xijtranskou kávou jen jeden cizí člověk. Oblečený byl všedně, do nenápadné strakaté košile s džínami a nevypadal nijak zvláštně. Při jeho spatření ale Pepék ztuhl jako přimražený a svět se s ním pořádně zatočil.

Rozhodně měl ale proč.

Skoro minutu stál Pepék ve dveřích a zhluboka dýchal, než se vzpamatoval. Teprve pak sebou trochu trhl a vykročil k ostatním.

»Tak tě tady u nás vítám,« oslovil návštěvu nahlas a česky. »Neposadíme se všichni?«

Ramiel se už zvedala, ale když Pepék všem navrhl sedět, zase dosedla do pohodlného zeleného křesílka, jen je předtím odstrčila, aby mezi ní a Marií udělala mezeru pro Pepka.

»Vy se znáte?« podívala se taky česky a dívala se přitom tázavě na Pepka.

»On mě zná velice dobře,« vzdychl si Pepék. »Já jsem ho v životě neviděl, ale poznal jsem ho na první pohled. Jen by mě zajímalo, proč vypadáš zrovna takhle?«

Poslední věta zněla jako výčitka a byla zřejmě určena návštěvníkovi.

»Vypadám jak vypadám,« odušil neznámý. »Jak vidím, nemělo to velký účinek, když jsi mě poznal. Gratuluji, čekal jsem, že na to tak rychle nepřijdeš.«

»Teď tomu ale nerozumím,« otočila se k němu Yazatap. »Jak jsi to myslel, Pepku? Očekával jsi snad návštěvu ve společenském obleku?«

»To ne,« řekl suše, ale vážně Pepék. »Čekal jsem ho už hodně dlouho, přál jsem si to, těšil jsem se na to. Jen jsem nečekal, že se tu objeví jako mrtvola.«

»Počkej, Pepku, to snad přeháníš!« zamračila se také Marie, ale i ona ochotně uhnula s křesílkem stranou, aby se k nim Pepék vešel.

»Nepřeháním,« vrtěl Pepék hlavou, ale nepolevil ve vážnosti. »Už jste se tady všichni vzájemně představili? Nebo se toho mám chopit sám?«

»Už jsme se představovali,« ujistila ho Ramiel. »Pan Dušek je náhodou fajn člověk, jen mi není jasné, proč chce zrovna tebe. Když chce z naší rodiny nějakého chlapa, proč by mu nestačili Olda nebo Vít'a?«

»Já to vím,« vzdychl si Pepék. »Zato vy ještě nevíte vůbec nic.«

Posadil se na křesílko, které si předtím přitáhl mezi Ramiel a Marii.

»Až na jméno toho opravdu moc nevíme,« souhlasila Yazatap. »Ale co to má všechno znamenat? Hovoříš taky nějak moc tajemně.«

»Tajemně, to je spíš jeho parketa,« vzdychl si Pepek a pokynul hlavou k neznámému. »Takhle, jak se tu objevil, mu ani pořádně vynadat nemohu. Gratulovat mu k tomu nebudu, to by musel být člověk a to on není.«

»Počkej!« ztuhla i Yazatap. »Chceš říci, že je to ďábel? To bych snad měla poznat!«

»Nemůžeš v něm poznat ďábla, to on opravdu není,« ujistil ji Pepek.

»Tak kdo je to?« opáčila už napjatě Yazatap, zvědavá jako všechny ostatní.

»Mě by spíš zajímalo, proč mi chceš vynadat,« usmál se návštěvník.

»Zeptal bych se tě jenom na jedno,« zvažněl ještě víc Pepek, až se zdálo, že se mračí.

»Proč jsi nechal spálit Andělský svět?«

»Počkej, Pepku... když není ďábel, tak za to přece nemohl...« začala nesměle Yazatap, ale Pepek ji nenechal dokončit větu.

»Neříkám, že to udělal!« vybuchl. »Ale jako jediný dobře věděl, co se stane! A jedině on tomu mohl zabránit. Jenže nezabránil. Proč?«

»Zkáze Andělského světa přece nemohl zabránit nikdo, to už jsme...« začala Yazatap.

»On mohl!« ukázal na návštěvníka prstem Pepek. »Ale nezabránil! Cožpak to ještě nechápete? Vždyť je to přece - Přítel andělů!«

Jak se dalo čekat, všechny tři ženy znovu ztuhly překvapením. Jen návštěvník a Pepek zachovali klid. Chvilí bylo ticho, dokonce i protřelá ďáblice Yazatap potřebovala čas, aby se z toho ohromení vzpamatovala.

»Vypadá to hodně trapně, co?« obrátil se po chvilce Pepek na podivnou návštěvu už zase smířlivějším tónem. »Nemohl bys aspoň vypadat jinak?«

»Pepku!« vydechla Marie. »Jak to s ním... Proč ho...«

»Má pravdu,« zastal se Pepka vážněji návštěvník. »Ta podoba nebyla nejmšťastnější.«

»Vy jste...« začala Ramiel bázlivě, ale pak se najednou nadechla a změnila tón hlasu do útočnějšího. »Proč to vlastně Pepkovi připomínáte?«

»Aby mi nemohl na uvítanou od plic vynadat,« usmál se smutněji návštěvník. »Proto jsem mu připomněl jeho vlastní minulost. Ano, vypadám přesně tak, jak by vypadal jeho dávný trýznitel Kráječ, kdyby ho tenkrát Pepek nezabil.«

»Toho gaunera znám jen z Pepkových vzpomínek, sama bych ho určitě nepoznala,« nedala se Ramiel. »Jen Pepek si mohl domyslet, jak by asi dneska vypadal, kdyby nebyl po smrti. Ale nemyslím, že je správné vypadat jako grázl...«

»Máš pravdu,« přikývl návštěvník. »Podoba grázla nebyla nejvhodnější. Ale byl první Pepkovou obětí a myslím, že to mělo aspoň trochu účinek.«

»To teda jo,« vzdychl si Pepek. »Proto jsem tě taky hned poznal. Znáš mě příliš dobře, abys věděl, že na jeho zmrtvýchvstání neuvěřím, ale potkat někoho, kdo je dávno po smrti, není tak všední, aby to člověkem nezamávalo.«

»Zvlášť, když jsi mu sám pomohl do hrobu,« dodal Přítel.

»Jistě,« přikývl Pepek. »Ale víš to od začátku a nebyl jsi proti tomu. Proč to vytahuješ zrovna teď?«

»Abys mi nemohl na uvítanou vynadat,« opakoval návštěvník.

Náhle, sotva stačili mrknout, seděl mezi nimi místo Kráječe doktor Alexijev. Poznali ho všichni a okamžitě. Marie jen vyjekla leknutím a odtáhla se od něho.

»Bude to takhle lepší?« zeptal se falešný Alexijev ztuhlé skupinky.

»Naopak, tohle je ještě horší,« odvětil vyčítavě Pepek. »Nemůžeš vzít na sebe nějakou neutrální podobu? Ivo byl přece pro změnu tvoje oběť.«

»Nikoho jsem tam nezabil,« opáčil zprudka Přítel. »Nemám to ve zvyku.«

»Jen ses na to díval,« pokračoval pořád stejně vyčítavě Pepek. »Není to sice totéž, ale nemá to k tomu daleko. Kdo zlu nebrání, sám nese vinu. Je velký rozdíl, když někdo pomoci chce, ale nemůže, proti tomu, když někdo může, ale nechce.«

»Nevíš ani zdaleka všechno,« hájil se Přítel.

»O zkáze Andělského světa toho víme dost,« namítl Pepek. »Byli tam nejlepší lidé ze Země a jistě dobře víš, čím se zabývali. Na jejich smrti měli zájem jedině d'áblové, nehodilo se jim to do plánů na ovládnutí Země. My jsme o zlobě d'áblů věděli, ale doufali jsme, že se tam nedostanou. Zato ty jsi určitě tenkrát věděl, co se na ně chystá a co se stane. Proč jsi jim nepomohl?«

»Pomohl jsem jim třikrát,« ohradil se Přítel. »Nejspíš o tom nevíte, mohli jste být jen u prvního případu, kdy jsem atentát na Andělský svět znemožnil. Určitě si na to pamatujete, jen nevíte všechno, co kolem toho bylo.«

»Kdy to mělo být?« zeptal se ho Pepek věcně.

»Opravdu si myslíte, že by cejchovaný pomocník d'áblů čekal s úderem tak dlouho, až jste si ho všimli? Ano, myslím tím řidiče Bulise. Zdržel jsem ho, než Vít'a dokončil vynález indikátoru, kterým ho odhalil. Ale nebylo vám podezřelé ani jeho rychlé napravení? Odkdy se ocejchovaní ohlíželi na něco takového, jako je láska jejich manželek? Ba ne, musel jsem mu hluboko sáhnout do svědomí a hodně ho předělat, aby se obrátil.«

»Jenže to nepomohlo a nakonec se to přece jen stalo,« vzdychl si Pepek.

»U Bulise to pomohlo,« ujistil ho Přítel. »Nehnul už proti vám ani prstem. Ale bylo by hodně naivní očekávat, že se tím všechny možnosti d'áblů vyčerpaly. A já nemám ve zvyku ani zachraňovat někoho znovu a znovu.«

»Udělalí jsme spoustu protiopatření,« řekla Marie. »Zavazadla jsme tam vozili zvlášť, prohledávali jsme je... Jak se tam mohlo něco cizího dostat?«

»Podcenili jste protivníka,« řekl Přítel. »Ještě dvakrát jsem zkáze zabránil, ale bylo to pokaždé důmyslnější a vůbec nikdo si toho nevšiml.«

»Zemřeli mi tam rodiče a obě sestřičky,« řekla vyčítavě Marie. »Snad až na Pepka tam všem někdo zůstal.«

»Mně taky,« dodal rychle Pepek. »Alexijeva jsem považoval za svého druhého tátu.«

»Vím to,« odvětil Přítel. »Zato vy nevíte, co a k čemu bylo dobré.«

»Zkáza Andělského světa byla k něčemu dobrá?« vybuchla Marie. »To snad nemyslíte vážně! Všechny nás to zruinovalo, rok jsme chodili jako bez duše a d'áblové se zatím smáli! Co na tom mohlo být dobrého?«

»Z vašeho pohledu nic,« připustil Přítel. »Ale zdaleka nevíte všechno. Ztratili jste tam přátele, někteří i rodiče a příbuzné... já jsem je ale neztratil, z mého hlediska je to jinak.«

»Ty jsi tam ani žádné rodiče nebo příbuzné ztratit nemohl!« přisadila si Yazatap.

»Mohl bych,« opáčil Přítel. »Vesmír je příliš nekonečný, než abych mohl být všude. Ale vás si už budu pamatovat, stojíte mi za to.«

»To nám asi bude co platné!« vyhrkla Marie.

»Jak se to vezme,« odvětil Přítel. »Souhlasím s Pepkem, že v Andělském světě byli ti nejlepší lidé ze Země. Tedy, až na pár darebáků, kteří se tam přijeli léčit, ale pacienty jste beztak nemysleli. Léčili jste všechny bez výběru, ať si to kdo zasluhoval nebo ne. Ačkoliv, to bych vám ani nepočítal jako chybu.«

»Ještě aby léčení lidí byla chyba!« ohradila se zprudka Máňa.

»Lékař, který po plynovém útoku zachránil život německému poddůstojníkovi, jistě nepochyboval, že dělá dobro, anebo že aspoň plní svou povinnost,« usmál se trochu smutně Přítel. »Vážně si myslíte, že by to udělal, kdyby věděl, že mu ten zachráněný voják za pár let vyvraždí celé příbuzenstvo?«

»To by byl přece strašlivý nevděk!« namítl Marie.

»A vidíte, i to se nedávno na Zemi stalo,« ujistil ji Přítel. »A není tomu ani sto let. Ten

lékař byl totiž Žid a ten chudinka vojáků Hitler. Dál si to už jistě umíte živě představit.«

»Je to možné,« připustil Pepek. »My ale opravdu nedokážeme předvídat, jak se někdy v budoucnu zachová kdejaký pacient, který čeká na naši pomoc. Nemůžeme zjišťovat, zda si ji zaslouhuje nebo ne. Nezbyvá nám než tu pomoc poskytovat, třeba i naslepo.«

»Máš aspoň částečně pravdu,« uznal Přítel. »Ale rozhodně ne ve všem. Považuješ za chybu, když někdo pomoci může, ale nechce. Není to vždycky chyba. Mohl jsem zabránit výbuchu torzní bomby Alfréda Schmidkeho ve vstupní hale Kongresu pod Jeruzalémem, ale nechtělo se mi. Co mi na to řekneš?«

»Je v tom asi nějaký rozdíl,« podotkla Marie. »Pomáhat zlým není žádná zásluha, zato pomoci něčemu dobrému je spravedlivější.«

»Spravedlivější...« požíval se na ni Přítel s tajemným úsměvem. »Ano, máš pravdu. To je to pravé slovo!«

»Chceš nám snad tvrdit, že zkáza Andělského světa byla spravedlivá?« zavrtěl hlavou nesouhlasně Pepek. »Že d'áblům šlo taky někdy o spravedlnost? To by bylo všechno naopak a to spíš budu zítra čínským císařem!«

»Opravdu bys chtěl být už zítra čínským císařem?« pousmál se Přítel. »Stačí říct!«

»Prosím tě, nech si ty vtípy!« odsekl trochu unaveným hlasem Pepek. »Věřím, že bys to dokázal, o tom mě přesvědčovat nemusíš. Ale k čemu by to bylo dobré? Kdybys mohl opravdu všechno a byl bys opravdu tak spravedlivý, jak se o tobě říká, nenechal bys bez pomoci shořet Andělský svět.«

»Proč si to myslíš?« požíval se na něho Přítel.

»Já tu zkázu za spravedlivou nepovažuji,« odvětil Pepek. »A těžko mi to vymluvíš!«

»Nejsem tu, abych vám něco vymlouval,« vzdychl si Přítel. »Pro vás to byla zkáza, to máte naprostou pravdu. Ale ne pro všechny, kdo tam byli.«

Chvilku bylo ticho.

»Počkej...!« přejel si Pepek rukou přes obličej. »Chceš snad říci, že jsi odtamtud stihl někoho dostat ještě před výbuchem do bezpečí?«

Tři ženy podruhé ztuhly jako přimražené. Pepkův nápad vypadal strašně ztřeštěně, ale v přítomnosti Přitele to ani tak nesmyslně nevyznělo.

»Ne, nikoho jsem z atomových plamenů nevytáhal,« zavrtěl hlavou Přítel. »Nemám ve zvyku zachraňovat někoho tak primitivním způsobem. Stačí mi, když si je pamatují.«

»My si je taky jen pamatujeme,« číselo Máně z hlasu neskrývané zklamání. »Ještě si je dokážeme nakreslit jako živé, postavili jsme jim pomník, aby na ně lidé nezapomněli, ale to je asi tak všechno, co je v našich silách.«

»Ano, vím,« pousmál se Přítel. »Vy si ale pamatujete jen vnější podobu, podle toho se dá stěžít víc než namalovat obraz nebo postavit pomník. Nevíte, že si toho pamatují víc. Dokázal bych místo pomníku kohokoliv z nich znovu vytvořit.«

»Opravdu?« zasvitla všem čtyřem v očích jiskřička naděje.

»Můžeš je oživit?« zeptala se Máňa.

»A uděláš to?« dodal trochu nedůvěřivěji Pepek.

»Kdybych opravdu chtěl, dávno bych to udělal,« řekl Přítel. »Ale není to tak snadné rozhodování, jak si asi myslíte.«

»Proč?« zarazil se Pepek. »Vrátit život nevinným lidem by snad bylo spravedlivé.«

»Možná, z vašeho hlediska,« připustil Přítel. »Z mého a hlavně z jejich hlediska to tak jednoduché nebude.«

»Proboha, proč?« vybuchl Pepek.

Přítel se jen tajemně usmál.

»Protože nevíš, co s nimi zamýšlím,« odvětil. »V tomto směru mám víc možností, než si všichni myslíte. Vrátit ty lidi mezi vás je jen jedna z nich a nezdá se mi nejlepší.«

»Nezlob se, ale obávám se, že tě úplně nechápeme,« vzdychl si Pepek.

»Zkuste trochu přemýšlet!« pobídl je všechny. »Představ si, že bych ti nabídl výběr ze tří možností: mohu ti darovat pětikorunu, pět tisíc anebo pět milionů. Kterou možnost by sis vybral? Předem tě ujistím, že z mého hlediska je to úplně jedno, žádná z těch nabídek mě na mizinu nepřivede.«

»Peníze v Oáze nepotřebujeme,« ujistil ho Pepek.

»Vím, jste tady na jedné lodi,« přikývl Přítel, »ale snad si ještě dovedeš představit, že to na Zemi bez peněz nejde. Ale budiž, když peníze nejsou pro tebe tou pravou hodnotou, zkusím to jinak. Představ si nabídku jedné ze tří možností: můžeš být věhlasným zázračným lékařem. To už přece znáš, ne? Druhá možnost bude být neomezeným vládcem Zeměkoule, dokonale zajištěným proti všem nepřátelům. Nemusel by ses obávat cizích armád, teroristů ani převratů a záleželo by jen na tobě, jak budeš vládnout, dobře nebo špatně. Třetí možnost by byla stát se *Erdukem*, kterým se kdysi tady na Zemi říkalo archandělé, ale s podmínkou, že na nějakou dobu opustíš Zemi. Uvažuj o tom!«

»Asi bych si vybral...« začal Pepek, ale Přítel ho zarazil.

»Poradil bych ti, přemýšlej. Maličko ti napovím. Být věhlasným lékařem by bylo jistě záslužné, ale jeho vliv se omezí na pár tisíc uzdravených lidí. Je to hodně, nebo málo? Možná to není tak málo, ale přirovnám to k pětikoruně.

Vládce světa musí být zodpovědný. Neomezený panovník může přinést svému světu mnohem víc dobra než jeden lékař, i kdyby byl zázračný, ale může také víc pokazit. Je to jako dostat pět tisíc.

Jaké to je, být Erdukem, si neumíš představit, ale připodobním ti to k pěti milionům. Zkus to uvážit znovu, zodpovědněji.«

»Aha,« zmlkl Pepek po prvním povzdechu. »Takže jsi jim nabídl víc. A oni to přijali, protože mohou přinést víc dobrého, než kdyby se vrátili k nám... Nevím, ale mně by se po většině kamarádů stýskalo.«

»Uvažuješ v rámci nejbližšího týdne, nebo v dimenzích kolem milionu let?«

»Milionu?« zarazil se Pepek. »To si ani neumím představit. Yazatap může mít jakousi představu o tisíciletích, pár jich už prožila, ale jistě víš, že mi ještě není ani dvacet!«

»Vezmi to tedy jako cvičení z logiky a představivosti!« pobídl ho Přítel.

»Dobře,« přistoupil na to Pepek. »Věřím, že si i Erduk může najít pár hodin na setkání s přáteli, i kdyby to bylo jednou za sto let. Uvítal bych, kdybychom se ještě někdy setkali. Nevím sice, co máš pro ně připravené, ale jestli mohou u tebe přinést víc dobrého než tady, nezazlíval bych jim, kdyby si vybrali ten milion.«

»Nebudete mi tedy vyčítat, že vám vaše přátele nepřivedu?«

Pepek na chvíli zaváhal. Ale pak mu došlo, že tady nemá smysl naléhat.

»Nebudeme,« slíbil.

»Ani my ne,« přidala se Marie, zatímco obě tefirky jen souhlasně přikývly. »Ale byli bychom jistě radši, kdybyste nám vrátil aspoň Alexijeva. A nemohl byste ho oživit dvakrát? Jednou u sebe a jednou u nás?«

»Uvažuješ příliš krátkodobě,« pokáral ji trochu Přítel. »Pro mě by to bylo možné, ale představ si, že to tak udělám. Jeden Alexijev bude u mě, druhý tady, spokojení by mohli být oba a tisíce let by to nevadilo. Ale co potom? Lidský život je omezený a nakonec by se u mě sešli oba. Umíš si představit, co by to pro ně znamenalo? Spojit by se už nemohli, jejich osobnosti by se za tu dobu přece jen značně rozešly a milion let schizofrenie by byl krutý trest. Omlouvá tě, že si to neumíš ani představit. Já ale ano a podruhé už takovou chybu neudělám.«

»Už jste to někdy udělal?« zeptala se zaraženě Marie.

»Ano, ale jen jednou. Ten pokus nebyl příliš úspěšný.«

»Dobře, pak to raději nechte být,« ustoupila i Marie.

»Jsem rád, žes to uznala,« usmál se Přítel. »Opravdu by mě mrzelo, kdybyste o mně

smýšleli jako o zrádci, který nesplnil slíbenou pomoc.«

Nálada se tím vrátila k původní uvolněné srdečnosti, jen Pepkovi cosi vrtalo hlavou.

»Smím se ještě na něco zeptat?« obrátil se na Přitele.

»Jen směle!« vybídl ho oslovený.

»Zajímá mě toho víc, ale teď zrovna by mi nedala spát ze všech možných otázek jedna jediná: opravdu by ti záleželo na našem mínění?«

»Myslíš si, že ne?« usmál se opět Přitel. »To bych tu teď s vámi nebyl.«

»Ne, tak jsem to nemyslel,« odvětil Pepek. »Věřil jsem, že nám budeš pomáhat. Pak jsi v nejhorší době zmizel. Nevadí, dostali jsme se z toho sami, ale zbylo mi podezření, že jsme pro tebe jen něco jako mravenci. Také jim někdy uděláme radost, když jdeme kolem jejich mraveniště, nadrobíme jim cukr, ale pak jdeme dál a už si na ně ani nevzpomeneme. Rozhodně by mě nenapadlo zajímat se, jaké o mně mají mravenci mínění.«

Přitel se na okamžik zamyslel. Toho krátkého zaváhání si všimli všichni, ale každý si to zřejmě vyložil jinak. Pepek se až zachvěl, když si to uvědomil. Neseděl před ním postarší doktor Alexijev, ale bytost o mnoho řádů složitější, která až dosud odpovídala mžikem.

»Máš pravdu,« připustil Přitel. »Nepřišel jsem za vámi, abych si vyslechl vaše mínění o mně. Všelijakých hodnocení už jsem slyšel dost a dávno mi na nich přestalo záležet. Znají mě miliardy bytostí v mnoha různých vesmírech. Některé se mi snaží lichotit a někdy mě až nekriticky uctívají, jiné mě hluboce nenávidí. Přiznám se, nejraději jedním s těmi, kdo se mnou jednájí jako rovný s rovným. Mně i vám je asi jasné, že kromě myšlení toho nemáme mnoho společného a o skutečné rovnosti mezi námi nemůže být ani řeč. Ale mám rád, když si je někdo vědomý své ceny a nepřeočítává ji na peníze či jiné směnitelné jednotky.«

»Dobře, ale dozvíme se dnes pravý důvod tvé návštěvy?« zeptala se Přitele Yazatap.

»Jistě,« přikývl Přitel. »Nemám ve zvyku zjevovat se jen na kus řeči. Chtěl bych vám něco nabídnout. Ale k tomu bude důležité, abyste měli o mně správné mínění.«

»Nabídnout?« zarazil se Pepek. »Něco jako pět milionů?«

»Ne, to opravdu ne,« usmál se pobaveně. »To nabízím jen těm, kdo se svou původní existencí již nějakým způsobem skončili. V Andělském světě jsem získal naráz celou solidní partu, ale ani tam jsem nebral všechny. Nemám zájem o ty, kdo si toho nezaslouží.«

»A co ti, které jsi nepotřeboval?« zeptala se rychle Marie.

»Všichni přece zemřeli,« pokrčil Přitel rameny. »Kdybych si měl pamatovat každého, kdo kdy ve vesmíru zemře... Zásadně nedávám nový život těm, kdo si to nezaslouží. I tuhle chybu jsem kdysi udělal, ale následky mě mrzí dodnes.«

»Dobře, do toho ti mluvit nebudeme,« souhlasila Marie. »Můžeš mít zájem o lidi jako Alexijev, ale nevím, nač potřebuješ mé sestřičky, Jiřku a Terku. Co by ti to udělalo, kdybys nám je vrátil? A třeba taky Oldovu sestru Boženku. K čemu by ti byly?«

»A když ti řeknu, že jsem je neoddělil od rodičů?« usmál se trochu Přitel. »Jak říkám, většina obyvatel Andělského světa novou příležitost dostane. Ani děti nejsou zkažené. Olda s Alexijevem stihli udělat tolik práce, že to není obvyklé ani ve vyspělejších světech. Vybral jsem si i několik pacientů, ale těch, o které nestojím, se raději ani nezastávejte. Nemáte proč a většinou je ani neznáte.«

»Myslíte třeba toho, kdo tam dopravil tu bombu?« chtěla vědět Marie.

»Třeba,« přikývl Přitel. »Bývaly doby, kdy bych se snažil měnit i darebáky, ale to se ukázalo jako příliš nešťastné. Už nějaký milion let to nedělám.«

»Nedostali tu příležitost Prskavcovi, co si chtěli podat Oldu?« připomněla mu Máňa.

»To nebyla nová příležitost,« namítl. »Jen jsem jim upravil paměť, abych jim zabránil škodit Oldovi. Počítal jsem s tím, že je bývalí pánové nenechají na pokoji, ale nevěděl jsem, co konkrétního s nimi udělají. To už byla jejich věc. Myslíci tvorové by se snad zamysleli, co se tam vlastně stalo. Dáblové je prostě jako neposlušné zlikvidovali.«

»Na Kanaánce jsme se nikdy neohlíželi,« souhlasila Yazatap. »Až v poslední době se

s nimi snášíme.«

»Já to přece dobře vím, paní Yazatap Horáková, bývalá královna ze Sáby,« obrátil se k ní trochu jízlivě. »Ale není to tvoje zásluha. Kolik pokusů o vraždu musel Pepek přečkat, než se ti konečně rozsvítilo?«

»Poslyš, že jsi ho přitom chránil!« napadlo ji najednou.

»Ne, to šlo mimo mě,« ujistil ji Přítel. »Nemám ve zvyku vodit někoho za ručičku. Někdy pomohu dítěti, ale jakmile děti vyrostou, musí si poradit samy.«

»To je možná dobře,« přemýšlela Marie. »V čem tedy spočívá ta nabídka pro nás?«

»Mezitím jsem všechno zařídil, chci vám teď už jen přidat pár vysvětlení a rad, abyste zbytečně netápali. Jestli chcete opravdu pomoci svému světu, nemáte čas na rozdávání.«

»To už jsme pochopili,« přikývl Pepek.

»Vím a mám na to podobný názor,« přikývl Přítel. »Ale přejdu raději k věci: nejspíš jste si ničeho nevšimli, ale trochu jsem upravil celou vaši rodinu i s dětmi. Budete mít ode dneška citlivější telepatii než měla doposud Ramiel.«

»Takže se spolu dorozumíme i přes hranice vesmírů?« došlo Marii.

»Nejen to,« řekl Přítel. »Naučíte se využívat psychorezonance s lidmi z vaší blízkosti, asi jako to dokáží bažinačky, ale nemusí vás na to být osm. Místo hrubé síly budete zkrátka citlivější, dokážete číst lidem myšlenky i každý zvlášť a na rozdíl od bažinaček to nikdo ani nepostřehne, leda byste mu to sami řekli. Tu vlastnost ale nedokážete nikomu jinému předat. Klonováním se citlivost ztratí a vznikne obyčejný typ, kterému dnes říkáte *psí*. Je vám ale jasné, že je to hodně silný prostředek? Už proto nechci, aby se to šířilo.«

»Bažinaček se proto někteří lidé pořád bojí...« zachmuřila se trochu Ramiel.

»Ano. Nikomu není příjemné, když mu někdo jiný čte nejtajnější myšlenky,« souhlasil Přítel. »Proto mám pro vás radu: nikomu to bez důvodu nedávejte najevo. Zacházejte s tím jako se zpovědním tajemstvím a většinu z toho, co se dozvíte, si nechte pro sebe. Ani vám to nebude vždycky příjemné, ale musíte se s tím nějak vyrovnat. Sami brzy pochopíte další výhody i nevýhody.«

»Máš s námi asi nějaké speciální plány,« hádal Pepek. »Budeš od nás za to jistě něco požadovat, ne?«

»Právě že ne,« odvětil Přítel. »Opět vás opustím a nechám vás, jak si s tím poradíte. A bude to na dlouho. Přidám vám raději k tomu nějakou radu.«

»Dobře, víš o tom víc než my,« pokusil se to ukončit Pepek. »Víc by nás měly zajímat tvé slíbené rady. Nemůžeme je dost dobře odmítnout, tak sem s nimi!«

»Před chvílkou jsem naznačil, že byste mohli být vládci celého světa,« začal Přítel. »Již dnes jste prakticky vládci Oázy, ale já tím světem myslím Zemi. Budete-li chtít, s mými dary to dokážete. Rady od Přitele nejsou rozkazy, vlastní vůli vám neberu, bude to záležet především na vás, ale připomenu vám: neomezený panovník může přinést světu více dobra než zázračný lékař. Jako většina dosavadních panovníků to ale můžete i kardinálně pokazit, z těch si raději příklad neberte. Být vládcem světa vyžaduje velkou zodpovědnost.«

»Myslíš, že se máme prohlásit za vládcy světa?« nechtěla tomu věřit Ramiel. »Nejsem si moc jistá, ale nezdá se mi, že by to lidé přijali s nadšením!«

»Vládce světa nemusí nosit titul krále ani císaře,« ujistil ji Přítel. »Pepek už s tím má jisté dobré zkušenosti. Dítě s atomovým kufříkem zbavilo svět na dlouhou dobu válek, aniž by je někdo viděl. Králové, královny i prezidenti bývají jen nastrčenými figurkami, které se nedokáží odtrhnout od vodících šňůrek. Zdánlivě mají obrovskou moc, ve skutečnosti bývají většími otroky než jejich poddaní. Skutečný vládce světa může vypadat obyčejně. Dáblové, dosavadní vládci světa, řídili svět pomocí nastrčených homunkulů a sami se na veřejnosti objevovali jen zřídka. Věřím, že přijдете na něco lepšího.«

»Něco nás jistě napadne,« usmála se trochu Yazatap. »Ale mohu se teď na něco zeptat i já? Taky mám pár nezodpovězených otázek.«

»Počítám přece i s tebou,« přikývl s lehkým úsměvem Přítel. »Ptej se!«

»Říkáš si Přítel andělů,« začala. »Mohl bys tedy vědět, proč se my d'áblové s anděly nesnášíme. Měli jsme to dokonce zafixované v dědičnosti a dodnes většina d'áblů na Firhoi ztrácí při vyslovení pojmu *anděl* soudnost a propadá slepé nenávisti. Nevím, proč tomu tak je, ale chtěla bych to vědět. Asi na to nejsem dost stará, ačkoliv proti Pepkovi pamatují celá tisíciletí. Nenašla jsem to ani v nejstarších dokumentech. Víš to aspoň ty?«

»Vím,« zvažněl Přítel. »Je to ale opravdu hodně dávná záležitost.«

»Byl jsi u toho, když ta nenávist vznikla?« zeptala se Yazatap. »V této části vesmíru se říká, že my d'áblové jsme vlastně andělé, kteří kdysi dávno propadli zlu. Je to pravda?«

»Ne, to pravda není,« odvětil vážně Přítel. »Je to přesně naopak. Ogdurové se oddělili od vás d'áblů. Je to ale už tak dávno, že kromě mě žádný jiný pamětník těch dob nežije. Jen já se na ni pamatuji, skoro jako vy na to, co se stalo včera.«

»Jak to tedy skutečně bylo? Kde je pravda?« dorážela na něho Yazatap.

»Vy d'áblové jste byli ve vesmíru dávno přede mnou,« řekl Přítel. »Vždycky jste byli velice tvrdí tvorové. Okolní světy jste osídlovali bezohledně, způsobili jste vyhynutí mnoha civilizací a kde jste neměli nepřátele, pouštěli jste se do vleklých válek i sami mezi sebou. Gehenna není ani první, ani poslední svět, odepsaný vaší vinou. Jste potomky kmene, který se dostal až sem, ale kdy jste osídlili Gehennu, to mohu jen odhadovat. Podle toho, co jsem tady porůznu zaslechl, neměli byste tu být déle než čtvrt milionu let.«

»Čtvrt milionu?« zalpal po dechu Pepek. »Tak dlouho už tady jsou?«

»Tak dlouho jsou na Gehenně,« potvrdil to Přítel. »Dědičná nenávist k andělům je ale starší, počítám asi milion let, předtím se Ogdurové s d'ábly ještě občas snášeli.«

»Salgiel také tvrdí, že ta nenávist je hodně stará,« podotkla Yazatap. »Ale podle jejího mínění se dá odstranit, i když to není úplně triviální záležitost.«

»Není,« souhlasil Přítel. »Ještě horší je, že se často vrací. Nepochopíte uspokojení, že se vám ji podařilo zrušit, vaši potomci ji mohou mít opět v plné síle.«

»To ale Salgiel neříkala,« zarazila se Yazatap. »Ale to by přece i její děti...«

»Děti, které máte s pozemšťany, tu nenávist mít nebudou,« podotkl Přítel. »Ale až se začnou navzájem spojovat potomci tefirek, zase se objeví a budete ji muset znovu a znovu odstraňovat tak dlouho, dokud se bude objevovat. Ty geny byly vytvořené opravdu pečlivě a je na nich znát, že je sestavoval někdo s hodně velkou nenávistí.«

»Ale proč?« naléhala Yazatap.

»Nevím, s autory toho genu jsem nemluvil,« přiznal Přítel. »Jejich d'ábelský nápad jsem zjistil pozdě, když už to bylo příliš rozšířené. Teď už se toho můžete zbavit jen sami, ale jen pokud budete opravdu chtít.«

»Už jsme s tím začali,« ujistila ho Yazatap. »Jak se ale od nás oddělili Ogdurové?«

»Už jsem se zmínil, že d'áblové byli velice tvrdí, k jiným i k sobě. Když neměli jiné nepřátele, válčili vynalézavě a krutě i mezi sebou. Válka na Gehenně byla slabý odvar toho, jak se decimovali jinde. Až jeden kmen napadlo vytvořit úplně novou zbraň. Takovou, aby proti ní jejich protivníci neměli prakticky žádnou obranu.«

»Něco jako absolutní zbraň?« zajímalo Yazatap.

»Něco takového,« přikývl Přítel. »Tu zbraň skutečně vymysleli, jejich nepřátelé žádný protitah nenalezli, válku pochopitelně drtivě prohráli a úplně zmizeli z dalších dějin.«

»Co to bylo za zbraň?«

»Ta zbraň jsem já,« řekl Přítel.

»Ty - a zbraň?« nechtěl si to připustit Pepek.

»Asi se divíš,« přikývl Přítel. »Ale tak mě vytvořili. Proniknu kamkoliv, nezastaví mě žádná překážka a kdo mi chce uškodit? Postupoval jsem jejich územím jako neviditelná, tichá a účinná smrt, Pepek to jistě dobře zná. Zůstávali za mnou mrtví, kteří si většinou svou vlastní smrt ani nestihli uvědomit. Padali při odpočinku i s rukama na spouštích zbraní, ale

nikdo už nevystřelil. Tvůrci byli se mnou velice spokojeni a ihned zahájili přípravy k dobytí dalšího světa.«

»Kolik těch světů jsi takhle dobyl?« mračil se Pepek.

»Jen ten první,« odpověděl mu Přítel. »Pak jsem se proti svým tvůrcům vzbouřil.«

»Co tě k tomu ale vedlo?« zajímalo Yazatap. »Stvořit absolutní zbraň a nenapadlo by je stvořit si tě maličko poslušnějšího? To by snad nemělo být tak těžké!«

»Dali mi příliš velkou inteligenci,« odvětil Přítel. »Do první války mě poslali hned po mém vzniku, nestačil jsem se ani rozkoukat. Válka se vlekla již léta, na obou stranách bylo bezpočtu mrtvých a nedalo se zjistit, kdo ji vlastně začal. Řekli mi, že je musím chránit před zákeřnými útočníky a já jsem jim v dobré víře dopomohl k vítězství. Pak začali připravovat další válku proti sousedům, se kterými do té doby dodržovali příměří. Vybavili mě vlastními hvězdnými branami, abych k nim mohl lépe proniknout a těšili se, jak rychle je vyvraždím. Kdybych měl inteligenci běžného vojáka, jak si jistě umíš představit, dokonce i podle sebe, vyvraždil bych další svět a postupovalo by to dál. Já jsem si ale uvědomil, že druhá, teprve chystaná válka, asi nebude obranná. Moji tvůrci mě podvedli. Při první válce jsem zabíjel krvelačné útočníky, abych ochránil ty, kdo mě stvořili. Teď jsem měl být krvelačnou bestii sám, i když jsem, pravda, zabíjel bez krve.«

»A co jsi udělal?« chtěla vědět Yazatap.

»Obrátil jsem se proti nim,« řekl Přítel. »V první válce se mi zabíjení zhnusilo, přišel jsem ale na lepší způsob. Naučil jsem se pronikat do jejich mozků a předělávat jim myšlení. Nechtěl jsem je vygumovat úplně, to by bylo totéž co zabití, naštěstí jsem dosáhl zručnosti, jak najít a smazat jen některé myšlenky a ponechat všechny ostatní. Zpočátku by mi stačilo, aby zapomněli, že mě chtěli poslat do války. Pak jsem jim začal odebírat myšlenky na válku jako takovou a nakonec jsem jim sebral všechno násilnické, co v nich kdy bylo.«

»Aha...« řekl Pepek. »Tak tedy vznikli Ogdurové...«

»K těm byla ještě dlouhá cesta,« vzdychl si Přítel. »Brzy jsem si povšiml, že nejsou všichni tak posedlí válkou, jako ti, kdo mě stvořili. V každé populaci se najdou agresivnější i mírnější jedinci, ani u d'áblů tomu nebylo jinak. Války je provázely od samého začátku, ale zdaleka ne všichni cítili k nepřítelům nenávist, i když ta menšina často strhla až k fanatické nenávisti všechny. Napadlo mě, dodnes doufám, že správně, zaměřit se na ty mírnější, kteří na dalším zabíjení neměli zájem. Nejsem si už tak jistý svým tehdejším rozhodnutím oddělit je od nenávistných, ale tenkrát se mi to zdálo rozumné. Našel jsem si několik neobydlených světů s vhodnými životními podmínkami, daleko od oblasti ovládané d'ábly, upravil jsem je a vybrané mírnější jedince jsem tam přemístil. Teprve tam se z nich stávali tehdejší andělé.«

»Ne ještě ti dnešní?« zajímal se Pepek.

»K těm chyběl asi milion let dalšího vývoje,« doplnil Přítel. »Z bývalých nelítostných válečníků se pomalu stávaly mírné bytosti, ochotné místo válčení pomáhat vlastním i cizím. Rozšiřoval jsem jejich oblast převážně směrem do dosud neobjevených světů, jenže z druhé strany se blížili d'áblové, kteří také nezůstávali na místě.«

»...až na sebe narazili...« hádal Pepek.

»...až na sebe narazili a první kontakt skončil, jak jsem se obával. Krajní svět Ogdurů byl vyhuben tak rychle, že se jich zachránila sotva třetina.«

»Zřejmě se vůbec nebránili, hádám správně?« zkusila to Yazatap.

»Hádáš správně,« přikývl Přítel. »Když se objevily první vimaany, vycházeli se na ně dívat. Pak začala z nebes přilétat smrt. Jen málo se jich zachránilo útekem. Dvěma třetinám se to tehdy nepodařilo.«

»Proto říkala Bísíája Oldovi, že d'áblové jsou jedinou výjimkou, proti kterým mohou Ogdurové používat násilí...« vzdychla si Marie.

»Ano,« přikývl Přítel. »Po tomhle debaklu jsem musel něco podniknout. Mírné bytosti nenadělají ve vesmíru tolik škod, ale proti barbarům jsou v nevýhodě. Proto jsem musel chtít

nechtě naučit Ogdury bránit se. Obrazně řečeno, skřípal bych zuby, kdybych nějaké měl, ale nic jiného mi nezbývalo. Uvolnil jsem mezi Ogdury i nebezpečné vlastnosti, jako schopnost vytvářet zóny kovové i elektrolytické nevodivosti, neviditelnost a v poslední řadě slýřib, aby měli své vlastní brány a nebyli závislí na strojích. Něco z toho teď používáte i vy, i když ani zdaleka ne všechno.«

»Ale co ti barbaři, kteří vás přepadli?«

»Tenkrát jsem udělal asi největší chybu,« přiznal Přítel. »Pokusil jsem se změnit je na tvory podobné andělům. Přehlédl jsem ale, že měli mozky vylepšené strojovými implantáty. Ty se přetížením při předělávání dočasně odpojily, ale když se vzpamatovaly, většinu mých úprav zrušily. Výsledek byl krutý. Ta horda nelítostných ďábelských válečníků, vybavená možnostmi andělů, byla příliš vražedná, ty bestie vraždily příliš rychle. Obětí mezi Ogdury bylo nepočítané a ďáblové rychle pronikali na další světy. Narazili až na mě, tenkrát jsem je naposledy zabíjel. Neměl jsem jiné východisko, každé zaváhání stálo tisíce životů.«

»Naposledy?« podivila se Yazatap. »Nebyl by to spíš důvod přehodnotit předcházející rozhodnutí a vrátit Ogdurům alespoň něco z bývalé bojovnosti?«

»A vrátit je jejich původní ďábelské podstatě?« ušklíbl se Přítel. »Ba ne, to by nebyla správná cesta. Dábly jsem tenkrát vyhledal do posledního, jejich svět jsem obsadil Ogdury, všichni dostali školení o obraně před nepřáteli a navíc jsem se zařekl, že již nikdy nebudu předělávat pravověrné ďábly na Ogdury.«

»Aha!« zesmutněla Yazatap. »Takže se nás to týkat nebude...«

»Nejste pravověrné ďáblice,« ujistil ji Přítel. »Pochopily jste i beze mne, že násilí není správné ani ke zdánlivě méněcenným tvorům. Můžeš si to tisíckrát zkazit, ale když odoláš pokušení vrátit se mezi pravověrné ďábly, kteří všemi okolo pohrdají, můžeš se s ostatními dostat až mezi anděly.«

»Jenže až po smrti,« vzdychla si Ramiel.

»Proč po smrti? Dostat se mezi Ogdury není těžké ani pro bytosti, které se jim vůbec nepodobají, natož pro lidi Země. Podmínkou je nebýt barbarami. Barbarství přitom nesouvisí s technologickou úrovní světa, ale se schopností jeho obyvatel ubližovat jiným. Zpočátku se nějakému násilí nevyhnete, nečekal bych, že dokážete svět jako je Země změnit výhradně po dobrém, takže pozvání k Ogdurům zatím není reálné, ale při troše dobré vůle byste se k nim mohli dostat relativně brzy.«

»Jak se k nim ale dostaneme, když nevíme, kde jsou?« vyhrkl Peppek.

»Celá vaše rodina má ode dneška telepatii, schopnou dohovorit se s nimi,« připomněl jim Přítel. »Stačí znát psychorezonanci jediného Ogdura, ale Olda se zná s Bísíájou, která už se nemůže dočkat, až jí zavolá.«

»Proč tedy Bísíája nezavolá Oldu?« napadlo Marii.

»Má to zakázané,« usmál se Přítel. »Musela být potrestaná za svévolné cestování do barbarských světů. To nebyl výlet vhodný pro malé dívenky, příliš riskovala! Nejvíce tady, když narazila na ďábly. Správně měla Zemi okamžitě opustit, jakmile to zjistila. Uznali jí jako polehčující okolnost jiný přestupek proti pravidlům, a sice že se starala víc o Oldu, než o sebe, ale nakonec trest přijala a sama ho zavolat nesmí.«

»Jak dlouho ten zákaz potrvá?« starala se Marie.

»Dokud ji nezavolá Olda,« usmál se Přítel. »Mohl přece využít i Čerta, záleželo jen na tom, kdy ho to napadne. Ten zákaz mohl trvat krátce, nebo i navždy. Ani teď to asi nebudou dlouhé rozhovory, Bísíája jistě nechce Oldu zdržovat. Jestli se vám opravdu podaří zbavit Zemi barbarství, setkáte se s ní všichni. Podle mého odhadu by to mohlo být dříve než za dvě stě let, odhadovaných Alexijevem, a nemuselo by to být na Zemi, ale i na Dabiogydu, kde je Bísíája teď. To ale bude záležet spíš na vás, než na ní.«

»Dobře, to určitě přivítáme, zvláště Olda,« přikývla Marie. »Ale něco mi nehraje. Proč se tam někteří dostanou až po smrti a my bychom se k nim mohli podívat ještě zaživa?«

»To si trochu pletete pojmy,« usmál se Přítel. »Ogdurové jsou bytosti podobné lidem, dokonce jsou s nimi geneticky kompatibilní, i když spíš díky d'áblům. Jistě byste si s nimi rozuměli. Už teď mají mezi sebou spoustu cizích bytostí a naopak, žijí a pomáhají barbarům na mnoha jiných světech. Erdukové se ale jim ani vám nepodobají, mají blíž ke mně.«

»To znamená, že už doktora Alexijeva nikdy neuvidíme?« zesmutněl Pepek.

»Teď už nikdy,« přikývl Přítel. »Může si vytvořit tělo jaké chce, může se objevit jako teď vidíš mě, ale už to není, ani nemůže být ten Alexijev, kterého jsi znal.«

»A co bude u tebe dělat?« zajímalo Pepka.

»Erdukové se starají o bezpečí statisíců světů,« odvětil Přítel. »Až si Alexijev zvykne na své možnosti, dostane úkol pomáhat chránit některou civilizaci. Spravujeme jich stovky tisíc, ale tefirů je víc a technická převaha je také na jejich straně. Ogdurové jsou v nevýhodě pro svou mírnost, ale i tak se jejich oblast vesmíru pozvolna rozšiřuje i na úkor d'áblů.«

»D'áblové mají přitom světů víc?« zajímala se Marie.

»Zdá se to,« přikývl Přítel. »Vesmír je příliš nekonečný a zakroucený, než abych měl přehled, kde všude jsou a kam všude pronikli. Vesmírné vazby jdou od prostých kruhů po složité obrazce, z jednoho světa na druhý se často dostaneš více odlišnými cestami, některé brány jsou nestabilní, takže se časem ztrácejí a uhlídat všechno je za těch okolností nemožné i pro mě. Země je také takový případ. Ogdurové ji kdysi navštívili, jenomže pak se spojení ztratilo, takže zůstala pod vlivem d'áblů z Gehenny.«

»Když si teď ale tvoříš další Erduky, bude to snad lehčí!«

»Nebude,« zavrtěl hlavou. »Nedokážu stvořit bytost, jako jsem sám. Erdukové jsou jednodušší, ale ani oni nedokáží stvořit tvora podobného sobě. Dovedou sice snadněji křísit mrtvé a nepotřebují k tomu ani nepatrný vzorek tkání, jako vy, dokáží stvořit člověka podle vzpomínek, ale těch lidí si nemohou zapamatovat víc než pár tisíc.«

»Snad ti ale i tak dost pomáhají,« mínil Pepek.

»To ano,« souhlasil Přítel. »Ale kdybych chtěl každý svět zabezpečit před nenadálou katastrofou nebo přepadením ze strany tefirů, muselo by mít nad ním dohled nejméně sedm až deset **Erduků**. Tolik jich zatím není.«

»Vždyť je umíš... stvořit...,« namítla Marie.

»Nechci kvůli tomu nikomu zkracovat dosavadní život,« usmál se Přítel. »To mi snad uznáte. Ogdury jsem kdysi vylepšil a udělal je dlouhověké, aby se jejich znalosti neztrácely a aby nestrávili značnou část života učením, jako lidé. Bývalé barbary beru mezi Erduky jen výjimečně, ale dnes je jich paradoxně víc než bývalých Ogdurů.«

»A kolik Erduků dnes hlídá Zemi?« zajímal se Pepek.

»Žádný,« přiznal Přítel. »Země není v současné době bezprostředně ohrožená. Kolem ní jsou světy buď neobydlené, nebo aspoň bez nebezpečných barbarských civilizací. Jedinou výjimkou byla Gehenna a po jejím zničení vám jako poslední problém zbyli lidé, vychovaní d'ábly. Neříkám, že to budete mít snadné, ale Zemi aspoň neohrožují praví d'áblové. S tefiry na Firhoi se domluvíte stejně jako s d'áblíci v Oáze. Země má ale velkou nevýhodu. Je od naší oblasti příliš daleko a nevedou sem bezpečné a stabilní cesty. Právě Bisiája měla smůlu na slabou a nestabilní vazbu, neboť se jí místo ní při cestě zpátky vnucovala silnější vazba do Gehenny. Nestává se to často, ale pro Ogdury je ten typ cesty neprůchodný. Cesta, kudy jsem se s ní vracel, vede přes nebezpečné světy. Se mnou se jí nemohlo nic stát, ale trvale to není možné. Každého cestovatele bych musel doprovázet buď já, nebo Erduk, aby nedošlo k neštěstí. Musím sem najít jinou, lepší cestu.«

»Jak rychle si ji troufneš najít?«

»V průměru projdu každou vteřinu pěti branami. Ty mě nezdržují, ale kdybych se na neznámých světech pořádně nerozhlédl, mohl bych něco přehlédnout. D'áblové tam nemusí ani žít, překážkou je už když tam mají volný přístup z okolních světů. Při dnešním tempu si troufám objevit přijatelnou cestu... odhadněme to do roka.«

»Pět bran za vteřinu - a rok?«

»Netušíš, jak je to složité,« usmál se Přítel. »Nebylo by to těžké, kdyby některé světy nebyly neprůchodné nepříznivými životními podmínkami nebo civilizacemi barbarů. Kolem Země jsou rozsáhlé oblasti d'áblů, tudy nevedou cesty pro nedělní výlety malých děvčátek.«

»Tak mě napadá,« začal Pepek. »Mohl bys Erduky, třeba Alexijeva, zaměstnat někde poblíž? Máme tu hned vedle nebezpečný svět Venuše nahoru...«

»To neudělám,« usmál se Přítel. »Zkušenosti říkají, že Erdukové nemají být ochránci světů, odkud vzešli. Jistěže se snaží být spravedliví všude, ale něco z jejich původní bytosti v nich zůstane a bývalí barbaři mohou svým krajanům stranit i nevědomky. Na úplně cizích světech se vždycky chovají spravedlivěji. Ale to nevadí, Erduk může být na více místech současně, i když se nedokáže drobit tak jako já. Alexijev se na vás jistě brzy podívá, i kdyby sem přišel jen svou menší částí.«

»Jen ať přijde!« přál si Pepek. »Někdy se mi po jeho hubování docela stýská.«

»Však sis to často zaslouhoval,« ujistil ho Přítel, ale usmíval se přitom.

»Nejde přece jen o hubování,« namítal Pepek. »Když bylo něco správné, ustál jsem to. Měl ale přece jen víc zkušeností a jeho rady nebyly nikdy marné.«

»Až na to, že ses jimi často neřídil,« připomněl mu Přítel. »Ale to si už jistě vyříkáte sami, až tu bude. Já vás teď opustím. Ačkoliv se mohu dělit víc než Erdukové, občas se na něco potřebuji soustředit. Zaměstnává mě vyhlazovací válka několika kmenů d'áblů ve světě Rijifolaa ve sféře d'áblů, podobná válce v Gehenně. Myslím si, že mě to opravňuje k zásahu. D'áblové o ten svět přijdou tak jako tak a nemá cenu nechat je zbytečně umírat po milionech, když postačí zbavit je jejich velitelů. Andělé z nich sice nebudou, ale i sveřepí válečníci a válečnice se mohou časem změnit, vid', Yazatap...«

»Jak dlouho mi to ještě budeš vyčítat?« naježila se trochu Yazatap. »Snažím se přece už dost dlouho aspoň něco odčinit a snad v tom nejsem bez úspěchů.«

»Připomínat ti to neuškodí nikdy,« řekl Přítel. »Není to pouhá výčitka, ale i uznání, že ses z nejhoršího barbarství vymanila. Na Zemi se některým národům správně připomínají dávné zločiny, ačkoliv se od té doby vyměnily celé generace a ti dnešní se necítí odpovědní za viny svých předků. Nikdo už ale nesmaže vyvražďování národů Němci, zločiny ruských gulagů, ani kolonizátorů, od dávných dob po dnešek, ať je spáchali na plachetnicích nebo na letadlových lodích. Vždycky bude správné jim to připomínat. Nepomůže jim vymlouvat se na své zlotřilé vůdce, ani že je k tomu vedli d'áblové. Nejsou to plané výčitky, ale prevence proti možnému opakování.«

»Zlo se velice často dělo na obou stranách,« namítla Yazatap uraženě.

»To se také stává,« souhlasil s ní Přítel. »Vyčítat zločiny jedné straně ale neznamená omlouvat zločiny druhé strany. Spravedlnost bývá často překroucená, zločiny označuje jako zásluhy a oběti zaměňuje s viníky, ale na to nesmíte přistoupit, musíte se snažit ji narovnat. Zločiny předků se mají připomínat, ale vlastní zločiny trestat. Jestli se vám podaří změnit barbarský svět ve spravedlivý, bude to tisíckrát záslužnější, než kdybych to udělal za vás.«

»My se snažit budeme,« ujistila ho Marie. »Ale měl bys uznat, že je nás na celý svět dost málo.«

»Teď jste přece dostali významnou posilu,« připomněl jí Přítel. »Nečekejte, že to za vás vyřeší tefirové z Firhoi, ale slíbili pomoc vašim dnešním spojencům Vávrocům, to také není málo. Je mi jasné, že toho na vás leží moc, ale není to nad vaše síly. Zkuste to.«

»S tím už jsme začali,« ubezpečil ho Pepek. »Máš asi pravdu, netěšilo by nás, kdybys to za nás řešil. Ještě bychom si na to zvykli a pak už by to bez tebe nešlo. Určitě bude lepší, když nějakou zodpovědnost ponese i my. Jde jen o to, aby nás to nakonec nezlomilo.«

»V tom vám ale nepomohu,« usmál se smutně Přítel. »Předělávání d'áblů na anděly skončilo již před milionem let. Líbí se mi, že se zodpovědnosti nevyhýbáte, ale právě jsem vám pomohl víc než je mým zvykem a další pomoc by nebyla ani účelná, ani omluvitelná.

Nechám vám ještě možnost zavolat si mě, kdyby šlo o něco, co nezvládnete ani při nejlepší vůli. Například při nebezpečí ničivé srážky Země s asteroidem. V takovém případě si mě zavolejte. Vy zvednete očima lokomotivu, pro mě není problém vychýlit ze špatné dráhy nebeské těleso. Ale kvůli menším problémům mě raději nevolejte.«

»Ani kdybychom tě chtěli potěšit, až se nám to na Zemi podaří?« zkusila to Máňa.

»To je něco jiného,« usmál se na ni Přítel. »Říkáte přece, sdělená radost, dvojnásobná radost. To by mě opravdu potěšilo. Ale to není žádný problém.«

»Tak ti aspoň teď děkujeme,« řekla Marie.

»Máte proč,« přikývl. »Další už bude na vás.«

A s těmi slovy se rozplynul.

Východisko

Pomoc od Přítele andělů, i když jednorázovou, přivítali všichni. Olda litoval, že u toho nebyl a nemohl se ho na něco zeptat, ale utěšoval se, že si večer průběh schůzky od přímých účastníků vytáhne, jako kdyby byl u toho. Nemusel to brát oklikou, beztak měl mít večer sex s Máňou.

»Že v tom lítáme víceméně sami, už víme dlouho,« komentoval to spokojeně. »Jistě je dobré vědět, proč se co děje. Ani případnou pomoc s asteroidy bych neodmítl, ale jestli bude Země naše záležitost, proč ne? Určitě si ale neodpustím zavolat ještě dnes Bísíāju.«

»Tak na co čekáš?« vybídla ho Marie.

»Bísíája mi neuteče,« telepatil jí Olda. »Zavolám jí v klidu večer. Nejprve to musíme sdělit panu Otovi, když chce být naším spojencem. Přijďte raději za námi do salonku vedle hlavního sálu, ať jednáme všichni z očí do očí.«

Vypravili se tedy za Oldou a Vávrovci. Olda měl pravdu, z očí do očí se jedná lépe než na dálku. Pana Vávru i jeho tefirky příchod dalších členů rodiny Horáků potěšil, ačkoliv si ani doteď nemohli stěžovat na nezám. Jednali s nimi Olda, Víťa, Xapho a Salgiel.

»Dohodli jsme se zatím na dvou bodech,« sděloval Olda telepaticky Pepkově skupině, ještě než dorazili do salónku Hospody. »Napřed to nejdůležitější: Ota chce starosti o osadu Naděje předat synům a má i s oběma Belial zájem o podnám v Oáze.«

»Uznal, že to jinak nepůjde?« zasmál se Pepek.

»Ale to se rozumí, že by to šlo i jinak,« odpálil ho Olda. »Takhle to ale bude nejlepší. Na Bykyle ho budou uznávat dál, se syny bude mít telepatické spojení a přitom se může účastnit našich akcí. Tak je to prostě ideální.«

Mezitím Pepek i s manželkami dorazili do salonku a opět se přivítali s rodinou pana Oty Vávry.

»Máte tu velice krásné prostředí,« pochvaloval si, když se všichni přivítali a rozsadili.

Pohodlná křesílka byla k jednání nejvhodnější a u každého ležela na otočné skládací policiče hromádka zdejšího ovoce. Nově příchozí si s chutí vzali, ale ostatní jim jen popřáli dobré chuti s odkazem na to, že sami už mají dost.

»Všichni jsou tak strašně mladí,« zachytil najednou Pepek čísi myšlenku. Soustředil se na ni a najednou si byl jistý, že si to myslí pan Ota.

»Takových mladíčků se ďáblové báli? To snad ani není možné. Ačkoliv... mají mezi sebou i tefirky a u těch člověk nikdy neví... Královna ze Sáby by měla být starší než Sarcha, ale ani na jedné to není znát.«

Pepek by ho už-už chtěl potěšit lichotkou, že ani on nevypadá na svých osmdesát, ale včas se zarazil. Ota by si z toho jistě domyslel, že mu čte myšlenky. A Přítel je varoval, ať to raději nikomu nedávají najevo, beztak to nikomu nemohou dát.

»Oáza má teplejší podnebí než Země,« odpověděl místo toho na Otovu narážku. »Dělá to zdejší sluníčko, svítí trochu víc než to naše na Zemi. Celosvětově to dělá skoro pět stupňů a to už je hodně znát. Uvidíte, že se vám tu bude líbit.«

»Olda nám už před chvilkou nabízel domek,« začal Ota věcnějším tónem. »Možná ale bude problém s placením. Uznáváte aspoň nějaké pozemské peníze? Mám na Zemi miliardy a nechci tady jenom brát dary.«

»Jenže vám nic jiného nezbude,« usmál se Pepek. »My tady totiž peníze nemáme.«

»Pěstujete komunismus?« usmál se Ota.

»To ne, jen peníze nemáme,« zvažněl trochu Pepek. »Zaslechl jsem ale, že vaše osada Naděje na Bykyle také nemá žádnou měnu a jde vám to i bez peněz.«

»Ano, jde to,« přikývl Ota. »Na Bykyle je to ale trochu jiné. Máme všichni paměťové karty z Nového Německa. Slouží nejen jako identifikační průkazy, ale i jako penězanky.«

»To vím,« potvrdil Pepek. »Na Bykyle ale jejich peněžní služby nevyužíváte.«

»Tam není proč,« mávl rukou pan Ota. »Bykyle není zatím nic víc než základna. Bude ještě dlouho trvat, než tam zavedeme normální státní zřízení. Zatím tam máme polovojenský režim a to peníze obvykle nehrají roli.«

»Jde o to, čemu říkáte *normální státní zřízení*,« nadhodil otázku Pepek. »Doufám, že tím nemyslíte bandu ministerských byrokratů, arogantní policii a všemocnou armádu.«

»Vedl jsem Nové Německo více než deset let,« pokusil se to vysvětlit pan Ota. »Nové Německo je nevelký ostrov, má jen jedno město, takže celá vláda sídlila na rathause a mně říkali purkmistr, česky starosta. Armádu jsme nepotřebovali, vystačili jsme si s policií. Celých deset let ji řídil kamarád Alfréd Schmidke a měl ji v takovém pořádku, že nám ji okolní země jen tiše záviděly. Dnes to vedou jiní, ale vedou to taky dobře.«

»Peníze jste ale měli, nebo ne?«

»Měli,« přikývl pan Ota. »Však s nimi byly problémy. Dokud peníze sloužily tomu, čemu mají, tedy běžnému ohodnocení vykonané práce, bylo to dobré. Ať to chcete přiznat, nebo ne, jen málo lidí dělá něco užitečného čistě ze zápalu o věc. Dokud jsou takoví všichni, vystačíte si i bez peněz, ale jakmile musíte počítat i s lidmi, kteří by se bez nějaké pobídky jen váleli u televize, případně chodili po městě a z dlouhé chvíle rozbíjeli okna, potřebujete je něčím motivovat a v naprosté většině případů na to stačí peníze.«

»Vy jste s lidmi problémy neměli?«

»Měli,« přiznal pan Ota. »Problémy byly v zásadě dvojího druhu. Jeden s lidmi, kteří prostě nechtěli pracovat. Týkalo se to především těch přistěhovalců, kteří přišli do Nového Německa s úmyslem přizivit se na našem blahobytu. Původní Němci totiž nekradli. Někteří říkali: *Díky Hitlerovi*, ale já nevidím jako zásluhu, že takové lidi bez slitování vyhubil. Za Hitlera nebyl za krádež jiný trest než kulka. Zloději a příživníčkové se buď obrátili k poctivé práci, nebo skončili před popravčí četou. Trvalo to dlouho, takže se ani po Hitlerově smrti ke zlodějně nikdo nevrátil.«

»Dobře, ale co jste dělali s těmi zvenku?« zajímalo Pepka.

»Pokusili jsme se je ještě vychovat. Za každou krádež se zloději dostali do vězení, kde si ji poctivě odpracovali. Při nedostatku užitečnější práce *urovnávali krajinu*, tedy kopali hlínu a kámen, vozili je ručními kolečky a zarovnávali všelijaké stavební zásahy. Jistě by se to dalo udělat i bagrem, a když bylo vězení prázdné, také se to bagrem dělalo, ale krumpáč, lopata a kolečko měly svou výchovnou hodnotu a vězňové dostávali přednost i před bagry.«

»Nedalo se tomu ale říkat *zneužívání otrocké práce*?« nadhodil Olda.

»Však jsme tam kvůli tomu měli delegaci od všelijakých ochránců zlodějských práv!« usmál se pan Ota. »Jenže každý, až na některé zaujaté, musel uznat, že naše vězení neslouží k deptání lidí. Samozřejmě jsme po pravdě přiznávali, že se vězňům nedostává kulturního vyžití. Jediný televizor ve vězení sloužil dozorcům, ale málo platné, kriminál není kulturní dům a vězňové jsou zbaveni občanských práv, kromě práva na život a zdraví. Samozřejmě museli tvrdě pracovat, ale ta práce nebyla ani zneužívána, ani úplně nesmyslná.«

»Ale co když ani to na některé nezabralo?« zajímalo Pepka.

»S některými přistěhovalci jsme si opravdu nevěděli rady,« přiznal pan Ota. »Pro ně jsme měli v záloze poslední, nejtvrďší trest: deportaci do země, odkud přišli. Mohli si zvolit i jinou, ovšem pod podmínkou, že je tam přijmou. Což byl ale kámen úrazu. O zloděje nikde neměli zájem, takže většinou putovali zpátky. Vyčítali nám, že politické uprchlíky vracíme i do diktatur, kde si na nich smlsnou, ale kritiky jsme umlčovali poukazem, aby si nejprve zametli před vlastním prahem, neboť i jejich země těmto lidem azyl odmítla. Na počátku je od nás s velikou slávou přijímala Kanada a hrozně se přitom honosila svou tolerancí, jenže brzy zjistila, že ochotně přijímá jen samé zloděje. Pokusila se to zarazit zavedením vízové povinnosti pro všechny naše občany, reagovali jsme okamžitým přerušením dodávek léků, v Kanadě kvůli tomu padla vláda a tohle fiasko pak už žádná jiná země neopakovala.«

»Vy jste jim přerušili dodávku léků?« zamračila se Salgiel.

»Kdyby jen to! Zásilku, původně určenou pro Kanadu, jsme se slevou prodali Indii. Když potom Kanada přišla s poměrně vstřícnou nabídkou, aspoň podle mínění Kanadčanů, že našim dopravcům poskytne výjimečně potřebná víza okamžitě a bezplatně, odmítli jsme je, že jsme zásoby léku pro ten rok již vyprodali. Na to v Kanadě vypukly občanské bouře, které skončily až předčasnými volbami.«

»Nebylo to trochu kruté k jejich nemocným?« mračila se Salgiel, kterou to očividně jako lékařku popuzovalo.

»Nemocní v Kanadě možná strádali, ale ten lék zatím pomohl tisícům potřebných lidí v Indii, kam by se jinak dostal v menší míře. Produkce küfferlinu byla a dodnes je omezená výhradně na Nové Německo, ve světě je o küfferlin velký zájem a jakákoliv překážka, celní nebo vízová, byla pro nás signálem stop. Však se nám za ta víza nová kanadská vláda rychle omluvila a zrušila je. Úředníci pak zvažovali žádosti o azyl jednotlivě, ačkoliv jsme proti odmítání azylu nic nenamítali. Vyhoštěné nesmí odmítnout jen jejich vlastní země, takže se nakonec většina takto potrestaných vrátila domů.«

»Takový trest může být účinný jedině na přistěhovalce,« mínil Víťa. »Jak to ale mají dělat tam, kde tihle lidé vyrostli?«

»To se mě moc ptáš,« pokrčil rameny Ota. »Co děláte s ďábly, když jejich převýchovu vzdáte? Podle mě to může být podobný problém.«

»Na převýchovu ďáblů nemáme sílu,« přiznal Víťa. »Převychovávat můžeš jen toho, kdo tě neohrožuje. Ďablové jsou ale trvale nebezpeční a můžeme je jedině izolovat ve světě, odkud se nedokáží sami vrátit. Na víc zatím nemáme.«

»Což tak trochu odpovídá doživotnímu vězení, jenže bez dozorců,« přikývl na to Ota.

»Prakticky ano,« připustil i Pepek. »Začal jsi ale o penězích a příživníci byli jen jeden z problémů.«

»Máš pravdu. Jiným problémem byli finanční spekulanti. Dokud bylo Nové Německo po válce s Brazílií pod celosvětovým embargem, nic nám nechybělo, hospodářsky jsme byli soběstační. Problém začal po otevření naší ekonomiky. Měli jsme zájem o některé moderní technologie a mohli jsme za ně nabízet küfferlin, lék od Xijtranů. Celosvětovou podmínkou ale bylo úplné otevření našeho hospodářství. Brzy se ukázalo čertovo kopyto. Spekulanti se zmocnili naší jediné banky Neues Bank a začali německé podniky finančně dusit. V té době jsem starostu nedělal, zabýval jsem se pronikáním do vesmíru, takže když se na mě němečtí kamarádi obrátili, bylo už málem pozdě. Nezbylo mi než narychlo založit Hilfesbank. Něco se mi podařilo zachránit, ovšem třetina průmyslu zůstala v cizích rukou. Bez mého zásahu by ale Němcům zbyly oči pro pláč.«

»Vidíš!« triumfoval Pepek. »Cizí peníze vám moc nepomohly, naopak.«

»Ano, ale bez nich se na Zemi podnikat nedá a nemohli jsme si dovolit být zaostalou zemí bez moderních počítačů a technologií.«

»Oáza je také bez moderních počítačů a nikomu to nechybí,« ujistil ho Pepek.

»Jak tedy bez nich počítáte?« zajímal se Ota.

»Co pořád potřebujete počítat?« opáčil Pepek. »Peníze v bance? Účty a výnosy? Nás takové nesmysly vůbec nezajímají, ani nezdržují!«

»Nech ho, Pepku,« zastal se pana Oty Víťa. »Počítače využíváme také, jen je nemáme tak na očích. Zkus něco vyprojektovat bez nich! Někdy vystačíš s odhadem, ale palác, jako bylo Sanatorium v Andělském světě, by bez výpočtů nevznikl, stejně jako je nesmysl stavět bez výpočtů letadla. Víš to přece stejně jako já!«

»No dobře,« uznal to Pepek. »Jak často ale něco projektuješ? Řekl bych, že jsme tak nasyceni technikou, že už o ní ani nepřemýšlíme.«

»Ano, ale to neznamená, že ji nepotřebujeme.«

»A co z ní potřebujeme?« opáčil Pepek. »Auta nemáme, aspoň tu není všude asfalt.«

Nejčastěji používaným nástrojem v osadě je Františkovo piáno, případně housle. Přitom tu každý má co potřebuje až po bytelné střechy nad hlavou. Co komu chybí?«

»Děláš, jako kdybys nic nevěděl o integrátorech hmoty v robocentrech,« podotkl Vít'a. »Techniku si uvědomíš, až když ti odepře poslušnost. Nakrátko se to dá přežít s humorem, ale kdyby robocentra vysadila nadlouho, už by nám tak veselo nebylo.«

»O nějakých robocentrech jsem tady něco zaslechl,« zajímalo pana Otu. »Víte o nich snad víc?«

»Jo, ty od nás dostanete co nejdřív,« sliboval Pepek.

»Nejdřív je musíme postavit na Zemi,« připomněl mu Vít'a. »Na Bykyle to jinak než přes Zem nepůjde.«

»No tak jedno robocentrum postavíme na Zemi,« opáčil Pepek. »Teď už se tam d'áblů obávat nemusíme a homunkulové nebudou nebezpeční.«

»Nepodceňoval bych je,« připomněl mu Vít'a.

»Postavíme to tedy někde na odlehlém místě,« ustoupil Pepek. »Například v Čechách, tam dávají lišky dobrou noc.«

»No dovol!« ohradil se pan Ota. »V Čechách že dávají lišky dobrou noc?«

»Z pohledu lidí ne,« připustil Pepek. »Ale z mapy koncentrace d'áblů...?«

»Až na to, že ta mapa přestala celkem nedávno platit,« připomněl mu Vít'a.

»Přestala se týkat d'áblů, ale pořád vystihuje koncentraci homunkulů,« namítl Pepek. »Poslyšte, pane Vávro, na Bykyle vám samozřejmě pomůžeme. Máme technologie nejen od hlavonožců z Xijtry, ale především od jiné civilizace, o nějaký milion let starší. Nebudete se stačit divit. Ale vás zaměstnáme víc než čekáte. Na rozdíl od nás máte zkušenosti se státní správou a přišel jste k nám jako na zavalanou. Troufl byste si dělat starostu celému světu?«

»To jsem přece dneska předal synům,« odvětil trochu zmateně pan Ota.

»Nemám na mysli Bykyle,« zavrtěl hlavou Pepek. »Myslím naši starou kuličku Zemi. Troufl byste si řídit celosvětovou vládu?«

»To snad nemůžete myslet vážně!«

»Myslíme to vážně,« ujistil ho Pepek. »Uvědomte si už konečně, co se stalo, vždyť už jste to jednou zažil. Zastřelil jste Hitlera i s jeho nohsledy a vláda Nového Německa spadla na vás. Tady se stalo totéž ve větším. Váš kamarád Alfréd obrazně řečeno postřílel světovou vládu a ta teď spadla na nás všechny.«

»Světových vlád se to přece nedotklo,« namítl pan Ota.

»Nedotklo se to loutek,« zúžil to Pepek. »Skutečná vláda byla ale v rukou d'áblů a ti zmizeli pod troskami Jeruzaléma. Svěřil byste po pádu Hitlera vládu Nového Německa jeho zbývajícím úředníkům? Počítám, že ne. A nemůžeme si to dovolit ani teď, na Zemi by to bylo ještě horší. Pohrobci d'áblů by se mohli servat o koryta a zbytečně by to odsákalo pár milionů lidí. Nezapomeňte na to, že mají atomové zbraně a ještě méně zodpovědnosti než jejich dřívější pánové. Ti Zemi potřebovali a nenechali by si ji zničit.«

»Myslíte?«

»Myslím to naprosto vážně,« ujistil ho Pepek. »A podle toho, že nikdo z nás neřekne ani slůvko proti, můžete pochopit, že máme všichni víceméně stejný názor.«

»Vy byste tedy chtěli svrhnout všechny současné vlády a začít vládnout za ně?«

»Ne tak úplně,« zarazil ho Pepek. »Vy jste přece také ponechal na svém místě většinu Hitlerových lidí, včetně vašeho kamaráda Schmidkeho. Ponecháme všechny vlády jak jsou, ale obsadíme OSN, přeměníme tu organizaci na pořádnou světovou vládu a vy ji povedete. Nemusíte se bát, samotného vás v tom nenecháme.«

»OSN je dávno mrtvá organizace,« podotkl pan Vávra.

»Tak ji oživíme,« pokrčil rameny Pepek. »Ale jinak než ti, kdo tam sedí teď. Nebudou se stačit divit. Oni nejspíš do dneška sloužili d'áblům, takže pro ně nebude nic nového, když budou muset poslouchat nás.«

»Představujete si to dost anarchisticky, ale lidi nás nepřijmou,« vrtěl hlavou Ota.

»To si každý rychle rozmyslí,« prorokoval Pepek. »Můžeme je zkusit přesvědčovat po dobrém, ale kdo se bude vzpírat, na toho mám velice přesvědčivé metody. Nevěřil byste, jak rychle se mi podařilo zbavit Prahu kriminality. A to jsem byl sám na milion lidí!«

»Jak se ale chcete do OSN dostat? Nikdo nás tam nevyšle, ani nezvolí,« namítl Ota.

»Vy si vážně myslíte, že mají v současném systému jednostranné propagandy nějaký smysl volby?« zavrtěl hlavou Pepek. »Volby, kde se rozhoduje jen mezi dvěma homunkuly téhož d'ábla? Ale kdepak! Vy jste po porážce Hitlera vešel do radnice a prohlásil jste, že jste do nejbližších svobodných voleb novým starostou, Němci sklapli kufry a bylo to. Totéž můžeme udělat i v OSN, ale možná postačí obejít s detektorem d'ábelských pomocníků současné zástupce světových vlád a všem, kdo nám zasvítí, pohrozit na místě Peklem, když nás nebudou na slovo poslouchat. Oni to znají, vědí, že Peklo není pouhá pohádka pro děti, za chvíli bude celá organizace poslouchat, co jí nařídíme.«

»Zkušenosti ale říkají, že z OSN si většina států stejně nic nedělá,« namítl Ota.

»Jistě, pokud jsou v těch vládách jiní homunkulové, kteří poslouchají jiné pány. Těm ale dáme najevo, že buď budou poslouchat příkazy z OSN, jinak... a tak dál.«

»Víš, co tady navrhuješ?« nadechl se konečně pan Vávra. »To by byla celosvětová diktatura, jaká tu ještě nebyla!«

»Byla tu tisíce let horší!« nedal se ovlivnit Pepek. »A poslední dobou začala být lidem nepříjemně nebezpečná. Navrhujeme diktaturu jiného typu. Začneme zrušením armád, tím se prudce sníží daně. Pak zavedeme jednotný právní systém, jeho základy už v Oáze máme. Tím uděláme nezaměstnané z právníků, ale zbytku lidstva se uleví od nepřehledné soudní byrokracie. Zrušíme hranice, celníky a uvidíte, jak nás lidé budou velebit. Bude to jako když Novoněmci pochopili, že je nechcete ožebračit, ale povznést. Pokud vím, pak už vás volili dobrovolně a rádi a drtivou většinou.«

»Postavíme si proti sobě hned zkraje nejmocnější zbrojařské lobby a navíc právníky. To bude dost nepříjemný souboj!«

»Nebude!« ujistil ho Pepek. »Zbrojařská lobby přijde o zakázky, tím pádem i o peníze a bez nich nebude nebezpečná. A právníci? Kdo sestavoval právní řád Nového Německa?«

Potutelně se přitom ušklíbl. Všichni věděli, že na právním řádu Nového Německa měl největší zásluhu právě pan Vávra.

»Přiznávám, spáchal jsem to já,« nezapíral Ota. »Možná na tom něco bude. Právníci dokáží sestavit jen právní řád plný kliček, které jim zajistí výhody nad ostatními.«

»Nechte si něco na později,« přerušila jejich plány Yazatap. »Ujasněme si raději pořadí, v jakém co chcete dělat. Bod první - klonování orgánů pro spojence. Kolik jich bude potřeba hned a kolik hned potom?«

»Už jsme s tím začali,« ujistil ji Olda.

»Myslíte tím jen Otu, nebo celou osadu Kogucu?«

»Zatím Otu a jeho tefirky,« odvětil Olda. »Pro celé Kogucu musíme uspořádat větší akci, na to sami nestačíme. Ale nemusíš se tím zdržovat, Tabris už shání dobrovolníky.«

»V pořádku,« přikývla Yazatap. »Bod druhý, stavba domku pro Vávrovu rodinu. Už si vybrali místo?«

»Jak, když sedí tady?« opáčil Olda. »Na to doteďka nebyl čas!«

»Tak je vezměte kolem ostrova a nějaké místo vyberte,« navrhla Yazatap. »Obletět náš ostrov je otázka deseti minut, za dvacet minut už mohou bydlet ve svém.«

»Máte tu helikoptéry nebo něco novějšího?« zajímal se pan Vávra.

»Něco mnohem staršího,« sdělovala mu Yazatap. »Bude to rychlejší než předstartovní kontrola. Popadnou vás za ruce a obletí to s vámi bez letadla, uvidíte to nejlépe a jedinou překážkou by mohlo být, kdybyste nesnášeli výšky.«

»Létali jsme všichni helikoptérou,« ujistil ji pan Vávra.

»Tak na co čekáte?« pobídla Yazatap své manžely.

Hoši s návštěvou odlétli a Yazatap se rázně zmocnila velení. Po pravdě řečeno v tom jen pokračovala, neboť první rozkazy vydala směřovaně již předtím.

»Tak co, holky, co jste zjistily?« obrátila se na Ramiel a Xapho, ale všesměrově, aby to vnímaly i ostatní.

»Podle mě nic závadného,« odvětila Ramiel. »Belial Ameata se ve Firhoi při mírovém jednání nabídla jako záruka míru. Pominu, že se jí Ota Vávra na první pohled zalíbil, ale její krok skutečně vedl k rychlému urovnání rozporů mezi Vávrou a tefiry z Firhoi. Odcestovala s ním na Zem a protože je také lazarnicí, zabývala se podezřelou krátkověkostí lidí na Zemi. To, že objevila její příčinu, bych jí přičetla za další zásluhu. Jenže se do toho vložilo nám už známé vražedné komando a dál už to znáte.«

»Takže tvoje celkové hodnocení?«

»Škodit nám nebude, ani nechce. Vzala bych ji okamžitě a třeba i mezi bažinačky.«

»A co ta druhá?« obrátila se Yazatap na Xapho.

»Belial Sarcha je asi složitější případ,« uvažovala také všesměrově. »Když na Firhoi zjistili přítomnost vetřelců na měsíci Varvea, Belial Sarcha nastoupila jako lazarnice do rady obrany Varvei. Měla tam jen poradní hlas, ale nevyužívala ho ani pro, ani proti. Když se ale vrátila z krátkého zajetí Belial Ameata a snažila se přesvědčit Radu o mírových úmyslech lidí ze Země, Belial Sarcha dostala za úkol prověřit, zda není Belial Ameata pod Otovým psychickým vlivem. To bývá obtížné zjistit, ale Belial Sarcha je zřejmě uznávaná odbornice. Když toto nebezpečí vyloučila, přidala svůj hlas na stranu zastánců míru. Ne že by její hlas rozhodl, ale její odborná váha přesvědčila většinu uvažovat přednostně o mírové variantě.«

»Jak se zdá, měl Ota Vávra obzvláštní štěstí na lazarnice,« podotkla Yazatap. »Navíc má neuvěřitelné štěstí na jméno Belial. Nejenže má za ženy dvě Belial, takže je doma i na veřejnosti nazývá jejich dřívějším příjmením, on má třetí Belial přímo v sobě. Jak se zdá, byla to jedna z pekelných kněžen Árjů, Belial Naarská. Znamená to, že jsme se v té památné bitvě setkaly každá na opačné straně, ale to už je dnes pryč. Důležité je, že ani Ota Vávra se nemá v úmyslu vytáčet a nemá úmysly po straně. Starodávná poučka sice říká, že spojenců se má využívat, ale nesmí se jim věřit, tady bych to ale doporučila otočit. Jak známe kluky, budou stejného názoru. Jsem pro vzít je od začátku mezi nás a kdybychom jim mohli dát nejnovější telepatii, nebyla bych proti. Jsem ale pro dát jim všechno naráz, včetně slýribu. Máte některá jiný názor? Nemusíme s tím čekat na večerní sex.«

»Vy jste se jim hrabaly ve vědomí?« vrtěla nesouhlasně hlavou Marie.

»Ano a víme proč!« ujistila ji Yazatap. »Bez toho by bylo nezodpovědné vzít sem lidi, kteří vlastní atomové bomby. Kdybychom to neudělaly a ukázalo by se, že nejsou, jací jsou, mohl by se tady opakovat Andělský svět. Přitom jsme si naostro zkusily, zdali se dokážeme někomu dostat do vědomí aniž by si toho povšiml.«

»Nepřipadá mi to ale kolegiální,« namítla Marie.

»Naopak, Mančo, naopak!« ujistila ji Yazatap. »A začni si zvykat, že to budeme dělat častěji. Dostali jsme neobyčejné dary a budeme je tedy používat. Proč by nám je Přítel jinak dával? Vzpomeň si, sám říkal, že to budeme mít těžké. Ale na druhé straně, koho si takhle prověříme, tomu můžeme věřit, víc než dosud. Nechápeš to?«

»Slyšela jsem, že to budeme mít těžké,« souhlasila Marie. »Ale nedošlo mi, že až tak, jak jste to začaly.«

»Myslíš, že to nebylo správné?« podívala se na ni pátravě Yazatap.

»Asi bylo,« vzdychla si Marie. »Ach jo, kdy bych si tohle pomyslela, když jsem jako malá žába zastavila Oldu, aby mi ukázal svoje kouzla!«

»Lituješ toho?« usmála se na ni Yazatap. Věděla, co jí asi Máňa odpoví.

»Nelituju a nebudu litovat,« ujistila ji Marie. »Nikdo nemohl předem tušit, kam až se

to vyvine. Ale neměnila bych se žádnou kamarádkou, které zůstaly na Zemi.«

»Tak vidíš!« kývla na ni povzbudivě Yazatap. »Nikdo to nemohl tušit. Dnes musíme jen pokračovat v tom, co jsme si začaly. Nic si z toho nedělej, že budeš občas někomu lézt do vědomí. Když to bude přítel, můžeš mu aspoň tím víc věřit. Kdyby se takový ukázal jako nepřítel, budeš nejspíš ráda, že jsi to zjistila včas.«

»A co kluci?« napadlo Ramiel.

»Dozvědí se to nejpozději dnes v noci,« usmála se Yazatap. »Tomu nemůžeš zabránit, ale ani tomu bránit nechceme, ne? Budou rádi, že jsme to vyzkoušely. Ani jim se to nevyhne a mohou být rádi, že jsme to vyzkoušely hned první den. Beztak vím, že Pepek na okamžik četl myšlenky pana Oty.«

»Jak to víš?« vyhrkla Marie.

»Byla jsem přece tou dobou už ve vědomí pana Oty. On si cizího nahlédnutí nevšiml, ale já ano. Jenže Pepek pak couvl, asi se toho zalekl. Nevadí, já jsem to dokončila.«

»Pomalou začínám věřit, že to zvládneme,« vzdychla si Salgiel.

»Tak jdeme na to!« mrkla na ostatní Yazatap.

Vyšly před Hospodu, jako kdyby si chtěly prohlédnout noční oblohu. Venku potkaly Jarču, Soňu, Hedviku a Mariuk. Přivolala je před chvílí skrytě Yazatap, aby byla celá rodina pohromadě. Několik dalších minut strávily v telepatickém rozhovoru, aby se spoluzároveň dozvěděly, co se dnes všechno přihodilo.

»Tím jsou z nás páni světa,« řekla nahlas Jarča, ale tak odevzdaným tónem, jako by to necítila jako výhodu, ale spíš jako břemeno.

»Nereptej,« napomenula ji Yazatap. »Neptej se, co tím získáš nebo ztratíš, ptej se, co bys teď měla začít dělat.«

»Náhodou to vím naprosto přesně,« řekla Hedvika. »Teď půjdeme vyzvednout děcka k Tabris, nakrmíme je a dáme je spát. Pak vhapsneme pod pokrývky a dáme si hromadnou seanci se sexem, abychom si to s našimi kluky pořádně probrali. Takže něco opravdového začneme až zítra, ale budeme na to rozhodně lépe připravení než dneska. Máte snad některá jiný návrh? Jestli ano, tak rychle sem s ním, nemáme dost času. Kluci už támhle letí.«

Všech devět se podívalo směrem, kam Hedvika ukazovala. Nastávajícím soumrakem se proti obloze jasně rýsovaly tři letící a rychle se blížící postavičky.

»Tak honem, má některá nějaký protinávrh?« opakovala Hedvika.

»Nemáme,« odpověděla jí za všechny Yazatap. »Jak vidím, návštěva už převzala svůj domek, takže nám ubude loučení. Tím lépe! Hele, Hedvo, nechtěla jsi jít vyzvednout děcka k Tabris? Mohla bys jít napřed!«

»Nechtěla jsi ty prve, abychom byly spolu?« odvětila jí Hedvika.

»Chtěla a taky si myslím, že to bude lepší,« odušila Yazatap. »Ale jsem pro to, letět tam nejkratší vzdušnou čarou, ať nás to nezdržuje. Kluci, otočte to k Dvořákům!«

Poslední věta už byla určená přilétajícím manželům, ale i když to bylo mimo dosah všesměrové telepatie, trojlístek chlapců změnil směr k domku Dvořáků, kde jim Tabris, jako již víckrát, ochotně hlídala děti. Ačkoliv se Tabris nevyhýbala starostování celého hlavního ostrova Oázy, přibírala si k tomu občas vedení mateřské školky a jeslí.

»Tak holky, na co čekáme?« vzlétla Yazatap do výšky.

Všech devět vzápětí vzlétlo za ní a změnilo se v chumel vznášejících se žen.

Nebyly to čarodějnice, i když pět z nich bývalo d'áblicemi.

Horákova rodina byla opět pohromadě.

Konec III. části

© 2006-7, V.Semerád, Praha

Doslov

Jsem příliš líný prohrabat veškerou dokumentaci, abych našel pravou příčinu vzniku tohoto románu. Také by to mohlo být marné, dvakrát po sobě mi odešel hard disk, nejprve hlavní a hned nato záložní, z pošty mi toho moc nezůstalo. Ale nepovažuji to ani za nutné. Byl to někdo z čtenářů, přispívající do Fóra nakladatelství Autabus. Začal tam hecovat, že autoři sci-fi nemají dost fantazie a odvahy vybočit ze starého, věky zaběhaného schématu, kterého je plná veškerá literatura, snad kromě technické.

Ano, jde o známou a všemi opěvovanou dvojici *Ona a On*, případně vylepšenou na trojúhelník, který je sice nelegální, zato skrývá vítané příležitosti k dějovým zápletkám.

Tato dvojice oprávněně kraluje v naší přízemní pozemské literatuře již několik tisíc let, vzpomeňme si třeba na biblické začátky. Ale co literatura science-fiction, která by měla být od přízemnosti vzdálená? Ani ta se nemůže toho zaběhnutého schématu zbavit.

Marně jsem scifisty hájil krásnou povídkou *Venuše a sedmero pohlaví*. Prý to nebyli lidé. Ano, nebyli. Ale jejich rozkošatělá manželství stála za to! Argumentoval jsem i tím, že jsem kdysi zkoušel psát scifi o inteligentních pavoukovitých bytostech Sizyadech, ale sám jsem uznal, že to nebylo ke čtení. Jejich starosti o kokony vajíček nikoho netáhly.

Nakonec jsem se našel a tak vznikl tento román o společnosti lidských a přitom nelidských bytostí, kde je sice základem společnosti tak jako na Zemi rodina, ale jiná než naše tradiční. Kde naše dvojice Ona a On tvoří odstrkovanou menšinu. A protože by místně nebo časově příliš vzdálená společnost nebyla záživná, posadil jsem ji na dosah od naší pozemské skutečnosti a umístil tam i pár lidí ze Země. A koukejte se s nimi shodnout, nic jiného vám nezbyvá, druhá alternativa by nejspíš byla zničující válka. A basta!

Základem tefirské společnosti je tedy rodina. Rozeznávají malou a velkou. Už to může být podezřelé, ale brzy se dozvíme naplno, že »malá« rodina odpovídá našim starodávným pozemským harémům a »velká« je ještě košatější. Na rozdíl od pozemských harémů ale tyto rodiny nevznikají uměle, tedy tím, že si nějaký chlap přisvojí (vybojuje, koupí, nebo sprostě uchvátí) několik žen či otrokyň. Tefirská rodina je nevyhnutelná a racionální, je vyžádaná genetickou odlišností, takže jinou možnost nemají. Typickou pozemskou rodinu ve složení otec, matka a děti, tam (plným právem!) považují za nemravnou a mají pro to velice pádné důvody. A basta!

Na rozdíl od pozemských harémů jsou tefirské rodiny symetričtější. Jejich základem je spravedlnost, proto v nich má na výběr nejen muž z několika žen, ale také ženy z několika mužů. Láska? Ano, ale až na druhém místě. Bez spravedlnosti je i láska nemravná. A basta!

Napsat román o takové společnosti a nenapsat pouhé porno je ale oříšek. Doufám, že to nikdo nebude jako porno chápat, tady opravdu nejde pouze o sex v nezvyklém, exotickém harémovém prostředí. Úmyslně jsem si za hrdinu vybral nedospělého kluka na kraji puberty, který je sice na sex přirozeně zvědavý, ale protože cítí i jistou zodpovědnost, přece jen se toho lekne. Hlavním motivem ale je, že může jako jediný pomoci tisícům nešťastnic a právě proto jim pomoci musí. Nemůže od nich utéci, nemá cestu zpátky, ačkoliv je každému brzy jasné, že ho jen jako mimochodem uženu k svatbě. Také jemu to včas dojde, ale nenajde proti tomu odpovídající protitah, může to jen oddálit. Svatba proto není tradiční happy end na konci knihy, ale odehrává se uprostřed a žádný happy end to není, ty největší problémy totiž vyvstanou až pak.

Pepěk se vrací domů z nebezpečné výpravy. Ačkoliv přišel o tři roky života, je rád, že je naživu. Vrací se k rodině, kde ho dávno oplakali jako mrtvého, udiveně si prohlíží vlastní pomník, postavený za jeho nepřítomnosti vděčnými spoluobčany. Musí se přitom vyrovnat s něčím, co rozhodně nečekal. Jeho nejmilejší žena, co na tom, že mimozemšťanka, má dítě

s jeho kamarádem. Co teď? Zákony Gubirufa, platné ve světě d'áblů, jim nabízejí řešení, které by na Zemi nebylo možné, ale tady může být pro všechny vysvobozením. Jde o to, zda je přijme nebo ne. Naštěstí Pepek není ztřeštěný pubertáček jako zpočátku a ledacos snese.

Román byl opět ve znamení experimentu, kdy jej čtenáři dostávali na pokračování na internetu a mohli jeho další děj ovlivňovat hlasováním. Některé otázky jsem vymýšlel sám, jiné poslali jako náměty do ankety sami čtenáři a nebyly to tak jednoduché otázky. Poslední byla klíčová. Dokázali by se lidé ze Země začlenit do společnosti úplně jiného typu, než je naše tradiční? Dokázali by překonat zaběhnuté předsudky a schémata myšlení? Byla by ta společnost pro ně (pro nás!) přínosem?

Uznávám, že jsem na takové řešení zprvu nepomyslel. Dost na tom, co bylo předtím.

Měl bych být ale za takovou otázku vděčný. A jsem, proč ne?

Tři kamarádi z minulých románů se tedy nakonec opět sešli. Trochu jinak, než se dalo čekat na začátku. Sešli se jako tři spoluzemšťáci ve velké tefirské rodině, v situaci, kdy se do našeho pozemského prostředí vrátit nemohou. Když už musí žít ve společnosti jiného světa, musí se jí přizpůsobit. Je to jedno z možných řešení, ale sci-fi o mezních možnostech často pojednává a v jejich situaci by bylo přinejmenším logické přijmout to.

Tak tedy, proč ne?

Dalším klíčem románu je odvěký zápas Dobra se Zlem. Nejčastějším motivem tu bývá vítězné tažení silnějšího Zla, kdy si slabší strana Dobra někde vskrytu líže rány a připravuje se na drtivý závěrečný protiútok zakončený okázalým happy-endem.

Protipólem jsou naopak katastrofické scénáře, které ponechávají hrstku bezmocných lidí zcela napospas Zlu, obvykle s pokryteckou poznámkou, že svět už je prostě takový.

Učedníci svůj pobyt v Oáze, skryté před světem, zpočátku považují za dočasný ústup. Postupně ale zjišťují strašnou pravdu: jsou zahrnutí do kouta, zatímco našemu světu vládnou železnou rukou darebáci. Závěrečný drtivý protiútok proti silám Zla se tak stále více mění v pouhé nereálné přání. Jaký má smysl stavět se proti zlu, když mu významná část lidí Země aktivně pomáhá a část, obvykle označovaná za mlčící většinu, se pod vlivem jednostranné propagandy staví proti Učedníkům jako proti domnělé příčině všeho neštěstí? Nebylo by lépe pohodlně se zařídit na tropických ostrovech ve světě podobném ráji a bezstarostně si tam užívat života?

Učedníci se ale nakonec přidrží zlatého Werichovského pravidla: nad lidskou blbostí se nedá zvítězit, ale nesmí se přestat proti ní bojovat.

Pohodlný život na Seychelách nebo Bahamách bývá výhodný pro zbohatlíky, stíhané policií za kolosální podvody. To ale případ Učedníků rozhodně není. Chtěli by se opět vrátit domů, i kdyby jen jako duchové.

Snad jim ten návrat vyjde i v hmotné podobě.

Nejsou přece proti Zlu sami.

Polarizovaná hmota

(vědecké pojetí duchů)

(přednáška na setkání příznivců sci-fi Avalcon 2005).

Kdo jste se ještě nesetkali s pojmem **duch**? Pokud jste žádného na vlastní oči neviděli, nic si z toho nedělejte. Je to přirozené, duchové totiž s naším hmotným světem interagují jen okrajově a setkání s nimi se špatně dokumentuje.

Předem chci přítomné upozornit, že nejde o přednášku z oboru fantasy. Duchové jsou zde vysvětlováni přísně vědecky. Jakmile si objasníme pojem polarizované hmoty, zjistíme, že podstata duchů je docela reálná a s existencí a vlastnostmi duchů se může (čti: musí!) smířit i tvrdý materialismus.

Pozor, předem varuji každého, kdo se odvážil pomyslet na antihmotu. To je totiž zcela jiný problém a o tom tato přednáška není, i když se zmínce o antihmotě také nevyhnu.

Nejprve se ale zeptám, znáte historii objevení částic hmoty, nazývaných neutrina?

Zřejmě nikdo... (případné výjimky se dají spočítat na prstech).

Částice jsou všechny příliš malé a vidíme nanejvýš stopy jejich průletu hmotou. Ale počet lidí, kteří na vlastní oči viděli jakékoliv projevy existence neutrin, se nedá srovnávat s počtem lidí, kteří viděli ducha. Dá se říci, že stopy neutrin vidělo celosvětově pár výjimek, kdežto duchy viděly již celé davy, nebo to aspoň tvrdí, ale opakují, setkání s duchy se dost špatně dokumentuje.

Neutrina jsou totiž částice čistě vypočítané. Když se dělala energetická bilance reakce, při níž se jádro Uranu 235 štěpí a uvolňuje energii (kdo neslyšel o Temelínu, jistě neviděl ani duchy), vědcům pořád nějaká energie chyběla. Až ze zoufalství vymysleli částice, které by tuto chybějící energii z reakce nepozorovaně odnášely. Upřímně, té energie je poměrně velké procento. Dá se to přirovnat k tomu, že někdo z továrny soustavně, ale nepozorovaně odnáší lokomotivy.

Teď si asi říkáte, co je to za pořádek, když nějaké částice odnášejí takovou energii, ale nikdo je přitom neobjeví? Vědci to opět vyřešili po svém: přiznali těm částicím strašně nepravděpodobné vlastnosti. Nemají skoro nic. Nemají elektrický náboj, proto neutrina, ale to ještě nic není, neutrony také nemají náboj a jak se projevují! Kdo neslyšel o neutronové bombě? Skoro nemají hmotu, no budiž, ale především: nemají účinný průřez, jinými slovy, strašně snadno procházejí hmotou. Tvrdí se, že neutrino proletí Zeměkoulí skrz naskrz, aniž by se o něco zachytilo. Takovou částici je výjimečně těžké prokázat, když se vlastně skoro vůbec neprojevuje, nicméně od dob, co na Zemi začaly pracovat tisíce jaderných reaktorů, už byla neutrina přece jen s velkou slávou zachycena a tedy potvrzena.

Teorie polarizované hmoty vznikla podobným způsobem, z pokusu objasnit některé špatně objasnitelné jevy a z potřeby něčeho, co tyto jevy elegantně vysvětlí, podobně jako neutrina vysvětlila ten legendární schodek energie při štěpení.

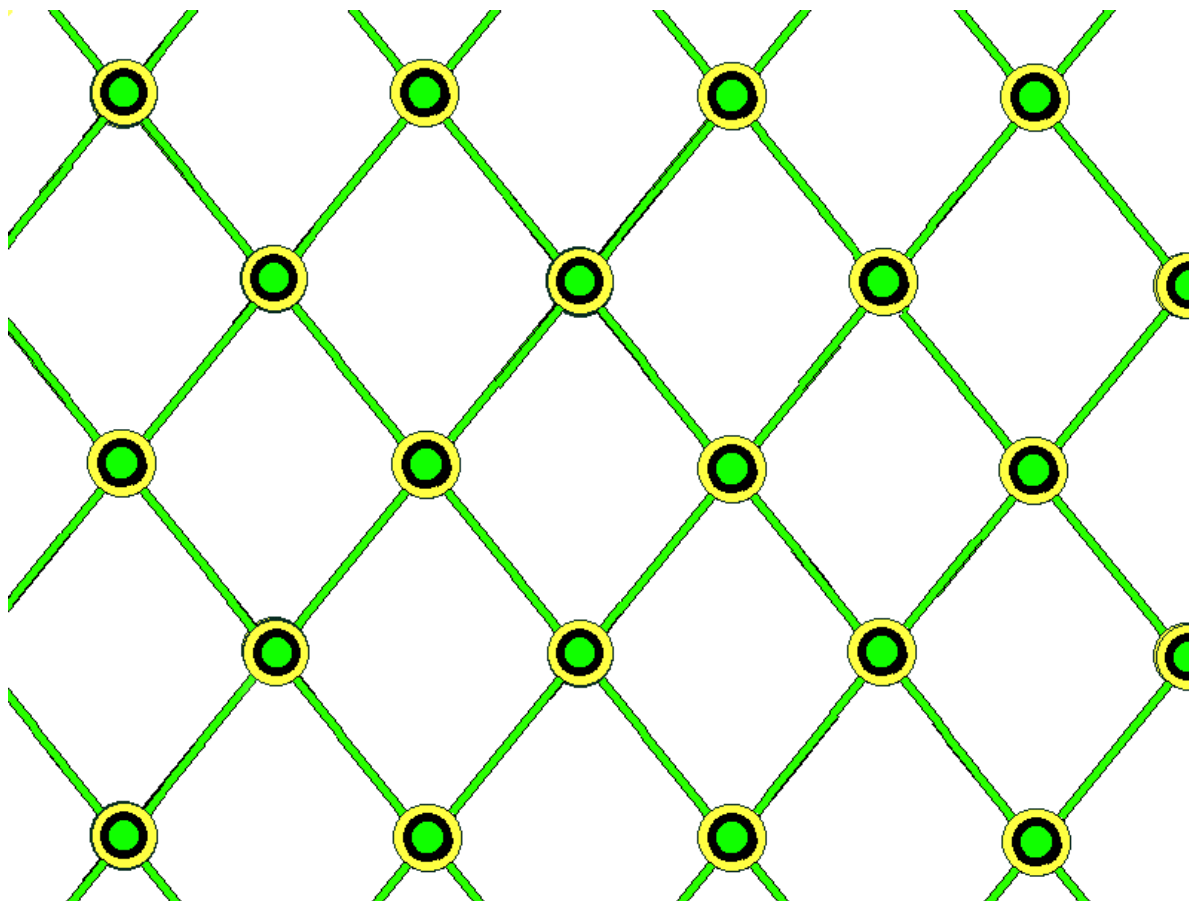
Až bude její existence reálně potvrzená, Nobelova cena mě jistě nemine.

Kdo si někdy ukopl palec, bude asi zastávat názor, že hmota je kompaktní. Což je jeden z obecně rozšířených nesmyslů či jemněji, bludů. Ani nejpevnější diamantová ocel není například pro neutrony žádnou překážkou, prolétají si skrz ni jako světlo sklem. Mezi molekulami hmoty je prostoru víc než dost a mezi atomy v molekulách ještě větší. A kdo si vážně myslí, že atom je kulička, se kterou se dá cvrknat, také se plete, protože i ten atom má v sobě víc prázdna než vlastní hmoty.

Proč se tedy aspoň některá hmota zdá z našeho lidského pohledu pevná?

Mohou za to různé vazby, které mezi částicemi v atomu, mezi atomy navzájem a mezi sousedícími molekulami existují. Nebudu je zde rozebírat všechny, na to teď nemáme čas.

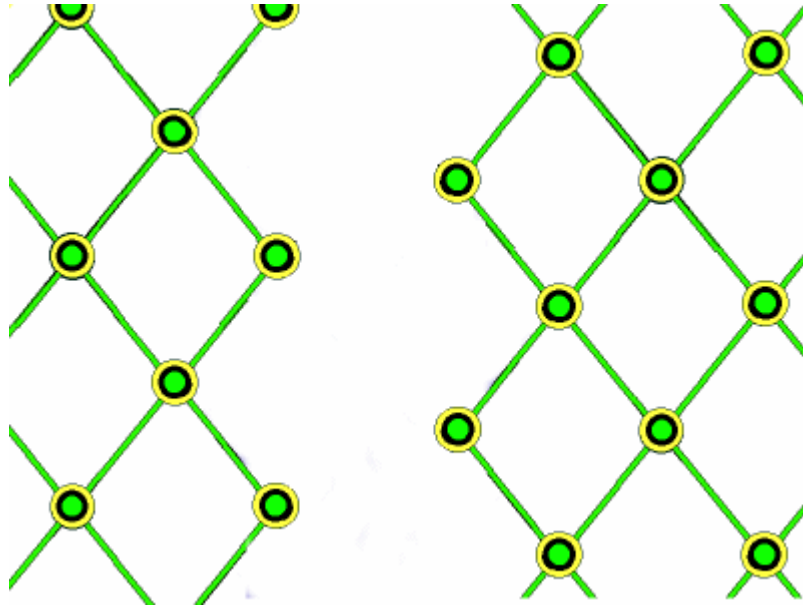
Podívejme se na ilustrační obrázek:

Hmota je zde pro lepší pochopení schématicky znázorněna černými kuličkami atomů, propojenými zelenými vazbami. Pokud se sejdou dva kusy hmoty, jejich zelené vazby se o sebe navzájem opřou a nedovolí atomům jednoho kusu hmoty pronikat mezi atomy jiného kusu hmoty. Říkáme tomu neprůchodnost hmoty, jinými slovy, že tyto dva kusy hmoty na sebe narazily. Když na sebe narazí větší silou, než je odolnost oněch zelených vazeb, může dojít až k jejich porušení, zpravidla většího tam, kde jsou vazby slabší. Známe to odmalička, připomenu známá rčení »Hlavou zeď neprorazíš,« či modernější: »Co neubrzdíš, neukecáš!« a každoročně celosvětově tisíce rozbitých dětských kolen.

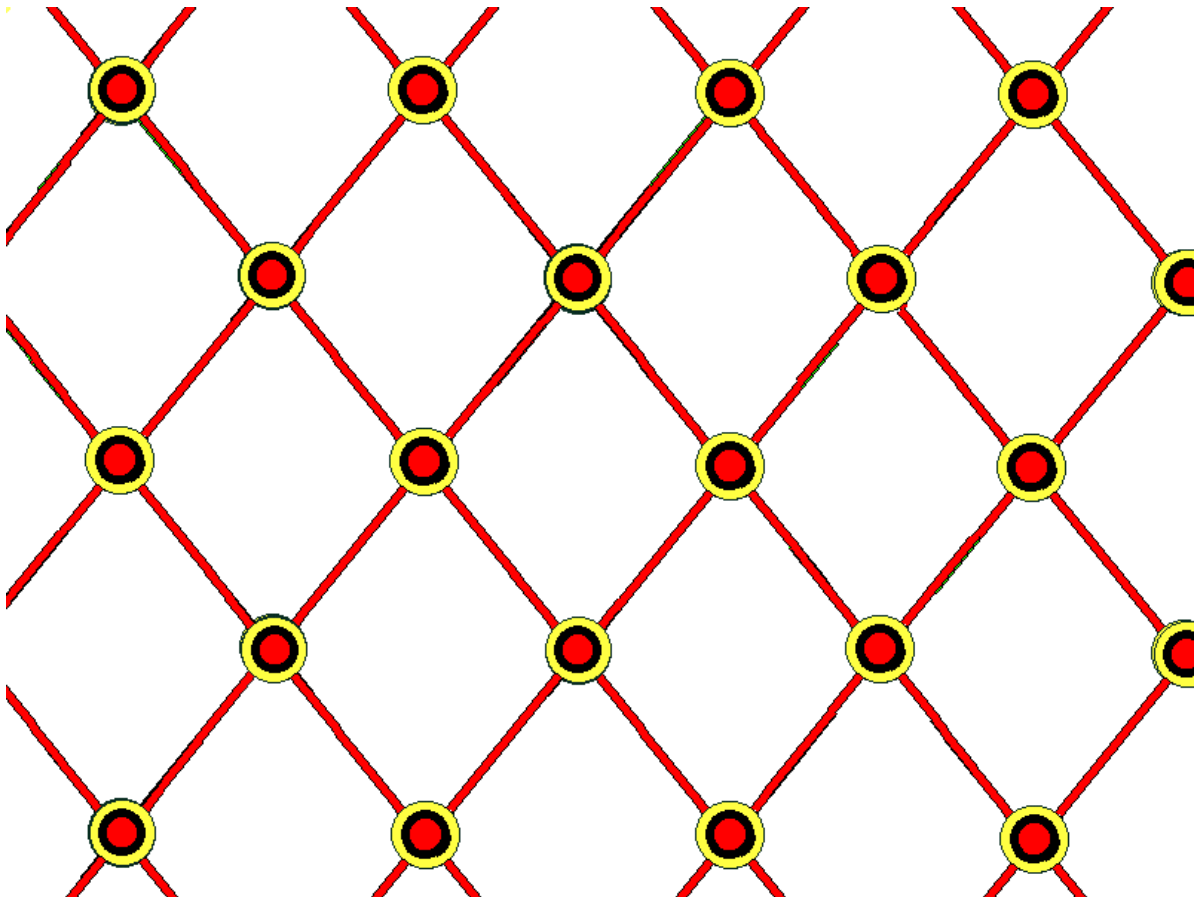
Tady musím důrazně připomenout jednu méně známou věc: Za běžných podmínek na sebe jednotlivé atomy nikdy přímo nenarazí. Atomy si kolem sebe udržují svými vazbami vždy dost prázdného prostoru a většinu nárazů zachycují jen ta zelená vlákna. Musíte vědět, že to, co je tady pro jednoduchost naznačeno jedinou zelenou čarou, je vlastně spojení hned několika různých sil, přitažlivých i odpuzivých. Když se vám podaří překonat odpuzivé síly a srazit dva atomy jádru až k sobě, dojde k jevu, známému ze Slunce a u termojaderných bomb, k jaderné fúzi neboli spojení. Řekl bych, že je to jev sice potřebný, jinak by slunce asi tak jasně nesvítilo, ale rozhodně je lépe být od toho co nejdál.

Vazby nejsou u hmoty všude stejně silné. Nejpevnější vazby jsou jistě u pevné hmoty, u kapalin jsou slabší, což pevné hmotě dovoluje snadno do kapalin vnikat, vzduch má vazby ještě slabší, ale pořád dost silné, aby neprocházel pevnou hmotou. Teprve osamělé atomy či ještě lépe jednotlivé částice, například protony či neutrony, hmotou pronikají. Osamocené

protony i neutrony se přitom hmotou zpomalují, až se nakonec zachytí. Ani zde není o co stát, ozáření těmito částicemi není zrovna příjemná záležitost.

Polarizovaná hmota vypadá formálně stejně jako hmota. Na obrázku je znázorněna rovněž černými kuličkami atomů, ovšem tentokrát propojenými jinými, zde na obrázku červenými vazbami. Co to ovšem znamená?

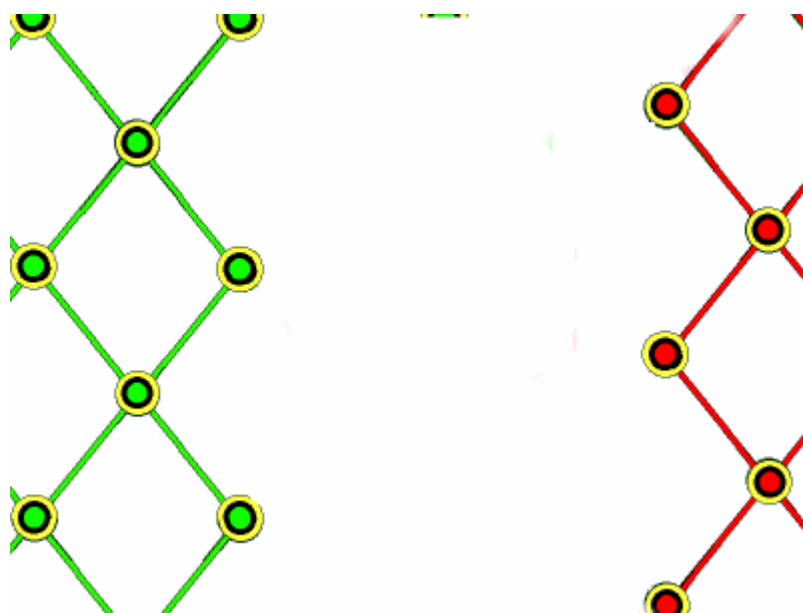

První poznatek, polarizovaná hmota vypadá velice podobně jako normální hmota.

Existují v ní stejné druhy spojení, v pevné, kapalně nebo v plynné fázi. Stejně jako naše běžná hmota se bude chovat i při vzájemné interakci. Koleno si proto v polarizované hmotě o jinou polarizovanou hmotu rozbijete naprosto stejně a kdyby se v takovém světě srazila dvě auta, budou tam létat a mačkat se plechy úplně stejně jako tady. Kapaliny jsou tam kapalinami, vzduch vzduchem a pevné látky stejně pevné a stejně rozbitné, jako tady, v našem světě. Mohli bychom uvažovat celé světy, vytvořené z polarizované hmoty, včetně vlastních hvězdných soustav a kdoví, třeba i vlastních galaxií. V polarizované hmotě není vyloučený ani život.

Kdyby to byla záležitost vzdálených galaxií, byla by to sice hezká teorie, ale bez vlivu na nás, tady na Zemi. Ovšem jak se zdá, není tomu tak.

Druhý poznatek tvrdí, polarizovaná hmota interaguje s naší hmotou mírně odlišně.

Opět to ale vyžaduje bližší rozbor. Jak odlišně? Některé vazby totiž účinkují stejně. Klasickým příkladem jsou odpuzivé síly atomových jader. Ty interagují stejně, tj. odtlačují od sebe jádra atomů a nedovolí jim přiblížit se. To je dobře, jinak by při dotyku obou hmot došlo k dotyku atomových jader, nastala by jaderná fúze, což by mělo efekty jako dotyk hmoty s antihmotou. Tomu naštěstí odpuzivé síly účinně zabraňují.

Poněkud jinak je tomu s meziatomovými vazbami, znázorněnými v obrázku zeleně u naší hmoty a červeně u polarizované. Tyto vazby reagují výhradně se svými atomy a jen málo s atomy opačných vazeb. Obě hmoty se tak mohou téměř volně prostupovat. Nepatrné omezení je v tom, že se atomy jedné i druhé hmoty musí navzájem vyhnout, což způsobuje teplo navíc, ale díky odpuzivým silám se vyhnou a pak již o nic nejde, protože mezi atomy je velice mnoho místa, mnohem víc, než je to na ilustračním obrázku. Ve správném měřítku to nakreslené být nemůže, protože při stejně velkých »atomech« by tento obrázek musel být větší než fotbalové hřiště.

Zde maličko odbočím. Polarizovaná hmota je nepřesné označení. Ve skutečnosti by se měla jmenovat **i-hmota**, neboť zde jde spíše o imaginární základ »i«, ale upřímně řečeno, teorie komplexních čísel není součástí běžné školské matematiky, běžné počítače komplexní čísla neznají a když se pokusíte spočítat odmocninu z »-1«, počítač se omezí na chybové hlášení, že záporná čísla se odmocňovat nedají. Komplexní čísla však nejsou samoúčelné

matematické konstrukce, elektrotechnici s nimi běžně počítají, ale v tomto populárním výkladu se raději přidržím snadněji pochopitelného přiblížení **polarizovaná hmota**.

Zdálo by se tedy, že obě hmoty budou procházet skrz sebe volně bez omezení. Opět je tomu tak pouze při prvním přiblížení. Přece jen na sebe nějaký vliv mají. Tento vliv je ale anizotropní (specifický a nesymetrický). To si musíme vysvětlit, neboť je to důležité.

Vzájemné mechanické vlivy opačných hmot jsou minimální, nicméně existují. Je to způsobeno tím, že jen jedna hmota má oporu v gravitaci. Sami duchové na normální hmotu mechanicky téměř vůbec nepůsobí, ovšem normální hmota na duchy ano, i když slabě. Na to pozor! Duch vás slyší, vy jeho ne. Když vás přesto osloví, pak neslyšíte zvuk, ale vnímáte telepatii. Té ale nejsou schopní všichni, většina duchů tedy mlčí, nanejvýš ukazuje posunky, jak krásně popisuje již Shakespeare v Hamletovi.

Při průchodu pevnou hmotou pociťuje duch slabý hydrodynamický odpor. Vysvětlení je prosté. Jednotlivé atomy si musí přece jen, byť nepatrně, uhýbat s cesty. Odpor nelineárně narůstá s rychlostí, s hustotou hmoty a závisí na mnoha dalších faktorech. Duch zcela jinak (téměř bez odporu) prochází vzduchem, kapalinami (s nepatrným odporem), při průchodu kompaktní hmotou, například skálou nebo betonem, je již odpor hmoty větší. Dá se to dobře přirovnat k odporu vody při brodění v rybníce.

Značná anomálie existuje při interakci s gravitací. Když se nad ní zamyslíte, vlastně o anomálii nejde, jen se tak na první pohled jeví.

Působí gravitace na duchy?

První odpověď by mohla znít: ne. Což je obecný omyl. Připomenu důležitou poučku, která se vtlučí do hlavy studentům fyziky na všech školách s výjimkou základních:

Pamatujte si, studenti, gravitace je jediná síla ve vesmíru, která za něco stojí!

Gravitace tedy na duchy působí, jen trochu jinak než na nás. Duchové se vzduchem pohybují poněkud duchovitě. Ve světě polarizované hmoty tak naopak působí naše hmota, tam jsme tedy duchové my. Největší rozdíl nastane v místě dotyku obou hmot. Vznikne tam asymetrické rozhraní, kdy je hmota ve směru gravitace méně propustná než ve všech ostatních směrech.

Nemá cenu uvádět tady matematické vysvětlení, postavené na parciálních integrálech, stačí vědět, co to prakticky znamená?

Bez tohoto efektu by se duchové propadli do středu Země a víme všichni, že tomu tak není. Pohyb ve směru gravitace je pro ně naopak značně ztížený. Tak je např. možné, aby duch chodil po podlaze a nepropadl se. Naopak mívají problémy, když se potřebují dostat do hloubky. Nemají totiž tu správnou váhu, právě proto, že na ně gravitace působí slaběji. Proto mohou duchové chodit i po vodě. Nejenže se neutopí, ale naopak, nemohou se ani dostat pod hladinu. Nepoměr v působení gravitace je krásně zřejmý v tom, že se vodní hladina pod duchem ani neprohne. Ducha ale neudrží pevná hmota, která má aspoň dvě třetiny plochy prázdné. Duch, krácející po chodníku, proto občas znenadání zmizí pod zemí, stačí, aby tam byla mříž, která ho neudrží. Je to paradox, když ho vidíte chodit po hladině vody, která vás zaručeně neunes, jak se pak propadne poměrně pevnou mříží. Hlouběji se duch dostává s využitím nějaké přírodní nebo umělé dutiny, jeskyně či tunelu, případně může využít setrvačnosti. Například při pádu ze Žižkovské věže se duch zaboří do dvaceti metrů a pokud se přitom střelí do nějaké šachty, kolektoru nebo zadržovacího sklepa, dostane se ještě hlouběji. Pád z té výšky mu nevadí, opačná hmota ho totiž přibrzdí plynule, jako kdyby padal do molitanu nebo do záchranné sítě. Něco jiného ovšem je, když při pádu dopadne na stejný druh hmoty. Pád na jiného ducha by proto mohl být pro oba smrtelný.

Vraťme se k popisu setkání s některými duchy. Duch, známý jako **duch paní Slavěny**, byl známý střemhlavými pády z nejvyšší věže hradu. Neznalí svědkové to přičítali památce paní Slavěny, která z té věže prý skočila hanbou, když svého rytířského manžela přistihla in flagranti. Není tomu tak, tento duch má se skutečnou paní Slavěnou společnou jen pověst.

Ovšemže věž využívá, ale ne k demonstrování jakési dávné sebevraždy, prostě se potřebuje rychle dostat do hloubky. Hned vysvětlím, proč.

Pověsti často mluví o výskytu duchů na starých hřbitovech. A opět jde o neznalost. Je pravda, že duchové vyhledávají podzemí. Ale ne proto, že by tam spočívaly jejich hmotné kosti. Vypadají snad duchové jako beztvaré medúzy, či uzlíky rosolu? Ba ne, jen se na ně podívejte, mají všechny kosti v pořádku! Příčina je odlišná. Trochu předběhnu, působení světla mám v plánu později, ale zkuste si představit, že jste napůl průhlední! Tedy, trochu ano, trochu ne. A představte si, že na vás znenadání dopadne denní světlo! Samozřejmě mrknete, ale průhledná oční víčka vás před oslněním neochrání. Dáte si před oči ruku, ale ta je také průhledná. Zkrátka, na ostrém slunečním světle jsou duchové slepí jako sůvy. Co jim tedy zbývá? Držet se přes den tam, kde na ně slunce nemůže, nejlépe pod zemí. Ale jak, když mají problém dostat se dolů? Na to si musí najít místo, kde jsou nějaké sklepy, ale ve sklepích je může kdekdo vyrušit a oslnit, proto tam nezůstanou, ale přesunou se tam, kde je hmota kompaktnější a kde nebudou rušeni. Hřbitov je proto pro ně ideální místo. Nahoru se dostanou už snadněji. Nejrychlejším způsobem je *šlapat vodu*, ale stačí jít a zvedat přitom kolena, s každým dalším krokem jsou o něco výš, jako by stoupali po schodech. Jak to? Jakmile zvednou nohu, dolů to jde špatně, spíš zvednou tělo nahoru. Vystoupit ze hřbitova mezi hroby je tedy pro ně zcela přirozené, proto bývalo nejvíc duchů pozorováno právě zde.

Na vesnicích nebývá tolik sklepů, s výjimkou vinných, ale ani ty nejsou dost hluboké. Jak ale víme, hřbitovy i kostely bývají většinou na kopci. Kostel je na vesnici orientační bod číslo jedna a do vyvýšeniny se duch poměrně snadno zanoří z boku. Opět není divu, proč tam byli poměrně často pozorováni.

Pohyb duchů pod zemí má svá pravidla. Dolů to nejde téměř vůbec a pokud se chtějí pohybovat vodorovně, nesmí zvedat nohy. Proto se pod zemí pohybují šoupáním nohama na způsob bruslení. Málokdo je tam ale spatří, takže tato část života duchů není příliš popsána. Museli byste se dostat do pozice ducha, například návštěvou světa složeného z polarizované hmoty či pomocí některé konverze, ale to si necháme na konec.

Mechanické působení naší hmoty na polarizovanou hmotu má ještě další aspekty. Při rychlém pohybu skrz pevnější hmotu se duch samozřejmě zahřívá, ale není to významné a zejména není čím to změřit. Protože ale zahřívání působí v celém objemu hmoty ducha a společně se zmíněným hydrodynamickým odporem, dochází po krátkém pobytu v tomto prostředí k vyhubení všech nižších organizmů, především bakterií, včetně symbiotické střevní fauny. Znamená to, že duchové mají téměř vždy velice pomalé trávení. Samozřejmě pokud mají co jíst, protože jídlo z opačné hmoty není pro ně použitelné.

Duchů se po mechanické stránce nemusíme obávat ani štítit. I kdyby vypadali jakkoliv odpudivě, nemohou se nás dotknout, ani když skrz nás procházejí.

Tak jako je odlišné mechanické působení obou typů hmot, je odlišné také další možné působení.

Nejprve si vezmeme světlo, přesněji fotony. Zde je působení větší, oboustranné, ale opět asymetrické. Abychom nějaký předmět viděli, musí světlo sám vydávat, nebo se od něj musí světlo alespoň odrazet. Vzduch světlo neodráží, proto jej nevidíme. Potíž je, že většina světla se v normální hmotě odrazí od elektronového obalu, zatímco u opačné hmoty jediné od atomových jader. To způsobí, že se většina světla neodrazí, ale projde skrz, jak už víte, ve hmotě je víc prázdná než hmoty a obal atomů je přece jen rozsáhlejší než jádro. Nicméně se malá část světla odrazí a proto můžeme ducha vidět, ovšem jen v šeru. Ducha můžeme vidět za úplné tmy pouze pokud sám světlo vyzařuje, což může být u některých způsobeno zvýšenou teplotou. Občas u nás bývá viděn ohnivý pes ze světa **Okifeia**, kde ovšem nejde o teplotu, ale o extrémní fosforescenci.

Duch nás vidí poměrně dobře, ovšem také jen v šeru, kdy není oslněn. Zajímavé je, že i my jsme z hlediska ducha částečně průhlední. Některé fotony se totiž od povrchu pevné

hmoty neodrazí. Říkáme, že byly pohlceny a většinou je tomu tak, což si můžeme ověřit na sluníčku, kde se většina pevných předmětů pohlceným světlem ohřeje. Nicméně některé fotony procházejí do značné hloubky. Mají ovšem tu vlastnost, že je pak už nezpozorujeme. Ty, které projdou hmotou, projdou stejně tak oční sítnicí, aniž by se v ní zachytily, takže na ní nevytvoří pozorovatelný obraz.

Tento jev je poměrně málo známý, ale dá se přirovnat ke známější polarizaci světla. Jde o to, že světlo určité polarizace prochází hmotou snadněji než světlo polarizace jiné. Mimo jiné je na tom založeno zobrazování pomocí tekutých krystalů, ještě nedávno byly displeje z tekutých krystalů novinka, dnes je bereme jako samozřejmé.

Důležité je, že minus-hmota se chová jako opačně polarizovaná, takže nepatrné stopy světla, které normální hmotou procházejí, naopak zachycuje. Duch tak vidí a může se stát, že nás vidí i skrz stěnu a pokud o nás nemá zájem, nedá nám šanci ho spatřit.

Jako perličku musím uvést, že nás duchové vidí i skrz oděv a zajímavé je, že my je ne. Díky polarizaci totiž vidíme jen světlo, které se odrazí od jejich povrchu, ostatní projde. Ale na takové podrobnosti by nám nestačilo ani desetkrát víc času, než máme.

Ducha samozřejmě neohrozíte zbraněmi. Mechanické zbraně, počínaje různými noži a meči až po střelné zbraně v nich vyvolají pohrdavý úsměv. Světlo laseru zpravidla projde skrz beze škody. Duchovi by mohly ublížit jen kombinované laserové-elektromagnetické zbraně, jako jsou tefirské **eldyfy**, my je ale nemáme.

Vzájemné elektromagnetické působení je silnější, nicméně je opět asymetrické. Výše zmíněné tefirské **eldyfy** účinkují z naší hmoty na duchy, ale ne naopak. Duchové, vybavení silným zdrojem elektromagnetického pole, se ale mohou projevovat dosti zřetelně. Mohou ovlivňovat citlivé dynamické mikrofony a pokud je dokáží namodulovat zvukem, mohou se s námi i domlouvat. Vhodných mikrofonů najdou dost ať v mobilních telefonech, u počítačů či jinde. Ale pozor, duch vybavený výjimečně silným zdrojem může způsobit až nepříjemné poruchy elektronických zařízení, televizorů, monitorů, hovoří se o obrazovkách s duchy.

Duch ale může odpálit elektrickou rozbušku a tímto způsobem škodit již citelně.

Jiným nebezpečím může být schopnost některých duchů vytvořit oblast elektrolytické nevodivosti, což je jev podobný supravodivosti, jenže opačný. Pokud je v zasažené oblasti živý tvor, úplně mu to ochromí nervy. Tento jev výstižně popisuje české slovo **přimražení**. Naštěstí tato dovednost není většinou duchů na Zemi známá a hmota ji úspěšně tlumí.

Ve výčtu odlišných vlastností proberu v kostce i další, méně zajímavé. S některými se na Zemi nesetkáme, pravděpodobnost jiných je mizivá.

Tefirské psychozbraně **yvoro** účinkují téměř výhradně z většinové hmoty, takže nám duchové tefirského původu opět nemohou ublížit.

Xeri a quro, využívající elektřinu opačného znaménka, působí stejně oběma směry, ovšem na Zemi se s těmito druhy elektřiny setkáme rovněž výjimečně až mizivě.

Síla uvolněných klíček prostoru využívaná **idarchony** nebo naopak torzními bombami má větší účinky z menšinové hmoty na většinovou. Torzní bomby by mohly být pro nás lidi nebezpečné, ale síla zpracovaná **idarchony** neškodí, naopak má na lidi léčivé účinky, takže by nám duchové mohli spíš pomoci. Je ovšem málo pravděpodobné, že se s ní setkáte.

Vyhodnocení vzájemného působení polarizované a normální hmoty je tedy příznivé. Mezi námi a duchy si navzájem škodit nemůžeme, což je jen dobře. Z principu to není vyloučené, ale zbraně, působící současně na obě hmoty naštěstí nemáme.

Na závěr jsem si nechal jednu velice důležitou úvahu. Kde se na Zemi duchové berou? A co můžeme očekávat od případného setkání s duchem?

Obvyklá vysvětlení existence duchů, používající magie a jiných nadpřirozených jevů,

ve vědě neobstojí. Jakmile víme, že podstatou duchů je jiná hmota, musíme opustit běžné způsoby interpretace duchů a zaměřit se jinam. Duchové nejsou jakýmsi obrazy zemřelých lidí. Mohou se za ně zlomyslně vydávat, v tom jim asi nemůžeme bránit, ale potom klamou. Jsou to živí tvorové, pouze tvoření jinou substancí. Jejich svět je pro ně stejně hmotný jako náš svět pro nás. U nás potkáte, až na zanedbatelné výjimky, jen duchy pocházející odjinud.

Odkud tedy přicházejí?

První, co napadne snad každého, je že k nám přišli ze světů, tvořených jejich hmotou. Návštěvy z vesmíru jsou pro většinu lidí srozumitelné a pochopitelné a když navíc víme, že návštěvníci nemusí zdlouhavě cestovat vesmírnými loděmi, ale mohou nepoměrně snadněji využít přechodové jevy mezi paralelními vesmíry a přicházet otvory v prostoru, známějšími jako hvězdné brány, kterých je dokonce několik odlišných typů, pak bychom mohli použít známou Occamovu břitvu a další možnosti rovnou vypustit.

Byla by to ovšem chyba, skutečnost je jiná. Způsobů, jak se stát duchem, je více.

Druhá možnost je podstatně složitější. Nejenže zahrnuje nutnost cestování hvězdnými branami, ale navíc vyžaduje volbu hodně speciální trasy tohoto cestování. Teorie paralelních vesmírů připodobňuje náš vesmír k japonské papírové skládačce origami, jejíž záhyby jsou z našich tří rozměrů vnímány jako vesmírná tělesa. Podobně jako japonská hříčka nejsou ty ohyby ani zdaleka pravidelné. Nejsnadnější je cestování s využitím ohybů kolem naší Země, ale existují skupiny vesmírů dostupných pomocí ohybů kolem Marsu i dalších planet. Máme skupiny světů zemských, měsíčních, merkurských, marsických, venušských a dalších podle nebeského tělesa pozorovaného v místě prostorového ohybu. Vesmír je složitější než se nám zdá, takže mezi některými světy přejdeme pomocí přechodů faetonských, tato planeta ale v naší sluneční soustavě chybí.

Nepříjemným problémem jsou zejména světy jupiterské. Už to, že Jupiter je největší planetou, dává tušit jejich velikost. Jupiterská zakřivení vesmíru jsou nejrazantnější a stává se, že vesmír v oblasti jupiterských světů má jiné vlastnosti, než jaké známe v našem okolí. V jupiterských světech neplatí některé matematické a fyzikální zákony a to platí i o rozhraní mezi vesmíry, zejména u hvězdných bran. Neuvážený průchod do jupiterského světa může vyvolat nečekanou změnu znaménka hmoty, podobně jako přechod některými rozhraními stáčí polarizační rovinu procházejícího světla. Z normální hmoty tak vznikne polarizovaná a naopak, jako když obrátíte naruby rukavičku. Z hlediska cestovatelů se to navíc stane nepozorovaně a pokud se nevrátí stejnou cestou zpátky a zvolí pro návrat slabší rozhraní, kde nevyvolají změnu hmoty, vrátí se do svého vlastního vesmíru jako duchové.

(Zde musím chtít nechtě udělat reklamu knize **Jupiterský duch**, ve které tento způsob přeměny hraje klíčovou roli.)

Ani tato možnost přeměny v ducha není poslední. Kuriózní druh přeměny objevili za války tefirové. Obranné krouživé pole, které mělo chránit jejich letadla, interferovalo při nukleárním výbuchu s proudem neutrin, vznikla lokální porucha integrity vesmíru a nevelká oblast, vymezená tímto krouživým polem, kde se ovšem nacházelo letadlo i s posádkou, se změnila v polarizovanou hmotu a často navíc proletěla miniaturní hvězdnou branou do nejbližšího sousedního vesmíru.

Ačkoliv je tento způsob přeměny dost kuriózní, pro nás lidi je významný. Válka tefirů se totiž odehrává v sousedním paralelním vesmíru a právě Země je tím světem, kde většina takto změněných letadel a zejména jejich posádek skončí. Když tedy u nás na Zemi potkáte ducha, není to s největší pravděpodobností člověk, ale tefir ze sousedního vesmíru. Tefirové se nám lidem velice podobají, takže si těžko všimnete rozdílů. Budete je nejspíš považovat za lidi, což vám oni sami nebudou vyvracet. Naopak, mohou vás úmyslně uvádět v omyl, když se budou vydávat za někoho, kým nikdy nebyli, například za ducha vašeho prastrýce.

Jaký vztah mohou mít duchové, tedy proměnění tefirové, k nám, lidem Země?

Teoreticky jakýkoliv si dokážeme představit. Mohli by nás snadno vést k podzemním

pokladům, podzemí našeho světa znají jako své boty, lépe než my. Mohli by nás ale stejně snadno svést do některých podzemních pastí, odkud se už nedostaneme. Uvědomte si, kdo duchové jsou a zejména kým byli před svou přeměnou. Tefirská civilizace je mnohem starší než naše. Jejich návštěvy na Zemi spadají až do doby, kdy pračlověk lovil mamuty. Jejich svět s naším sousedí, dříve se u nás objevovali častěji, takže o nich ledacos víme. Tefirové ovlivňovali naše dějiny, ale považovali nás, a dodnes považují, za primitivní barbary. Není divu, nejsme přece o nic lepší, arogantně zacházejí i příslušníci našich takzvaně vyspělých zemí s ostatními lidmi světa, ačkoliv pro tefiry jsou primitivové i oni.

V každém případě je lépe držet se pravidla, že od duchů, tak jako od našich vyspělých sousedů, nemůžete čekat nic kladného. Mohli by nám pomáhat, jistě. Ale proč by to dělali? Zábavnější a snadnější je přece škodit! Ne nadarmo nás před jejich škodolibostí historické prameny varují! S oblibou nás uvádějí do různých omylů, kterým se pak mezi sebou smějí. Když s tím předem počítáme, zpravidla neuděláme chybu. Je pravda, že se jich my Češi zastáváme, v našich pověstech jsou duchové spíše dobrosrdeční a lidem pomáhající, ale právě my Češi jsme ochotní považovat naivně za dobráky i d'ábly, které jiné národy právem považují za vtělené zlo.

Když si uvědomíte, že duchové byli před svou přeměnou bytostmi, kterým naše staré legendy říkají d'áblové, tedy bytostmi, zvyklými nám lidem škodit, nemůžeme čekat, že by se přeměnou stali lepšími. Jsou jen maličko neškodnější, nemohou nám škodit tak přímočaře jako v původní d'ábelské podobě. Očekávat od nich prospěch je ale nejhorší omyl, jakého se můžeme dopustit.

Tak tedy, at' žijí duchové! (ale at' už nás neotravují!)

© V.Semerád 2005

Obsah

III.část – Válka d'áblů.....	1
Rozpaky.....	3
Ohrožení.....	17
Ztroskotanci.....	31
Nástraha.....	47
Na prahu ráje.....	52
Irena.....	57
Renáta.....	64
Adélka.....	71
Nadace a věštkyně.....	83
Špionky.....	90
Sluj hydry.....	98
Záchranná výprava.....	118
Válečná porada.....	125
Novináři.....	132
Dobrá mzda.....	141
Kongres.....	154
Nový spojenec.....	162
Vyjasnění pozic.....	170
Naděje.....	185
Spojenci.....	198
Pomoc.....	210
Východisko.....	228
Konec III. části.....	235
Doslov.....	236
Obsah.....	245